

Ф И Л М

ДЕЙВИД ЕДИНГС

ЕДИНГС И МАНДРЕЙН

ПАЗИТЕЛИТЕ НА ЗАПАДА — КРАЯТ НА МУРТИТЕ

ИЗДАТЕЛСТВО "ИЗДАРИК БУДУЩЕ"

БАНКОВИТЕ КАРТИЦИ СЪЩО СЪЩЕЩАВАТ СЪЩОЩЕ

БАНКОВИТЕ КАРТИЦИ СЪЩО СЪЩЕЩАВАТ СЪЩОЩЕ

Дейвид Едингс

Пазителите на запада

На Джуди-Лин:

Розата цъфти, след това увяхва,
но красотата и ароматът ѝ
се помнят вечно.

ПРОЛОГ

Който разказва за събитията, довели до възкачването на Белгарин на трона на царство Рива и за това как той убива прокълнатия бог Торак.

Встъпление към „Легенди на Алория“

След като седмината богове сътворили света, те и човешките народи, избрани от тях, живеели заедно в мир и хармония. Но УЛ, бащата на боговете, останал сам настрана от всички, докато Горим, водачът на онези, които нямали Бог, не се изкачил на една висока планина и не се помолил горещо на баща си. Тогава сърцето на УЛ омекнало, той повдигнал Горим и се заклел, че ще бъде негов бог и бог на неговия народ, улгите.

Бог Алдур останал настрана от останалите богове, понеже обучавал Белгарат и други свои ученици на силата на Волята и Словото. Дошло време, когато Алдур ваел камък във формата на кълбо, не по-голям от сърцето на дете. Хората нарекли камъка Кълбото на Алдур. То имало огромна сила, защото било въплъщение на Необходимостта, която съществувала от създаването на света.

Торак, богът на ангараките, силно желяел да господства и управлява всички останали, защото душата му била обладана от противоположната необходимост. Когато научил за Кълбото, Торак бил силно обезпокоен, защото се страхувал, че то ще се противопостави на съдбовното му желание. И така той отишъл при Алдур да го помоли да хвърли скъпоценния камък. Когато Алдур не се отказал от Кълбото, Торак го ударил, откраднал камъка и избягал с него.

Тогава Алдур събрал другите си братя и всички заедно тръгнали с могъща армия от свои последователи да се противопоставят на Торак. Но Торак като видял, че ангараките ще бъдат победени, вдигнал Кълбото в ръка и поискал да използва неговата сила да разцепи света. Така Морето на изтока щяло да се разлее пред него и щяло да го отдели от враговете му.

Но Кълбото се разгневило, че Торак го използва по този начин, и го наказало с огън, чиято сила никой не можел да потуши. Лявата ръка на Торак изгоряла, лявата му буза била обгорена и овъглена, лявото му око пламнало и винаги след това било изпълнено с огън, поддържан от

гнева на Кълбото.

В агонията си Торак отвел своя народ сред пустошта на Малореа. Народът му построил столица – Ктхол Мишрак, което значи Град на нощта, защото Торак я скрил под безкраен облак. Там, в желязна кула, Торак се борел с Кълбото, но напразно.

Това продължило така две хиляди години. Тогава Черек Мечото рамо, крал на алорните, отишъл в Долината на Алдур да каже на Белгарат Вълшебника, че пътят на север е чист. Двата напуснали долината заедно с тримата могъщи синове на Черек: Драс Бичия врат, Алгар Леката стъпка и Рива Желязната хватка. Те се промъкнали през блатата, а Белгарат се превърнал във вълк, за да ги води. Пристигнали в Малореа и една нощ се промъкнали в желязната кула на Торак. Докато осакатеният бог се мятал в болезнена дрямка, те пропъзели в стаята, където държал Кълбото заключено в желязно ковчеже. Рива Желязната хватка, в чието сърце нямало лоши помисли, взел Кълбото, след това всички тръгнали на Запад.

Торак се събудил, открил, че Кълбото е изчезнало, и се впуснал да ги преследва. Но Рива повдигнал Кълбото и гневният му пламък изпълнил Торак със страх. Тогава групата прекосила Малореа и се завърнала в собствените си земи.

Белгарат разделил Алория на четири кралства. В три от тях той пратил Черек Мечото рамо, Драс Бичия врат и Алгар Леката стъпка. На Рива Желязната хватка и неговите потомци той поверил Кълбото на Алдур и ги изпратил на Острова на ветровете.

Белар, богът на алорните, им дал две звезди. От тях Рива изковал могъщ меч и поставил Кълбото върху дръжката му, след това окачил меча на стената в тронната зала на Цитаделата, както наричали кралския замък – от това място Кълбото можело винаги да защитава Запада от Торак.

Когато Белгарат се завърнал в дома си, открил, че съпругата му Поледра е родила две дъщери близначки, но при раждането е умряла. Изпаднал в дълбока скръб, той нарекъл дъщерите си Поулгара и Белдаран. Когато те станали пълнолетни, вълшебникът изпратил Белдаран при Рива Желязната хватка, за да стане негова съпруга и майка на потомството му. Поулгара задържал при себе си и я обучил в изкуството на вълшебствата и магиите.

Разгневен от загубата на Кълбото, Торак унищожил Града на нощта и разделил ангараките. Изпратил мургите, надраките и тулите да живеят в пустошта край западните брегове на Морето на изтока. На

малореанците отредил задачата да покорят целия континент, който обитавали. При всичките народи на ангараките Торак изпратил своите жреци гролими да следят и наказват жестоко всеки, който проявява колебание. Гролимите правели човешки жертвоприношения в негова чест.

Изминали много векове. Тогава Зедар Отстъпника, който служел на Торак, направил заговор със Салмисра, кралицата на хората змии. Тя проводила пратеници на Острова на ветровете, които трябвало да убият Горек, потомък на Рива, и цялото му семейство. Това било сторено, макар и някои хора да говорили, че едно дете успяло да избяга. Ала никой не се наемал да твърди това със сигурност.

Окуражен от смъртта на Пазителя на Кълбото, Торак събрал своите пълчища и поел на Запад. Той възнамерявал да завладее народите на Западните кралства и да си възвърне Кълбото. При Воу Мимбре в равнините на Арендия ордите на ангараките се сблъскали с армиите на Запада в кръвопролитна битка. Там Бранд, Пазителят на Рива, който носел Кълбото върху щита си, срещнал Торак в страшен двубой и победил осакадения бог. Като видели това, ангараките се обезсърчили и били отблъснати и унищожени. Но през нощта, когато кралете на Запада празнували, Зедар Отстъпника взел тялото на Торак от бойното поле и го отнесъл надалеч. Върховният жрец на улгите, наречен Горим, както всички върховни жреци преди него, открил, че Торак не е убит, а е унесен в дрямка. Кървавият бог щял да продължава да спи, докато на трона в Залата на риванските крале отново не се възкачи крал от потомството на Рива.

Кралете от Запада повярвали, че така ще продължава завинаги, защото смятали, че наследниците на Рива са заличени от света. Но Белгарат и дъщеря му Поулгара знаели, че това не е истина. Едно дете от семейството на Горек се било спасило от клането и двамата възшебници държали него и потомците му, скрити и неизвестни никому поколения наред, защото според древните предсказания времето за завръщането на краля от рода на Рива все още не било настъпило.

Изминали много векове и в един никому неизвестен град в противоположната страна на света Зедар Отстъпника се натъкнал на невинно дете. Решил да го вземе и да отиде тайно с него на Острова на ветровете. Надявал се, че невинността на детето може да му помогне да открадне Кълбото на Алдур от дръжката на меча на риванския крал. Станало така, както желал той – Зедар наистина успял да избяга заедно с детето и Кълбото на изток.

Вълшебницата Поулгара живеела скромно и тихо в една ферма в

Сендария заедно с едно малко момче, което я наричало леля Поул. Това момче било сирак и се наричало Гарион. Той бил последният наследник от потомството на Рива, но не подозирал кои са неговите родители.

Когато Белгарат научил, че Кълбото е откраднато, незабавно отишъл в Сендария и помолил дъщеря си да го придружи в търсенето на Зедар и Кълбото. Поулгара настояла момчето да тръгне с тях. И така Гарион тръгнал с леля Поул и Белгарат. Момчето наричало Белгарат „господин Улф“ и го познавало като разказвач на приказки, посещаващ понякога фермата.

Ковачът Дурник пожелал да тръгне с тях. Скоро към тях се присъединили Барак от Черек и принц Келдар от Драсния, който по-често се представял като Силк. Докато петимата търсели Кълбото, към тях се присъединили: Хетар, повелител на конете от Алгария, Мандорален, мимбратски рицар, и фанатикът Релг от Улголандия. На пръв поглед съвсем случайно в групата попаднала и принцеса Се'Недра, скарала се с баща си, император Ран Боруни XXIII от Толнедра. Тя избягала от бащиния си дворец и станала част отряда на героите, макар че не знаела нищо за целта на тяхното търсене. Така се оформила групата, предсказана от Мринския сборник.

Търсенето отвело героите до Леса на дриадите и там те се изправили лице в лице с мургския гролим Ашарак, който от дълго време тайно шпионирал Гарион. Тогава гласът на пророчеството, звучащ в ума на Гарион, заговорил на момчето. То нанесло удар на Ашарак както с ръцете си, така и със своята Воля и Ашарак бил изпепелен. Гарион осъзнал, че притежава могъществото на вълшебствата. Поулгара се зарадвала и му казала, че вече трябва да се нарича Белгарион, защото притежава качествата на вълшебник. Тя разбрала, че вековете на очакване са свършили. Знаела, че Гарион ще бъде онзи, който ще си възвърне трона на Рива, както било предречено.

Зедар Отстъпника побягнал стремглаво от Белгарат, но твърде неблагоприятно навлязъл във владенията на Ктучик, върховния жрец на западните гролими. Както и Зедар, Ктучик бил един от учениците на Торак, но двамата враждували от незапомнени векове. Докато Зедар прекосявал голите планини на Ктхол Мургос, Ктучик го очаквал в засада, изтръгнал от него Кълбото и му отнел детето, чиято невинност му давала възможност да докосва Кълбото, без да бъде унищожен от силата му.

Белгарат тръгнал по следите на Зедар, но Белтира, друг ученик на Алдур, съобщил на стария вълшебник, че детето и Кълбото са пленени от Ктучик. Останалите от групата продължили до Нийса. Там Салмисра,

кралицата на хората змии, пленила Гарион и го отвела в своя палат. Но Поулгара го освободила и превърнала Салмисра в змия. Кралицата зави-наги трябвало да управлява хората змии, без никога повече да възвърне човешкия си образ.

Белгарат се присъединил отново към спътниците си и повел група-та на трудно пътешествие към мрачния град Рак Ктхол, построен на върха на една планина в пустинята Мургос. Те завършили успешно трудното изкачване, след това се изправили лице срещу лице с Ктучик; той знаел, че Белгарат и приятелите му пристигат, и ги очаквал с детето и Кълбото. Тогава вълшебникът предизвикал Ктучик на дуел с магии. Ктучик, притиснат на тясно, използвал забранена магия; тя се обърнала срещу него, унищожила го и от него не останала и следа.

Земетресението, предизвикано от смъртта на Ктучик, съборило Рак Ктхол от планинския връх. Докато Градът на гролимите се разпадал, Га-рион грабнал доверчивото дете, държащо в ръка Кълбото, и го отвел на сигурно място. Приятелите побягнали, преследвани от ордите на Таур Ургас, краля на мургите. В земите на Алгария алгарите излезли на бой срещу мургите и ги победили. Тогава най-сетне Белгарат се отправил към Острова на ветровете, за да постави Кълбото на мястото, където то трябвало да бъде.

Там, в Залата на риванските крале в Ерастид, детето, което прияте-лите нарекли Еранд¹, поставило Кълбото на Алдур в ръката на Гарион. Той се възкачил на трона и сложил скъпоценния камък на мястото, къ-дето бил стоял – върху дръжката на Великия меч на риванските крале. Щом го направил, Кълбото се окъпало в искри и мечът блеснал в студен син огън. Всички видели тези знаци и разбрали, че Гарион е истинският наследник на трона на Рива. Признали го за крал и го нарекли Върховен господар на Запада и Пазител на Кълбото.

Както повелявало споразумението, подписано след Битката при Воу Мимбре, момчето, което произхождало от скромна ферма в Сенда-рия и станало ривански крал, трябвало да се ожени за принцеса Се'Нед-ра. Но преди венчавката гласът на пророчеството, който Гарион чувал в съзнанието си, го накарал да отиде в стаята с документите и да вземе Мринския сборник.

В древното пророчество Гарион открил, че му е предопределено да вземе меча на Рива и да излезе на смъртен двубой с осакатения бог То-рак: Трябвало или да го убие, или да бъде убит. Така щяла да се реши

---

1. Задача. – Б. ред.

съдбата на целия сват. Торак вече бил започнал да се пробужда. Битката помежду им трябвало да определи коя от двете противоположни съдби в пророчествата ще надделее.

Гарион знаел, че може да поведе цяла армия. Но въпреки че сърцето му било изпълнено със страх, той решил да се изправи срещу опасността сам. Придружил и го само Белгарат и Силк. Рано призори те се измъкнали от Рива и се отправили на дълго пътешествие на север към мрачните развалини на Града на нощта, където лежал Торак.

Но принцеса Се'Недра отишла при кралете на Запада и ги убедила да се присъединят към нея. Целта ѝ била да привлече силите на ангарските върху себе си – така Гарион щял да осъществи пътуването си безопасно. С помощта на Поулгара тя прекосила Сендария, Арендия и Толнедра и събрала могъща армия, която я следвала, за да спре пълчищата от Изтока. Двете войски се срещнали в равнината край град Тул Марду. Притисната между силите на император 'Закат от Малореа и войниците на краля на мургите Таур Ургас, армията на Се'Недра била изправена пред гибел. Ала Чо-Хаг, главатарят на племенните вождове на Алгария, убил Таур Ургас, а кралят на надраките Дроста лек Тун дал време на силите ѝ да се изтеглят.

Се'Недра, Поулгара, Дурник и детето Еранд били пленени и отведени при император Закат. Той ги изпратил в разрушения град Ктхол Мишрак при Зедар, който трябвало да ги осъди. Зедар убил Дурник и когато Гарион пристигнал, заварил Поулгара да ридае над тялото му.

По време на дуела с магии Белгарат захвърлил Зедар дълбоко в скалите под повърхността на земята. В това време Торак се събудил. Двете съдби, които противостояли една на друга от създаването на света, се изправили в двубой сред разрушения Град на нощта. Там, в тъмнината, Гарион – Детето на Светлината, убил Торак – Детето на Мрака.

УЛ и шестимата живи богове дошли за тялото на Торак. Поулгара ги помолила горещо да възкресят Дурник. Макар и неохотно, те дали съгласието си. Ала тъй като не подобавало тя да надвишава толкова много способностите на ковача, те превърнали Дурник във вълшебник.

После всички се върнали в Рива. Белгарион се оженил за Се'Недра, а Поулгара взела за съпруг Дурник. Кълбото отново стояло на истинското си място, откъдето защитавало Запада. Така завършила войната между боговете, кралете и хората, която продължила седем хиляди години.

Или поне така си мислели хората.

ПЪРВА ЧАСТ ДОЛИНАТА НА АЛДУР

1.

Беше късна пролет. Дъждовете бяха дошли и отминали и затоплени от мекото докосване на слънцето, влажните кафяви полета се бяха покрили с красива зеленина, дърветата бяха напъпили след зимния си сън. Много рано призори, когато въздухът беше все още хладен и небето обещаващо, че денят ще е добър, момчето Еранд заедно със семейството си напусна странноприемницата, разположена в един от по-тихите райони на оживеното пристанище Камаар на южното крайбрежие на кралство Сендария. До сега Еранд не бе имал семейство и чувството за принадлежност беше ново за него. Всичко около него изглеждаше различно заради факта, че сега той беше член на малка, здраво сплотена група хора, свързани помежду си с любов. Целта на пътуването им в тази пролетна утрин беше едновременно проста и много дълбока. Те си отиваха вкъщи. Тъй като досега Еранд не бе имал семейство, той не бе имал и дом; и макар че никога не беше виждал хижата в Долината на Алдур, към която се бяха отправили, копнееше за това място, сякаш всеки негов камък, дърво или храст се бяха запечатали в паметта и въображението му още от деня, когато беше роден.

Около полунощ над Морето на ветровете се бе извила вихрушка, примесена с дъжд – премина толкова бързо, колкото и се бе появила, като остави сивите калдъръмени улици и високите, покрити с керемиди сгради на Камаар да поздравят утринното слънце измити и чисти. Сега Еранд и семейството му преминаваха бавно по улиците в здрава каруца, която ковачът Дурник бе купил преди два дни след много внимателен оглед. Еранд, притиснат между чувалите с храна и принадлежности, с които бе пълна каруцата, усещаше солената миризма на пристанището и виждаше как синкавото утро се промъква между сенките на сградите, край които минаваха. Разбира се, караше Дурник. Силните му загорели ръце държаха юздите по същия умел начин, по който ковачът вършеше всичко, като предаваха чрез кожените ремъци на впряга чувството, че няма страшно, че всичко е под контрол и че той знае точно какво прави.

Ала силната послушна кобила, която яздеше Белгарат, съвсем

очевидно не споделяше успокояващото чувство на сигурност, което изпитваха конете от впряга. Белгарат, каквото понякога беше обичаят му, се беше задържал до късно в общата стая в странноприемницата и сега седеше отпуснат на седлото, без да обръща почти никакво внимание на това накъде язди. Кобилата, също закупена наскоро, не бе имала време да привикне с нрава на новия си стопанин – неговото едва ли не нахално пренебрежение я изнервяше и тя въртеше очи, сякаш се опитваше да определи дали неподвижната купчина на гърба ѝ наистина възнамерява да язди редом с каруцата, или не.

Дъщерята на Белгарат, известна в целия свят като Поулгара Вълшебницата, изгледа с втрънен поглед баща си, който се клатушкаше из улиците на Камаар, и запази забележките си за по-късно. Тя седеше до Дурник, който бе неин съпруг от съвсем скоро; беше наметнала къса пелерина с качулка и бе облечена в обикновена сива вълнена рокля. Роклите от синьо кадифе, бижутата и пищните, общити с кожа наметки, които носеше, докато бяха в Рива, бяха прибрани. Сега тя като че с облекчение бе възприела този по-прост начин на обличане. Поулгара нямаше нищо против да носи накити, когато случаят го изискваше, и облечена по този начин, изглеждаше по-величествено от всяка кралица. Ала вълшебницата притежаваше изтънчено чувство за приличие и беше облякла тези обикновени дрехи почти с наслада, защото те бяха подходящи за заниманията, на които тя копнееше да се отдаде от безбройни векове.

За разлика от дъщеря си, Белгарат винаги се обличаше така, че да се чувства удобно. Фактът, че ботушите на двата му крака бяха различни, не беше признак на бедност или небрежност. Това по-скоро беше съзнателен избор, защото левият ботуш от единия чифт беше удобен на левия му крак, а другият стягаше пръстите му. Десният ботуш – от друг чифт – го задоволяваше напълно, но левият ожулваше петата му. Положението беше почти същото и с останалата част от облеклото му. Вълшебникът изпитваше пълно безразличие към кръпките на коленете си, не обръщаше никакво внимание на факта, че е един от малкото хора на земята, които използват въже, вместо колан, и беше съвсем доволен, че носи туника – толкова смачкана и изцапана със сос, че по-придирчивите хора не биха я използвали и за парцал за пода.

Големите дъбови порти на Камаар бяха отворени, защото войната, бушуваща преди време в равнините на Мишрак ак Тул, на стотици леги на изток, беше свършила. Войниците от огромните армии, събрани от принцеса Се'Недра по време на войната, се бяха прибрали по домовете си и в кралствата на Запада отново бе настъпил мир. Белгарин, крал на

Рива и върховен господар на Запада, седеше на трона в Залата на риванските крале. Кълбото на Алдур отново се намираше на своето истинско място над трона. Осакатеният бог на ангараките беше мъртъв и вековната заплаха, надвиснала над Запада, беше изчезнала завинаги.

Охраната на градските порти не обърна особено внимание на семейството на Еранд и четиримата напуснаха Камаар и поеха по широкия прав път на империята, който продължаваше на изток до страната на мургите, към заснежените планини, разделящи Сендария от земите на родовете, които отглеждаха коне в Алгария.

Ята птици кръжаха или се стрелваха нагоре в светлия въздух пред конете и каруцата. Птичките чуруликаха сладко, сякаш искаха да ги поздравят, и се задържаха за дълго с потрепващи криле над каруцата. Поулгара обърна красивото си лице към ведрото небе и се заслуша.

– Какво казват? – попита Дурник.

Тя се усмихна нежно и отговори със звучния си глас:

– Просто си бърбят. Птиците правят тъкмо това през по-голямата част от времето. Обикновено са щастливи, че е сутрин, че слънцето свети и гнездата им са готови. На повечето им се иска да си приказват за яйцата. Птиците винаги искат да говорят за яйцата си.

– И, разбира се, са щастливи, че те виждат, нали?

– Предполагам, че е така.

– Мислиш ли, че някой ден можеш да ме научиш да разбирам езика им?

Тя му се усмихна.

– Щом искаш. Обаче това не е практично.

– Вероятно няма да ми навреди, ако науча някои непрактични неща – отвърна той, без да променя изражението си.

– О, Дурник! – засмя се тя и нежно отпусна длан върху ръката му. – Ти си истинско съкровище, знаеш ли?

Еранд седеше точно зад тях между торбите и кутиите с инструменти, които Дурник бе избрал с особено внимание в Камаар. Момчето се усмихна. Усети, че е част от семейство, сгривано от дълбока, гореща обич, на която се радват всички. Еранд не се беше привързвал към никого през живота си. Той беше отгледан, ако въобще е възможно човек да използва тази дума, от Зедар Отстъпника – мъж, който много приличаше на Белгарат. Зедар просто се беше натъкнал на малкото момче в една тясна уличка на неизвестно никому градче и го беше взел с точно определена цел. Момчето просто беше обличано и хранено, нищо повече; единствените думи, които бе чувало от навъсеня си настойник, бяха:

„Трябва да изпълниш една задача, момче“. И понеже беше чувало само това, то повтаряше непрекъснато: „задача“. И когато го намериха приятелите на Белгарат, Еранд стана стана негово име, защото те не знаеха как другояче да го нарекат.

Стигнаха билото на хълма и спряха за няколко минути, та конете да отдъхнат. Еранд наблюдаваше просторната равнина от удобното си място в каруцата. Дългите коси лъчи на утринното слънце се плъзгаха върху бледозелените полета, оградени с изкусно направени стени. Изведнъж момчето се обърна назад и хвърли поглед към Камаар, към червените покриви и искрящата вода на пристанището, в което бяха хвърлили котва кораби от половин дузина кралства.

– Да не ти е студено? – попита го Поулгара.

– Не – отговори Еранд. – Благодаря. – Думите му идваха по-лесно сега, ала въпреки това момчето приказваше рядко.

Белгарат седеше отпуснат на седлото и разсеяно чешеше късата си бяла брада. Очите му бяха малко мътни и вълшебникът гледаше към земята, сякаш светлината на утринното слънце беше болезнена за него.

– Харесва ми да тръгвам на път, когато грее слънце – каза той. – Това винаги е било добро предзнаменование. – След това възрастният мъж направи гримаса. – Ала лъчите все пак не бива да са чак толкова ярки.

– Не се ли чувстваме някак особено тази сутрин, татко? – дяволито го попита Поулгара.

Той погледна дъщеря си с непроницаемо лице.

– Защо не го кажеш направо, Поул? Сигурен съм, че няма да се почувстваш щастлива, докато не го направиш.

– Защо, татко? – попита тя и в изумително красивите ѝ очи блесна престорена невинност. – Какво те кара да мислиш, че въобще искам да кажа нещо?

Вълшебникът изсумтя.

– Сигурна съм, вече сам си осъзнал че снощи попрекали с пиенето – продължи дъщеря му. – Не е нужно аз да ти го казвам, нали?

– Нямам настроение за такива приказки, Поулгара – отговори лаконично възрастният мъж.

– О, бедничкият – измърмори Поул с престорено съчувствие. – Искаш ли да ти забъркам някаква отвара, за да се почувстваш по-добре?

– Благодаря, но отговорът ми е не – отвърна той. – Неприятният вкус на твоите билки се задържа в устата на човек с дни. Предпочитам да ме боли глава.

– Щом лекарството няма отвратителен вкус, то не действа – рече тя и свали качулката на пелерината си. Косата беше дълга, много тъмна, с един-единствен снежнобял кичур. – Аз те предупредих, татко – добави тя непреклонно.

– Поулгара – каза възвръстният мъж и потрепери, – мислиш ли, че можем да пропуснем частта от нашия разговор, която започва с думите: „Казах ти, че ще стане така“?

– Ти нали чу, че го предупредих, Дурник? – обърна се Поулгара към съпруга си.

Дурник полагаше очевидни усилия да не избухне в смях. Възвръстният мъж въздъхна, после бръкна под туниката си и измъкна малка плоска бутилка. Отвори я със зъби и отпи.

– О, татко – измърмори възмутено Поулгара. – Нима снощи ти беше малко?

– Не и ако разговорът ни продължи тъкмо по тази тема. – Той протегна шишето към зет си. – Дурник?

– Благодаря, Белгарат – отвърна Дурник, – но за мен е все още малко рано.

– Поул? – Белгарат предложи пиетието на дъщеря си.

– Не ставай смешен.

– Както искаш. – Белгарат сви рамене, запуши бутилката и я пъкна под туниката си. – Ще продължим ли? – предложи той. – До Долината на Алдур е много далеч. – След това бавно пое напред.

Тъкмо преди каруцата да тръгне, Еранд погледна към Камаар и забеляза от портата да излизат конници. Проблясъците от отразената светлина съвсем недвусмислено подсказваха, че поне някои са облечени в излъскана стомана. Еранд обмисли дали да спомене това пред другите, но реши да не го прави. Отново се отпусна на мястото си и се вгледа в дълбокото синьо небе, осеяно с пухкави бели облаци. Еранд обичаше утрините. Призори денят винаги изглеждаше изпълнен с обещания. Разочарованието обикновено идваше по-късно.

Войниците, излезли от Камаар, ги настигнаха след около една миля. Командирът на отряда беше еднорък сендарски офицер с умно лице. Неговите конници останаха след каруцата, а той излезе напред.

– Ваша светлост – поздрави той Поулгара с официален тон, като направи скован поклон от седлото.

– Генерал Брендиг – отвърна тя и кимна леко в знак на уважение. – Тази сутрин сте станали рано.

– Войниците винаги стават рано, ваша светлост.

– Брендиг – прекъсна го Белгарат малко раздразнено. – Дали фактът, че се срещаме, е чиста случайност, или ни преследвате с някаква цел?

– Сendarия е много подредено кралство, древни – отвърна любезно Брендиг. – Опитваме се да устроим нещата така, че да изключим всякакви съвпадения.

– Така си и мислех – отбеляза кисело Белгарат. – И какво е намислил сега Фулрах?

– Негово величество реши, че имате нужда от подходящ ескорт.

– Зная пътя, Брендиг. Правил съм това пътешествие доста пъти.

– Убеден съм, че е така, древни Белгарат – учтиво се съгласи Брендиг. – Ескортът просто е израз на приятелство и уважение.

– Да приема ли тогава, че ще проявиш настойтелност?

– Заповедта си е заповед, древни.

– Може ли да пропуснем това обръщение? – помоли Белгарат жално.

– Тази сутрин баща ми усеща тежестта на годините, генерале – усмихна се Поулгара. – Всяка една от седемте хиляди.

Брендиг почти се усмихна.

– Разбирам, ваша светлост.

– Защо тази сутрин се държите толкова официално, милорд Брендиг? – попита тя. – Сигурна съм, че се познаваме достатъчно добре, за да се откажем от тези глупости.

Брендиг я погледна въпросително.

– Спомняте ли си, когато се срещнахме за пръв път? – попита той.

– Доколкото си спомням, това се случи, докато ни арестувахте нали? – отбеляза усмихнат Дурник.

– Ами... – Брендиг се изкашля от неудобство. – Не беше точно така, друже Дурник. Всъщност аз просто предадох поканата на негово величество да го посетите в двореца. Във всеки случай лейди Поулгара, вашата високоуважаема съпруга, се представяше като херцогинята на Ерат, ако си спомняте.

Дурник кимна.

– Да, май беше точно така.

– Напоследък имах възможност да проуча някои стари хералдически книги и открих нещо наистина забележително. Знаете ли, друже Дурник, че съпругата ви наистина е херцогиня на Ерат?

Дурник примигна и невярващо попита:

– Поул?

Поулгара вдигна рамене и отвърна:

– Почти бях забравила. Това беше толкова отдавна...

– Въпреки това титлата ви е все още валидна, ваша светлост – увери я Брендинг. – Всеки земевладелец в областта Ерат плаща ежегоден малък данък по сметка на ваше име в Сендар.

– Колко досадно! – възкликна тя.

– Я почакай, Поул – остро я прекъсна Белгарат. Очите му изведнъж светнаха остро. – Брендинг, каква е сумата в сметката на дъщеря ми – би ли ми казал приблизителната цифра?

– Доколкото зная, няколко милиона – отвърна Брендинг.

– О! – възкликна Белгарат с широко отворени очи. – О, о, о!

Поулгара го изгледа изпитателно, после рязко попита:

– Какво си наумил, татко?

– Просто се радвам за тебе, Поул – отвърна той с ентузиазъм. – Всеки баща би бил щастлив да научи, че чедото му се справя така добре с живота. – Той отново се обърна към Брендинг. – Кажете ми, генерале, кой управлява богатството на дъщеря ми?

– За него е отговорна кралската корона, Белгарат – отговори Брендинг.

– Какво ужасно бреме за бедния Фулрах – замислено каза Белгарат. – Като се вземат предвид всичките му други задължения, вероятно аз би трябвало...

– О, не, стари вълко – прекъсна го твърдо Поулгара.

– Просто си помислих...

– Да, татко. Зная какво си помисли. Парите са на прекрасно място.

– Никога през живота си не съм бил богат – измърмори Белгарат с тъжен копнеж.

– В такъв случай разкошът не ти липсва, нали?

– Ти си безжалостна жена, Поулгара – да оставяш стария си беден баща в лишения.

– Живял си без пари и имущество хиляди години, татко. Не зная защо, но съм почти убедена, че и сега ще оцелееш без тях.

– А как си станала херцогиня на Ерат? – обърна се Дурник към жена си.

– Направих услуга на херцога на Воу Вейкюн – отговори тя. – Беше нещо, което никой друг не можеше да стори. Той ми беше много благодарен.

Дурник изглеждаше изумен.

– Но Воу Вейкюн е унищожен преди хиляди години – възрази той.

- Да, зная.
- Мисля, че ще ми е доста трудно да привикна с всичко това.
- Знаеше, че не съм като другите жени – напомни му тя.
- Да, но...
- Наистина ли има някакво значение каква е възрастта ми? Нима тя променя нещата?
- Не – веднага отговори Дурник. – Не променя нищичко.
- Тогава не се тревожи за това.

Продължиха с леки преходи през южна Сendarия. Всяка вечер отсядаха в солидните удобни ханове, ръководени от толнедранските легионери, които патрулираха и поддържаха императорското шосе. Групата им пристигна в Мурос в следобедна на третия ден след тръгването им от Камаар. Огромни стада от Алгария бяха струпани на десетки акри земя на изток от града. Облаците прах, които се вдигаха изпод копитата им, скриваха небето. Мурос не беше приятен град през сезона, когато тук пристигаха стадата. Беше горещ, мръсен и шумен. Белгарат предложи да го подминат и да пренощуват в планината, където прахта щеше да е по-малко, а съседите – не така гръмогласни.

– Нима възнамерявате да ни придружите през целия път до Долината? – обърна се той към генерал Брендинг, след като отминаха стадата и вече вървяха по Големия северен път към планините.

– Всъщност не, Белгарат – отвърна Брендинг, взирайки се към група алгарски конници, които приближаваха към тях по пътя. – Вече е време да поема по обратния път.

Водачът на алгарските ездачи беше висок мъж с орлов нос, облечен в кожени дрехи, с гарвановочер кичур коси, разпилени по раменете му. Когато стигна до каруцата, той изопна юздите на коня си, кимна на сendarския офицер и тихо каза:

- Генерал Брендинг.
  - Милорд Хетар – отвърна учтиво Брендинг.
  - Какво правиш тук, Хетар? – попита Белгарат.
- Хетар отвори широко очи.
- Просто прекарах стадо добитък през планините, Белгарат – отвърна невинно той. – Сега се връщам и си помислих, че бихте имали нужда от компания.
  - Колко странно, че си се озовал точно тук точно сега.
  - Странно, нали? – Хетар погледна Брендинг и намигна.
  - Да не би да играете някаква игра? – попита ги Белгарат. – Няма нужда някой да ме надзирава и определено не ми трябва военен ескорт

където и да отида. Способен съм сам да се грижа за себе си.

– Всички знаем това, Белгарат – каза успокоително Хетар и погледна към каруцата. – Приятно ми е да те видя отново, Поулгара – продължи любезно той, след което измери Дурник с твърде лукав поглед и добави: – Семейният живот ти се е отразил добре, приятелю. Мисля че си напълнял с няколко килограма.

– Бих казал, че и твоята жена слага по няколко лъжици допълнително в чинията ти. – Дурник се усмихна на приятеля си.

– Нима започва да личи? – попита Хетар.

Дурник сериозно кимна и каза:

– Само мъничко.

Хетар направи скръбна гримаса, след това едва доловимо намигна на Еранд. Еранд и Хетар се разбираха добре, вероятно защото нито единият, нито другият не изпитваше горещо желание за запълва тишината с празни разговори.

– Сега ще ви оставя – заяви Брендиг. – Пътуването беше удоволствие за мен. – Той се поклони на Поулгара, кимна на Хетар и следван от конниците си, пое обратно към Мурос.

– Ще си поговоря с Фулрах за това – заяви мрачно Белгарат, после се обърна към Хетар. – А също и с баща ти.

– Това е една от цените, които човек трябва да заплати заради своето безсмъртие, Белгарат – отвърна любезно Хетар. – Хората изпитват уважение към тебе дори когато ти се ще да не го правят. Ще тръгваме ли?

Планините на източна Сендария не бяха толкова високи, че да направят пътуването неприятно. Пред и зад каруцата яздеха алгарски воители със свирепи лица; групата се движеше с лек, равномерен ритъм по Големия северен път, прекосяващ гъсти зелени гори и буйни планински потоци. По едно време, когато бяха спрели, за да дадат почивка на конете, Дурник слезе от каруцата, приближи се до края на пътя и замислено огледа дълбокия вир под един малък пенлив водопад.

– Трябва ли да бързаме особено? – попита той Белгарат.

– Всъщност не. Защо?

– Помислих си, че това е приятно място, където можем да спрем за обяд – отговори ковачът.

Белгарат се огледа.

– Щом искаш.

– Добре. – Със същия леко разсеян израз Дурник отиде до каруцата и извади от багажа макара с тънка, намазана с восък връв. Внимателно

завърза кукичка, украсена с ярки цветни нишки, и започна да се оглежда за пръчка. След пет минути вече стоеше на един голям камък, стърчащ над вира, и мяташе въдицата в бурните води под водопада.

Еранд отиде до брега на потока, за да го наблюдава. Дурник хвърляше въдицата си така, че бързотечащата зелена вода да изтегля прирамката му в дълбокото.

След около половин час Поулгара им извика:

– Еранд, Дурник, обядът е готов.

Еранд покорно тръгна към каруцата, макар че очите му копнееха да се завърнат към бързата вода. За миг Поулгара го погледна с разбиране, след това сложи месото и сиренето, които му беше отрязала, върху парче хляб – така момчето можеше да занесе обяда си до брега на потока.

– Благодаря – само каза то.

Дурник продължаваше да лови. Лицето му бе напрегнато. Поулгара се приближи към вира и извика:

– Дурник. Обяд.

– Да – отвърна той, без да откъсва очи от водата. – Идвам. – И хвърли въдицата още веднъж.

Поулгара въздъхна и измърмори:

– Е, добре. Всеки мъж има нужда поне от един порок.

След около още половин час Дурник изглеждаше объркан. Той скочи от камъка на брега на потока, почеса се по главата и се взря озадачено във водовъртежа.

– Зная, че са там – обърна се той към Еранд. – Почти мога да ги почувствам.

– Тука. – Еранд посочи дълбокия, едва-едва помръдващ въртоп недалеч от брега.

– Струва ми се, че са по-навътре, Еранд – отвърна Дурник със съмнение.

– Тука – повтори Еранд и отново посочи мястото.

Дурник вдигна рамене.

– Щом казваш – рече той несигурно и хвърли кукичката във въртопа. – Но въпреки това мисля, че са по-навътре, в главното течение.

След малко пръчката му се сви в напрегнатата, трепереща дъга.

Само за пет минути той хвана още три пъстърви – дебели тежки риби със сребристи корем и челюсти, пълни с остри като игли зъби.

– Защо ти трябваше толкова време да намериш точното място за ловене? – попита Белгарат по-късно следобед, когато отново бяха излезли на пътя.

– Човек трябва да претърсва методично такива вирове, Белгатат – обясни Дурник. – Започваш от единия им край, докато стигнеш до другия. Трябва постоянно да хвърляш въдицата.

– Разбирам.

– Това е единственият начин, по който си сигурен, че си проверил навсякъде.

– Разбира се.

– Въпреки това аз бях почти напълно сигурен къде са.

– Естествено.

– Просто исках да го направя както трябва. Убеден съм, че ме разбираш.

– Абсолютно – отвърна сериозно Белгатат.

След като прекосиха възвишенията, поеха на юг през обширните алгарски равнини. Стада добитък и табуни коне пасяха в огромното зелено море, което се люлееше под непрестанните пориви на източния вятър. Макар че Хетар упорито ги убеждаваше да отседнат в Крепостта на алгарските родове, Поулгара отклони предложението му.

– Съобщи на Чо-Хаг и Силар, че можем да ги посетим по-късно – каза тя. – Но наистина трябва да стигнем до Долината. Вероятно ще ни трябва по-голямата част от лятото, докато отново успеем да направим къщата на майка ми обитаема.

Хетар кимна сериозно, след това махна с ръка за поздрав и заедно с конниците си препусна през хълмистата прерия към подобната на планинско възвишение Крепост на своя баща Чо-Хаг, главатаря на племените вождове на Алгария.

Къщата, принадлежала някога на майката на Поулгара, се намираще в подножието на безкрайните хълмове в северния край на Долината на Алдур. Блестящ поток течеше през уединената долчинка, наоколо се простираха гори – брези, смесени с кедри – обграждащи долината от всички страни. Беше изградена от пясъчник – сиви, червеникавокафяви, бежови като пръст плочи, които се съчетаваха красиво една с друга. Широката ниска постройка бе останала необитаема в продължение на повече от три хиляди години; сламеният покрив, вратите и рамките на прозорците отдавна се бяха предали пред природните стихии. От къщата бяха останали само стените, в стаите бяха пораснали къпини, протегачи клони към откритото небе. Ала от сградата се излъчваше особено чувство на очакване, сякаш Поледра, жената, която някога бе живяла

тук, бе предала на камъните убеждението, че дъщеря ѝ един ден ще се върне тук.

Пристигнаха в един прекрасен следобед. Еранд, унесен от скърцането на колелата, бе задрямал. Каруцата спря и Поулгара леко го разтърси.

– Еранд – каза му тя. – Пристигнахме. – Той отвори очи и за пръв път видя мястото, което завинаги щеше да нарича свой дом. Видя избелелите, подобни на морска раковина голи стени, сгушени сред високата зелена трева. Видя горите зад тях, белите стволоче на брезите, изпъкващи сред тъмнозелените кедри, видя и потока. Това място криеше безкрайно много възможности – той веднага осъзна това. Потокът, разбира се, беше идеален за детски лодки; в него можеше да хвърля камъни, а в краен случай, когато вдъхновението го напуснеше, можеше да цопне направо във водата. Някои от дърветата изглеждаха така, сякаш бяха израснали тук специално за да се катери човек по тях; една огромна стара бяла бреза бе надвиснала над потока и предлагаше опияняващата комбинация от катерене и едновременно с това скок във вира.

Каруцата бе спряла на дълъг полегат склон, спускащ се плавно към къщата. Беше тъкмо такъв склон, по който всяко момче може да тича безкрай, когато небето е бездънно синьо, осеяно с пухкави облачета, които приличат на парашути на глухарче и се гонят сред вятъра. Тучната трева стигаше до коленете, сгряна от бляскавите лъчи на слънцето, и почвата под нея сигурно беше влажна и мека – само за тичане. Полъхът на изпълнения с аромати въздух беше опияняващ.

Но изведнъж Еранд почувства дълбока скръб, тъга, която бе витала тук неизменно век след век. Обърна се, погледна обветреното лице на Белгарат и видя единствената сълза, спуснала се по прорязаната му с бръчки буза. След миг сълзата изчезна в късо подрязаната му бяла брада.

Въпреки скръбта на Белгарат за неговата изгубена жена, Еранд огледа малката зелена долина, с дърветата, потока, с тучната поляна, и изпита дълбоко и завладяващо цялото му същество задоволство. Той се усмихна и каза:

– У дома. – И се заслуша в звука на думите, завладян от красотата им.

Поулгара се вгледа сериозно в лицето му. Очите ѝ бяха много големи и светли; цветът им поляка се промени в съответствие с настроението ѝ: от светлосиньо, толкова светло, че всъщност приличаше на сиво, до наситено теменужен нюанс.

– Да, Еранд – отвърна му тя с с плътния си звучен глас. – У дома. – След това го прегърна през раменете и го притисна нежно към себе си, влагайки в тази лека прегръдка целия копнеж към това място, копнеж, който я беше изпълвал през дългите векове, докато тя и баща ѝ бяха работили упорито върху своята задача.

Ковачът Дурник гледаше замислено долината, простираща се пред тях в топлата слънчева светлина обмисляше, планираше, променяше и подреждаше отново и отново десетки неща наум.

– Ще ни трябва доста време, докато направим всичко както го искаме, Поул – обърна се той към жена си.

– Ще ви помогна да разтоварите каруцата и да опънете палатките – намеси се Белгарат, почесвайки замислено брадата си. – А утре ще трябва да продължи в Долината. Ще поговоря с Белдин и близнаците, ще огледам кулата си... такива неща.

Поулгара го изгледа твърдо и каза:

– Не бързай толкова да си тръгнеш, оттук, татко. Разговаря с Белдин миналия месец в Рива, а и в много случаи не си посещавал кулата си десетки години наред. Забелязала съм, че всеки път, когато има работа, ти изведнъж заявяваш, че имаш спешни дела някъде другаде.

Лицето на Белгарат прие вид на оскърбена невинност.

– Но, Поулгара... – понечи да протестира той.

– Това също няма да мине, татко – прекъсна го хладно тя. – Ако помагаш няколко седмици на Дурник – или може би месец-два, – нищо няма да ти стане. Или възнамеряваш да ни изоставиш сами сред снеговете на зимата?

Белгарат огледа с известно неодобрение голите стени на къщата; целият ѝ вид му говореше, че ще са необходими безкрайни часове тежък труд, докато тя отново стане годна за обитаване.

– Е, разбира се, Поулгара – отговори той не особено бързо. – С удоволствие ще остана и ще му помогна.

– Знаех си, че можем да разчитаме на тебе, татко – отвърна му мило тя.

Белгарат измери Дурник с критичен поглед, после малко нерешително каза:

– Надявам се, че не възнамеряваш да свършим всичко на ръка. Имам предвид... е, ние наистина имаме и друг избор, нали разбираш?

Дурник изглеждаше доста притеснен. Върху откритото му, честно лице се изписа леко неодобрение.

– Хм... наистина не зная, Белгарат – каза колебливо той. –

Всъщност струва ми се, че така не е редно. Ако го направя със собствените си ръце, ще знам, че всичко е свършено както трябва. Все още не се чувствам сигурен, като върша нещата по другия начин. Това някак ми изглежда като измама – ако разбираш какво имам предвид.

Белгарат въздъхна.

– Страхувах се, че ще погледнеш на нещата тъкмо така. – Той поклати глава и изправи рамене. – Добре, хайде тогава да се залавяме за работа.

Изтекоха три месеца, докато изринат ненужните останки, натрупали се в къщата през изтеклите три хилядолетия, докато сложат нови врати и прозорци, сковат новите греди и сложат върху тях сламен покрив. Щеше да им бъде необходимо два пъти по-дълго време, ако Белгарат не беше извършвал драстични измами всеки път, когато Дурник бе с гръб към него. Всички неприятни задачи се изпълняваха от само себе си винаги щом ковачът не бе наоколо. Веднъж например Дурник излезе с каруцата да докара още дървен материал и щом се отдалечи на достатъчно разстояние, Белгарат захвърли теслата, с която усърдно дялкаше една греда, погледна сериозно Еранд, след това пхна ръка под коженото си палто и извади бутилка тъмно пиво, която бе отмъкнал от запасите на Поулгара. Отпи голяма глътка, после насочи силата на волята си към упоритата греда и едва чуто измърмори една-единствена дума. Истинска виелица от бели трески се разлетя във всички посоки. Когато гредата беше огладена както трябва, старецът погледна Еранд със самодоволна усмивка и дяволито му намигна. Запазвайки израза си свършено непроменен, Еранд му намигна на свой ред.

Момчето и преди бе виждало какви ли не вълшебства. Зедар Отстъпника беше вълшебник, Ктучик също. Всъщност почти през целия си живот момчето беше поверено на грижите на хора, притежаващи този особен дар. Нито един от другите двама обаче не бе притежавал тези съвсем естествено проявявани умения, този замах и сила, с които Белгарат изпълняваше своето изкуство. Начинът, по който старецът постигаше невъзможни неща, излъчваше такава лекота, че едва ли бе необходимо да се изтъква, че това е белегът на истинския виртуоз. Естествено Еранд знаеше как го прави – не беше възможно човек да преживее толкова време с вълшебници, без да научи най-малкото теорията на този занаят. Лекотата, с която Белгарат караше да се случват различни неща, почти го изкушаваше да се опита да ги постигне и самият той, но

винаги, когато обмисляше тази идея, осъзнаваше, че всъщност не му се ще чак толкова непреодолимо да я осъществи.

Нещата, които момчето научаваше от Дурник, макар и по-банални, бяха почти в същата степен дълбоки и необходими. Еранд почти веднага разбра, че в действителност няма почти нищо, което ковачът да не е в състояние да измайстори с двете си ръце. Той познаваше почти всички възможни инструменти. Работеше с дърво и камък със същата лекота, с която обработваше желязо и месинг. Можеше да направи къща, стол или легло, без да се затрудни. Еранд го наблюдаваше внимателно и научаваше от него стотици малки хитрини и тънкости, които отличаваха уменията занаятчия от нескопосания чирак.

Поулгара се занимаваше с всички домакински въпроси. Палатките, в които живееха, докато ремонтираха къщата, бяха изрядно чисти както всеки умело поддържан дом. Завивките се проветряваха всеки ден, винаги имаше вкусни гозби и прането бе проснато още рано сутринта. Веднъж Белгарат, който бе дошъл да измоли или да отмъкне още малко пиво, изгледа критично дъщеря си. Тя си тананикаше доволно и разрязваше на калъпи наскоро сварения сапун.

– Поул – кисело каза той. – Ти си най-могъщата жена на света. Удостоена си с повече титли, отколкото можеш да преброиш, по цялата земя няма нито един крал, който да не се покланя пред теб. Можеш ли да ми обясниш точно и ясно защо смяташ, че е необходимо да приготвяш сапуна точно по този начин? Работата е тежка, всичко наоколо завира от жегата, а и миризмата е ужасна.

Тя погледна спокойно баща си.

– Била съм най-могъщата жена на света в продължение на хиляди години, стари вълко. Векове наред кралете се покланят пред мен и вече наистина не зная колко са титлите ми. Но сега съм омъжена за пръв път. Ти и аз имаме прекалено много работа, за да си позволим такова нещо. Но аз винаги съм искала да се омъжа и през целия си живот съм се подготвяла за това. Зная всичко, което трябва да умее добрата съпруга, и мога да го правя. Моля те, не ме критикувай и не се намесвай в работата ми. Никога през живота си не съм била толкова щастлива.

– Като вариш сапун?

– Да, и това е част от щастието.

– Такава загуба на време – заяви той, направи малък жест и внезапно до калъпите сапун се появи още един.

– Татко! – извика Поулгара и тропна с крак. – Веднага престани!

Белгарат взе два калъпа сапун – единият бе неговият, другият – от

нейните.

– Можеш ли да ми посочиш някаква разлика между тях, Поул?

– Моят е направен с любов, а твоят се появи просто като резултат на един трик.

– Но и двата ще направят дрехите еднакво чисти.

– Не, моят няма да ги направи – заяви тя, взе сапуна от ръката му, вдигна го и го постави върху дланта си. После духна леко върху сапуна и той мигновено изчезна.

– Това ми изглежда малко глупаво, Поул – каза ѝ Белгарат.

– Мисля, че глупостта понякога се проявява като семейна черта – отвърна спокойно дъщеря му. – Просто иди да си гледаш работата, татко и ме остави да се погрижа за моята.

– Ти си почти като Дурник – обвиняващо каза възрастният мъж.

Тя кимна с доволна усмивка.

– Зная. Вероятно затова се омъжих за него.

– Ела, Еранд – обърна се Белгарат към момчето. – Това нещо може да се окаже заразно и не ми се ще да го прихванеш от тях.

– О! – възкликна Поулгара. – И още нещо, татко. Не се приближавай към запасите ми. Ако ти се иска бутилка пиво, помоли ме.

Белгарат високомерно се отдалечи, без да ѝ даде отговор. Но когато завиха зад ъгъла, Еранд измъкна изпод туниката си една кафява бутилка и без да каже нито дума, я подаде на стареца.

– Отлично, моето момче – широко се усмихна Белгарат. – Видя ли колко е лесно, след като му хванеш цаката?

През цялото лято и през по-голямата част от дългата златна есен, настъпила след него, четиримата работиха усърдно, за да направят къщата обитаема и устойчива на студовете през зимата. Еранд правеше каквото бе по силите му да им помага, макар че през по-голямата част от времето помощта му се състоеше в това да прави компания на възрастните и да се стреми да не се мотае в кратката им.

Когато заваля снегът, сякаш целият свят се промени и уединената хижа се превърна в топло, сигурно убежище. В голямата стая, където четиримата се хранеха и прекарваха дългите вечери, имаше огромна каменна камина, осигуряваща им и топлина, и светлина. Еранд, който играеше навън през цялото време с изключение на най-мразовитите дни, много обичаше прекрасните, стопляни от огъня часове между вечерята и съня, когато лежеше на кожената постелка пред камината и се взираше в танцуващите пламъци, а очите му бавно се затваряха. По-късно се събуждаше в хладната тъма на стаята си, завит с топли пухени завивки,

подпхнати под брадичката му. Знаеше, че Поулгара го е пренесла безшумно и го е сложила да си легне. Момчето въздишаше щастливо и отново заспиваше.

Разбира се, Дурник му направи шейна, а дългият склон, който се спускаше към долината, беше прекрасен за пързалка. Снегът не беше много дълбок и плазовете на шейната не затъваха, и Еранд успяваше да премине поразително дълги разстояния, като набираше страхотна скорост.

Неоспоримият връх на зимния сезон дойде през един късен, смразяващо студен следобед. Слънцето тъкмо се бе спуснало сред група пурпурни облаци на хоризонта на запад, небето беше ледено, с цвят на бледосин тюркоаз. Еранд изкачваше склона и теглеше шейната след себе си. Стигна върха и спря да си поеме дъх. Къщата със сламения покрив се беше сгушила сред преспите, светлината от прозорците ѝ блестеше като злато, над комина се издигаше светлосин стълб дим – прав като стрела в неподвижния въздух.

Еранд се усмихна, легна върху шейната и се засили. Обстановката беше прекрасна за пързалка. Нямаше дори никакъв вятър, който би могъл да попречи на спускането, затова момчето набра удивителна скорост и полетя шеметно надолу по хълма. Профуча през поляната, после между дърветата. Белите кори на брезите и тъмните сенчести кедри проблясваха край него. Може би щеше да стигне и още по-далеч, ако пред него не се бе изпречил потокът. Но дори този край на спускането беше удивително вълнуващ, защото брегът на ручея беше висок няколко стъпки. Еранд и шейната му излетяха в дълга, изящна дъга, която завърши внезапно със зрелищно тупване на леда, който се пропука и момчето цопна във водата.

Когато се прибра у дома, Поулгара дълго разговаря с него. Еранд трепереше, по дрехите и косата му бяха започнали да се образуват ледени висулки. Поулгара пък се увлече от възможността да приказва за слабостите му пред публика. Гледа го дълго, после донесе ужасно на вкус лекарство и му даде да изпие една огромна лъжица. И чак след това се зае да сваля замръзналите му дрехи, като не спираше да коментира постъпката му, докато се бореше с тях. Тази жена имаше прекрасен глас и удивително изразителен език и интонацията и използваните от нея фрази добавяха цели тонове допълнително значение към коментарите ѝ. Като цяло Еранд би предпочел по-кратка и не така подробна дискусия за последното си завършило с крах приключение – особено като се вземеше предвид, че Дурник и Белгарт се опитваха не особено успешно да

прикритят широките си усмивки, докато Поулгара едновременно му приказваше и триеше цялото му тяло с голяма корава кърпа.

– Е – отбеляза Дурник, – поне няма да му се налага да се къпе тази седмица.

Поулгара спря да бърше Еранд и бавно се обърна към съпруга си. Външно в израза ѝ не се долавяше нищо заплашително, но очите ѝ бяха ледени.

– Каза ли нещо? – попита го тя.

– Не, скъпа – побърза да я увери той. – Нищо не съм казал. – Той погледна Белгарат леко объркан и после се изправи. – Я да взема да донеса дърва за огъня.

Едната вежда на Поулгара се стрелна нагоре и погледът и се насочи към баща и.

– Е? – изрече въпросително тя.

Белгарат примигна – самото възплъщение на невинността.

Изражението на Поулгара не се промени, ала тишината стана заплашителна, потискаща.

– Защо пък да не помогна на Дурник? – най-сетне каза възрастният мъж и стана. След това двамата излязоха, а Еранд и Поулгара останаха сами в стаята.

Тя отново се обърна към момчето.

– Спуснал си се по целия хълм, така ли? – попита Поул съвсем спокойно. – А след това си прекосил и поляната?

Той кимна утвърдително.

– А след това си навлязъл с шейната в гората?

Момчето кимна още веднъж.

– След това си паднал от брега и си цопнал в потока?

– Да – призна Еранд.

– И въобще не си си помислил за възможността да скочиш от шейната, преди да стигнеш до брега и да паднеш във водата, така ли?

Еранд не беше приказливо момче, но изведнъж почувства, че трябва да даде някакво обяснение за случката.

– Ами – подхвана той, – всъщност не си и помислих да скоча от шейната но ми се струва, че не бих го направил, дори и да се бях сетил.

– Сигурна съм, че за това има някакво обяснение.

Момчето я погледна сериозно.

– Всичко вървеше така прекрасно до мига, в който... ами просто не ми изглеждаше правилно да скоча от шейната само защото нещата започнаха да изглеждат зле.

Възцарилата се тишина продължи доста дълго.

– Разбирам – каза най-сетне Поулгара. Сериозният ѝ израз остана непроменен. – Значи става дума за това, че си искал да решиш някакъв проблем, доверявайки се на предчувствията си?

– Май да.

За миг Поулгара впери тежкия си поглед в очите му, след това бавно отпусна лице в дланите си.

– Не съм сигурна, че ще имам сили отново да премина през всичко това – изрече тя с трагичен глас.

– През какво да преминеш? – попита той разтревожено.

– Възпитанието на Гарион ме накара да се почувствам почти на ръба на силите си – отвърна тя. – Но дори той не би могъл да измисли по-нелогична причина за някоя своя постъпка. – След това тя отново го погледна, засмя се нежно и го прегърна. – О, Еранд! – промълви тя и го притисна към себе си. Изведнъж всичко отново беше наред.

2.

Вълшебникът Белгарат имаше много слабости. Никога през живота си не бе обичал физическия труд и може би бе прекалено увлечен по тъмното пиво. От време на време проявяваше небрежно отношение към истината за някои неща и огромно безразличие към фините проблеми на собствеността. Компанията на дами със съмнителна репутация не накарнаваше особено чувствителността му, а подборът на използваните от него изрази често подлежеше на критика.

Вълшебницата Поулгара беше жена, притежаваща почти нечовешка решителност. Няколко хиляди години тя се бе опитвала да промени своя необуздан баща, но не бе постигнала видими успехи. Ала продължаваше да упорства пред лицето на твърде неблагоприятните шансове за победа. Векове наред бе водила храбра битка срещу лошите му навици. Със съжаление се бе предала пред леността и опърпания му външен вид. С неохота бе отстъпила пред лъжите и ругатните му. Ала въпреки безбройните си загуби бе останала непреклонна пред пианството, кражбите и склонността му към флиртове. Неизвестно поради каква причина си бе внушила, че е неин дълг да се бори срещу тези слабости до самата си смърт.

Тъй като Белгарат отложи завръщането в кулата си в Долината на Алдур до следващата пролет, Еранд можеше да наблюдава от

непосредствена близост тези безконечни и невероятно заплетени схватки между бащата и дъщерята. С тях двамата запълваха периодично появяващите се спокойни периоди в живота им. Коментарите на Поулгара за мързеливия старец, който се излежавал в кухнята и и се наслаждавал с еднаква лекота на топлината от нейната камина и добре изстуденото пиво от запасите ѝ, бяха твърде остри. Хитростите, с които Белгарат се измъкваше от тях, разкриваха умения, усъвършенствани в продължение на много векове. Ала Еранд успяваше да проникне зад повърхността на острите забележки и предложените с мил тон непочтителни отговори. Връзките между Белгарат и неговата дъщеря бяха дълбоки и се простираха далеч зад онова, което другите биха могли да проумеят. Затова в продължение на безброй години двамата бяха решили, че е необходимо да прикриват своята безкрайна любов един към друг зад фасадата на тези безконечни спорове. Това обаче не означаваше, че Поулгара не би предпочела да има по-почтен баща; все пак тя всъщност не беше чак до такава степен разочарована от него, както понякога човек би решил от забележките ѝ.

И двамата знаеха защо Белгарат бе останал през зимата при дъщеря си и нейния съпруг. Макар и да не бяха разменили нито дума помежду си по този въпрос, и двамата чувстваха, че спомените на стареца за неговата къща трябва да се променят – не да се заличат, защото никаква сила на света не би могла да унищожи спомените на Белгарат за съпругата му. Те по-скоро трябваха да претърпят съвсем лека промяна; така къщата със сламения покрив можеше да му напомня, че е прекарал много щастливи часове тук редом със спомена за онзи мрачен и ужасен ден, когато се бе завърнал в дома си и бе разбрал, че любимата му Поледра е мъртва.

Снеговете бяха прогонени от топлите пролетни дъждове, които продължиха цяла седмица. Щом небето отново стана синьо, Белгарат най-сетне реши, че е време да тръгва.

– Всъщност нямам никаква неотложна работа – призна той. – Но бих желал да се отбия при Белдин и близнаците. Пък може би е дошло и времето да подреда кулата си. Поизоставих този въпрос вече от неколкостотин години.

– Ако искаш, можем да дойдем с теб – предложи Поулгара. – В края на краищата ти наистина ни помогна да поправим къщата – може би неохотно, но все пак ни подаде ръка. Изглежда ми справедливо, ако ние ти помогнем да почистиш кулата.

– Не, Поул, благодаря – твърдо отклони предложението ѝ той. –

Твоите представи за почитване са прекалено драстични за моя вкус. Щом ти се захванеш с тази работа, някои неща, които впоследствие могат да се окажат важни, изведнъж се озовават на боклука. Ако някъде в средата на стаята има някое чисто място, значи тя е достатъчно почистена за мен.

– О, татко! – възкликна тя и се засмя. – Въобще не си се променил.

– Разбира се, че не съм – отговори вълшебникът и погледна замислено Еранд, който тихо закусваше на масата. – Но ако нямаш нищо против – предложи той, – ще взема момчето с мен.

Тя го погледна за миг.

Белгарат сви рамене.

– Ще ми прави компания, пък и промяната в обстановката би му допаднала. Освен това ти и Дурник в действителност не сте имали възможност да останете само двамата от деня на сватбата ви. Наречи го подарък със закъснение, ако желаеш.

– Благодаря ти, татко – каза просто Поулгара. Изведнъж очите ѝ станаха много топли и се изпълниха с обич.

Белгарат отклони поглед встрани, като че ли това го бе накарало да се почувства неловко.

– Искаш ли да прибереш нещата си? Искам да кажа твоите неща от кулата. През изминалите години се натрупаха доста.

– Много мило от твоя страна, татко.

– Имам нужда от пространството, което заемат – отвърна той и се засмя.

– Ще се грижиш за момчето, нали? Зная, че понякога, когато започнеш да разчистваш кулата, умът ти блуждае.

– Той ще се чувства добре с мен, Поул – увери я старецът.

И така на следващата сутрин Белгарат се качи на коня си, а Дурник вдигна Еранд и го постави на седлото зад него.

– Ще го върна след месец-два – обеща Белгарат. – Или най-късно в средата на лятото. – Той се наведе, стисна ръката на Дурник и насочи коня си на юг.

Въздухът все още беше хладен, макар че слънчевите лъчи в началото на пролетта бяха много ярки. Ухаеше на свежа зеленина и Еранд, който яздеше с лекота зад гърба на Белгарат, чувстваше присъствието на Алдур, докато двамата навлизаха все по-навътре в Долината. Усещаше го като спокойно и нежно докосване и най-главното – като непреодолимо желание да научава нови неща. Присъствието на бог Алдур тук, в Долината, не беше никакво смъртно духовно влияние, а можеше да

бъде почувствано съвсем осезаемо.

Навлизаха все по-навътре в Долината. Яздеха бавно през високата, потъмняла от зимата трева. Сред обширното открито пространство се издигаха големи дървета и натежалите им от устрема на напъпилите листа клони нетърпеливо очакваха нежната целувка на стопления от слънцето въздух.

– Е, момче, какво ще кажеш? – рече Белгарат, след като пояздиха около една левга.

– Къде са кулите? – учтиво попита Еранд.

– Малко по-нататък. А ти откъде знаеш за кулите?

– Ти и Поулгара говорехте за тях.

– Подслушването е лош навик, Еранд.

– Нима това беше личен разговор?

– Не, предполагам, че не е.

– Тогава значи не е било подслушване, нали?

Белгарат се обърна рязко и погледна през рамо момчето, което седеше зад него.

– Твърде интересен довод за млад човек като тебе. Как ти хрумна?

Еранд сви рамене.

– Просто така. Те винаги ли пасат тук? – И момчето посочи десетина червеникавокафяви елена, които се хранеха спокойно наблизо.

– Правят го, откакто се помня. Присъствието на Алдур не позволява на животните да си нанасят вреди.

Минаха край две красиви кули, свързани с почти ефирен мост, образуващ грациозна дъга. Белгарат обясни на момчето, че те принадлежат на Белтира и Белкира, вълшебниците близнаци, между чиито умове имало толкова тясна връзка, че единият винаги завършвал изречението, започнато от другия. След малко минаха край друга кула, изработена така изящно от розов кварц, че сякаш се носеше като скъпоценен розов камък сред потрепващия въздух. Тази кула, каза му Белгарат, била на гърбавия Белдин, който заобикалял собствената си грозота с толкова изтънена красота, че човек не можел да си поеме дъх.

Най-сетне стигнаха до ниската удобна кула на Белгарат и слязоха от коня.

– Е – рече старецът, – пристигнахме. Хайде да се качим горе.

Стаята на върха на кулата беше голяма, кръгла и невероятно задръстена с най-различни предмети. Белгарат я огледа и очите му придобиха израз на човек, победен от своя враг.

– Ще ми трябват седмици... – измърмори той.

Много неща в помещението привлякоха погледа на Еранд, но той знаеше, че потъналият в мрачно настроение Белгарат не би пожелал нито да му покаже, нито да му обясни нещо. Момчето отиде до камината, намери потъмняла пиринчена лопатка и метла с къса дръжка, после коленичи пред изцапания със сажди отвор, който земна насреща му като пещера.

– Какво правиш? – попита го Белгарат.

– Дурник казва, че първото нещо, което човек трябва да направи на ново място, е да запали огън.

– О, така ли, така ли?

– Това обикновено не е кой знае колко трудна задача, но все пак е някакво начало – а щом човек започне, останалата част от работата не изглежда толкова огромна. Дурник е много умен за такива неща. Имаш ли кофа или някакъв сандък за изхвърляне на отпадъци?

– Значи настояваш да изчистиш камината?

– Ами да... искам да кажа, да, ако нямаш нищо напротив. Много е мръсна, не мислиш ли?

Белгарат въздъхна.

– Поул и Дурник вече са те заразили, момче – отбеляза той. – Направих опит да те спася, но лошото влияние в крайна сметка винаги побеждава.

– Сигурно имаш право – съгласи се Еранд. – Та къде каза, че е кофата?

До вечерта двамата разчистиха около камината малък полукръг, като междувременно намериха две кресла, няколко стола и една здрава маса.

– Сигурно нямаш нищо за ядене, а? – рече Еранд с тъжен копнеж в гласа. Стомахът недвусмислено му подсказваше, че вече приближава вечеря.

Белгарат вдигна поглед от пергаментовия свитък на стария ръкопис, който току-що бе измъкнал изпод едно от канапетата.

– Какво? – попита той. – О, да. Почти бях забравил. Ще идем при близнаците. Те сигурно са сложили на огъня нещо вкусно.

– Те знаят ли, че ще отидем?

Белгарат сви рамене.

– Всъщност това няма никакво значение, Еранд. Научи, че приятелите и семейството са тъкмо затова – човек трябва да им се натрапва. Това е едно от основните правила, ако желаш да изживееш живота си, без да се напругаш особено. С други думи, когато всичко останало се

провали, намери, подкрепа при приятели и роднини.

Двамата вълшебници Белтира и Белкира буквално щяха да заподскачат от радост, че ги виждат, а „нещото на огъня“ се оказа ароматна яхния. Поне толкова вкусна, колкото можеше да излезе от кухнята на Полулгара. Когато Еранд изказа мнението си по този въпрос, Белгарат изглеждаше развеселен.

– А ти кой си мислиш, че я е научил да готви? – попита той.

След няколко седмици Белдин най-сетне се отби да ги види.

Чистенето в кулата на Белгарат бе напреднало дотолкова, че подът бе изтрит с парцал за пръв път след повече от дванадесет века.

– Какво правиш, Белгарат? – попита мръсният гърбав вълшебник. Белдин беше много нисък; облечен в развлечени парцали, и изглеждаше чепат като стар дъбов пън. Косата и брадата му бяха сплъстени, малки клончета и сламки висяха на различни места по него.

– Просто малко почиствам – отговори Белгарат така, сякаш се чувстваше неловко.

– Че защо? – попита Белдин. – Нали отново всичко ще се изцапа. – Той се вгледа в няколко много древни кости, окачени по извитата стена. – Онова, което наистина трябва да направиш, е да събереш тия кокалаци и да си свариш супа.

– Ти какво – отбиваш се да ни видиш, или просто искаш да се заяждаш?

– Видях дима от комина ви. Искях да видя дали има някой, или просто боклукът се е самозапалил.

Еранд знаеше, че Белгарат и Белдин са истински привързани един към друг и че тази размяна на хапливи забележки е тяхното любимо развлечение. Момчето продължи с почистването, слушайки разговора им.

– Искаш ли пиво? – попита Белгарат.

– Не и ако ти си го варил – отвърна неприветливо Белдин. – Човек би си помислил, че мъж, който пие колкото тебе, вече трябва да се е научил да прави добро пиво.

– Онова от последния казан не беше чак толкова лошо – възрази Белгарат.

– Намирал съм блатна вода с по-добър вкус.

– Не се тревожи. Взех на заем това буренце от близнаците.

– Те знаят ли?

– Че няма това има някакво значение? Бездруго споделяме всичко.

Белдин вдигна рунтавата си вежда.

– Те споделят с теб храната и питиетата си, а ти им предлагаш в замяна жаждата и апетита си. Предполагам, че всичко се урежда гладко.

– Разбира се, че е така. – Белгарат се обърна с леко оскърбен вид и каза: – Еранд, защо правиш това?

Еранд вдигна глава от каменните плочи на пода, които чистеше усърдно.

– Нима те дразни? – попита той.

– Разбира се, че ме дразни. Не знаеш ли, че е ужасно неучтиво да продължаваш работа, докато почивам?

– Ще се опитам да го запомня. Как смяташ – колко време ще продължи почивката ти?

– Просто остави четката на пода, Еранд – нареди му Белгарат. – Тази част от пода си е мръсна най-малко десетина века. Ден-два повече няма да променят нещата кой знае колко.

– Той много прилича на Белгарион, нали? – рече Белдин и се отпусна в едно от креслата до огъня.

– Това сигурно е следствие от влиянието на Поулгара – съгласи се Белгарат, докато наливаше две халби бира от буренцето. – Тя оставя следи в душата на всяко момче, което срещне. Но аз се опитвам да смекча ефекта от нейните предразсъдъци, доколкото е възможно. – Вълшебникът погледна сериозно Еранд. – Мисля, че този е по-умен от Гарион, ала ми се струва, че не притежава влечението на Гарион към приключенията – при това се държи прекалено добре.

– Сигурен съм, че ще успееш да поработиш върху това.

Белгарат се отпусна в другото кресло и протегна крака към огъня.

– Какво става с тебе? – обърна се той към гърбавия. – Не съм те виждал от сватбата на Гарион.

– Мисля, че някой би трябвало да наблюдава ангараките – Отговори Белдин и се зачеса енергично под мишницата.

– И?

– Какво „и“?

– Откъде придоби този дразнеж навик... Какво правят ангараките?

– Мургите все още са сломени от смъртта на Таур Ургас – засмя се Белдин. – Той беше луд, но ги сплотяваше – до момента, когато Чо-Хаг го не промуши със сабята си. Синът му Ургит не е силен крал. Едва успява да привлече вниманието им. Западните гролими вече дори бездействат. Ктучик е мъртъв, Торак – също. Всичко, което гролимите могат да правят сега, е да лапат мухи и да броят пръстите на ръцете си.

Обществото в държавата на мургите е на ръба на пълния срив.

– Добре. Една от основните цели на живота ми беше да се отървем от мургите.

– Все още не бих започнал да се наслаждавам на победата – кисело каза Белдин. – След като 'Закат научи, че Белгариион е убил Торак, захвърли всякакви преструвки, че съществува единство на ангараките. Насочи малореанците към Рак Госка и го сринна почти до основи.

Белгарат сви рамене.

– Той и бездруго не беше особено привлекателен град.

– А сега е още по-непривлекателен. Изглежда, 'Закат смята, че разпнатите на кръст хора и набучените на кол клетници служат като добър пример за останалите живи. Украси несринатите стени на града с нагледни поучителни картини. Всеки път, когато навлезе в Ктхол Мургос, оставя след себе си кървави следи от кръстовете и колове с издъхващи на тях мъртъвци.

– Мисля, че съм в състояние да понеса нещастията на мургите с голяма твърдост – отвърна Белгарат с благочестив глас.

– Според мен трябва да погледнеш на нещата по-реалистично, Белгарат – изръмжа гърбавият. – По всяка вероятност, бихме могли да съберем почти толкова бойци, колкото мургите, ако се наложи, но хората не могат току-тъй да приказват за „безбройните орди на необятната Малореа“. 'Закат наистина има много голяма армия. Той държи в свои ръце по-голямата част от пристанищата на източния бряг, така че може да изпрати с кораби толкова войска, колкото пожелае. Ако успее да унищожи мургите, ще установи военните си лагери на южната ни граница, като същевременно ще разполага с множество отегчени войници. И сто на сто ще му хрумнат някакви идеи.

– Ще се тревожа за това, когато му дойде времето – изсумтя Белгарат.

– О, впрочем – Белдин се засмя иронично – разбрах какво означава апострофът пред името му.

– Чие име?

– На 'Закат. Можеш ли да повярваш, че апострофът стои на мястото на пропуснатата дума „Кал“?

– Кал Закат? – Белгарат се взря невярващо в него.

– Възмутително, нали? – изсмя се Белдин. – Предполагам, че малореанските императори тайно са копнели за тази титла след битката във Воу Мимбре, ала са се страхували, че Торак може да се събуди и да се обиди от наглостта им. Сега, след като той умря, много малореанци

започнаха да наричат своя владетел „Кал Закат“ – всъщност правят го онези, които желаят да запазят главите на раменете си.

– Какво означава думата „Кал“? – попита Еранд.

– Това е дума от езика на ангараките, означаваща „крал“ и „бог“ – обясни Белгарат. – Преди много-много години Торак отстрани малореанския император и лично поведе ордите си срещу Запада. Всички ангараки: мурги, надраки и тули, както и малореанците, го наричат Кал Торак.

– И какво е станало тогава? – попита любопитно Еранд. – Искам да кажа – когато Кал Торак нападнал Запада?

Белгарат сви рамене.

– Това е много стара история.

– Не е такава, след като човек я научи – възрази Еранд.

Белдин хвърли бърз поглед към Белгарат.

– Наистина му сече умът, нали?

Белгарат погледна замислено Еранд.

– Добре – рече той. – Ще ти разкажа историята накратко. Кал Торак опустоши Драсния, осем години държа под обсада Алгарската крепост, след това прекоси Улголандия и стигна до равнините на Арендия. Кралствата на Запада го посрещнаха при Воу Мимбре и той беше повален в дуел с Пазителя на Рива.

– Ала не е бил убит.

– Не, не беше убит. Пазителят на Рива разсече главата му с меча си, но Торак не умря, а потъна в сън. И трябваше да спи до мига, когато върху трона на Рива отново се възкачи крал.

– Белгарион – каза Еранд.

– Точно така. Знаеш какво се случи след това. В края на краищата ти беше там, на самото място.

– Да – промълви тъжно Еранд.

Белгарат се обърна към Белдин.

– Добре – рече той. – Какво става в Малореа?

– Положението е почти същото, каквото е било винаги – отвърна Белдин, отпи глътка пиво и се оригна, издавайки страхотен гръмотевичен звук. – Бюрокрацията все още е лепилото, което крепи държавата им. Все още има заговори и интриги в Мелцен и Мал Зет. Каранда, Даршива и Гандахар са на косъм от открит бунт. Гролимите все още се страхуват да се появят близо до Кел.

– Значи гролимите на Малореа са все още действаща църква? – Белгарат изглеждаше малко изненадан. – Мислех си, че гражданите са

взели мерки срещу тях – както постъпиха в Мишрак ак Тул. Разбрах, че тулите са започнали да изгарят гролимите на клада.

– Кал Закат изпрати няколко заповеди до Мал Зет – каза Белдин. – Армията се намеси, за да предотврати кланетата. В края на краищата, щом възнамеряваш да бъдеш крал и бог, имаш нужда от някаква църква. Закат, изглежда, смята, че ще му е по-лесно да използва такава, която вече е установена.

– Какво е мнението на Урвон за това?

– Точно сега той не надига глас по този въпрос. Преди да се намеси армията хората се забавляваха прекрасно, като окачаха гролимите на железни куки. Урвон е отседнал в Мал Яска и мълчи. Според мен положението е следното – той отдава факта, че все още е жив, на пропуск от страна на негово величество Кал Закат. Урвон е мръсно влечуго, ала не е глупак.

– Никога не съм се срещал с него.

– Не си пропуснал нищо, уверявам те – отбеляза кисело Белдин и вдигна празната си халба. – Би ли напълнил този напръстник?

– Ще ми изпиеш всичката бира, Белдин.

– Винаги можеш да откраднеш още. Близнаците никога не заключват вратите на кулите си. Както и да е, Урвон беше ученик на Торак, също както Ктучик и Зедар. Ала не притежава техните добри качества.

– Но те не притежаваха никакви добри качества – възрази Белгарат и му подаде халбата, която отново бе напълнил.

– В сравнение с Урвон имаха. Той е блюдолизец по рождение, подмазвач, достойно за презрение влечуго. Дори Торак го презираше. Но както всички хора с тези очарователни черти, когато се добра до мъничко власт, той буквално обезумя. Не изпитва задоволство, когато хората му се кланят в знак на почит; иска да раболепничат.

– Струва ми се, че не изпитваш особена привързаност към него – отбеляза Белгарат.

– Ненавиждам този петнист тип, който забива нож в гърба.

– Петнист тип ли?

– По лицето и ръцете му има петна напълно обезцветена кожа, затова изглежда като съшит от разноцветни парчета – сякаш страда от някаква ужасна болест. В някои части от света аз минавам за грозен, но от Урвон и на трол би му се догадило. Както и да е, ако Кал Закат желае да превърне църквата на гролимите в държавна религия и ако иска върху олтарите да бъде изобразено собственото му лице вместо това на Торак, той трябва да се справи първо с Урвон. Но Урвон се е окопал в Мал

Яска, заобиколен от всички страни с магьосници гролими. Закат няма да може да се добере до него. Дори аз не мога да се промъкна близо до Урвон. Веднъж на всеки сто години се опитвам да го сторя, с надеждата, че все някой ще прояви небрежност и ще имам късмета да забия голяма остра кука в търбуха му. Онова, което наистина ми се ще да сторя обаче, е да го влача по корем върху живи въглени поне няколко седмици.

Белгарат изглеждаше изненадан от разпалеността на дребосъка.

– Значи той прави само това? Крие се в Мал Яска?

– О, едва ли! Урвон крои заговори и интриги дори насън. През последната година и половина – откакто Белгарион съсече Торак с меча си – Урвон напряга всичките си сили в опити да спаси онова, което е останало от църквата му. Има няколко стари, проядени от червеи пророчества – гролимите ги наричат Светите предсказания или евангелия. Те се намират на едно място, наречено Ашаба, в Карандските планини. Урвон ги изтупа от прахта, преиначи написаното в тях и според него в Предсказанията е казано, че Торак ще се върне – че той не е мъртъв и или ще възкръсне, или пък по всяка вероятност ще се прероди.

– Що за глупост! – изсумтя Белгарат.

– Разбира се, че е глупост, но той трябваше да направи нещо. Църквата на гролимите се мятеше конвулсивно като обезглавена змия и Закат беше готов да сграбчи за гърлото всеки, за да се убеди, че всички ангараки се кланят единствено нему. Урвон направи всичко възможно да се намерят няколко екземпляра от Пророчествата на Ашаба. Измисля какви ли не неща и твърди, че ги е прочел в пророчествата. Това е единственото нещо, което засега възпира Закат, но вероятно и то нямаше да даде резултат, ако императорът не беше толкова зает да украсява всяко изпредило се на пътя му дърво с обесените трупове на един-двама мурги.

– Имаше ли някакви проблеми, докато се придвижваше из Малореа?

Белдин изрече някаква груба ругатня под нос.

– Не, разбира се. Никой дори не забелязва лицето на някакъв си урод. Повечето хора не биха различили дали съм алорн, или мараг. Не виждат нищо повече от гърбицата ми. – Той стана, отиде до буренцето и отново напълни халбата си. – Белгарат – поде сериозно дребният вълшебник, – говори ли ти нещо името Ктраг Сардиус?

– Сардиус? Искаш може би да кажеш Сардоникс?

Белдин вдигна рамене.

– Малореанските гролими го наричат Ктраг Сардиус. Има ли някакво значение?

– Сардониксът е скъпоценен камък – оранжев или червеникавокафяв на цвят с млечнобели ивици. Всъщност не е особено рядък – нито пък особено привлекателен.

– Това не отговаря на описанието, което съм чувал от малореанците. – Белдин се навъси. – От начина, по който произнасят името Ктраг Сардиус, разбирам, че е някакъв уникален камък – и че притежава някакво значение.

– Какво значение?

– Не бих могъл да кажа със сигурност. От това, което разбрах, ми стана ясно, че всеки гролим в Малореа би дал душата си, за да се добере до него.

– Възможно е просто да е някакъв символ в държавата им нещо, свързано с борбата за власт, която непрекъснато кипи там.

– Предполагам, че е възможно, но защо пък тогава името е тъкмо Ктраг Сардиус? Те наричаха Кълбото на Алдур Ктраг Яска, помниш ли? Би трябвало да има някаква връзка между Ктраг Сардиус и Ктраг Яска, нали? А ако е така, ние би трябвало да проучим каква е.

Белгарат дълго не сне очи от лицето му, а след това въздъхна.

– А аз си мислех, че щом Торак е мъртъв, ще имаме възможност да отдъхнем.

– Имаше такава възможност около година. – Белдин вдигна рамене. – Ако се наложи да почиваш повече време, ще започнеш да се отпусках и ще станеш мекушав.

– Ти си много неприятен човек, знаеш ли?

Белдин се разсмя с остър, отблъскващ кикот.

– Да, така е – съгласи се той. – Надявах се, че си го забелязал.

На следващата сутрин Белгарат започна да подрежда педантично огромна като планина купчина напукани пергаменти, опитвайки се да въведе ред в натрупвания в продължение на векове хаос. Еранд известно време наблюдава тихичко стареца, после се приближи до прозореца, за да погледа стоплените от слънцето поляни на Долината. Може би на около миля разстояние се издигаше друга кула – висока изящна постройка, от която се излъчваше някакво спокойствие.

– Имаш ли нещо напротив да изляза? – попита той Белгарат.

– Какво? О, не, излез. Само не отивай прекалено далеч.

Обсипаната с роса поляна блестеше на слънчевата светлина, чучулиги пееха и се носеха в свежо ухаещия въздух. Един заек изскочи от

високата трева и спокойно се вгледа в Еранд. След това се отпусна на задните си крака и започна енергично да чеше с лапа дългите си уши.

Еранд не беше излязъл просто да си поиграе, нито пък да наблюдава зайците. Бе си наумил да отиде до кулата, която беше видял от прозореца на Белгарат.

Не беше взел предвид, че ще има толкова много роса, и когато стигна самотната кула, краката му вече бяха мокри. Няколко пъти обиколи основата на каменната постройка. Краката му жвакаха в подгизналите ботуши.

– Чудех се колко ли време ще ти трябва, за да дойдеш – каза му някакъв много спокоен глас.

– Бях зает да помагам на Белгарат – извини се Еранд.

– Нима той се нуждае от помощ?

– Испита известни затруднения, докато започне.

– Искаш ли да се качиш горе?

– Да, ако с това няма да ви попреча.

– Вратата е от другата страна.

Еранд заобиколи кулата и намери голям камък, който бе отместен встрани, откривайки входа. Момчето влезе в кулата и пое нагоре по стълбите.

Помещенията в тази кула приличаха на тези в дома на Белгарат, ала все пак човек определено можеше да открие известна разлика. Както и в стаята на Белгарат, тук имаше камина със запален огън, ала в огнището, изглежда, нямаше никакви дърва, подхранващи пламъците. Самото помещение изглеждаше някак лишено от всякакви предмети. Изглежда, собственикът на тази кула бе прибрал свитъците си от пергамент и инструментите на някакво невъобразимо място и ги изваждаше само когато имаше нужда от тях.

Собственикът на кулата седеше до огъня. Косата и брадата му бяха бели. Беше облечен в свободна синя дреха.

– Приближи се до огъня и изсуши краката си, момче – изрече той с благ глас.

– Благодаря – отвърна Еранд.

– Как е Поулгара?

– Добре е – отговори Еранд. – Освен това е щастлива. Мисля, че ѝ харесва да е омъжена. – Момчето вдигна единия си крак и го приближи към пламъците.

– Да не си изгориш ботуша.

– Ще внимавам.

- Искаш ли да похапнеш нещо за закуска?
- Това би било хубаво. Понякога Белгарат забравя тези неща.
- Масата е ей там.

Еранд погледна към масата и видя купа с овесена каша, от която се вдигаше пара. Преди минута купата не беше на това място.

– Благодаря – учтиво отвърна момчето, след това отиде до масата и си взе стол.

- Има ли нещо конкретно, за което би желал да разговаряме?

– Всъщност не – отговори Еранд, взе си лъжица и започна да се храни. – Помислих, че би трябвало да се отбия тук. В крайна сметка долината е ваша.

- Виждам, че Поулгара те учи на добри обноски.

Еранд се усмихна.

- Учи ме на много неща.

- Щастлив ли си при нея, Еранд? – попита собственикът на кулата.

– Да, Алдур, наистина съм щастлив – отговори Еранд и продължи да яде овесената каша.

3.

През лятото Еранд прекарваше все повече време с Дурник и скоро откри, че ковачът е необикновено търпелив човек. Той вършеше всичко по обикновения начин, не толкова защото се противопоставяше на онова, което Белгарат наричаше „другият избор, който имаме на разположение“; той просто изпитваше дълбоко задоволство от онова, което създаваше с ръцете си. Това не означаваше, че Дурник от време на време не прибъгваше към вълшебства, но никога не използваше магия, когато майстореше нещо за Поулгара или за техния дом. Независимо от това колко трудна или еднообразна бе работата, той я вършеше със собствените си ръце и мускули.

Ала някои действия извън къщата не бяха толкова тясно свързани с чувството за почтеност на Дурник. Една ограда, дълга двеста метра, например, една сутрин се появи твърде бързо. На това място наистина трябваше да има ограда, за това и дума не можеше да става – наблизко имаше стадо алгарски добитък, което като ходеше на водопой, с волска упоритост минаваше през градината на Поулгара. Тези животни трябваше да бъдат отклонени от обичайния им маршрут. Всъщност оградата започна внезапно да се появява пред уплашените крави. Те гледаха

объркани първите петдесет стъпки и след като няколко минути обмисляха възникналия проблем, се раздвижиха и заобиколиха появилата се под носа им пречка. Още петдесет стъпки ограда се издигна на пътя им. След известно време кравите се ядосаха от цялата тази работа и дори се опитаха да затичат – може би мудните им умове бяха решили, че по този начин ще успеят да надбягат тайнствения строител на оградата.

През това време Дурник седеше на един пън. Погледът му беше съсредоточен, лицето – решително. Оградата продължаваше да нараства стъпка след стъпка пред все по-раздразнените крави.

Един тъмнокафяв бик, докаран до ярост от безсилие, наведе глава, удари няколко пъти земята с копито, нададе страхотен рев и се втурна срещу оградата. Дурник направи особен въртящ жест с ръка и изведнъж бикът се затича встрани от оградата, без дори да се усети, тича така неколкостотин метра, докато не усети, че рогата му не са се сблъскали с нищо съществено. Тогава спря и вдигна изумено глава. Погледна несигурно към оградата, обърна се и отново опита да я нападне, но Дурник пак го отпрати в друга посока. Животното опита и трети път, а после се отказа, полетя към върха на хълма и изчезна оттатък билото.

Дурник погледна сериозно Еранд, а после му намигна. Поулгара излезе от къщата, избърза ръце в престилката си и забеляза оградата, която се бе появила от само себе си, докато тя миеше изцапаните на закуска съдове. После хвърли въпросителен поглед към съпруга си. Дурник изглеждаше леко смутен, задето го бяха хванали, че прибягва до помощта на вълшебство, вместо на обикновена брадва.

– Много хубава ограда, скъпи – рече му окуражително тя.

– Ами... наистина имаме нужда от такова нещо – отговори извинително той. – Тези крави... ами трябваше да я направя бързо и...

– Дурник – заговори меко тя. – Няма нищо осъдително от морална гледна точка за това, че използваш таланта си за такива неща – пък и би трябвало по-често да се упражняваш. – Тя впери поглед в оградата, след това лицето ѝ придоби съсредоточен вид. Изведнъж всички места, където се свързваха гредите, обраснаха с буйни храсти с пищно разцъфнали рози. – Ето, така е съвсем добре – изрече доволно тя, потупа съпруга си по рамото и се прибра в къщата.

– Знаеш ли, тя е забележителна жена – каза Дурник на Еранд.

– Да – съгласи се момчето.

Ала Поулгара не винаги бе доволна от упражненията на съпруга си в това ново за него поприще. Веднъж, в края на горещото, знойно лято, когато зеленчуците в градината ѝ бяха започнали да изсъхват, Поулгара

посвети почти цяла сутрин на задачата да открие малък дъждоносен облак в планините на Улголандия, внимателно насочи носещите влага пухкави кълба на облака към долината на Алдур и ги спря точно над зажданялата си градина.

Когато облакът се появи ниско над хълма на запад и спря точно над къщата и очакващата дъжда градина, Еранд играеше край оградата. Дурник вдигна глава от хамута, който поправяше, погледна русокосото момче, погледна и облака, зловещо надвиснал точно над главата му, съсредоточи волята си и направи късо рязко движение е ръка.

– Къш! – заповяда ковачът на облака.

Пухкавото дъждоносно кълбо потрепера някак особено, сякаш изхълца, после бавно се понесе на изток – и дъждът заваля на неколкостотин метра от жадната градина на Поулгара – красив, пороен дъжд, който съвсем задоволително напои няколко акра пуста, обрасла с треви прерия.

Дурник въобще не беше подготвен за реакцията на жена си.

Вратата се отвори с трясък и се появи Поулгара с пламнали очи. Тя впери суров поглед в щастливо изливащия се облак и подгизналото от влага кълбо отново изхълца по особен начин и наистина придоби виновен вид.

Поулгара се обърна и ядосано погледна съпруга си.

– Ти ли направи това? – попита тя и посочи облака.

– Ами... да – отвърна ковачът. – Аз го направих, Поул.

– И защо?

– Заради Еранд – отвърна Дурник, все още съсредоточил по-голямата част от вниманието си върху хамута. – Не мислех, че ти се ще момчето да се измокри.

Поулгара хвърли поглед към облака, който бе прахосал целия си дъжд върху тревата с толкова дълги корени, че би могла с лекота да оцеее и след десетмесечна суша, след това погледна градината си с увисналите листа на репите и увехналите бобени стъбла, стисна здраво зъби, за да възпре някои думи и фрази, които щяха да шокират праволинейния и съпруг, а след това обърна лице към небето и умолително вдигна ръце.

– Защо тъкмо на мен? – изрече тя с висок, трагичен глас. – Защо точно на мен?

– Какво има, скъпа? – меко попита Дурник. – Какво се е случило?

Поулгара му обясни точно какво не е наред – при това твърде подробно.

През следващата седмица Дурник построи напоителна система от горния край на долината до градината и Поулгара му прости допуснатата грешка почти в мига когато каналите бяха завършени.

Тази година зимата настъпи късно, а есента се задържа по-дълго от обикновено. Близнаците Белтира и Белкира ги посетиха точно преди да завалят снеговете и им съобщиха, че след няколко седмици, прекарани в спорове, Белгарат и Белдин са напуснали долината. Били много сериозни, което означаваше, че някъде на света се случва нещо лошо.

Тази зима Еранд тъгуваше за компанията на Белгарат. Едно беше сигурно – старият вълшебник твърде често бе успявал да създаде проблеми между момчето и Поулгара, но Еранд чувстваше, че не очакват от него винаги да стои далеч от неприятностите. Когато завалят снегът, малкият отново започна да излиза на пързалка с шейната. Един ден Поулгара видя как той няколко пъти шеметно се спуска по склона и профучава през поляната и след това благоразумно помоли Дурник да издигне преграда пред брега на потока, за да предотврати злополучния инцидент от миналата зима. Докато правеше ограда от плет, която да задържи Еранд, ковачът случайно хвърли поглед към водата. Малките ручей, вливащи се в потока, често бяха мътни, но сега бяха сковани от лед, така че водата беше плитка и прозрачна като кристал и Дурник ясно видя дългите тесни тела, които се носеха като сенки над облите камъни на дъното.

– Хм, интересно – измърмори той и очите му отново придобиха разсеян израз. – Никога не съм ги забелязвал тук.

– Виждал съм ги да скачат – каза му Еранд. – Ала водата обикновено е мътна и затова не се виждат в бързеите.

– Да, сигурно това е причината – съгласи се Дурник, закрепил края на плета към едно дърво, после замислено закрачи през снега към бараката, която беше направил зад хижата. След минута се появи, стиснал кълбо намазан с восък тънък канап, и пет минути по-късно вече ловеше риба. Еранд се усмихна и започна да изкачва дългия склон, теглейки шейната. Когато стигна до върха, видя непозната жена с наметало с качулка. Жената сякаш го очакваше.

– Мога ли да ви помогна с нещо? – попита я учтиво момчето.

Младата жена свали качулката и Еранд видя, че е завързала пред очите си черно парче плат.

– Ти не си ли онзи млад момък, когото наричат Еранд? – попита тя. Гласът ѝ беше тих и мелодичен, старинната ѝ реч бе особено напевна.

– Да – отговори Еранд. – Аз съм. Да не сте наранили очите си?

– О, не, мило дете – отвърна жената. – Просто трябва да гледам света при светлина, различна от оная, която ни дава земното слънце.

– Заповядайте в нашата къща, – каза Еранд. – Можете да се стоплите край огъня, а Поулгара ще приеме компания на драго сърце.

– Макар че благоговей пред лейди Поулгара, все още не е дошло времето да се срещна с нея – каза жената. – А там, където съм аз, не е студено. – Тя замълча за миг и леко се наведе напред, сякаш наистина се взираше в момчето, макар че парчето плат пред очите ѝ беше твърде плътно. – Значи е истина – измърмори тихо тя. – Не можех да съм съвсем сигурна от такова голямо разстояние, но след като сега съм лице в лице с теб, вече знам, че не може да има никаква грешка. – Жената отново се изправи. – Отново ще се срещнем – каза тя на Еранд.

– Както желаете, госпожо – отговори Еранд, припомняйки си добрите обноски.

Жената се усмихна. Усмивката ѝ беше толкова лъчезарна, че сякаш донесе слънчева светлина в мрачния зимен следобед.

– Аз съм Кайрадис – изрече непознатата. – Нося ти приятелство, благородни Еранд, макар че може да настъпи време, когато ще трябва да взема решение, насочено срещу тебе. – И след това изчезна, стопявайки се внезапно, сякаш за един удар на сърцето.

Леко уплашен, Еранд погледна на мястото в снега, където бе стояла жената, и видя, че там няма никакви следи. Момчето седна на шейната и се замисли за това. Струваше му се, че в думите, изречени от непознатата млада жена, няма почти никакъв смисъл. И все пак беше сигурно, че ще дойде време, когато те щяха да прозвучат смислено. След като помисли малко, Еранд стигна до заключението, че това особено посещение ще разстрои Поулгара, ако вълшебницата по някакъв начин научи за него. Беше сигурен, че Кайрадис не представлява заплаха за него, нито пък желае да му стори зло, затова реши да не споменава нито дума за този инцидент.

На върха на хълма стана твърде студено, затова Еранд засили шейната си, литна надолу по дългия склон, профуча през поляната и спря на трийсетина метра от мястото, където бе застанал Дурник. Ковачът бе погълнат така дълбоко от заниманието си, че нито виждаше, нито чуваше какво става около него.

Поулгара се отнасяше толерантно към слабостта на Дурник към рибата. Винаги бе впечатлена в подходяща степен от дължината, теглото и сребристия цвят на забележителните риби, които той донасяше у дома, и всеки път използваше безкрайните си познания, измисляйки нови и

интересни начини да изпържи, опече или дори да панира рибата. Ала непреклонно настояваше ковачът да я изчисти.

Когато отново настъпи пролетта, Белгарат се отби при тях, яхнал буен дорест кон.

– Какво стана с кобилата ти? – попита го Дурник, когато старецът слезе от седлото пред вратата на къщата.

Белгарат направи кисела гримаса.

– Бях прекосил наполовина територията на Драсния, когато разбрах, че е жребна. Замених я с този палав жребец. – Той хвърли суров поглед към изправилия се на задните си крака дорест кон.

– Струва ми се, че си направил възможно най-добрата сделка – рече замислено Дурник, като преценяващо огледа жребеца на Белгарат.

– Кобилата беше спокойна и умна – възрази старецът. – Този кон няма никакъв мозък в главата си. Единственото, което иска, е да се перчи пред някого – само тича, скача, изправя се на задните си крака и вдига във въздуха всичките си копита. – Той поклати глава с крайно неодобрение.

– Заведи го в конюшната, татко – каза Поулгара. – След това се измий. Идваш тъкмо навреме за вечеря. Може да си похапнеш печена риба. Въсщност можеш да излапаш няколко печени риби, стига да имаш желание за това.

След като се нахраниха, Белгарат обърна стола си към камината, отпусна гръб на облегалката и изпружи краката си към огъня.

Огледа с доволна усмивка огладените до блясък каменни плочи на пода, варосаните стени, блестящите тенджери и чайници, окачени на забити в стената колчета, после спря очи върху танцуващите светлини и сенки, хвърляни от извитата като дъга камина.

– Хубаво е човек да се отпусне мъничко – отбеляза той. – Струва ми се, че не съм преставал да се движа, откакто тръгнах отук миналата есен.

– И какво беше така неотложно, татко? – попита го Поулгара, която прибраше съдовете от масата.

– Белдин и аз поговорихме надълго и нашироко – отвърна старецът. – В Малореа стават някои неща, които въобще не ми се нравят.

– И какво значение би могло да има това сега, татко? Престанахме да се интересуваме от Малореа още в Ктхол Мишрак, когато умря Торак. Ти не изпълняваш службата на пазител на света, нали знаеш това?

– Ще ми се наистина всичко да беше толкова лесно, Поул – рече той. – Името „Сардион“ означава ли нещо за теб? Или може би „Ктраг

Сардиус“?

Тя тъкмо наливаше топла вода от един чайник в голямата тенджера, където обикновено миеше съдовете, ала спря за миг и леко се намръщи.

– Веднъж чух един гролим да споменава нещо за „Ктраг Сардиус“. Не беше на себе си и бълнуваше на стария език на ангараките.

– Можеш ли да си спомниш какво приказваше? – напрегнато попита Белгарат.

– Съжالياвам, татко, но аз не говоря стария език на ангараките. Така и не ти остана време да ме научиш, не си ли спомняш? – Тя погледна Еранд и му направи знак да стане да ѝ помогне.

Еранд въздъхна безутешно, стана и взе суха кърпа за бърсане на съдове.

– Не прави гримаси, Еранд – напомни му тя. – Няма да те заболи, ако помогнеш да почистим след вечеря. – След това отново погледна към Белгарат и започна да мие съдовете. – Какво е значението на думата „Сардион“, татко?

– Не зная – отговори Белгарат и объркано почеса брадата си. – Но както изтъкна Белдин, Торак наричаше Кълбото на нашия Учител „Ктарг Яска“. Предполагам, че „Ктраг Сардиус“ може би по някакъв начин е свързан с него. Това е напълно възможно.

– Много пъти чух думите „възможно е“, „предполагам“ и „може би“, татко – рече тя. – Питам се дали не преследваш сенки просто по навик – или пък за да си създаваш работа.

– Познаваш ме твърде добре, за да предположиш, че ще седна да си търся работа – кисело каза Белгарат.

– Да, забелязала съм това. Става ли нещо друго по света?

– Хайде да видим. – Белгарат се отпусна назад и впери поглед в ниските греди на тавана. – Великият херцог Норагон изяде нещо, което определено не действа благотворно на организма му.

– Кой е великият херцог Норагон? И защо трябва да се интересуваме от неговото храносмилане?

– Великият херцог Норагон беше кандидатът на династията Хонет, който трябваше да наследи Ран Боруни, възкачвайки се на императорския престол на Толнедра – усмихна се самодоволно Белгарат. – Той беше абсолютно магаре и възкачването му на трона щеше да се окаже пълна и гигантска катастрофа.

– „Беше“? – попита Дурник.

– Точно така. Неразположението в храносмилането на Норагон се оказа фатално. Широко са разпространени подозренията, че някой

великолепен симпатизант на хорбитите е използвал екзотични подправки, отгледани в джунглите на Нийса, за последния обяд на великия херцог. Доколкото разбрах, симптомите били твърде зрелищни. Династията на хонетите е изпаднала в състояние на пълно безредие, останалите благородни фамилии злорадстват възмутително.

– Политическите нрави в Толнедра са отблъскващи – заяви Поулгара.

– Нашият принц Келдар е на път да стане най-богатият човек на света – продължи Белгарат.

– Силк ли? – Дурник бе изумен. – Значи вече е успял да открадне толкова много?

– Този път, доколкото разбрах, се занимава със законни неща – рече Белгарат. – Той и онзи негодник Ярблек са успели да сложат ръка върху цялата търговия с кожи с надраките. Не успях да науча всички подробности, но болезнените вопли в главните търговски къщи на Боктор би трябвало да служат като знак, че приятелите ни се справят твърде добре.

– Радвам се да науча това – каза Дурник.

– Може би защото напоследък не си ходил на пазара да търсиш перлина от кожи – изсмя се Белгарат. – Разбрах, че цените са претърпели гигантски скок. – Старецът се залюля на стола си. – В Ктхол Мургос нашият приятел Кал Закат си проправя методично път към източния бряг, като коли всичко живо, което се изпречи пред очите му. Към списъка на завладените и обезлюдени от него градове добави и Рак Ктан и Рак Хага. Не съм прекалено привързан към мургите, но допускам възможността, че Закат отива твърде далеч.

– Кал Закат ли каза? – попита Поулгара и вдигна леко веждата.

– Това е чиста превземка – сви рамене Белгарат.

– По-скоро е симптом – отбеляза тя. – Владетелите на ангараките винаги проявяват нестабилност в една или друга област. – Тя се обърна и впери поглед в баща си. – Е?

– Какво „Е“?

– Имаш ли новини от Рива? Как са Гарион и Се'Недра?

– Не зная абсолютно нищо... с изключение на няколко официално разпространени сведения. „Кралят на Рива има удоволствието да обяви, че граф еди-кой си е назначен за посланик на Рива в кралство Драсния.“ Такива неща. И нищичко за личния им живот.

– Сигурни сме, че той може да пише, нали? – попита сърдито тя. – Убедена съм, че не е чак толкова зает. Във всеки случай сигурно е имал време да напише поне едно писмо през изтеклите две години.

– Наистина написа – намеси се тихо Еранд. Можеше и да не споме-
не за писмото, ала то изглеждаше много важно за Поулгара.

Вълшебницата го измери с остър поглед и попита:

– Какво каза?

– Белгарион ти писа миналата зима – отвърна Еранд. – Но писмото
се изгуби, защото вестоносецът потъна заедно с кораба...

– Корабът, на който е бил вестоносецът, е потънал?! Но откъде си
научил, че...

– Поул – изрече Белгарат с необичайно твърд глас. – Защо не ме оста-
тавиш аз да се справя с това? – Той се обърна към Еранд. – Казваш, че
Гарион е написал писмо на Поулгара миналата зима?

– Да – отговори Еранд.

– Но писмото се е изгубило, когато корабът на вестоносеца потъ-
нал, така ли?

Еранд кимна.

– Тогавя защо не е написал друго писмо?

– Защото не знае, че корабът е потънал.

– А ти знаеш, така ли?

Еранд отново кимна.

– А случайно да знаеш какво е било написано в писмото?

– Да, зная.

– Мислиш ли, че можеш да го повториш пред нас?

– Струва ми се, че мога, ако искате. Но Белгарион ще напише друго
писмо след една седмица.

Белгарат го погледна някак особено.

– Защо не ни кажеш какво е било написано в първото писмо? Така
няма да пропуснем нищо.

– Добре – съгласи се Еранд и се намръщи, опитвайки усилено да се
съсредоточи. – Писмото започваше със следните думи: „Скъпи лельо
Поул и Дурник...“ Смятам, че това е много мило, а вие?

– Просто ни повтори думите в писмото, Еранд – каза търпеливо
Белгарат. – Спести ни коментарите си за по-късен час.

– Добре – Еранд впери замислен поглед в огъня. – „Съжалявам, че
не ви писах по-рано – продължи той. – Но бях ужасно зает да се уча как
да бъда добър крал. Лесно е да станеш крал – просто трябва да се родиш
в подходяща семейство. Но да бъдеш добър крал е по-трудно. Бранд ми
помага, доколкото може, но въпреки това аз трябва да вземам решения
за неща, които не разбирам. Се'Недра е добре – поне аз мисля така. Вече
почти не разговаряме, затова ми е трудно да го твърдя със сигурност.

Бранд е малко загрижен, че все още нямаме деца, ала не смятам, че той трябва да се тревожи за това. Що се отнася до мен, ние никога няма да имаме никакви деца и може би така е по-добре. Възшност мисля, че щеше да е по-добре, ако се бяхме опознали преди да се оженим. Сигурен съм, че щяхме да намерим начин да отложим женитбата. Сега е прекалено късно. Ще трябва просто да търпим това положение по най-добрия възможен начин. Не се виждаме често и обикновено успяваме да бъдем учтиви един към друг – поне в достатъчна степен пред външни хора. Барак се отби при нас миналото лято със своя голям военен кораб. Посещението му беше прекрасно. Той ми разказа за...“

– Почакай малко, Еранд – прекъсна го Поулгара. – Гарион споменава ли още нещо за неприятностите между него и Се'Недра?

– Не, госпожо – отговори след миг Еранд, прехвърляйки в паметта си останалата част от писмото. – Пише за посещенията на Барак, за новините, които получил от Анхег, и за писмото, което получил от Мандорален. Това е всичко. Пише, че ви обича и че много му липсват. Това са и последните му думи.

Поулгара и Белгарат се спогледаха. Еранд почувства изумлението им, ала не беше сигурен по какъв начин може да ги успокои.

– Сигурен ли си, че в писмото беше написано тъкмо това? – попита го Белгарат.

Еранд кимна.

– Точно такива бяха думите му и ти научи какво съдържа писмото веднага щом Гарион го написа?

Еранд се поколеба.

– Не зная дали се случи точно така. Знаете ли, не го чувствам тъкмо по този начин. Просто трябва да помислиш за писмото, а пък аз в действителност въобще не мислех за него, докато просто не заговорихте на тази тема – нали сега Поулгара заприказва за това.

– Има ли някакво значение на какво разстояние се намира човекът от тебе? – попита с любопитство Белгарат.

– Не – отговори Еранд. – Мисля, че няма. Просто научавам какво е написано, когато поискам.

– Никой не е в състояние да направи това, татко – обърна се Поулгара към стареца. – Никой досега не е могъл да прави такова нещо.

– Очевидно правилата са се променили – замислено каза Белгарат. – Смятам, че трябва да го приемем за истинска монета, а ти?

Тя кимна.

– Той няма никаква причина да си измисля.

– Струва ми се, че двамата с теб трябва да си поприказваме надълго и нашироко, Еранд – каза старецът.

– Може би – намеси се Поулгара. – Но все още е рано за това. – Тя отново се обърна към момчето. – Можеш ли да повториш пред мен какво каза Гарион за Се'Недра?

Еранд кимна и почна:

– „Се'Недра е добре – поне аз мисля така. Вече почти не разговаряме, затова ми е трудно да го твърдя със сигурност. Бранд е малко загрижен, че все още...“

– Добре, Еранд – прекъсна го тя и леко вдигна ръка, после впери поглед в лицето на момчето и след секунда вдигна вежда. – Каж ми – подхвана тя, подбирайки много внимателно думите си – знаеш ли какво не е в ред между Гарион и Се'Недра?

– Да – отговори Еранд.

– Би ли ми казал?

– Щом искаш. Се'Недра направи нещо, което много ядоса Гарион. След това той направи нещо, с което я постави в неудобно положение в присъствието на много хора и това я накара силно да се разгневи. Тя смята, че той не ѝ обръща достатъчно внимание и че посвещава цялото си време на своята работа, за да не му се налага да бъде с нея. Гарион мисли, че тя е разглезена егоистка, мислеща единствено за себе си и за никои друг. И двамата грешат, но много пъти са се карали за това. Наранили са се взаимно толкова дълбоко с нещата, които са си казали, че и двамата не желаят повече да бъдат женени един за друг. Ужасно са нещастни.

– Благодаря ти, Еранд – рече Поулгара, след това се обърна към Дурник и каза: – Трябва да опаковаме някои неща.

– Така ли? – Той изглеждаше мъничко изненадан.

– Отиваме в Рива – заяви непоколебимо вълшебницата.

4.

В Камаар Белграт се натъкна на стар свой приятел в кръчмата близо до пристанището. Той доведе брататия, облечен в кожени дрехи черек в странноприемницата, където бяха отседнали, и Поулгара хвърли изпитателен поглед към олюляващия се моряк.

– От колко време не си изтрезнявал, капитан Грелдик? – попита без заобикалки тя.

– А кой ден сме днес? – беше неясният му отговор.

Поулгара му отговори.

– Изумително! – възкликна морякът и се оригна. – Простете – извини се той. – Изглежда, ми се губят няколко дни.

– Грелдик – заговори вълшебницата, – защо задължително се напишаш всеки път, когато слезеш на някое пристанище?

Грелдик се вгледа замислено в тавана и почеса брадата си.

– След като вече спомена това, Поулгара, взе да ми се струва, че наистина постъпвам така. Никога не съм мислил по този въпрос, но щом ти казваш...

Тя го изгледа остро, ала погледът, с който ѝ отвърна капитанът, беше съвсем съзнателно дързък.

– Не си губи времето, Поулгара – каза той. – Не съм женен, никога не съм бил женен и никога няма да се ожена. Няма да съсипя живота на нито една жена с поведението си и съм напълно убеден, че никоя жена на света няма да съсипе моя. Белгарат ми каза, че искаш да отидеш до Рива. Ще събера екипажа си и утре призори тръгваме с първия прилив.

– Екипажът ти ще бъде ли достатъчно трезвен да изведе кораба от пристанището?

Грелдик вдигна рамене.

– Може да се сблъскаме с един-два толнедрански търговски кораба, но в края на краищата все ще излезем в открито море. Независимо дали е пиян, или трезвен, моят екипаж е най-добрият по всички морета и океани на света. Ще те заведем до кея в пристанището на Рива рано следобед вдругиден – освен ако морето не замръзне дотогава. В такъв случай ще пристигнем два часа по-късно. – Морякът отново се оригна. – Извинете ме – измърмори той, олюля се и я погледна с гурелясалите си очи.

– Грелдик! – възкликна възхитено Белгарат. – Ти си най-храбрият мъж на света.

– Морето не ме плаши – отговори Грелдик.

– Въобще нямах предвид морето.

Към обяд на следващия ден корабът на Грелдик вече пореше пенливите вълни, тласкан от свежия бриз. Неколцина от по-неразположените членове на екипажа се олюляваха по палубата, държаха се за перилата и внимателно държаха под око кърмата. Там стоеше Грелдик; очите му бяха подпухнали, а самият той, очевидно страдащ мъчително, стискаше здраво лоста на кормилото.

– Няма ли да свалиш някои от платната? – попита го Белгарат.

– Че защо?

– Защото ако не го направиш, при този вятър мачтата на кораба ще се прекърши.

– Ти се занимавай с вълшебствата си, Белгарат – отвърна му Грелдик. – Остави плаването на мен. Движим се с добра скорост. Първо ще се огънат дъските на палубата и едва тогава ще настъпи някаква опасност за мачтата.

– И колко време след огънатите дъски ще се прекърши мачтата?

Грелдик вдигна рамене.

– След около минута – най-често става така.

Белгарат го погледа малко, после каза:

– Предпочитам да се пхна в трюма.

– Добро хрумване.

Привечер вятърът утихна и през нощта корабът на Грелдик продължи да се носи сред укротеното море. Звездите се показваха от време на време, но и тази светлина беше достатъчна; когато на следващата сутрин слънцето изгря; нямаше никакви вълни – точно както бе предсказал своенравният капитан. Преди пладне на хоризонта на запад се показаха тъмните стърчащи върхове, увенчаващи планината на Острова на ветровете. Корабът отново започна да се мята като буен кон сред белите гриви на вълните под студеното синьо небе. Широка усмивка грееше върху брадатото лице на Грелдик, докато корабът му политаше надолу в морската бездна, люлееше се и се тресеше, но въпреки това продължаваше напред през бурното море, изхвърляйки водопади от пръски всеки път, когато се връзваше в някоя голяма вълна.

– Много ненадежден човек – заяви Поулгара и изгледа неодобрително капитана.

– Но изглежда, че наистина е добър моряк, Поул – меко отбеляза Дурник.

– Не това имах предвид, Дурник.

– О, да.

Корабът се промъкна без затруднение между двата скалисти носа и навлезе в заслоненото пристанище на град Рива. Сивите каменни постройки се издигаха стръмно към тъмните, заплашителни назъбени стени на Цитаделата, която бдеше като мрачен страж над града и пристанището.

– Това място изглежда безрадостно – отбеляза Дурник. – Безрадостно и негостоприемно.

– Точно такава е била целта на хората, когато са построили града – отговори му Белгарат. – Те всъщност не са искали да имат много

посетители.

Грелдик завъртя лоста на кормилото и корабът разряза с носа си тъмната вода и пое направо към каменния кей. В последния възможен момент капитанът отново обърна лоста на кормилото, кърпените платна по мачтите заплюсяха, корабът измина последните няколко метра и блъсна лекичко покритите с кора сол камъни на кея.

– Мислиш ли, че някой е забелязал пристигането ни и е съобщил на Гарион? – попита Дурник.

– Очевидно – отвърна Белгарат и посочи към сводестата порта, която току-що се бе отворила, разкривайки широко каменно стълбище. То извеждаше нагоре във вътрешността на дебелия високи стени, отбраняващи Рива откъм морето. Няколко мъже – външният им вид издаваше, че са от кралския двор – излязоха през портата; в центъра на групата крачеше висок млад мъж с пясъчноруса коса и сериозно лице.

– Хайде да минем от другата страна на кораба – предложи Белгарат на Дурник и Еранд. – Искам да го изненадаме.

– Добре дошъл в Рива, капитан, Грелдик. – Еранд разпозна гласа на Гарион, макар че сега той звучеше по-сигурно, по-зряло.

Грелдик го изгледа оценяващо изпод присвитите си клепачи.

– Пораснал си, момче – обърна се той към краля на Рива. Човек, свободен като Грелдик, не изпитваше нужда да употребява обичайните изразни средства, показващи почит и уважение.

– Това напоследък сполита всички – отвърна сухо Гарион. – Почти всеки човек на моята възраст може да се похвали с подобно постижение.

– Доведох ти няколко посетители – съобщи му Грелдик.

Усмехнат, Белгарат прекоси палубата, следван от Дурник и Еранд.

– Дядо, ти?! – изумено възкликна Гарион. – Какво правиш тук? Ами Дурник... и Еранд?

– Всъщност това хрумна на леля ти – обясни му Белгарат.

– Значи и леля Поул е тук?

– Разбира се – намеси се спокойно Поулгара, която тъкмо излизаше от ниската кабина под кърмата.

– Лельо Поул! – възкликна Гарион.

– Не се вирай така в мен, Гарион – каза тя и оправи яката на синята си пелерина. – Не е учтиво.

– Но защо, не ме уведомихте, че пристигате? Какво правите всички вие тук?

– Просто идваме да те посетим, скъпи. Хората правят от време на време такива неща.

Те се присъединиха към младия крал на кея и последваха обичайните прегръдки, ръкостискания и дълго виране в лицата на приятелите – неща присъщи на всички срещи след дълга раздяла. Ала Еранд бе заинтересуван много повече от друго нещо. Когато всички поеха през сивия град нагоре към Цитаделата, изправена като страж над останалите сгради; момчето дръпна ръкава на Гарион и попита:

– Конят?

– В конюшнията е, Еранд. Ще се радва да те види.

Еранд се усмихна и кимна.

– Момчето още ли говори по този начин? – попита Гарион Дурник.
– Изреченията му винаги ли се състоят от една дума? Мислех си... ами...

– Обикновено приказва нормално за възрастта си – отговори Дурник. – Но непрекъснато си мисли за жребчето. Понякога, когато е развълнуван, започва да приказва по стария начин.

– Но слуша – добави Поулгара. – А това е нещо повече в сравнение с едно друго момче на неговата възраст преди време.

Гарион се засмя.

– Наистина ли бях толкова труден за гледане, лельо Поул?

– Не беше труден, скъпи. Просто не слушаше.

Пристигнаха в Цитаделата и кралицата на Рива ги поздрави пред високата арка на първата порта. Се'Недра беше все така изящна, както я бе запомнил Еранд. Бакърено-червеникавата и коса бе захваната на тила с два златни гребена, а къдриците се спускаха по гърба ѝ като пламтящ водопад. Зелените ѝ очи бяха огромни. Беше мъничка, не много по-висока от Еранд, ала веднага си личеше, че е истинска кралица. Тя поздрави царствено всички, прегърна Белгарат и Дурник, а после целуна леко бузата на Поулгара.

След това протегна ръце към Еранд, а той ги стисна в дланите си и надникна в очите ѝ. В тях имаше някаква бариера, едва доловима следа от отбранителна напрегнатост, с която кралицата пропъждаше болката си. Тя го притисна до тялото си и го целуна; дори в този жест момчето почувства напрежението, издаващо нещастieto ѝ, което вероятно Се'Недра дори вече не осъзнаваше. Тя отдръпна меките си устни от бузата му и Еранд още веднъж се взря дълбоко в очите ѝ. Погледът му носеше цялата любов, надежда и съчувствие, което момчето изпитваше към нея. В този миг, без дори да се замисля, то вдигна ръка и я докосна по бузата. Очите ѝ се отвориха широко, устните ѝ се разтрепераха. Неуловимата следа от твърдата като ахат отбранителна напрегнатост у нея

започна да се топи. Две големи сълзи се появиха в очите на Се'Недра; след това тя изплака сърцераздиращо, обърна се и сляпо пристъпи напред с протегнати ръце.

– О, лейди Поулгара! – извика Се'Недра.

Поулгара спокойно пристъпи към ридещата кралица и я прегърна. Ала погледна в очите на Еранд и веждата ѝ се вдигна въпросително. Еранд ѝ кимна успокоително.

– Я виж ти – измърмори Белгарат, леко объркан от внезапния плач на Се'Недра, почеса брадата си, огледа вътрешния двор на Цитаделата и широките гранитни стъпала, водещи до някаква масивна врата, и попита Гарион: – Имаш ли нещо за пиене подръка?

Поулгара, която все още държеше хлипащата Се'Недра, му хвърли предупредителен поглед и каза:

– Не е ли твърде рано, татко?

– О, не – отвърна и любезно старецът. – Две-три глътки пиво успокояват стомаха след пътешествие по море.

– Ти винаги намираш някаква причина, нали?

– Обикновено все успявам да измисля нещо.

Еранд прекара следобеда на двора зад кралските конюшни. Жребчето всъщност вече беше поизраснало и се бе превърнало в напет млад жребец. Тъмната му козина блестеше, мускулите му потрепваха под нея, докато тичаше, описвайки широк кръг в двора. Единственото бяло петно на рамото му изглеждаше нажежено като жарава в ярката слънчева светлина.

Конят бе усетил по някакъв начин че Еранд идва, и цяла сутрин бе останал напрегнат и неспокоен. Конярят предупреди Еранд за това.

– Внимавай с него – рече той. – Не знам защо, но днес е малко плашлив.

– Ще се оправи – отвърна му Еранд и спокойно отвори вратата към яхъра на младия кон.

– Лично аз не бих влязъл вътре... – заговори с категоричен глас конярят и посегна да спре момчето, но Еранд вече беше влязъл при животното, което го гледаше с широко отворени очи. Конят изпръхтя веднъж и подскочи нервно, копитата му задумкаха върху покрития със слама под. След миг обаче застина и се разтрепера. Еранд протегна ръка и докосна наведената му шия. След това всичко помежду им изведнъж беше наред. Еранд отвори вратата на конюшнията по-широко, конят доволно подуши врата на момчето и кротко тръгна след него пред погледа на смаяния коняр.

Засега на двамата им беше достатъчно, че просто са заедно – да усещат връзката помежду си, връзка, която бе съществувала още преди да се срещнат и по някакъв неведом начин още преди да са се родили. По-късно щяха да правят и други неща, но сега близостта им стигаше.

Когато в хоризонта на изток започнаха да се промъкват пурпурните багри на вечерта, Еранд нахрани коня, обеща, че ще се върне на следващия ден, и влезе в Цитаделата да потърси приятелите си. Намери ги седнали в трапезарията с ниско надвисналият над главите им таван. Това помещение беше по-малко от голямата главна зала за тържества и не изглеждаше толкова официално, но може би беше най-уютното място в тази мрачна крепост.

– Добре ли прекара следобед? – попита го Поулгара. Еранд само кимна.

– А конят зарадва ли се, когато те видя?

– Да.

– И сега сигурно си гладен, нали?

– Ами... малко. – Той огледа стаята, забеляза, че кралицата на Рива я няма, и попита: – Къде е Се'Недра?

– Малко е уморена – отговори леля Поул. – Имахме дълъг разговор следобед.

Еранд я погледна и разбра. След това отново се огледа наоколо и каза:

– Наистина съм мъничко гладен.

Смехът на Поулгара беше топъл, изпълнен с обич.

– Всичките момчета са еднакви – заяви тя.

– Нима би искала да сме различни? – попита я Гарион.

– Не – отговори тя. – Струва ми се, че не.

Рано на следващата сутрин Поулгара и Еранд се бяха разположили пред огъня в апартамента, който от векове се пазеше за нея. Поулгара седеше на стол с висока облегалка, на масичката до нея имаше чаша ароматен чай. Вълшебницата беше облечена в наситеносин кадифен халат и държеше голям гребен от слонова кост. Еранд седеше на покрито с килим малко столче пред нея и изтърпяваше поредната част от сутрешния ритуал. Измиването на лицето, ушите и врата не отнемаше чак толкова време, но при сресването на косата му поради някаква странна причина изтичаше повече от четвърт час. Вкусът на Еранд по отношение на прическите беше доста прост. Щом косата не влизаше в очите, сресването го удовлетворяваше. Ала Поулгара, изглежда, приемаше за твърде забавно да прокара гребен през меките му светлоруси къдрици. От време

на време, независимо коя част от деня бе настъпила, момчето забелязваше в очите ѝ особена мекота; в такива моменти пръстите ѝ сякаш от само себе си посягаха към гребена и Еранд знаеше, че ако незабавно не си намери някакво много сериозно занимание, без много приказки след миг ще се наложи да седне на стола, за да се погрижат за косата му.

Някои почука почтително по вратата.

– Да, Гарион – каза тя.

– Надявам се, че не идвам прекалено рано, лельо Поул. Мога ли да вляза?

– Разбира се, скъпи.

Гарион беше облечен в син жакет и сини панталони и бе обул меки кожени обувки. Еранд беше забелязал, че ако кралят на Рива има право на избор, винаги се облича в синьо.

– Добро утро, скъпи – поздрави го леля Поул, а пръстите ѝ продължиха заниманието си с гребена.

– Добро утро, лельо Поул – отвърна на поздрава и Гарион. След това погледна момчето, което шаваше лекичко на столчето пред Поулгара, и добави сериозно: – Добро утро, Еранд.

– Белгарион – отвърна Еранд и кимна.

– Не мърдай – спокойно му каза леля Поул и после попита Гарион: – Искаш ли чай?

– Не, благодаря. – Той взе стол и седна срещу нея. – Къде е Дурник?

– Излезе да се разходи край парапета на кулата – каза Поулгара. – Дурник обича да е навън при изгрев слънце.

– Да – усмихна се Гарион. – Спомням си това от фермата на Фалдор. Всичко наред ли е? Имам предвид – удобни ли са стаите?

– Винаги съм се чувствала удобно тук – отговори вълшебницата. – В известен смисъл това място винаги е било най-близкото нещо до постоянен дом за мен. Поне досега. – Тя погледна със задоволство завесите от тъмноолено кадифе и тапицерията от тъмна кожа на креслата и въздъхна щастливо.

– Тези стаи са твои от дълго време, нали?

– Да. Белдаран ги отдели за мен след като тя и Желязната хватка се ожениха.

– Какъв беше той?

– Желязната хватка ли? Много висок – почти толкова, колкото баща си – и невероятно силен. – Тя отново съсредоточи вниманието си върху косата на Еранд.

– Колкото Барак ли беше висок?

– По-висок, но не толкова як. Самият крал Черек беше висок седем стъпки и всичките му синове пораснаха много едри мъже. Драс Бичия врат приличаше на ствол на дърво. Желязната хватка беше по-строен, имаше страшна черна брада и пронизващи сини очи. Когато той и Белдаран се ожениха, в брадата и косата му вече имаше сребърни нишки; но дори и тогава от него се излъчваше някаква невинност, която всички усещахме. Също като невинността, която всички долавяме у Еранд сега.

– Струва ми се, че си го спомняш много добре. За мен той винаги е просто човек от някаква легенда. Всички говорят за нещата, които е извършил, ала не знаем нищо за него като човек от плът и кръв.

– Аз винаги ще си спомням за него по-подробно, отколкото за всички останали, Гарион. Та нали в края на краищата имаше възможност да се омъжа за него.

– За Желязната хватка ли?

– Алдур казал на баща ни да изпрати една от дъщерите си за съпруга на краля на Рива. Татко е трябвало да избира между мен и Белдаран. Мисля, че е направил правилния избор, но аз все още мисля за Желязната хватка, нали разбираш. – Вълшебницата въздъхна и в усмивката ѝ се промъкна мъничко тъга. – Не мисля обаче, че от мене би излязла добра съпруга за него – добави тя. – Сестра ми Белдаран беше мила, нежна и много красива. Аз не бях нито нежна, нито много привлекателна.

– Но ти си най-красивата жена на света, лельо Поул – бързо възрази Гарион.

– Много мило от твоя страна, че казваш това, Гарион, но когато бях на шестнадесет години, много хора не биха казали за мен, че съм хубава. Бях висока и едра. Коленете ми бяха винаги ожулени, а лицето – обикновено изцапано. Дядо ти никога не проявяваше особена загриженост за външния вид на дъщерите си. Понякога минаваха цели седмици, без гребен да докосне косата ми. Аз бездруго не харесвах особено косата си. Тази на Белдаран беше мека и златиста, а моята приличаше на конска грива, пък и този бял кичур... – Вълшебницата разсеяно го докосна с гребена.

– А той как се е появил? – попита Гарион с любопитство.

– Дядо ти ме докоснал там, когато ме видял за пръв път, Тогава съм била съвсем малко бебе. И кичурът веднага станал бял. Всички ние имаме някакъв белег, нали знаеш. Твоят е на дланта ти; аз пък имам този бял кичур, белегът на дядо ти е точно над сърцето. Появява се на различни места върху всеки от нас, но значението му е едно и също.

– Какво е то?

– Белегът е свързан с онова, което сме ние. – Тя се обърна към Еранд и го погледна с присвити устни. После нежно докосна къдриците над ушите му. – Е, както казвах, аз бях дива и своенравна и въобще не изглеждах красива на младини. Всъщност Долината на Алдур не е най-подходящото място, където може да порасте някое момиче, пък и група чудати стари вълшебници в никакъв случай не може да замести присъствието на майката. Те обикновено забравят, че край тях има дете. Помниш ли онова голямо старо дърво в средата на Долината?

Той кимна.

– Веднъж се качих на него и останах горе цели две седмици, докато някой забележи, че ме няма. Такова нещо би могло да накара всяко момиче да се почувства пренебрегнато и необичано.

– А как най-сетне откри... искам да кажа – как откри, че наистина си красива?

Тя се усмихна.

– Това е друга история, скъпи. – След това го погледна съвсем прямо. – Съгласен ли си да престанем да пристъпваме на пръсти към темата, която сега интересува и двамата ни?

– Какво?

– Става дума за онова, което бе споменал в писмото си за теб и Се'Недра.

– О, това ли? Може би въобще не трябваше да те занимавам с този проблем, лельо Поул. В края на краищата това е моя лична работа. – И той неловко отклони поглед.

– Гарион – изрече твърдо вълшебницата. – В нашето особено семейство не съществува такова нещо като „лична работа“. Мислех, си, че вече си разбрал това. Какви точно трудности преживявате със Се'Недра?

– Просто нищо не излиза от женитбата ни, лельо Поул – тъжно каза той. – Има някои неща, за които мога да се погрижа само аз, а тя иска да прекарвам всяка секунда с нея – е, поне беше така преди време. Сега минават дни наред, без въобще да се виждаме. Вече не спим в едно и също легло и... – Той погледна към Еранд и се изкашля неловко.

– Готов си – рече Поулгара на Еранд, сякаш нищо не се бе случило. – Вече изглеждаш достатъчно прилично. Защо не се наметнеш с кафявата пелерина и не отидеш при Дурник? Можете да отидете при конюшните при твоя кон.

– Добре, Поулгара – съгласи се Еранд, скочи от столчето и отиде да вземе пелерината.

– Той е много добро момче, нали? – обърна се Гарион към Поулгара.

– През по-голямата част от времето – отвърна тя. – И то ако успеем да го държим далеч от реката зад къщата на майка ми. Не знам защо, но се чувства несъвършен, ако не цопне във водата поне два пъти на месец.

Еранд целуна Поулгара и понечи да се отправи към вратата.

– Кажи на Дурник че съм казала следното: двамата можете да прекарате щастливо заедно целия предобед. – Вълшебницата изглежда прямо Гарион. – Ще бъде заета тук няколко часа.

– Добре – отговори Еранд и излезе. В коридора се замисли за проблема, който правеше Гарион и Се'Недра толкова нещастни. Поулгара обаче вече се бе погрижила за това, а Еранд знаеше, че тя е в състояние да оправи всичко. Самият проблем не беше голям, ала се бе превърнал в лавина с чудовищни размери заради споровете, които бе предизвикал. Еранд разбираше, че понякога и най-малкото недоразумение може да предизвика болка като скрита рана, щом набързо изречени думи в мигове на разпаленост застават между двама души, които не се извиняват и не си прощават. Момчето също така разбираше, че Гарион и Се'Недра се обичат много и че тъкмо затова и двамата са изключително уязвими към тези бързо изречени, разпалени думи. Всеки от тях притежаваше огромна сила да наранява другия. След като и двамата осъзнаеха това, цялата работа щеше да отmine от само себе си.

Коридорите в Цитаделата на Рива бяха осветени от факли, прикрепени в железни пръстени към каменните стени. Еранд се спусна по широкия проход към източната част на крепостта – там се намираше парапетът на кулата и назъбените стени над него. Стигна до дебалата източна стена и спря да погледа през тесните прозорци, през които се промъкваха слабите лъчи от металносивата светлина на утрото. Цитаделата се издигаше високо над града. Сивите каменни постройки и тесните калдъръмени улички долу все още бяха потънали в сенки и мъгла. Тук-там в къщите на ранобудниците се виждаха светнали прозорци. Приятната миризма на сол от морето се носеше над островното кралство. Древните камъни на Цитаделата внушаваха чувството на безутешност, изпитвано от хората на Рива Желязната хватка, зърнали за пръв път скалистия остров, издигащ се мрачно сред яростните бури на морето. Освен това древните камъни внушаваха и непреклонното чувство за дълг, накарало риванците да издигнат крепостта и града сред самите канари, за да защитават завинаги Кълбото на Алдур.

Еранд се изкачи по стълбището и намери Дурник до назъбените

стени. Ковачът бе вперил поглед към Морето на ветровете, чиито огромни вълни се разбиваха несекващо в скалистия бряг.

– Виждам, че вече се е погрижила за косата ти – отбеляза Дурник.

– Успя – кисело каза Еранд.

Дурник се засмя и каза:

– Можем да се примирим с някои неща, шом те й харесват, нали?

– Да – съгласи се Еранд. – Сега тя разговаря с Белгарион. Струва ми се, че иска аз и ти да стоим настрана, докато не приключи.

Дурник кимна.

– Това наистина е най-добрият избор. Поул и Гарион са много близки. Когато е насаме с нея, ще и каже такива неща, които не би споменал в наше присъствие. Надявам се, че тя ще успее да изглади нещата между него и Се'Недра.

– Поулгара ще се справи – увери го Еранд.

На една далечна поляна високо над тях, където утринното слънце вече беше докоснало изумруденозелената трева, млада овчарка извиси глас и запя на стадото си. Пееше за любовта с чист глас, който извираше от сърцето и като песен на птица.

– Такава би трябвало да бъде любовта – подхвана Дурник. – Чиста, обикновена, проста... като гласа на това момиче.

– Зная – отвърна Еранд. – Поулгара каза, че можем да отидем при коня, когато свършиш работата си тук.

– Разбира се – съгласи се Дурник. – А вероятно можем да поспрем в кухнята, за да си вземем нещо за закуска.

– Страхотно хрумване – потвърди Еранд.

Денят премина много приятно. Слънцето беше топло и ярко, конят подскачаше по трасето за езда доволен като кученце.

– Кралят не ни позволява да обядим този жребец – каза един от конярите на Дурник. – Все още не сме го тренирал и с въже. Негово величество каза, че това бил много специален кон – и въобще не мога да разбера защо. Конят си е кон, нали?

– Случи се нещо особено, когато се роди – обясни Дурник.

– Те всички се раждат по еднакъв начин – възрази конярят.

– Човек трябва да го види със собствените си очи – каза само Дурник.

По време на вечерята Гарион и Се'Недра се поглеждаха твърде бо-язливо над масата, а върху устните на Поулгара светеше лека

тайнствена усмивка.

Когато всички се нахраниха, Гарион се протегна и се прозя някак прекалено театрално.

– Не зная защо тази вечер се чувствам много уморен – рече той. – Вие ако искате останете и си поговорете, но аз мисля да отида да си легна.

– Добра идея, Гарион – отвърна му Поулгара.

Той се изправи и Еранд почувства, че кралят на Рива нервно потрепва. Небрежно, като че ли се извиняваше някому, той се обърна към Се'Недра:

– Идваш ли, скъпа? – попита той, влагайки цялото така важно предложение за мир в тези три думи.

Се'Недра го погледна и всичко, което ставаше в сърцето ѝ, проблесна в очите ѝ.

– Ами... да, Гарион – отговори тя и леко се изчерви. – Идвам. Аз също съм доста уморена.

– Лека нощ, деца – обърна се към тях Поулгара с нежна любов. – Приятни сънища.

– Какво толкова им каза? – попита Белгарат дъщеря си, когато кралят и кралицата, хванати за ръце, излязоха от трапезарията.

– Много неща, татко – отвърна самодоволно тя.

– Някое от тях сигурно е свършило добра работа – отбеляза старият вълшебник. – Дурник, бъди така добър и ми напълни чашата, приятелю. – Той подаде празната си халба на ковача, който седеше до бъчвата с пиво.

Поулгара беше толкова доволна от успеха си, че дори не направи никакъв коментар.

Полунощ отдавна беше отминала. Еранд изведнъж се събуди леко уплашен.

„Ти наистина имаш много здрав сън“ – долови момчето някакъв глас, който сякаш говореше в ума му.

„Сънувах нещо“ – отвърна Еранд.

„Забелязах – изрече сухо гласът. – Облечи се. Имам нужда от теб в тронната зала.“

Еранд послушно стана от леглото, бързо облече туниката си и обу меките сендарски ботуши.

„Тихо – предупреди го гласът. – Да не събуждаме Поулгара и

Дурник.“

Гласът и момчето безшумно излязоха, спуснаха се по дългите празни коридори и стигнаха до Тронната зала на риванския крал – огромно помещение, в което преди три години Еранд беше поставил Кълбото на Алдур в дланта на Гарион, променяйки завинаги неговия живот.

Когато Еранд отвори, голямата врата леко изскърца. Изведнъж отвътре прозвуча глас:

– Кой е?

– Аз съм, Белгарион – отговори му Еранд.

Голямата зала беше осветена от мекото синьо сияние на Кълбото на Алдур. То стоеше върху дръжката на огромния меч на Рива, окачен с острието надолу над трона.

– Защо се разхождаш толкова късно, Еранд? – попита Гарион.

– Беше ми казано да дойда тук – отвърна Еранд.

Гарион го погледна въпросително.

– Беше ти казано? И кой ти каза?

– Знаеш кой – рече Еранд, влезе в тронната зала и затвори вратата.

– Той.

Гарион примигна.

– Значи той разговаря и с теб?

– Сега го направи за пръв път. Но аз зная за него.

– Ако той никога не е... – Гарион замълча и рязко вдигна глава към Кълбото. Меката синя светлина на камъка изведнъж се промени и стана наситена, гневно червена. Еранд съвсем ясно чу странен звук. Навремето, докато бе носил Кълбото, ушите му бяха привикнали към кристалните, бляскави звуци на неговата песен, но сега те изведнъж бяха придобили грозен, стоманен полутон. Като че камъкът бе срещнал нещо, което го бе изпълнило с огромен гняв.

„Пазете се! – изрече гласът, който и двамата чуваха съвсем ясно. Тонът беше такъв, че не можеше да бъде оставен без внимание. – Пазете се от Зандрамас!“

5.

Веднага щом се съмна, двамата отидоха да потърсят Белгарат. Еранд усещаше, че Гарион е разтревожен. Самият той чувстваше, че предупреждението, което бяха получили, е толкова важно, че всичко останало трябва да бъде оставено на заден план. Всъщност двамата не

бяха разговаряли много за това в тъмните тихи часове, докато седяха в Тронната зала на риванския крал, очаквайки първите слънчеви лъчи. И двамата наблюдаваха внимателно Кълбото на Алдур, но след странния миг на ален гняв камъкът отново бе започнал да излъчва привичната си лазурносиня светлина.

Намериха Белгарат седнал пред наскоро запаления огън в ниската зала близо до кралските кухни. На масата пред него имаше голямо парче хляб и внушителен резен сирене. Еранд погледна към хляба и сиренето, изведнъж осъзна колко е гладен, и се запита дали Белгарат би споделил с него закуската си. Старият вълшебник изглеждаше потънал в мисли и се взираше в танцуващите пламъци. Дебелата сива пелерина бе наметната на раменете му, макар че в залата не беше студено.

– Рано сте станали вие двамата – отбеляза той, когато Гарион и Еранд отидоха при него до огъня.

– Ти също, дядо – каза Гарион.

– Тази нощ сънувах нещо странно – отвърна му старецът. – Вече няколко часа се опитвам да се отърся от него. Присъни ми се, че незнайно защо Кълбото е станало алено.

– Наистина беше така – тихо каза Еранд.

Белгарат го изгледа остро.

– Да. Ние двамата видяхме това, дядо – рече Гарион. – Преди няколко часа бяхме в Тронната зала и Кълбото изведнъж блесна червено. Тогаво гласът, който чувам тук – той почука челото си, – изрече: „Пазете се от Зандрамас!“

– Зандрамас? – повтори Белгарат озадачено. – Това име ли е, или пък друго нещо?

– Не зная, дядо – отговори Гарион. – Но аз и Еранд заедно го чухме, нали, Еранд?

Еранд кимна, без да откъсва очи от хляба и сиренето.

– А вие двамата какво правехте по това време там? – попита Белгарат и ги погледна внимателно.

– Аз бях заспал – отвърна Гарион и изведнъж лицето му леко се изчерви. – Е, почти спях. Разговаряхме със Се'Недра до много късно. Напоследък не си говорехме много, затова имаше да си кажем много неща. Както и да е, той ми каза да стана и да отида в тронната зала.

Белгарат погледна Еранд.

– Ами ти?

– Той ме събуди – отговори момчето. – После...

– Я почакай малко – прекъсна го остро вълшебникът. – Кой те

събуди?

– Същият, който събуди и Гарион.

– А ти знаеш ли кой е той?

– Да.

– Знаеш ли какво представлява той?

Еранд кимна.

– Никога по-рано ли не е разговарял с тебе?

– Никога.

– И ти веднага разбра кой е и какъв е?

– Да. Каза ми, че има нужда от мен в тронната зала, затова се облякох и отидох там. Когато стигнах в залата, Кълбото стана червено и гласът изрече да се пазим от Зандрамас.

Белгарат се намръщи.

– Значи и двамата сте абсолютно сигурни, че Кълбото промени цвета си?

– Да, дядо – увери го Гарион. – Освен това ми се стори, че звуците, които издаваше, бяха различни. Обикновено от Кълбото се разнася звънящ шум – като от камбана, която си ударил, но този път беше съвсем различно.

– И сте сигурни, че стана червено? Искам да кажа – не беше просто по-тъмен нюанс на синьото или нещо подобно?

– Не, дядо. Без никакво съмнение цветът беше червен.

Белгарат се изправи и лицето му изведнъж стана мрачно.

– Елате с мен – каза кратко той и тръгна към вратата.

– Къде? – попита Гарион.

– В библиотеката. Трябва да проверя нещо.

– Какво?

– Нека почакаме, докато прочета каквото трябва. Важно е и искам да съм сигурен, че съм го разбрал правилно.

Докато минаваше край масата, Еранд си отчупи голямо парче сирене и го лапна. После излезе след Белгарат и Гарион. Тримата бързо минаха през мрачните, осветени с факли коридори и започнаха да се изкачват по стръмните, отекващи стъпала на каменното стълбище. През последните няколко години лицето на Белгарат бе придобило своенравен и леко капризен израз. Всички следи от този израз сега бяха изчезнали, погледът му беше изключително напрегнат. Щом влязоха в библиотеката, старецът взе две свещи от прашната маса и ги запали от факлата, прикрепена в железния пръстен пред вратата. След това отново влезе в библиотеката и постави едната свещ на масата.

– Затвори вратата, Гарион – каза той. – Не искам никои да ни безпокои.

Гарион затвори тежката дъбова врата, без да произнесе нито дума. Белгарат се приближи до стената и вдигна свещта. Погледът му започна да бяга по безкрайните редове прашни, подвързани с кожа книги и прилежно подредените, завити в коприна пергаментови свитъци.

– Дай онзи свитък, Гарион – онзи, който е завит в синя коприна. Ти си по-висок.

Гарион се изправи на пръсти, взе свитъка, погледна го с любопитство и после го подаде на дядо си.

– Сигурен ли си, че ти трябва тъкмо този? – попита той. – Това не е Мринския сборник, знаеш ли?

– Не е – отвърна му Белгарат. – Не бива да съсредоточаваш вниманието си единствено върху Мринския сборник и да пренебрегваш всички останали. – Вълшебникът остави свещта и внимателно развърза сребърната връзка, с която бе вързан свитъкът. След това махна синята копринена обвивка и започна да разгъва напукания пергамент. Погледът му бързо поглъщаше древното писмо. – Ето го – рече най-сетне той. – „Помнете – прочете Белгарат. – В деня, когато Кълбото на Алдур започне да свети с аленочервена светлина, ще бъде разкрито името на Детето на Мрака.“

– Но Торак беше Детето на Мрака – възрази Гарион. – Какъв е този свитък?

– Сборникът на Дарин – отговори му Белгарат. – Той не винаги е така надежден като Мринския, но единствено в него се споменава за това събитие.

– И какво означава това? – попита Гарион дълбоко озадачен.

– Нещата са твърде сложни – отвърна Белгарат със свити устни, все още вперил поглед във въпросния откъс. – Казано с две думи, съществуват две пророчества.

– Да, знаех това, но си мислех, че щом Торак умре, второто пророчество просто ще... ами...

– Не е точно така. Не смятам, че всичко е толкова просто. Двете пророчества са се срещали в остри битки още преди раждането на този свят. Всеки път има Дете на Светлината и Дете на Мрака. Когато ти и Торак се изправихте един срещу друг в Ктхол Мишрак ти беше Детето на Светлината, а Торак – Детето на Мрака. И това не беше първият път, когато двамата вечни противници се срещат. Очевидно не е и последният.

– Искаш да кажеш, че борбата все още не е свършила? – попита невярващо Гарион.

– Не и ако вярваме на това – отговори Белгарат и потупа с длан пергамента.

– Добре. Щом този Зандрамас е Детето на Мрака, кой е Детето на Светлината?

– Доколкото зная, това си ти.

– Аз ли? Значи все още аз?

– Да, докато не научим нещо, което да ни убеди в обратното.

– Но защо аз?

– Не сме ли водили този разговор и преди? – сухо попита Белгарат. Раменете на Гарион се отпуснаха.

– Значи отново трябва да се тревожа за това – като капак на всичко останало.

– О, я престани да се самосъжеляваш, Гарион – каза вълшебникът. – Всички правим онова, което трябва, и хленчът няма да промени нищо.

– Аз не хленча.

– Наричай го както щеш, но престани да го правиш и се залови за работа.

– Какво трябва да правя? – В гласа на Гарион се бяха промъкнали едва доловими кисели нотки.

– Можеш да започнеш оттук – каза старецът и посочи прашните книги и завитите в коприна свитъци. – Тази може би е една от най-богатите колекции на пророчества в света – поне пророчества, разпространени в земите на Запада. Разбира се, тя не съдържа предсказанията на малореанските гролими, нито колекцията на Ктучик от Рак Ктхол, нито тайните книги на онези хора в Кел, но все пак е нещо, от което можеш да започнеш. Искам да прочетеш всички книги и свитъци тук. Видж дали ще намериш нещо за този Зандрамас. Записвай си всичко, което се споменава за „Детето на Мрака“. Повечето от пасажите вероятно се отнасят до Торак, но може би някои са свързани със Зандрамас. – Вълшебникът леко се намръщи. – Докато четеш, внимавай дали някъде не се споменава нещо и за „Сардион“ или „Ктраг Сардиус“.

– Какво е това?

– Не зная. Белдин се е натъкнал на тези думи в Малореа. Може би са важни, а може би не са.

Гарион огледа библиотеката и лицето му преbledня.

– Значи ми казваш, че всички неща тук са пророчества?

– Не, разбира се. Много от тях най-вероятно са блъннувания на

безумци, чиито думи са записани най-старателно.

– Че защо са записвали мислите на обезумели хора?

– Защото Сборникът на Мрин представлява тъкмо това – бълнуване на луд. Пророкът от Мрин също бил луд, затова се наложило да го оковат във вериги. След смъртта му мнозина съвестни хора се заели да записват бръщолевенето на всеки безумец, който се изпречел на пътя им, с надеждата, че в думите му се крие някакво пророчество.

– Как бих могъл да различа кое е просто бълнуване и кое – предсказание?

– Не знам. Може би след като прочетеш всичко, сам ще намериш начин за това. Ако наистина го откриеш, съобщи ни за него. Това би могло да ни спести много време.

Гарион огледа изумено библиотеката.

– Но, дядо – възрази той. – Прочитането на всички тези неща може да ми отнеме години!

– В такъв случай ще е добре да започнеш веднага, нали? Опитай да се съсредоточиш върху събитията след смъртта на Торак. Запознати сме твърде добре със случаите, които доведоха до нея.

– Дядо, истината е, че аз не съм учен. Ами ако пропусна нещо?

– Няма да пропуснеш – изрече твърдо Белгарат. – Ти си един от нас, Гарион, независимо дали това ти се нрави, или не. Имаш същите отговорности както всички останали. Трябва вече да свикнеш с мисълта, че съдбата на целия свят зависи от теб – освен това се налага да забравиш думите „защо тъкмо аз?“. Това е възражение, което би могло да изрече дете, а сега ти си мъж. – След това старецът се обърна и погледна сурово Еранд. – Ами ти какво направи, че се намеси във всичко това?

– Не съм сигурен – отговори спокойно Еранд. – Вероятно ще трябва да почакаме и ще видим.

Този следобед Еранд прекара в уютната всекидневна на Поулгара. Тя седеше край огъня, облечена в любимата си синя рокля, подпряла крака върху мъничко столче, покрито с килимче. Вълшебницата държеше гергефа си, тананикаше си тихичко, а иглата ѝ проблясваше в златистата светлина на пламъците. Еранд седеше в коженото кресло срещу нея, гризваше по мъничко от една ябълка и я наблюдаваше как бродира. Едно от нейните качества, които той обичаше, беше способността и да излъчва спокойно удовлетворение, докато се занимава с обикновените си домакински задължения. В такива неспокойни времена самото ѝ

присъствие му действаше успокояващо.

Красивото риванско момиче, което служеше като камериерка на Поулгара, почука на вратата и влезе.

– Лейди Поулгара – започна то с леко несигурен глас и се поклони, – милорд Бранд желае да разговаря с вас.

– Разбира се, скъпа – отговори Поулгара и остави бродерията си настрана. – Въведи го, моля. – Еранд бе забелязал, че Поулгара обикновено нарича младите хора „скъпа“ и „скъпи“, без дори да съзнава това.

Момичето въведе високия сивокос бивш регент на кралство Рива, поклони се отново и се оттегли.

– Здравей, Поулгара – поздрави я Бранд със звучния си глас.

Той беше едър мъж с набраздено от бръчки лице и тъжни очи – последният Пазител на Рива. По време на междуцарствието, последвало смъртта на крал Горек, убит от палачите на кралица Салмисра, Островът на ветровете и народът на Рива бе управляван от мъже, избирани заради техните способности и верността им към дълга. Тяхната преданост беше толкова себеотрицателна, че всеки Пазител на Рива пренебрегваше собствената си личност и приемаше името Бранд. Сега Гарион най-сетне се бе възкачил на трона и вече не беше необходимо вековното регенство над кралската корона да продължава. Ала докато продължаваха земните дни на този едър мъж с тъжни очи, той щеше да бъде безпределно предан на кралското семейство – може би не толкова на самия Гарион, колкото на представата за кралската чест и увековечаването на фамилията през вековете. Преди всичко тази мисъл владееше съзнанието му, когато Пазителят пристигна в спокойния следобед да поблагодари на Поулгара, че е решила да се пребори с отчуждението между Гарион и неговата кралица.

– Как двамата успяха да се отдалечат толкова един от друг? – попита го вълшебницата. – Когато се ожениха, бяха толкова близки, че човек просто не можеше да ги раздели.

– Всичко започна преди около година – отговори Бранд с буботеция си глас. – В северната част на острова има две могъщи семейства. Досега те бяха настроени приятелски едно към друго, но след женитбата на млад мъж от едното семейство с девойка от другото възникна спор за уреждането на някаква собственост. Представители на едното семейство дойдоха в Цитаделата и представиха случая пред СеНедра. Тя издаде кралски декрет, с който ги подкрепи.

– Ала не се е посъветвала с Гарион по този въпрос – отбеляза Поулгара.

Бранд кимна и продължи:

– Когато той научи за това, силно се разгневи. Без съмнение в този случай Се'Недра беше превишила властта си, но Гарион публично отмени издадения от нея декрет.

– О! – възкликна Поулгара. – Значи това била причината за горчи-вината помежду им. Не можах да получа пряк отговор нито от Гарион, нито от неговата кралица.

– Вероятно малко се срамуват да си го признаят – рече Бранд. – Всеки унижи другия публично и нито той, нито тя бяха достатъчно зрели да простят и да оставят случая да бъде забравен. Продължаваха да се препират, докато цялата работа не излезе извън контрол. Понякога ми се иска направо да ги напляскам.

– Интересно хрумване – засмя се вълшебницата. – Защо не ми писа и не ми разказа, че имате проблеми?

– Белгарион ми каза да не го правя – отвърна безпомощно той.

– Понякога не бива да се подчиняваме на такива заповеди.

– Съжалявам, Поулгара, ала не мога да направя това.

– Да, знам, че не можеш. – Тя се обърна и погледна Еранд, който внимателно изучаваше едно украшение от стъкло, кристално птиче орехче, качнало върху напъпила вейка. – Моля те, не го пипай, Еранд – предупреди го тя. – Много е крехко и е изключително ценно.

– Да – съгласи се момчето. – Зная. – И за да я увери, сложи ръце зад гърба си.

– Добре. – Поулгара се обърна към Бранд. – Надявам се, че сега двамата са забравили глупостта си. Смятам, че възстановихме мира в кралския дом на Рива.

– Искрено се надявам, че е така – каза Бранд с уморена усмивка. – Определено бих желал някой млад член на кралската фамилия да заеме детската стая.

– За това може да бъде необходимо повечко време.

– Но е много важно, Поулгара – каза сериозно той. – Всички сме малко нервни, че няма наследник на трона. Не само аз. Анхег, Родар и Чо-Хаг вече ми писаха за това. Цяла Алория очаква с притаен дъх Се'Недра да започне да ражда деца.

– Та тя е само на деветнадесет години.

– На нейната възраст повечето момичета в Алория имат вече две деца.

– Се'Недра не е от Алория. Тя не е изцяло и толнебранка. Произходът ѝ е свързан с горските нимфи, дриадите, а те имат свои особености

и съзряват по различен начин.

– Ще е малко трудно да го обясня на другите алорни – отвърна Бранд. – Трябва да има наследник на трона на Рива. Кралската фамилия трябва да продължи.

– Дай им малко време, Бранд – спокойно каза Поулгара. – Ще стигнат и до това. Важното сега е да ги съберем в една и съща спалня.

Ден-два по-късно, когато слънцето позлатяваше водите на Морето на ветровете и хладния вятър украсяваше с бяла пяна гребените на зелените вълни, един огромен черекски боен кораб мъчително се промъкна между двата скалисти носа, обграждащи пристанището на Рива. Капитанът на кораба също изглеждаше огромен. Червената му брада се люшкаше от вятъра. Това беше Барак, графът на Трелхайм. Той съсредоточено стоеше на румпела и се взираше напред, докато корабът минаваше край единия от опасните водовъртежи недалеч от предпазния вълнолом. След малко, още преди моряците да вържат кораба, Барак вече се изкачваше по гранитните стъпала на дългото стълбище към Цитаделата.

Белгарат и Еранд бяха на стените на крепостта и видяха пристигането на кораба на Барак. Затова в мига, когато едрият мъж стигна портите на града, те вече го очакваха.

– Какво правиш тук, Белгарат? – попита широкоплещестият черек. – Мислех, че си в Долината на Алдур.

Белгарат вдигна рамене.

– Просто дойдохме да ги видим.

Барак погледна Еранд и каза:

– Здравей, момче. Поулгара и Дурник също ли са тук?

– Да – отговори Еранд. – В тронната зала с Белгарион.

– А какво прави той?

– Ами крал е – отговори кратко Белгарат. – Видяхме те как влезе в пристанището.

– Наистина внушително, нали? – гордо каза Барак.

– Корабът ти се движеше като бременен кит, Барак – отвърна му без заобикалки Белгарат. – Изглежда, не си схванал идеята, че по-големият кораб не е задължително по-добър.

Барак го изгледа обидено.

– Аз не си правя шеги с онова, което притежаваш ти, Белгарат.

– Аз не притежавам нищо, Барак. Какво те води в Рива?

– Анхег ме изпрати. Гарион още дълго ли ще бъде зает?

– Не мога да знам.

Но кралят на Рива вече беше приключил официалната си сутрешна аудиенция. Придружен от Се'Недра, Поулгара и Дурник, той тъкмо излизаше през мрачния проход от Тронната зала към кралските апартаменти.

– Барак! – възкликна Гарион и забърза да поздрави стария си приятел.

Барак го изгледа малко особено и се поклони почтително.

– Защо правиш това? – попита го Гарион объркано.

– Короната все още е на главата ти, Гарион – напомни му Поулгара. – Облечен си в тържествените одежди. Всичко това те прави да изглеждаш твърде официален.

– О! – възкликна Гарион малко смутено. – Забравих. Нека отидем в покоите ми.

Барак се усмихна широко и притисна Поулгара в здравата си меча прегръдка.

– Барак – каза тя леко задъхана, – щеше да изглеждаш много по-добре отблизо, ако се бе сетил да измиеш брадата си, след като си се нахранил с пушена риба.

– Ама аз изядох само едно парче – смути се исполинът.

– Това обикновено е достатъчно.

Той се обърна, сложи огромните си ръце върху изящните рамене на Се'Недра и звучно я целуна.

Мъничката кралица се засмя и хвана короната си тъкмо навреме преди тя да падне от главата ѝ.

– Имаш право, лейди Поулгара – потвърди кралицата. – Около него наистина се разнасят разни аромати.

– Гарион – рече тъжно Барак, – направо умирам за чаша пиво.

– Значи си пресушил всичките бъчви на кораба, така ли? – попита го Поулгара.

– На борда на „Морска птица“ няма пиене – заяви Барак.

– О, нима?

– Искам моряците ми да бъдат трезви.

– Изумително – измърмори тя.

– Просто въпрос на принцип – отвърна Барак с благочестив тон.

– Трябва да бъдат с ума си по всяко време – съгласи се Белгарат. – Този огромен кораб не е плавателен съд, който бих нарекъл „маневрен“.

Барак го изгледа обидено.

Гарион изпрати слугите да донесат пиво, с очевидно облекчение

свали короната от главата си и съблече тържествените одежди, след това покани всички около масата.

Барак утоли непоносимата си жажда и изражението му стана сериозно. Той погледна Гарион и каза:

– Анхег ме изпрати да да предупредя, че отново получаваме доклади за възраждането на култа към Мечката.

– Мислех, че всичките му последователи са избити в Тул Марду – намеси се Дурник.

– Подчинените на Гродег бяха – каза Барак. – За нещастие Гродег не представляше всичките привърженици на култа.

– Не те разбирам – рече Дурник.

– Положението се усложни. В действителност култът към Мечката никога не е бил изкоренен докрай. Той е основна част на религиозния живот в отдалечените провинции на кралствата Черек, Драсния и Алгария. И все пак от време на време някой човек, чиито амбиции надвишават здравия му разум – както Гродег например, – съсредоточава в ръцете си власт и се опитва да установи култа и в големите градове. Градовете са мястото, където е съсредоточена властта, и хора като Гродег се опитват да използват култа, за да ги превземат. Проблемът е, че култът към Мечката не пуска корени в градовете.

Навъсеното лице на Дурник придоби още по-объркан израз.

– Населението, което живее в градовете, винаги влиза в контакт с нови хора и идеи – обясни Барак. – Но в провинцията поколения наред хората не се срещат дори с една-единствена нова идея. Култът към Мечката не вярва на новите идеи, затова съвсем естествено привлича селяните.

– Новите идеи невинаги са добри – хладно каза Дурник. В този момент селският му произход бе болезнено очевиден.

– Това е така – съгласи се Барак. – Но не е задължително старите непременно да са такива. А култът към Мечката действа, като основната му идея е една и съща вече от няколко хиляди години. Последното нещо, което Белар казал на алорните преди боговете да напуснат хората, било: „Алорни, водете кралствата на Запада срещу народа на Торак“. Тъкмо думата „водете“ създава всички проблеми. За нещастие тя може да означава много неща. Последователите на култа към Мечката винаги са приемали, че значението е следното: първата стъпка, която те трябва да предприемат, подчинявайки се на повелята на Белар, е да покорят насилствено западните кралства и да ги поставят под управлението на алорните. Истинският последовател на култа не мисли да се бори срещу

ангараките, защото цялото му внимание съсредоточено върху това как да покори Сендария, Арендия, Толнедра, Нийса и Марагор.

– Но Марагор вече не съществува – възрази Дурник.

– Последователите на култа все още не са научили тази новина – обясни сухо Барак. – В края на краищата оттогава са изтекли само три хиляди години. Както и да е, именно такава е изтърканата идея, стояща зад култа към Мечката. Първата им цел е отново да обединят Алория; следващата е да опустошат и покорят всички западни кралства; единствено тогава ще започнат да мислят за това как да нападнат мургите и малореанците.

– Значи просто са малко поизостанали, така ли? – отбеляза Дурник.

– Някои от тях все още не са открили огъня – изсумтя Барак.

– Наистина не виждам защо Анхег е толкова загрижен за това, Барак – намеси се Белгарат. – В действителност култът към Мечката не създава никакви проблеми на село. Последователите му подскочат около огньовете на лятното равенствие, намятат се с мечи кожи посред зима, тътрят се един след друг и мрънкат безкрайни молитви, докато главите им не се замаят дотам, че да не могат да стоят на краката си. Каква опасност крие това?

– Сега ще стигна и до това – рече Барак и подръпна брадата си. – Досега култът към Мечката на село е бил вместилище на глупост и предразсъдъци. Ала през изтеклата година се появи нещо ново.

– О, така ли? – Белгарат го погледна въпросително.

– Има нов водач на култа – дори не знаем кой е той. В миналото последователите от едно село не се доверяваха на тези от съседното и не бяха достатъчно организирани, за да представляват какъвто и да било проблем. Новият им водач промени всичко това. За пръв път в своята история последователите на култа се подчиняват на заповеди, издадени от един човек.

Белгарат се намръщи и каза:

– Това наистина е сериозно.

– И е много интересно – намеси се Гарион. Изглеждаше малко объркан. – Но защо крал Анхег те изпрати от толкова далеч да предупредиш тъкмо мен? Доколкото зная, култът към Мечката никога не е успял да пусне корени тук, на Острова на ветровете.

– Анхег иска да те предупредя да вземеш предпазни мерки, тъй като омразата на новия култ е насочена директно срещу тебе.

– Към мене? Но защо?

– Ти си женен за толнебранка – обясни му Барак. – За

последователите на този култ човек от Толнедра е по-голям враг, отколкото някой мург.

– Това явно е нововъзприета позиция – намеси се Се'Недра и разлюля къдриците си.

– Така разсъждават те – обърна се към нея Барак. – Повечето от тези глупци дори не познават ангараките. Но всички са виждали толнедраници – обикновено търговци, които продават твърде скъпо и непочтено. От хиляди години те чакат крал, който да вземе меча на Рива и да ги поведе на свещена война, покорявайки всички западни кралства. Когато този крал най-сетне се появи, първото нещо, което направи, беше да се ожени за толнедранска принцеса. Според тях следващият крал на Рива ще бъде някакъв мелез. Мразят те като отрова, скъпа ми кралице.

– Какъв абсурд! – възкликна тя.

– Разбира се, че е абсурд – съгласи се едрият черек. – Но абсурдността винаги е била отличителен белег на умовете, подчинени на някаква религия. Всички щяхме да бъдем по-добре сега, ако Мечока бе държал устата си затворена.

Белгарат изведнъж се засмя.

– Какво ти е толкова смешно? – попита Барак.

– Може би най-безползното нещо, което човек може да измисли, е да помоли Белар да държи устата си затворена – отвърна старият вълшебник, без да спира да се смее. – Спомням си, че веднъж приказва седмица и половина, без нито веднъж да прекъсне.

– И за какво говореше?

– Обясняваше на древните алорни защо не е умно да започват поход с каруци на север в началото на зимата. В онези дни човек наистина трябваше дълго време да говори на алорните, за да им втълпи някои неща.

– Всъщност това не се е променило кой знае колко – подхвърли Се'Недра и погледна дяволито съпруга си. После се засмя и докосна нежно ръката му.

Следващата сутрин беше ясна и слънчева. Както обикновено Еранд отиде до прозореца веднага щом се събуди, за да разбере какъв ще бъде денят. Погледна към града, видя яркото утринно слънце над Морето на ветровете и се усмихна. По небето нямаше нито едно облаче. Момчето облече туниката и панталоните, които Поулгара му беше приготвила, и отиде при останалите членове на семейството. Дурник и Поулгара

седяха на две тапицирани с кожа кресла от двете страни на камината, разговаряха и пиеха чай. Както винаги Еранд пристъпи до Поулгара, обви ръце около раменете и и я целуна.

– Тази сутрин се събуди късно – рече тя и махна сплъстената коса от очите му.

– Бях уморен – отвърна момчето. – Миналата нощ не се наспах.

– Чух за това. – Вълшебницата почти разсеяно го взе в скута си и той се стуши до мекото кадифе на синята и рокля.

– Вече е станал твърде голям за скута ти – отбеляза Дурник и се усмихна нежно на двамата.

– Зная – рече Поулгара. – Затова го гушвам толкова често, колкото мога. Много скоро той ще стане прекалено голям за прегръдките ми, затова трябва да му се радвам сега колкото се може повече. За момчетата е много хубаво да порастват, но ми липсва очарованието, когато някое малко дете се разхожда наоколо.

Някой тихо почука на вратата и след секунда при тях влезе Белгарат.

– О, добро утро, татко – поздрави го Поулгара.

– Добро утро, Поул – кимна той. – Добро утро, Дурник.

– Успя ли да завлечеш Барак до леглото снощи? – попита го Дурник и се засмя.

– Към полунощ го отмъкнахме в спалнята му. Синовете на Бранд ми помогнаха. Този човек става все по-тежък, колкото повече остарява.

– Ти обаче изглеждаш изненадващо добре – отбеляза Поулгара. – Особено като се вземе предвид, че цяла вечер се въртя около бъчвата с пиво на Гарион.

– Въобще не съм пил много – увери я старецът и се приближи до огъня, за да стопли ръцете си.

Тя го погледна и вдигна вежда.

– Наумил съм много неща – каза ѝ той. После я погледна в очите. – Оправиха ли се нещата между Гарион и Се'Недра?

– Мисля, че да.

– Искам да сме сигурни. Не искам всичко тук да се разпадне. Аз ще трябва да се върна в Долината на Алдур, но ако ти смяташ, че трябва да останеш тук, за да държиш под око тези двамата, ще тръгна сам. – Глазът му беше сериозен, дори непреклонен.

Еранд погледна стареца и още веднъж му се стори, че в Белгарат сякаш живеят едновременно двама души. Когато всичко беше спокойно, той се наслаждаваше на свободата си, забавляваше се с пиене, измами и

дребни кражби. Но когато възникнеше сериозен проблем, вълшебникът оставяше всичко това настрана и отдаваше неограничената си енергия и сила на ума, за да го разреши.

Поулгара тихо свали Еранд от скута си и погледна баща си.

– Значи е сериозно?

– Не зная, Поул – отвърна той. – Но не ми харесва, когато се случват разни неща, за които не зная нищо. Ако си приключила с онова, за което дойде, според мен е по-добре да се връщаме у дома. Веднага щом успее да изправя Барак на крака, ще го накарам да ни закара в Камаар. Оттам можем да вземем коне. Трябва да говоря с Белдин – искам да разбера дали знае нещо за Зандрамас.

– Ще бъдем готови, когато кажеш, че е време да тръгваме, татко.

Към обяд Еранд отиде в конюшната да каже „довиждане“ на младия жребец. Беше му малко тъжно, че трябва да тръгват толкова скоро. Изпитваше истинска привързаност към Гарион и Се'Недра. Младият крал на Рива в много отношения му беше като брат, а Се'Недра беше прекрасна – когато не се престараваше да проявява своенравността си. Ала най-много щеше да му липсва конят. Еранд не мислеше за него като за животно. И двамата бяха млади и изпитваха взаимна радост от компанията си.

Момчето застана в центъра на площадката за езда и дългокракото животно започна да подскача около него. Изведнъж Еранд долови някакво движение с крайчеца на окото си, обърна се и видя, че се приближават Дурник и Гарион.

– Добро утро, Еранд – поздрави го кралят на Рива.

– Добро утро, Белгарион.

– Ти и конят, изглежда, си прекарвате прекрасно.

– Ние сме приятели – рече Еранд – Харесва ни да сме заедно.

Гарион погледа дорестия жребец почти с тъга. Той се приближи към краля и любопитно подуши дрехите му. Гарион почеса заострените уши на животното и прокара ръка по гладкото му блестящо чело. След това въздъхна.

– Искаш ли той да стане твой? – обърна се той към Еранд.

– Човек не може да притежава приятелите си, Белгарион.

– Имаш право – съгласи се Гарион. – Но какво ще кажеш, ако той дойде с теб в Долината на Алдур?

– Но жребецът харесва и тебе.

– Аз винаги мога да ти дойда на гости – каза кралят на Рива. – Тук наистина няма достатъчно място, където може да тича. Освен това аз

съм винаги толкова зает, че нямам за него толкова време, колкото би трябвало. Мисля, че за него ще е най-добре, ако дойде с тебе. Ти как мислиш?

Еранд се замисли. Мъчеше се да има предвид само доброто на младото животно, а не своите предпочитания. После погледна Гарион и разбра колко много му е струвало това щедро предложение. Когато най-сетне отговори, гласът му беше тих и много сериозен.

– Мисля, че имаш право, Белгарион. В Долината той наистина ще се чувства по-добре. Там няма да се налага да го затварят.

– Но ще трябва да го обучиш – каза Гарион. – Никой никога не го е яздил.

– Ще се справим с това – увери го Еранд.

– Значи ще дойде с теб – реши Гарион.

– Благодаря ти – каза просто Еранд.

– Наистина ми беше приятно да го направя, Еранд.

„И наистина го направи!“ Еранд чу гласа така ясно, сякаш той бе заговорил в ума му.

„Какво?“ – отвърна сепнато Гарион.

„Постъпката ти беше прекрасна, Гарион. Искам тези двамата да бъдат заедно. Предстои им да сторят някои неща, с които няма да се справят един без друг.“

След това гласът изчезна.

6.

– Най-добре е да започнеш, като сложиш на гърба му туника или палто – каза Хетар с тихия си глас. Високият алгар носеше обичайните си дрехи от черна кожа и стоеше до Еранд на пасището на запад от къщата на Поулгара. – Нека дрехите да носят твоята миризма. Целта ти е да го накараш да свикне с нея. Нека приеме идеята, че е съвсем нормално да носи нещо, миришещо на теб, върху гърба си.

– Но той нали вече знае каква е миризмата ми? – попита Еранд.

– Това е малко по-различно – отговори му Хетар. – Трябва да не избързваш с тези неща. Нали не искаш да го уплашиш. Ако се уплаши, ще се опита да те хвърли от гърба си.

– Ние сме приятели – опита се да му обясни Еранд. – Той знае, че няма да му направя нищо лошо. Тогава защо ще се опитва да направи нещо, с което би могъл да нарани мен?

Хетар поклати глава и погледна към хълмовете.

– Просто го направи, както ти обясних, Еранд – рече търпеливо той.
– Повярвай ми, зная какво говоря.

– Добре, щом толкова искаш – отвърна Еранд. – Но си мисля, че това е истинска загуба на време.

– Довери ми се.

Еранд послушно сложи няколко пъти една от старите си туники върху гърба на коня, а животното го гледаше с любопитство и очевидно се питаше какво прави. Еранд много искаше Хетар да го разбере. Вече бяха прахосали почти целия предобед с внимателния подход към обучението на конете, който бе разработил алгарският воин с орловия нос. Ако бяха започнали направо, Еранд и конят вече щяха да галопират заедно сред безкрайната шир на хълмовете, простиращи се пред тях.

– Достатъчно ли е? – попита Еранд, след като бе сложил туниката си върху гърба на коня вече десетина пъти. – Може ли да се кача върху него?

Хетар въздъхна.

– Струва ми се, че трябва да се научиш как стова това по трудния начин – рече той. – Хайде, възседни го, щом искаш. Но опитай да избегнеш някое по-меко място, когато те хвърли.

– Няма да ме хвърли – отговори уверено Еранд, потупа дорестия жребец по врата и спокойно го поведе към мястото, където над тревата стърчеше голям объл камък.

– Не мислиш ли, че първо трябва да му сложим юзда? – попита го Хетар. – Така поне ще имаш нещо, за което можеш да се държиш.

– Не – отвърна Еранд. – Юздата няма да му хареса.

– Както искаш – сви рамене Хетар. – Направи го както искаш. Само гледай да не си счупиш нещо, когато паднеш.

– О, няма да падна.

– Каж ми – знаеш ли какво означава думата „облог“?

Еранд се засмя и се качи върху камъка.

– Е – рече той. – Започваме. – И прехвърли единия си крак върху гърба на коня и го яхна.

Жребчето леко се дръпна, но спря и се разтрепера.

– Всичко е наред – увери го Еранд със спокоен глас.

Конят се обърна и го погледна с леко учудване в големите си блестящи очи.

– По-добре се хвани здраво за гривата – предупреди го Хетар, но в очите му странно защо се четеше озадачение, сякаш воинът не бе

съвсем сигурен в думите, които току-що бе изрекъл.

– Няма нужда. – Еранд сви колене, като дори не докосна с пети кожата на дорестия жребец. Конят, направи плахо стъпка напред и после въпросително погледна през рамо.

– Точно така – окуражи го Еранд.

Конят направи още няколко стъпки, после спря и отново погледна през рамо.

– Добре – рече Еранд. – Много, много добре.

Жребецът радостно подскочи.

– Внимавай! – извика рязко Хетар.

Еранд се наведе напред, посочи една обрасла с трева могила, отдалечена на неколкостотин метра на югозапад, и прошепна в щръкналото ухо на коня:

– Хайде да отидем там.

Жребецът потрепна доволно и препусна към хълма с всичка сила. Когато след няколко секунди двамата стигнаха билото, животното намали скоростта, спря и гордо се огледа.

– Добре – рече Еранд и се засмя с истинска наслада. – А сега защо не отидем до дървото на ей онзи хълм?

– Това не е естествено – рече мрачно Хетар същата вечер, когато всички седяха около масата, огрявани от златистата светлина на огъня.

– Изглежда, че двамата се чувстват добре – меко каза Дурник.

– Но той прави всичко не така, както трябва – възрази Хетар. – Конят буквално трябваше да пошурее, когато той просто се метна отгоре му без никакво предупреждение. Освен това никога не съм виждал човек да казва на кон къде иска да отиде. Просто трябва да го направлява. Тъкмо затова са юздите.

– Еранд не е обикновено момче – обърна се към него Белгарат. – И конят не е обикновен кон. Има ли някакво значение, щом двамата се разбират и им е добре заедно?

– Това е неестествено – повтори Хетар объркано. – Чаках конят да изпадне в паника, но умът му остана абсолютно спокоен. Мога да узная какво мисли всеки кон, но единственото нещо, което изпитваше жребецето, когато Еранд се метна на гърба му, беше любопитство. Любопитство! Нито постъпи, нито помисли така, както би трябвало. – Воинът мрачно поклати глава и дългият кичур коса се залюля, сякаш подчертавайки мисълта му. – Това е неестествено – изръмжа той, като че ли това

бяха единствените думи, с които би могъл да обобщи създалото се положение.

– Мисля, че вече се повтаряш, Хетар – напомни му Поулгара.

– Защо просто не изоставим тази тема – струва ми се, че тя просто не ти дава мира. Вместо нея ми разкажи за бебето на Адара.

Върху свирепото, ястребово лице на Хетар грейна израз на глуповатото удоволствие.

– Момче е – каза той, преливащ от гордостта на мъж, станал наскоро баща.

– Разбрахме това – спокойно се намеси Поулгара. – А колко беше голямо, когато се роди?

– О... – Хетар изглеждаше объркан. – Ами... толкова. – И той разпери ръце да покаже.

– И никой ли не си направи труда да го премери?

– Ами... сигурно са го премерили. Мама и останалите жени, те се занимаваха с него, когато се появи на бял свят.

– А колко тежи?

– Някъде колкото голям заек. Всъщност малко повечко... Горе-долу колкото една от онези пити кашкавал, които правят в Сендария.

– Разбирам. Вероятно на дължина бебето е било към две педи и е тежало около четири килограма. Това ли се опитваш да ни кажеш? – Тя го гледаше неотклонно в очите.

– Нещо такова, да.

– Тогава защо не ни го каза направо? – попита вълшебницата, изгубила всякакво търпение.

Той я погледна сепнато.

– Наистина ли е толкова важно?

– Да, Хетар. Наистина е толкова важно. Жените обичат да знаят тези неща.

– Ще трябва да запомня това. Всъщност интересувах се само дали има необходимия брой ръце, крака, уши, пръсти – такива неща. Освен това се погрижих първата му храна да бъде кобилешко мляко, естествено.

– Естествено – изрече тя язвително.

– Това е много важно, Поулгара – увери я воинът. – Първото нещо, което пие всеки алгар, е кобилешко мляко.

– Предполагам, че това го прави отчасти кон.

Хетар примигна.

– Не, разбира се, че не. Но установява някаква връзка с конете.

– Ти ли издои кобилата за първото му хранене? Или го накара да изпълзи и да си я намери сам?

– Приказваш много странно, Поулгара.

– Хвърли вината за това върху възрастта ми – изрече тя със заплашителен глас.

Воинът долови този тон почти веднага.

– Не, не бих го направил.

– Умно решение – измърмори Дурник. – Каза, че си се изкачвал в планините на Улголандия.

Хетар кимна и каза:

– Помниш ли хрулгините?

– Кръвожадните коне, които се хранят с месо? Разбира се.

– Имам една идея, която бих искал да изпробвам. Разбира се, възрастните хрулгини не се поддават на опитомяване, но може би ако успее да хвана някое от техните жребчета...

– Това е много опасно, Хетар – предупреди го Белгарат. – Цялото стадо ще защити малкото.

– Все пак има начини да се отделят жребчетата от стадото.

Поулгара го погледна неодобрително и попита:

– Дори ако успееш, какво възнамеряваш да правиш с тези зверове?

– Ще ги опитомя.

– Те не могат да бъдат опитомени.

– Никой никога не е опитвал да го направи. А дори и да не успее да ги опитомя, може да ми се удаде да ги чифтосам с обикновени коне.

Дурник изглеждаше изумен.

– Защо са ти притрябвали коне с нокти и вълчи зъби?

Хетар се вгледа замислено в огъня.

– Те са по-бързи и по-силни от обикновените коне – отвърна той. – Могат да скачат много по-далеч и... – Гласът му заглъхна.

– И защото не би могъл да понесеш мисълта, че не можеш да яздиш нещо, което прилича на кон – завърши вместо него Белгарат.

– Може би наистина е така – призна Хетар. – Но те ще дадат огромно преимущество на ездачите си по време на битка.

– Хетар – намеси се Дурник. – Най-важното нещо в Алгария е добитъкът нали? Наистина ли ти се иска да отгледаш порода коне, които биха възприемали кравата като вкусна храна?

Хетар се намръщи, почеса брадичката си и призна:

– Не бях помислял за това.

Сега, след като Еранд вече си имаше кон, периметърът за разходките му се увеличи. Енергията на младия жребец беше буквално неизтощима. Той можеше да тича през по-голямата част от деня, без да се изморява. Еранд беше все още момче и теглото му не представляваше никакво бреме за буйното животно. Двамата се носеха свободно сред безкрайните, обрасли с треви хълмове на южна Алгария и из безбрежната, осяна с дървета шир на Долината на Алдур.

Всяка сутрин момчето ставаше рано и изяждаше закуската си, знаейки, че дорестият жребец го чака пред къщата. Веднага след закуска двамата се понасяха в галоп през росната трева, която блестеше зелена и тучна под ярките, златни лъчи на утринното слънце. Изкачваха се по полегатите склонове на хълмовете, а хладният благоуханен въздух свистеше край тях. Поулгара, изглежда знаеше инстинктивно защо двамата изпитват такава нужда да тичат, затова не казваше нищо на Еранд, когато момчето бързо изгълтваше храната. То седеше на самия крайец на стола и в мига, когато чинията пред него се опразваше, хукваше към вратата и се впускаше в деня, който го очакваше. Вълшебницата го следеше нежно с очи и отговаряше с разбираща усмивка, когато Еранд я молеше да го извини.

Една слънчева, росна сутрин в края на лятото, когато високата трева изглеждаше златиста и натежала от зрели семена, Еранд изскочи от вратата и докосна наведения врат на приятеля си, който го очакваше, с нежна, милваща длан. Конят потрепера от удоволствие и направи няколко подскачащи стъпки, нетърпелив да се впусне в бяг. Еранд се засмя, стисна гривата му в шепа, вдигна крак и се метна върху силния лъскав гръб с едно-единствено ловко движение. Жребецът вече тичаше – още преди момчето да се бе настанило на гръба му. Двамата се втурнаха в галоп по полегатия хълм, после поспряха за миг, за да се насладят на ширналата се пред тях позлатена от слънцето равнина. След това заобиколиха малката долина, където се издигаше къщата със сламения покрив, и поеха на юг, към вътрешността в Долината на Алдур.

Днес ездата им не беше както много често досега екскурзия, лишена от цел и посока. От няколко дни Еранд чувстваше присъствието на някакво странно съзнание, излъчващо се от Долината. То го зовеше и в мига, когато изскочи от вратата, той изведнъж реши, че трябва да разбере какво точно представлява онова, което го вика така тихо и настойчиво.

Двамата навлязоха в тихата Долина на Алдур. Минаваха край спокойно пасящи елени и любопитни зайци и Еранд почувства, че странно-то присъствие се усеща още по-силно. То бе особен разум, в който над всичко владееше невероятно голямо търпение – момчето си помисли, че това е способност да очакваш безброй години отговор на някой свой въпрос.

Когато се изкачиха на билото на висок объл хълм на няколко левги западно от кулата на Белгарат, лека сянка на птица потрепна върху тревата пред тях. Еранд вдигна глава и видя ястреб със сини пера по разперените криле – носеше се с лекота в стопления от слънцето въздух. Докато момчето го наблюдаваше, ястребът се наклони, полетя встрани, после описа спирала към земята, очертавайки дълги, грациозни кръгове. Когато стигна златистите връхчета на узрялата трева, птицата разпери криле, изопна крака към земята и сякаш блесна като злато в утринния въздух. Щом моментният блясък се стопи, ястребът изчезна и на негово място се появи Белдин, потънал до пояс във високата трева и вдигнал любопитно едната си вежда.

– Какво правиш толкова далеч от дома, момче? – попита той без никакво предисловие.

– Добро утро, Белдин – поздрави го спокойно Еранд и се наведе напред, за да подсказе на коня, че иска да спрат за няколко минути.

– Знае ли Поул колко далече ходиш? – попита грозният дребосък, без да обръща внимание на учтивостта на Еранд.

– Може би не съвсем – призна момчето. – Знае, че излизам да яздя, но сигурно не ѝ е известно точно колко път мога да измина.

– Имам по-интересни занимания, отколкото да те наблюдавам по цял ден, знаеш ли? – изръмжа раздражителният старец.

– Но ти не трябва да го правиш.

– Трябва. Този месец е моят ред.

Еранд го погледна изумено.

– Не знаеше ли, че някой от нас те наблюдава всеки път, когато излизах?

– Че защо ви е притрябвало да правите това?

– Помниш Зедар, нали?

Еранд въздъхна тъжно и отвърна:

– Да.

– Ако му съчувстваш, значи хвърляш състраданието си на вятъра – заяви Белдин. – Той получи онова, което заслужаваше.

– Никой не заслужава това.

Белдин изсумтя, после се изсмя рязко и отблъсквашо.

– Той имаше късмет, че го настигна Белгарат. Ако бях аз, щях да направя много повече от това да го затворя в скалите. Но това е встрани от темата на нашия разговор. Помниш ли защо Зедар те намери и те взе?

– За да открадне Кълбото на Алдур.

– Точно така. Доколкото ни е известно, ти си единственият човек освен Белгарион, който може да докосне Кълбото и да остане жив. Други хора също знаят това, така че трябва да свикнеш с мисълта, че те наблюдават. Няма да ти позволим да отидеш сам някъде, където някой може да те плени. Е, ти не отговори на въпроса ми.

– На кой въпрос?

– Защо си дошъл чак в тази част от Долината?

– Трябва да открия нещо.

– И какво е то?

– Не зная. То е някъде тук. Какво има ей натам?

– Нищо друго освен дървото.

– Значи сигурно е то. Иска да ме види.

– Да те види ли?

– Може би не използвам точната дума.

Белдин го погледна и се навъси.

– Сигурен ли си, че е дървото?

– Не, всъщност не. Зная, че нещо в тази посока просто е... – Еранд се поколеба. – Искам да кажа, че нещо просто ме зове да отида при него. Това ли са подходящите думи?

– То говори на теб, не на мен. Избери онази дума, която ти харесва. Добре, да тръгваме тогава.

– Искаш ли да пояздиш? – предложи Еранд. – Конят може да носи и двама ни.

– Още ли не си му измислил име?

– „Кон“ звучи достатъчно добре. Струва ми се, че въобще не му е необходимо име. Искаш ли да пояздиш?

– Че защо ми е притрябвало да яздя, когато мога да летя?

Еранд изведнъж изпита остро любопитство.

– Как се чувства човек? – попита той. – Искам да кажа как се чувства, докато лети?

Очите на Белдин изведнъж се промениха, станаха замислени и почти нежни.

– Дори не би могъл да си го представиш – рече той. – Просто ме следи с поглед. Когато стигна до дървото, ще опиша няколко кръга над

него, за да ти го покажа. – Вълшебникът се наведе във високата трева, разпери ръце и направи силен скок. Издигна се във въздуха, изведнъж блесна, след това тялото му се покри с пера и той литна към небето.

Огромното самотно дърво се извисяваше в средата на широка поляна. Стволът му беше по-голям от къща, разперените му на всички страни клони покриваха безброй акри земя, короната му се издигаше на стотици стъпки във въздуха. То беше невероятно старо. Корените му достигаха до самото сърце на света, клоните му докосваха облаците. То беше само и смълчано, сякаш създаваше връзка между небето и земята – връзка, чиято цел бе неведома за човешкия ум.

Когато Еранд и конят навлязоха в сенките под клоните, Белдин се спусна към земята, увисна във въздуха и падна, сякаш се препъна, преди да приеме истинската си форма.

– Добре – изръмжа той. – Ето го дървото. А сега какво?

– Не съм сигурен – Еранд скочи ловко от гърба на коня и се приближи по меката, еластична трева към огромния ствол. Чувството, излъчващо се от разума на дървото, сега беше много силно. Еранд се приближи към дървото, изпълнен с любопитство, все още неспособен да определи какво иска от него то.

След това момчето протегна ръка и я сложи върху неравната кора. И в мига, когато я докосна, разбра. Съвсем неочаквано научи цялата истина за съществуването на дървото. Разбра, че може да погледне милиони години назад, към онези утрини, когато светът току-що е възниквал от първичния хаос, от който са го сътворили боговете. Изведнъж почувства невероятната безконечност на времето, през което земята се люшкала в тишина, очаквайки появата на човека. Видя безкрайната смяна на сезоните, усети стъпките на боговете по земната повърхност. Научи онова; което знаеше и дървото: погрешната представа на човека, зад която се криеше разбирането му за времето. На човека бе нужно да разделя времето на отделни периоди, да го разкъсва на обозрими части – епохи, векове, години, часове. Ала това вечно дърво разбираше, че времето представлява единна цялост – че е не просто повторение на едни и същи събития, а се движи от своето начало към окончателната си цел. Цялото това удобно разкъсване на части, което хората използваша, за да направят времето по-податливо за своите представи, беше напълно безсмислено. И дървото го беше повикало тук, за да му разкрие тази проста истина. Щом Еранд разбра този факт, дървото му засвидетелства своето приятелство и любов.

Еранд бавно отдели връхчетата на пръстите си от кората, след това

се обърна и се приближи към мястото, където стоеше Белдин.

– Това ли беше? – попита гърбавият вълшебник. – Това ли беше всичко, което поиска то от теб?

– Да. Това е всичко. Вече можем да се връщаме.

Белдин го погледна проникателно.

– Какво ти каза то?

– Такова нещо не може да се изрази с думи.

– Опитай се.

– Ами... то сякаш ми говореше, че обръщаме прекалено много внимание на отминаващите години.

– Това ще ми бъде от голяма помощ, Еранд.

Еранд се мъчеше да се изрази по-добре, опитваше се да намери думите, способни да изразят онова, което беше научил.

– Нещата се случват в тяхното време – рече накрая той. – И няма никакво значение колко много или малко части от времето, наричани от нас години, изминават между тях.

– Но за какви неща стова дума?

– За важните. Наистина ли трябва да ме следваш през целия път до дома?

– Да. Трябва да те държим под око. Тръгваш ли вече?

– Да.

– Аз ще бъда там. – Белдин посочи извития като дъга син купол на небето, потрепера, прие формата на ястреб и се издигна високо във въздуха, размахвайки силно криле.

Еранд се качи на дорестия кон. Тъжното му настроение се предаде по някакъв начин на животното. Вместо да галопира, конят се обърна и пое на север, по обратния път към къщата, сгушена в малката долина.

Докато яздеше бавно през златистата, огряна от слънцето трева, момчето обмисляше посланието на вечното дърво. Беше потънало в размисъл и не обръщаше почти никакво внимание на околната местност. Тъкмо затова не забеляза облечената в богати одежди фигура с нахлулена върху главата качулка. Тя стоеше под един гигантски бор с широко разперени клони и Еранд едва не се сблъска с нея. Всъщност конят изпръхтя уплашено и го предупреди за присъствието ѝ в мига, когато непознатата фигура направи леко движение.

– И така, значи ти си онзи – изръмжа фигурата. Острите звуци не приличаха много на човешки глас.

Еранд успокои коня, след това погледна мрачната фигура пред себе си. Почувства вълните омраза, които се излъчваха от тъмната маса, и

разбра, че от всички същества на света трябва да се страхува най-много от това. И все пак, изненадващо дори за самия него, Еранд запази спокойствие и въобще не се уплаши.

Фигурата се изсмя – разнесоха се грозни, дрезгави звуци.

– Ти си глупак, момче – изрече тя. – Страхувай се от мен, защото ще дойде ден, когато ще те унищожа.

– Това не е сигурно – отвърна Еранд спокойно. Огледа внимателно обвитата в сенки фигура и веднага забеляза, че също както фигурата на Кайрадис, която бе срещнал на покрития със сняг хълм, и непознатият на пръв поглед притежаваше плът и кръв, но в действителност не се намираше тук, а някъде другаде. Той изпращаше злостната си омраза, отдалечен на хиляди мили разстояние от това място. – Освен това – добави Еранд – вече съм достатъчно голям, за да се страхувам от сенки.

– Ще се срещнем лице срещу лице, момче – изръмжа сянката. – И при тази среща ти ще умреш.

– Това все още не е решено, нали? – рече Еранд. – Тъкмо това е причината, поради която ще трябва да се срещнем. Тогава ще се разбере кой от нас ще живее и кой ще си отиде от света.

Облечената в черни одежди фигура пое дълбоко дъх и остро изсъска.

– Наслаждавай се на младостта си, момче! – изрева тя. – Защото след нея животът ти ще свърши. Аз ще победя! – И след тези думи черните очертания на непознатия изчезнаха.

Еранд си пое дълбоко дъх и погледна към небето, където кръжеше Белдин. Разбра, че дори очите с ястребова острота на вълшебника не биха могли да проникнат сред гъстата плетеница на клоните, където се бе притаила непознатата, скрита под тъмната качулка фигура. Белдин нямаше как да узнае за тази среща. Еранд притисна с пети хълбоците на коня и двамата се отдалечиха от самотното дърво и поеха в галоп към дома.

7.

Годините, които последваха, бяха изпълнени със спокойствие. Белгарат и Белдин често отсъстваха за дълго и когато се връщаха уморени и прашни от пътуването, лицата им носеха разочарования израз на хора, които не са открили това, което са търсили. Дурник стоеше често на брега на потока, насочил цялото си внимание върху задачата да убеди

някоя предпазлива пъстърва, че парченцето лъскав метал в потока, голямо колкото нокът на палец, и няколко кончета червена прежда, носещи се зад него, е нещо не просто годно за ядене, а и неустойимо вкусно. Въпреки това той поддържаше къщата и околността непосредствено около нея спретнати с педантичност, доказваща по-убедително от всякакви думи, че собственикът на всички сгради тук е сандар. И въпреки че дъсчените огради обикновено лъкатушат в зависимост от неравностите на терена, Дурник упорито настояваше, че неговите огради трябва да са абсолютно прави. Беше съвсем очевидно, че той по природа е неспособен да заобикаля каквито и да било пречки. Затова, ако се случеше на пътя на някой от стоборите му да се изпречи голям камък, той незабавно преставаше да бъде строител на огради и се превръщаше в копач.

Поулгара се отдаде на домакинската работа. Отвътре къщата имаше безупречен вид. Лехите с фасул, ряпа и зеле в градината и бяха така прави, както оградите на Дурник, а за плевели въобще не можеше да се приказва – такова нещо бе недопустимо. Лицето на вълшебницата, докато тя се потеше над тези, както изглежда, безкрайни задачи, излъчваше замечтано удовлетворение; тя тананикаше или пееше много, много стари песни, докато се трудеше.

Еранд обаче на моменти проявяваше желание да се скита. Не можеше да се каже, че бе мързелив, но много от задълженията във фермата бяха изнурително скучни и предполагаша повторение на едни и същи действия отново и отново. Подреждането на дърва за огрев не беше от любимите начини на Еранд за прекарване на свободното време. Плевенето в градината му изглеждаше някак безпредметно, защото за една нощ плевелите израстваха отново. Бърсането на чиниите му се струваше абсолютна глупост, защото и сами щяха да си изсъхнат. Той полагаше доста усилия да накара Поулгара да мисли като него по този въпрос. Тя слушаше сериозно безпогрешната му логика и кимаше в знак на съгласие, докато момчето, употребявайки цялото красноречие на света, доказваше, че всъщност няма нужда чиниите да бъдат избърсвани. А след като той приключеше, обобщавайки всичките си аргументи, и демонстрираше по ослепителен начин блестящата острота на ума си, тя се усмихваше, казваше: „Да, скъпи“ и неумолимо му подаваше кърпата.

Еранд обаче съвсем не бе претоварен с непрекъснат труд. Всъщност не минаваше и ден, без да прекара няколко часа на гърба на червеникавокафявия жребец в скитане из ливадите, свободен като вятра.

Извън спокойствието на унесената в безметежна дрямка Долина светът продължаваше да живее. Въпреки че къщата бе уединена,

посетителите не бяха нещо необичайно. Хетар, разбира се, наминаваше често; понякога го придружаваше Адара, неговата висока прекрасна съпруга, с невръстния им син. Подобно на своя съпруг, Адара бе алгарка до мозъка на костите си. Тя се чувстваше в свои води както на седлото, така и вървейки пешком. Еранд много я харесваше. Въпреки че лицето ѝ винаги изглеждаше сериозно, дори строго, зад тази спокойна външност се прокрадаваше изпълнен с ирония, прозорлив и остър ум, който много му допаднаше. Ала имаше и нещо повече от това. Високата тъмнокоса млада жена със своите идеални черти и бяла, гладка като алабастр кожа, изпълваше въздуха около себе си с лек, нежен аромат, който, изглежда, винаги привличаше вниманието му, независимо от заниманието, на което се бе отдал. В това благоухание имаше нещо неуловимо, но въпреки това то бе завладяващо по странен начин. Веднъж, когато Поулгара играеше с бебето, Адара и Еранд яздиха до върха на един хълм наблизко. Там тя му разказа как е създаден нейният парфюм.

– Знаеш ли, че Гарион е мой братовчед? – попита го тя.

– Да.

– Веднъж яздохме далеч от Крепостта. Беше през зимата, когато всичко бе сковано в мраз. Тревата изглеждаше кафява и безжизнена, всичките листа на храстите бяха окапали. Попитах го за различните вълшебства – какво са те и какво може да направи човек с тяхна помощ. Всъщност не вярвах във вълшебствата – исках, но не можех да повярвам. Той взе едно клонче, уви малко изсъхнала трева около него и след това пред очите ми го превърна в цвете.

Еранд кимна.

– Да, това е нещо, което Гарион би могъл да направи. То помогна ли ти да повярваш във вълшебствата?

Тя се усмихна.

– Не веднага. Поне не напълно. Имаше нещо друго, което поисках да направи, но той каза, че не било по силите му.

– Какво бе то?

Тя се изчерви и след това весело се засмя.

– Все още се смущавам, когато говоря за това – рече Адара. – Поисквах от него да използва силата си, за да накара Хетар да ме обикне.

– Но той не е трябвало да го прави – възрази Еранд. – Хетар вече те е обичал, нали?

– Е, трябваше му малко помощ, за да го осъзнае. Но изпитвах голямо съжаление към себе си онзи ден. Когато се отправихме назад към Крепостта, забравих цветето на склона на един хълм. Година по-късно

целият склон бе покрит с тези красиви малки цветове. Се'Недра нарича това цвете „Розата на Адара“. Ариана мислеше, че то може би има някакви целебни свойства, макар че така и не успяхме да открием какво лекува. Харесвам аромата му. То ми принадлежи по странен начин, за това разпръсквам листчета в скриновете, където държа дрехите си. – Тя се засмя дяволито и добави: – Ароматът прави Хетар много привързан към мен.

– Не мисля, че това се дължи единствено на цветето – каза Еранд.

– Може би, но не смятам да поемам излишен риск. Щом ароматът ми дава предимство, ще го използвам.

– Това е умно.

– О, Еранд! – засмя се тя. – Ти си много приятно момче.

Посещенията на Хетар и Адара не бяха изцяло плод на приятелската им привързаност към семейството на Белгарат. Башата на Хетар бе крал Чо-Хаг, главатарят на племенните вождове на Алгария. Той живееше най-близо до кулата на вълшебника от всички владетели на алорните и чувстваше, че е негов дълг да осведомява Поулгара за събитията по света. От време на време изпращаше сведения за развоя на безкрайната кървава война в южен Ктхол Мургос, където Кал Закат, императорът на Малореа, продължаваше своя неуморен поход през равнините на Хага, насочил се към голямата южна гора в Горуд. Кралете на Запада бяха в недоумение за привидно безпричинната омраза, която Закат изпитваше към своите братовчеди от Мургос. Имаше слухове за лична обида, нанесена някога в миналото, но в това бе замесено името на Таур Ургас, а Таур Ургас бе загинал в битката при Тул Марду. Враждебността на Закат към мургите обаче не бе загинала заедно с този безумец, който бе техен владетел; сега императорът бе повел своите малореанци в безмилостен поход с явната цел да заличи от човешката памет всички следи от съществуването на мургите.

В Толнедра здравословното състояние на император Ран Боруни ХХІІІ, бащата на кралица Се'Недра от Рива, бе много тежко. Тъй като той нямаше син, който да наследи императорския трон в Тол Хонет, великите родове на империята водеха недостойна борба за престола, изпълнена с ниски интриги. Огромни подкупи се предаваха от ръка на ръка, нощем из улиците на Тол Хонет плъзваха убийци с остри кинжали и шишенца със смъртоносни отрови, които тайно купуваха от хоратазмии от Нийса. Ала хитрият Ран Боруни за голямо разочарование и гняв на родовете Хонет, Вордю и Хорбит бе назначил генерал Варана, херцога на Анадил, за свой регент. Варана, установил почти абсолютен

контрол върху военните легиони, взе решителни мерки да обуздае изстъпленията на родовете и тяхното боричкане за трона.

Ала междуособните войни на ангараките и не по-малко ожесточените борби на великите херцози в Толнедранската империя не представляваха особен интерес за кралете на алорните. Владетелите на Севера бяха много по-загрижени за тревожното възраждане на култа към Мечката. Тревога будеше и тъжната, но неоспорима истина, че управлението на крал Родар от Драсния съвсем ясно клони към залез. Родар, въпреки грамадното си туловище, бе проявил изумителен военен гений по време на военния поход, чиято кулминация бе битката при Тул Марду; ала Чо-Хаг тъжно съобщи, че огромният владетел на Драсния е започнал да забравя различни неща и че поради огромното си тегло вече не можел да стои на краката си без чужда помощ и често заспивал, дори докато се занимавал с най-важните държавни дела. Неговата очарователна млада кралица Порен правела всичко, на което била способна, за да облекчи бремето, произтичащо от императорската корона, но за всички, които го познавали, било ясно, че крал Родар няма да управлява още дълго.

Най-сетне, към края на една сурова зима, сковала земята в сняг и лед, по-дебел, отколкото помнеха и най-старите хора, кралица Порен изпрати куриер в долината с молба Поулгара да отиде в Боктор и да приложи целебните си умения върху краля на Драсния. Пратеникът пристигна късно през един мрачен следобед. Бледото слънце уморено потъна в легло от лилави облаци, надвиснали ниско над планините на Улголандия. Пратеникът се бе увил в дебела наметка от самурова кожа, ала дългият му заострен нос стърчеше от топлата дълбока качулка и веднага издаваше самоличността му.

– Силк! – възкликна Дурник, когато дребничкият драснианец слезе от коня в заснежената дворче пред хижата. – Какво правиш тук, толкова далеч от дома си?

– Замръзвам – отговори Силк. – Надявам се, че сте напалили хубав огън.

– Поул, виж кой е дошъл! – извика Дурник. Поулгара отвори вратата, за да види кой е техният посетител.

– А, принц Келдар! – възкликна тя и се усмихна на дребния човек с лице на плъх. – Да не би да си плячкосал Гар ог Надрак до такава степен, че идваш да търсиш нови територии за грабежите си?

– Не – отвърна ѝ Силк, потропвайки с премръзнали крака по земята. – Направих грешка и на път за Вал Алорн минах през Боктор. Порен насила ме принуди да избера заобиколния маршрут.

– Влизай – покани го Дурник. – Аз ще се погрижа за коня ти.

Силк свали самурената си наметка, застана треперещ от студ пред камината и протегна ръце към пламъците.

– През последната седмица много студовах – измърмори той. – Къде е Белгарат?

– Той и Белдин са някъде на изток – отговори Поулгара и забърка чаша вино с подправки, за да му помогне да се стопли. – Не знам точно къде.

– Това няма значение. Всъщност аз дойдох да се видя с теб. Чула си, че крал Родар е зле, нали?

Тя кимна, после вдигна нагорещения до червено ръжен и го потопи във виното. Горещото желязо предизвика бълбукане и съскане в алената течност.

– Хетар ми донесе новини за това миналата есен. Успяха ли лекарите да определят каква е болестта му?

– Старост – сви рамене Силк и с благодарност пое чашата от ръцете ѝ.

– Всъщност Радар не е толкова стар.

– Но е прекалено тежък. Излишното тегло уморява човек с времето. Порен е отчаяна. Тя ме изпрати да те помоля, не – по-скоро да падна на колене пред теб. Ела в Боктор и виж какво можеш да направиш. Помоли ме да ти съобщя, че ако не дойдеш, Родар няма да дочака пристигането на гъските в северното небе.

– Наистина ли положението е толкова лошо?

– Не съм лекар – отвърна Силк. – Но кралят хич не изглежда добре. Май умът вече му изневерява. Дори започна да губи апетит, а това е лош признак за човек, който винаги е ял по седем големи блюда на ден.

– Разбира се, че ще дойдем – заяви без колебание Поулгара.

– Само първо ме оставете да се стопля – рече умоляващо Силк.

Свирепа виелица ги задържа няколко дни на юг от Алдурфорд. Снежната фъртуна се спусна шеметно от планините на Сендария и профуча бясно през откритите равнини на северна Алгария. Все пак имаха късмет и попаднаха в лагера на дружина скитащи пастири точно когато се разрази бурята. Прекараха дните на буреносни ветрове и снежни

виелици, разположени удобно в топлите каруци на гостоприемните алгарци. Когато най-сетне времето се промени, пътешествениците забързаха към Алдурфорд, прекосиха реката и стигнаха до широкия път, който продължаваше към Боктор през покритите със сняг блата.

Кралица Порен, все още хубава въпреки тъмните кръгове под очите, разкриващи съвсем красноречиво тревогата на безсънните ѝ нощи, ги поздрави пред портите на двореца на крал Родар.

– О, Поулгара! – възкликна тя и прегърна вълшебницата, обзета от благодарност и облекчение.

– Скъпа Порен – отвърна Поулгара, докато обгръщаше с ръце малката, изтощена от грижи драснианска кралица. – Щяхме да пристигнем и по-рано, но ни задържа лошото време. Как е Родар?

– Отслабва всеки ден – отговори Порен безнадеждно. – Сега дори Кева го уморява.

– Вашият син?

Порен кимна.

– Следващият крал на Драсния. Той е само на шест години. Твърде млад е, за да се възкачи на трона.

– Добре, да видим какво можем да направим, за да забавим това.

Състоянието на крал Родар беше дори по-лошо от онова, което им бе описал Силк. Еранд бе запомнил краля на Драсния като пълен, весел човек с проникателен ум и на пръв поглед неизчерпаема енергия. Сега той бе отпуснат, кожата му бе добила сивкав оттенък и изглеждаше увиснала, прорязана от дълбоки бръчки. Кралят не можа да се изправи; още по-сериозни тревоги будеше фактът, че легнал владетелят си поемаше дъх с мъчително хриптене. Гласът му, някога достатъчно силен, за да събуди цяла спяща армия, се бе превърнал в слабо хъхрене. Когато влязоха, Родар ги поздрави с уморена усмивка, но само след неколкоминутен разговор задряма отново.

– Мисля, че трябва да остана насаме с него – обърна се Поулгара към останалите. Решителният ѝ глас изразяваше увереност, че може да се справи със ситуацията, но бързият поглед, който размени със Силк, вдъхваше малко надежда за възстановяването на болния крал.

След малко вълшебницата излезе от стаята на Родар. Лицето ѝ беше сериозно.

– Е? – попита Порен. Очите ѝ бяха изпълнени със страх.

– Ще бъда откровена – каза Поулгара. – Познаваме се от достатъчно време, за да крия истината от теб. Мога малко да облекча му дишането и с това да намаля до известна степен страданията му. Разполагам със

средства, които са в състояние да го направят по-жизнен за известно време. Но трябва да ги използваме пестеливо, може би единствено когато се налага да вземе някакво важно решение.

– Ала не можеш да го излекуваш, така ли? – В гласа на Порен се промъкнаха сълзи.

– Състоянието му не се поддава на лечение, Порен. Тялото му е съвсем изтощено. От години му казвам, че обилната храна ще го убие. Той тежи колкото трима нормални мъже. Човешкото сърце просто не е в състояние да се справи с такова натоварване. През последните години не е правил никакви физически упражнения, а хранителният му режим категорично е възможно най-неподходящият, който би могъл да избере.

– Не би ли могла да използваш някакво вълшебство? – попита отчаяно драснианската кралица.

– Порен, ще трябва наново да изградя тялото му. Нищо у него вече не функционира както трябва. Вълшебствата тук са напълно безсилни. Съжалявам.

Две големи сълзи блеснаха в очите на кралица Порен.

– Колко живот му остава? – попита тя и гласът ѝ се стопи до шепот.

– Няколко месеца. Най-много половин година.

Порен кимна, а след това, въпреки че очите ѝ бяха пълни със сълзи, вдигна смело брадичка.

– Когато решиш, че може, моля те, дай му от твоите лекарства. Те ще избистрят ума му. Ние двамата трябва да поговорим. Налага се да уредим някои неща – за нашия син и за Драсния.

– Разбира се, Порен.

Няколко дни по-късно мразовитият студ на тази дълга сурова зима внезапно намаля. От залива Черек към вътрешността на страната през нощта духна топъл вятър и донесе със себе си поройна дъждовна буря. Тя превърна преспите, задръстили широките улици на Боктор, в подгизнала кафява киша. Рязката промяна на времето накара Еранд и принц Кева, наследника на драснианския трон, да останат затворени в двореца. Престолонаследникът Кева бе здраво момче с тъмна коса и сериозно лице. Също като баща си, болния крал Родар, Кева имаше подчертано предпочитание към червения цвят и обикновено носеше кадифен жакет и опънати по тялото алени панталони. Въпреки че Еранд беше по всяка вероятност с около пет години по-голям от принца, двамата почти веднага се сприятелиха и заедно откриха какво огромно забавление може

да представлява търкалянето на дървена топка в ярки цветове по каменното стълбище. Ала след като подскачащото кълбо събори един сребърен поднос от ръцете на главния иконом, доста настоятелно ги помолиха да си намерят други развлечения.

Двамата се разхождаха известно време из кънтящите мраморни зали на палата, Кева облечен в одежди от яркочервено кадифе, а Еранд в здрави селски дрехи от кафяв плат. Накрая стигнаха до голямата бална зала. В единия край на огромното помещение от горните етажи на палата се спускаше широко мраморно стълбище, застлано с пурпурен килим. От двете страни на тези внушителни стъпала имаше гладки мраморни парапети. Момчетата се загледаха замислено в еднаквите им бляскави плоскости. Изведнъж и двамата осъзнаха огромните възможности на хлъзгавия мрамор. По цялата дължина на всяка стена бяха наредени полирани столове, а върху всеки стол беше поставена червена кадифена възглавница. Момчетата огледаха парапетите, след това хвърлиха поглед към възглавниците. После и двамата се обърнаха, за да се уверят, че близо до големите двойни врати в задната част на залата няма нито стражи, нито дворцови служители.

Еранд предвидливо затвори вратите, а после двамата с принц Кева се заловиха за работа. Имаше предостатъчно столове и кадифени възглавници. Когато всичките възглавници бяха струпани на две купчини в края на парапетите на мраморното стълбище, се образуваха две твърде внушителни планини.

– Е? – рече въпросително Кева, когато всичко беше готово.

– Май вече сме готови – отвърна Еранд.

Двете момчета изкачиха стълбището и след миг всеки яхна по един от гладките хладни парапети, спускащи се величествено към белия мраморен под на балната зала някъде далеч, далеч надолу.

– Старт! – извика Кева. Двамата се плъзнаха надолу, набраха страховтна скорост по мрамора и накрая тупнаха в куповете меки възглавници.

Смеейки се от удоволствие, двете момчета изтичаха обратно по стълбите и отново полетяха надолу. Като цяло следобедът премина доста приятно, докато най-сетне една от възглавниците не се пръсна по шевовете и не изпълни неподвижния въздух на голямата бална зала с гъша перушина, разпръскваща се полета във всички посоки. Това съвсем естествено се случи точно в момента, когато Поулгара дойде да ги търси. Някак винаги се случва така – в мига, когато нещо се случва, разлее или събори, някой възрастен да се появи сякаш изневиделица. Разбира се,

няма никакво време за почитване, затова такива ситуации винаги водят до възможно най-фаталните последствия.

Двойните врати на залата се отвориха и влезе Поулгара, царствено красива в одеждите си от синьо кадифе. Тя погледна със строго лице двете момчета, застанали с виновен вид да купчините възглавници. Около тях се въртеше същинска вихрушка от перушина.

Еранд трепна и затаи дъх.

Вълшебницата съвсем тихо затвори вратата и бавно тръгна към тях. Токовете на обувките и къртияха зловещо по мраморния под. Тя погледна голите столове край стените на залата, след това хвърли поглед към мраморните парапети и най-накрая спря очи върху момчетата, по които падаха пера. А после без никакво предупреждение изведнъж започна да се смее със силен, топъл, звучен смях, който изпълни всички кътчета на празната зала.

Еранд се почувства някак недоволен от тази реакция. Той и Кева бяха направили всичко възможно, за да си навлекат неприятности, а тя само се разсмя – нищо повече! Не ги сгълча, нито ги обсипа с хапливи коментари, съвсем нищо освен смях. Еранд съвсем определено почувства, че дързостта му не е оценена както подобава; а това показваше, че Поулгара не приема случилото се с подобавашата сериозност. Момчето изпита известно неудобство от цялата работа. Та то заслужаваше упреците, които вълшебницата отказваше да отпрати към него.

– Момчета, вие ще почистите, нали? – попита ги тя.

– Разбира се, лейди Поулгара – увери я бързо Кева. – Тъкмо щяхме да го направим.

– Чудесно, ваше височество – рече тя. Ъгълчетата на устните ѝ все още потрепваха. – Наистина се постарайте да съберете всички тези пера.

И се обърна и излезе от залата. Ехото на смеха продължи да се носи във въздуха.

След тази случка момчетата бяха наблюдавани твърде старателно. За това нямаше специално назначени хора, на поблизо винаги имаше някой, който им нареждаше да спрат преди нещата съвсем да се изплъзнат от контрол.

След около седмица, когато дъждовете бяха преминали, а кишата по улиците се бе разтопила, Еранд и Кева седяха на пода в една стая, заслана с килим, и строяха кула от дървени кубчета. Силк, облечен прекрасно в дрехи от фино черно кадифе, седеше близо до прозореца и

внимателно четеше едно съобщение. Беше го получил тази сутрин от съдружника си Ярблек, който бе останал в Гар ог Надрак да се грижи за търговските дела. Към десет часа предобед в стаята влезе един прислужник и поговори около минута с дребния мъж. Силк кимна, изправи се и отиде да мястото, където играеха момчетата.

– Какво ще кажете за глътка чист въздух, господо? – попита ги той.

– Разбира се – отвърна Еранд и веднага скочи.

– А ти, братовчедо? – обърна се Силк към Кева.

– Разбира се, ваше височество – отвърна момчето.

Силк се засмя.

– Трябва ли да бъдем толкова официални, Кева?

– Мама казва, че винаги трябва да използвам подходящите обръщения – отговори сериозно Кева. – Струва ми се, че по такъв начин придобивам правилни навици.

– Сега майка ти не е тук – подхвърли лукаво Силк. – Така че имаме възможност да не бъдем съвсем почтени.

Кева се огледа нервно и прошепна:

– Наистина ли смяташ, че можем?

– Сигурен съм в това – отговори Силк. – За теб е добре да се научиш да мамиш. Това помага да виждаш нещата в истинската им светлина.

– Ти често ли го правиш?

– Аз ли? – Силк все още се смееше. – Непрекъснато, братовчедо. Непрекъснато. Хайде да си вземем наметалата и да се разходим из града. Трябва да намина до щаба на разузнавателната служба. А тъй като днес съм назначен за твой пазач, най-добре ще бъде вие двамата да дойдете с мен.

Въздухът навън бе хладен и влажен, вятърът духаше много силно и караше наметалата да плющят около краката им. Столицата на Драсния беше един от най-големите търговски центрове в света и улиците бяха пълни с хора от всякакви раси. Пищно облечени толнедраници разговаряха по ъглите със сериозни сендарци, които носеха дрехи в тъмнокафяв цвят. Драснианци в ярки одежди, отрупани с бижута, се пазаряха с облечени в кожи надраки. Виждаха се дори и мурги в черни дрехи – крачеха бързо по шумните улици. Зад тях се тътреха тулските им хамали с широки гърбове, които носеха чували, пълни със стока. Носачите, разбира се, бяха следвани на дискретно разстояние от присъстващите навсякъде шпиони.

– Добрият стар подъл Боктор! – театрално възкликна Силк. – Тук

поне всеки втори срещнат е шпионин.

– Тези хора шпиони ли са? – попита Кева учудено.

– Разбира се, ваше височество – изсмя се отново Силк. – Всеки в Драсния е шпионин или иска да бъде такъв. Това е нашата национална професия. Нима не знаехте това?

– Е, знаех, че в двореца има доста шпиони, но не предполагах, че ще ги срещна и по улиците.

– Че защо трябва да има шпиони в двореца? – попита го Еранд с любопитство.

Кева сви рамене.

– Всеки иска да знае какво правят всички останали. Колкото човек е по-важен, толкова повече шпиони го наблюдават.

– А теб следят ли те?

– Зная за шестима. Освен това вероятно има още няколко. И, разбира се, всички шпиони се под наблюдението и на други шпиони.

– Какво особено място – измърмори Еранд.

Кева се засмя.

– Веднъж, когато бях на около три години, открих скривалище под едно стълбище. Влязох в него и заспах там. И всички шпиони от двореца тръгнаха да ме търсят. Ще се смаеш, ако разбереш колко са всъщност.

Този път се изсмя Силк.

– Това наистина е проява на лоши обноски, братовчедо – рече той. – Прието е, че членове на кралското семейство не бива да се крият от шпионите. Това ги разстройва ужасно. Ето я сградата ей там. – Той посочи голям каменен склад, издигащ се на тиха странична улица.

– Винаги съм смятал, че шабът на разузнаването трябва се помещава в една и съща сграда с академията – каза Кева.

– Онова там е официалното управление, братовчедо. Тук е мястото, където се върши работата.

Влязоха в склада и прекосиха подобно на пещера помещение, пълно с огромни купове от сандъци и бали. Накрая стигнаха до съвсем безлична на вид врата, срещу която се бе излегнал едър, облечен в работен комбинезон човек. Човекът отправи бърз поглед към Силк, поклони се и им отвори. Зад тази окаяна врата се простираше широко, добре осветено помещение, в което имаше десетина маси, подредени край стените. Върху тях бяха разхвърляни множество пергаменти. На всяка маса седяха по четирима-петима души, съсредоточени върху документите пред себе си.

– Какво правят? – попита Еранд с любопитство.

– Подреждат сведенията – отговори Силк. – Едно е сигурно: малко неща се случват в света, без в крайна сметка да достигнат до тази стая. Ако наистина искаме да узнаем нещо, просто трябва да поразпитаме. Можем например веднага да разберем какво е закусвал кралят на Арендия днес сутринта. Хайде да отидем в онази стая ей там. – Той посочи една солидна тежка врата в дъното на помещението.

Стаята зад нея бе скромна, дори изглеждаше едва ли не съвсем лишена от мебелировка. Само маса и четири стола, нищо повече. Мъжът, който седеше край масата на един от столовете, бе облечен в тесни черни панталони и перленосив жакет. Беше кожа и кости и дори тук, сред своите хора, приличаше на навита докрай пружина.

– Здравей, Силк – каза той и кимна отсечено.

– Здравей, Джейвлин – отговори Силк. – Искал си да ме видиш?

Мъжът на масата погледна двете момчета, наведе глава за поздрав към Кева и почтително каза:

– Ваше височество.

– Маркграф Кендон – отвърна принцът с любезен поклон.

Седналият мъж погледна Силк и пръстите на ръцете му се раздвижиха едва забележимо.

– Маркграф Кендон – каза Кева извинително. – Майка ми ме учи на тайния език. Разбирам какво казвате.

Човекът, когото Силк нарече Джейвлин, спря да движи пръстите си и лицето му придоби разкаян вид.

– Както виждам, попаднах в собствения си капан – измърмори той и погледна Еранд с недоверие.

– Това е Еранд, момчето, което отглеждат Поулгара и Дурник – обясни му Силк.

– А, да – отвърна Джейвлин. – Детето, което пренесе Кълбото.

– Кева и аз ще почакаме отвън, ако желаете да говорите насаме – предложи Еранд.

Джейвлин обмисли думите му.

– По всяка вероятност това няма да е необходимо – реши той. – Смятам, че можем да разчитаме на вашата дискретност. Седнете, господа. – Слабият мъж им посочи свободните три стола.

– Може да се каже, че се оттеглих от занаята, Джейвлин – каза Силк. – Точно сега има достатъчно други неща, с които съм зает.

– Всъщност не те моля да участваш лично – рече Джейвлин. – Това, което в действителност искам от теб, е да намериш място за няколко

нови служители в някои от твоите предприятия.

Силк го погледна с любопитство.

– Ти превозваш стоки от Гар ог Надрак по Северния път на керваните – продължи Джевъллин. – По границата има няколко селища, чието население проявява силно подозрение към непознати, появяващи се без основателна причина по тези места.

– Значи искаш да използваш моите кервани, за да оправдаеш присъствието на хората си в тези селища – заключи Силк.

Джевъллин сви рамене.

– Тази практика е широко разпространена.

– Какво става в източна Драсния, та толкова много се интересуваш от него?

– Все същото. Неща, които винаги се случват в окръзите, отдалечени от големите градове.

– Култът към Мечката? – попита Силк недоверчиво. – Значи възнамеряваш да си губиш времето с тях?

– Напоследък се държат странно. Искам да разбера защо.

Силк го погледна и вдигна вежда.

– Наречи го просто безобидно любопитство, ако искаш.

Силк го изгледа сурово.

– О, не, няма да ме измамиш толкова лесно, приятелю.

– Ти самият не изпитваш ли поне мъничко любопитство?

– Не, в интерес на истината, съвсем никакво. Не, дори куп изкусни хитрости няма да ме подмамят да изоставя собствените си дела. Не бих го сторил, за да поема поредното твое издирване на доказателства. Много съм зает, Джевъллин. – Силк присви леко клепачи. – Защо не изпра- тиш Хънтър?

– Хънтър изпълнява задача другаде, Силк. И престани да се опитваш да откриеш кой е Хънтър.

– Струваше си да опитам. В действителност това не ме интересува ни най-малко. – Мъжът с мишето лице отпусна гръб върху облегалката на стола си и скръсти непреклонно ръце. Ала дългият му остър нос потрепваше. – Какво искаш да кажеш с израза „държат се странно“? – попита той след малко.

– О, мислех, че това не те интересува.

– Не, никак – повтори припряно Силк. – Съвсем определено не проявявам никакъв интерес. – Носът му обаче потрепваше все по-яростно. Накрая дребничкият мъж се изправи ядосано. – Дай ми имената на хората, които искаш да наема – каза Силк троснато. Ще видя какво мога да

направя.

– Разбира се, принц Келдар – отвърна любезно Джейвлин. – Високо ценя чувството ти на лоялност към службата, където си работил в миналото.

Еранд си спомни нещо, което Силк бе споменал в обширното външно помещение.

– Силк каза, че в тази сграда пристига информация едва ли не за всичко, което се случва по света – обърна се той към Джейвлин.

– Може би в известна степен е преувеличил, но наистина се стараем да бъде така.

– Тогава вероятно сте чували нещо за Зандрамас.

Джейвлин отправи към него неразбиращ поглед.

– Белгариион и аз чухме това име – обясни Еранд. – Белгарат също се интересува от него. Мислех си, че може би знаете нещо.

– Не мога да кажа нищо – призна Джейвлин. – Разбира се, ние сме твърде далеч от Даршива.

– А какво означава Даршива? – попита Еранд.

– Това е едно от кралствата на старата Мелценска империя в източна Малореа. Зандрамас е даршивско име. Не знаехте ли това?

– Не.

Някой леко почука на вратата.

– Да – каза Джейвлин.

Вратата се отвори и влезе млада дама на деветнадесет-двадесет години. Косата ѝ бе с цвят на мед, очите ѝ бяха топли, златистокафяви. Беше облечена в проста сива рокля. Изражението ѝ бе сериозно, ала на бузите ѝ съвсем леко се очертаваха две трапчинки.

– Чичо – каза тя и в гласа ѝ се промъкнаха звънливи нотки, които го направиха почти неустойимо завладяващ.

Суровото, ъгловато лице на Джейвлин забележимо се отпусна.

– Да, Лизел? – изрече въпросително той.

– Това малката Лизел ли е? – възкликна Силк.

– Вече не е толкова малка – отвърна Джейвлин.

– Последния път, когато я видях, още носеше плитките.

– Махна ги преди няколко години – сухо отговори Джейвлин. – И виж ти какво се криело под тях.

– Виждам – рече Силк с възхищение.

– Сведенията, които искахте, чичо – каза момичето и остави на масата връзка пергаменти. След това се обърна към Кева и се поклонил с невероятна грация.

– Ваше височество.

– Маркграфиня Лизел – отвърна с любезен поклон малкият принц.

– Принц Келдар – изрече момичето след това.

– Отношенията ни въобще не бяха толкова официални, когато беше дете – възмути се Силк.

– Но аз не съм вече дете, ваше височество.

Силк хвърли поглед към Джейвлин и каза:

– Когато беше малко момиченце ми дърпаше носа.

– Но той е толкова дълъг и интересен – отбеляза Лизел. След това се усмихна и трапчинките ѝ изведнъж оживяха.

– Лизел помага тук – обясни Джейвлин. – Влиза в академията след няколко месеца.

– Значи ще станеш шпионка? – попита я Силк с недоверие.

– Това е професията на семейството, принц Келдар. Майка ми и баща ми бяха шпиони. Чичо ми също е шпионин. Всички мои приятели са шпиони. Нима е възможно аз да работя нещо друго?

Силк изглеждаше изваден от равновесие.

– Този избор просто не изглежда удачен.

– Това вероятно означава, че ще имам голям успех, нали? Вие приличате на шпионин, принц Келдар, а аз – не. Така че няма да имам толкова проблеми, колкото вас.

Макар че отговорите на девойката бяха умни, дори дръзки, Еранд откри в нейните топли кафяви очи нещо особено, което може би бе убягнало на Силк. Маркграфиня Лизел вече очевидно бе млада жена, а Силк също толкова очевидно все още я смяташе за малко момиче – онава, което навремето го бе дърпало за носа.

Погледът, който тя му отправи обаче, не беше на малко момиче и Еранд разбра, че Лизел е чакало много години възможността да се срещне със Силк като възрастен човек. Момчето покри уста с ръка, за да скрие усмивката си. На хитрия принц Келдар му предстояха много, много интересни моменти в бъдеще.

Вратата отново се отвори и влезе някакъв невзрачен човек, който бързо прекоси стаята, отиде до масата и прошепна нещо на Джейвлин. Еранд забеляза, че лицето на мъжа е бледо и ръцете му треперят.

Лицето на Джейвлин замръзна неподвижно, след това той въздъхна, ала с нищо друго не издаде чувствата си. Изправи се и заобиколи масата.

– Ваше величество – обърна се той официално към принц Кева. – Трябва незабавно да се върнете в двореца.

И Силк, и Лизел веднага доловиха промяната в обръщението и погледнаха напрегнато началника на драснианското разузнаване.

– Смятам, че всички трябва да придружим краля до двореца – тъжно каза Джевъллин. – Трябва да поднесем съболезнованията си на неговата майка и да и помогнем с всичко, каквото можем, в този скръбен за нея час.

Кралят на Драсния погледна началника на своето разузнаване с широко отворени очи и треперещи устни.

Еранд нежно взе ръката на малкото момче в своята.

– Да тръгваме, Кева – рече той. – Майка ти ще има нужда от теб сега.

8.

Кралете на Алория се събраха в Боктор за погребението на крал Родар и за коронацията на сина му Кева. Такова събиране, разбира се, бе отколешна традиция. Въпреки че народите на Севера се бяха отдалечили един от друг през вековете, алорните никога не бяха забравяли, че произхождат от едно-единствено кралство – кралството на Черек Мечото рамо, съществувало преди пет хиляди години в мрачното минало. Кралете се събираха в такива моменти на мъка, за да погребат своя брат. Тъй като крал Родар бе обичан и уважаван и от други народи, към Анхег от Черек, Чо-Хаг от Алгария и Белгариион от Рива се присъединиха Фулрах от Сendarия, Кородулин от Арендия и дори непостоянният Дроста лек Тун от Гар ог Надрак. Генерал Варана присъстваше като представител на император Ран Боруни XXIII от Толнедра. Сади, главен евнух в двореца на кралица Салмисра от Нийса, също беше с тях.

Погребението на алорнски крал бе нещо сериозно и включваше церемонии, на които присъстваха единствено другите владетели на Алория. Събиране на толкова много крале и държавни служители с висок ранг едва ли би могло да премине изцяло официално. Политиката неизменно бе в центъра на тихите разисквания, които се водеха оживено в тъмните коридори на двореца – тъмни поради завесите, спуснати навсякъде.

В дните преди погребението Еранд, облечен в тъмни дрехи, тихо се присъединяваше към различни малки групички от владетели. Всичките крале го познаваха, но изглежда, по някаква причина не обръщаха голямо внимание на присъствието му. Така той чу много разговори, за които

може би никога не би научил, ако кралете бяха прекратили разискванията, обръщайки внимание на факта, че Еранд вече не е малкото момче, познато им от похода в Мишрак ак Тул.

Алорнските крале – Белгарион в обичайния си син жакет и тесни панталони, свирепият Анхег със своята измачкана синя роба и владетелят с тих глас Чо-Хаг, облечен в черни одежди, украсени със сребро, стояха заедно в една драпирана с тъмни завеси ниша в широката зала на двореца.

– Ще се наложи Порен да поеме задълженията на регент – каза Гарион. – Кева е само шестгодишен. Някой трябва да управлява държавните дела, докато той стане на възраст, когато ще е способен сам да се заеме с тях.

– Жена да стане регент! – изрече слисано Анхег.

– Анхег, отново ли ще водим този спор? – попита меко Чо-Хаг.

– Не виждам друга възможност, Анхег – заяви Гарион с възможно най-убедителен тон. – Крал Дроста вече точи зъби при мисълта, че на трона на Драсния ще се възкачи малко момче. Войските му ще откъснат големи късове от пограничните територии на страната, преди да нанесем съкрушителен удар. Трябва да поставим някой, който наистина ще съумее да управлява кралството.

– Но Порен е толкова дребна – беше лишеното от логика възражение на Анхег. – И толкова красива. Как е възможно да управлява кралството?

– Вероятно ще се справи много добре – отговори Чо-Хаг и внимателно се раздвижи, прехвърляйки тежестта на тялото си върху куците си нозе. – Родар напълно й се доверяваше. Освен това именно Порен бе измислила плана, който в последна сметка отстрани Гродег.

– Може би единственият друг човек в Драсния, способен да поеме управлението на страната, е маркграф Кендон – обърна се Гарион към краля на Черек. – Този, когото наричат Джевълин. Искаш ли началникът на драснианското разузнаване да поеме трона и да раздава заповеди на всички останали?

Анхег потрепера.

– Това е ужасяваща мисъл. Какво ще кажете за принц Келдар?

Гарион се взря в него и възкликна невярващо:

– Не говориш сериозно, Анхег! Силк? Регент?

– Сигурно си прав – след като размисли няколко секунди, отстъпи Анхег. – Той не е особено надежден, нали?

– „Не особено“ ли? – изсмя се Гарион.

– Значи в такъв случай постигнахме съгласие? – попита Чо-Хаг – Порен ще стане регентка, нали така?

Анхег помърмори, но накрая се съгласи. Алгарският крал се обърна към Гарион.

– По всяка вероятност ще се наложи да произнесеш обръщение, Гарион.

– Аз ли? Та аз нямам никаква власт в Драсния.

– Ти си Върховният владетел на Запада – напомни му Чо-Хаг. – Просто обяви, че признаваш Порен за регент на трона и всеки, който оспоря званието ѝ или наруши границите ѝ, ще отговаря пред теб.

– Това ще накара Дроста да се отдръпне – изсмя се грубо Анхег. – Той се страхува от теб едва ли не повече, отколкото от Закат. Може би сънува кошмари как пламтящият ти меч се връзва между ребрата му.

В друг коридор Еранд попадна на генерал Варана и евнуха Сади. Сади бе облечен в пъстра, обаяна във всички цветове на дъгата роба, типична за нийсанците, а генералът бе наметнал сребриста толнебранска мантия, украсена по раменете с широки златни ивици.

– В такъв случай официалната позиция е такава – каза Сади със своя странен писклив глас, вперил поглед в наметалото на генерала.

– За какво стова дума? – попита го Варана. Генералът приличаше на непоклатим каменен блок и имаше стоманеносива коса. Лицето му изглеждаше леко развеселено.

– Чухме разни слухове в Стис Тор... Ран Боруни те осиновил и те приема като свой син.

– Така налага целесъобразността – сви рамене Варана. – Могъщите родове изложиха на опасност Толнедра със своето боричкане за престола. Ран Боруни трябваше да вземе мерки, за да успокои духовете.

– Въпреки това ти ще се възкачиш на трона, когато императорът почине, нали?

– Ще видим – отговори Варана уклончиво. – Нека отправим молитви към боговете негово величество да живее още много години.

– Разбира се – измърмори Сади. – Ала сребърният плащ на престолонаследника наистина ти отива, скъпи ми генерале. – Евнухът плъзна дългите си пръсти по обръснатото си теме.

– Благодаря – отвърна Варана с лек поклон. – А как вървят делата в двореца на Салмисра?

Сади се изсмя язвително:

– Както винаги. Заговорничим, кроим планове един срещу друг и всяко ястие, приготвено в кухните ни, е обилно подправено с отрови.

– Чувал съм, че обичаите ви са такива – отбеляза Варана. – Как оценяват в такава смъртно опасна обстановка?

– Като хабим много нерви – отговори Сади. – Всички сме подложени на строг режим. Вземаме редовно необходимите дози от всички познати противоотрови. Всъщност някои отрови имат доста приятен вкус. Противоотровите обаче са отвратителни.

– Такава е цената на властта.

– Наистина. Как реагираха великите херцози на Толнедра, когато императорът определи теб за свой наследник?

Варана се засмя.

– Не може да не си чул крясъците им. Кънтяха от Гората на дриадите до границата с Арендия.

– Когато дойде време, може би ще се наложи да извиеш вратовете на някои свои приятели.

– Възможно е.

– Разбира се, всички легиони са ти верни.

– Легионите са голяма утеха за мен.

– Мисля, че ми харесваш, генерал Варана – заяви нийсанецът с обръснатата глава. – Сигурен съм, че двамата с теб ще съумеем да достигнем до взаимно изгодни решения по някои въпроси.

– Винаги съм искал да бъда в добри отношения със съседите си, Сади – потвърди Варана с убедителен глас.

В друг коридор Еранд откри трета странна група. Крал Фулрах от Сендария, облечен в тъмнокафяви делови одежди, разговаряше тихо с крал Кородулин от Арендия, който бе облечен изцяло в пурпур. Техен събеседник беше известният с неприличното си поведение крал Дроста лек Тун. Той носеше отрупан с бижута жакет в неприятно ярък жълт цвят.

– Чувал ли е някой от вас някаква информация, засягаща регентството? – попита с пискливия си глас мършавият крал на надраките. Очите на Дроста изглеждаха опулени, сякаш всеки момент щяха да изскочат от набразденото му с белези от шарка лице. Той непрекъснато се въртеше на всички страни.

– Бих казал, че кралица Порен ще ръководи младия крал – предположи Фулрах.

– Със сигурност няма да издигнат жена на този пост – заяви Дроста подигравателно. – Познавам алорните. Те гледат на жените като на низша част от човешката раса.

– Порен не е като другите жени – отбеляза кралят на Сендария. – Тя

е необикновено надарена.

– Та как е възможно жена да защитава границите на такова голямо кралство като Драсния?

– Вашето схващане е погрешно, ваше величество – обърна се Кородулин към надрака с нетипична за него откровеност. – Останалите алорнски крале със сигурност ще я подкрепят. Особено Белгарион от Рива, който ще ѝ предложи покровителството си. Струва ми се, че не съществува толкова глупав владетел, готов да се изправи срещу волята на Върховния повелител на Запада.

– Кралство Рива е доста далеч оттук – подметна Дроста и присви очи.

– Не е чак толкова далеч, Дроста – възрази Фулрах. – Белгарион има много дълги ръце.

– Какви са новините от юг, ваше величество? – попита Кородулин краля на надраките.

– Кал Закат се къпе в кръвта на мургите – каза отвратено Дроста. – Изтласкал е Ургит в Западните планини и съсича всеки мург, когото успее да залови. Продължавам да се надявам, че някой ще го прободне със стрела, но не разчитам, че мургите ще свършат нещо както трябва.

– Мислил ли си за съюз с крал Гетел? – попита Фулрах.

– С тулите ли? Сигурно се шегуваш, Фулрах. Не бих се обвързал с тулите дори ако това значи, че ще трябва да се изправя сам срещу малореанците. Гетел толкова се страхува от Закат, че се подмокря при споменаване на името му. След битката при Тул Марду Закат заяви на тулския ми братовчед, че следващия път, когато Гетел го огорчи, ще го разпъне на кръст. Ако Кал Закат реши да тръгне на север, Гетел вероятно ще се скрие под най-близката купчина тор.

– Чувал съм, че Закат не обича и вас кой знае колко – каза Кордулин.

Дроста се изсмя пискливо, но смехът му прозвуча някак истерично.

– Искане ми се да ме опече на бавен огън – отговори той. – И вероятно да използва кожата ми, за да си направи обуца.

– Учудвам се как вие, ангараките, не се унищожихте взаимно преди време – усмихна се Фулрах.

– Торак заповяда да не го правим – сви рамене Дроста. – Нареди на своите гролими да изкормват всеки, който прояви неподчинение. Може би не винаги сме допадали на Торак, но винаги правехме каквото ни нареди. Само идиот можеше да върши обратното – мъртъв идиот, обикновено.

На следващия ден пристигна вълшебникът Белгарат и крал Родар бе положен в гроба. По време на церемонията дребничката русокоса кралица Порен, облечена в черни одежди, стоеше до младия крал Кева. Принц Келдар стоеше точно зад краля и майка му и гледаше със странен, болезнен поглед. Когато Еранд го погледна, съвсем ясно видя, че дребният шпионин от години бе обичал кралицата, но Порен, макар и да го харесваше, не отвръщаше на любовта му.

Тържественото кралско погребение, както всички тържествени процедури, бе дълго. Кралица Порен и малкият ѝ син бяха доста бледи по време на безконечните церемонии, но през цялото време никой от тях не показа външни признаци на скръб.

Незабавно след погребението последва коронацията на Кева. Токущо получилият короната крал на Драсния оповести с писклив, ала уверен глас, че през предстоящите трудни години неговата майка ще го направлява.

В края на церемонията Белгарион, крал на Рива и Върховен владетел на Запада, стана и направи кратко обръщение към събралите се знаменити личности. Той приветства Кева с добре дошъл в изключителното общество на управляващите монарси и го поздравя с мъдрия избор на регент в лицето на кралицата-майка. След това съобщи на всички, че напълно подкрепя кралица Порен и ако някой си позволи и най-дребната обида спрямо нея, ще съжалява за това всяка минута от живота си. Белгарион се бе опрял на масивния меч на Рива Желязната хватка и всички в тронната зала на Драсния приеха изявлението му с изключителна сериозност.

Няколко дни по-късно всички гости си заминаха.

Поулгара, Дурник, Еранд и Белгарат потеглиха на коне на юг, съпровождани от крал Чо-Хаг и кралица Силар.

– Тъжно пътуване – обърна се Чо-Хаг към Белгарат, докато язدهа.
– Родар ще ми липсва.

– Ще липсва на всички – отговори Белгарат и погледна напред. Голямо стадо крави, наблюдавано от група алгарски пастири, се придвижваше мудно на запад към Сендарските планини и големия панаир на добитък в Мурос. – Малко съм изненадан, че Хетар се съгласи да се върне в Рива с Гарион по това време на годината. Той обикновено предвожда стадата добитък.

– Адара го убеди – обясни кралица Силар на въззрастния вълшебник. – Тя и Се'Недра искаха да прекарат известно време заедно, а няма почти нищо, което Хетар не би направил за съпругата си.

Поулгара се усмихна.

– Горкият Хетар – измърмори тя. – Няма никакъв шанс, щом Адара и Се'Недра са се заели с него. Те са две много упорити млади дами.

– Смяната на обстановката ще му се отрази добре – отбеляза Чо-Хаг. – Той винаги стова неспокоен през лятото, а сега всички мурги са се оттеглили на изток. Дори не може да се забавлява с преследване на нападателните им отряди.

Когато достигнаха южна Алгария, Чо-Хаг и Силар се сбoguваха с тях и тръгнаха на изток към Крепостта. През останалата част от пътуването им на юг не се случи нищо особено. Белгарат остана при тях няколко дни, а след това реши да отиде в кулата си. Реши да покани и Еранд да го придружи.

– Изоставаме малко с работата си тук, татко – каза му Поулгара. – Аз трябва да засея градината, а Дурник доста трябва да се потруди след изминалата зима.

– Тогава може би е по-добре момчето да не ви се мотае в краката, нали?

Тя се взря в очите му и дълго не отмести поглед от тях. Накрая се предаде.

– Добре, татко.

– Знаех си, че мислиш като мен, Поул – отговори той.

– Само не го задържай през цялото лято.

– Разбира се, че няма да го задържам. Искам да поговоря с близнаците и да видя дали Белдин се е върнал. Ще тръгна на път след около месец. Тогава ще го върна.

Така Еранд и Белгарат отново навлязоха в сърцето на Долината и пак отседнаха в кулата на Белгарат. Белдин все още не се бе върнал от Малореа, но Белгарат имаше да обсъжда много неща с Белтира и Белкира; затова Еранд и дорестият му жребец бяха оставени да си търсят развлечения на воля.

Една топла лятна утрин те се насочиха към западния край на Долината, за да разгледат подножието на планината, където преминаваше границата с Улголандия. Яздиха няколко мили през хълмистата, покрита с дървета планинска земя и спряха в широк плитък пролом, където буен поток бълбукаше през позеленели от мъх камъни. Утринното слънце блестеше горещо и сянката на високите благоуханни борове беше

приятна, когато конят и ездачът спряха да отдъхнат, една вълчица излезе тихо от храстите край потока, приклепна и ги загледа. Беше обградена от особен син ореол, меко сияние, което сякаш се излъчваше от плътната ѝ козина. Нормалната реакция на всеки кон в присъствието, даже при миризмата на вълк, би била сляпа паника, но жребецът срещна спокойно взора на хищника, без дори да трепне.

Момчето знаеше коя е вълчицата, но се учуди, че я среща тук.

– Добро утро – поздрави я то учтиво. – Приятен ден, нали?

Блещукащата светлина на вълчицата изглеждаше същата като тази, която излъчваше Белдин в облика на ястреб. Когато въздухът около животното се проясни, на негово място стоеше жена със светлокестенява коса, златисти очи и весела усмивка. Въпреки че дрехата ѝ бе кафява и съвсем обикновена – в такива рокли бяха облечени всички селянки от околността, – жената я носеше по такъв царствен начин, че би ѝ завидяла всяка кралица, блеснала в брокат и скъпоценни камъни.

– Винаги ли поздравяваш вълците с такава учтивост? – попита го тя.

– Не съм срещал много вълци – отговори момчето. – Ала бях съвсем сигурен коя си.

– Да, сигурно наистина е така, щом ме поздрави.

Еранд скочи от гърба на коня.

– Той знае ли къде си тази сутрин? – попита жената.

– Белгарт ли? Вероятно не. Сега разговаря с Белтира и Белкира, затова ние с коня излязохме да разгледаме някои нови места.

– По-добре не се отдалечавай толкова много в планините на Улго. По тези хълмове има същества, които са доста свирепи.

Еранд кимна.

– Ще го имам предвид.

– Ще направиш ли нещо за мен? – попита тя съвсем прямо.

– Ако мога.

– Разговаряй с дъщеря ми.

– Разбира се.

– Кажу ми на Поулгара, че на света съществува голямо зло и е надвиснала смъртна опасност.

– Зандрамас ли? – попита Еранд.

– Зандрамас е част от него, но в центъра на злото стои Сардион. То трябва да бъде унищожено. Съобщи на съпруга ми и на дъщеря ми да предупредят Белгарион. Задачата му още не е изпълнена.

– Ще им съобщя – обеща Еранд. – Но не можеш ли да го направиш

ти? Защо не разговаряш с Поулгара?

Жената отклони поглед към сенчестия пролом.

– Не – тъжно отговори тя. – Причинявам ѝ твърде голяма болка, когато се появявам пред нея.

– Защо?

– Това ѝ припомня всички изгубени години, възкресява в паметта ѝ цялата болка на едно малко момиче, което е трябвало да порасне без майка, която да го напътства в живота. Тези болезнени чувства се връщат при нея всеки път, когато ме види.

– Значи никога не си ѝ разказала за жертвата, която са те помолили да направиш?

Тя го погледна проницателно.

– Откъде знаеш за това нещо, което дори съпругът ми и Поулгара не са научили?

– Не съм сигурен – отговори Еранд. – Въпреки това просто го знам. Зная още, че ти не си умряла.

– Ще кажеш ли на Поулгара за това?

– Не, ако ти не желаеш.

Жената въздъхна.

– Някой ден може би, но този ден все още не е дошъл. Смятам, че е най-добре тя и баща и да не знаят за това. Изпълнението на задачата ми все още предстои. Това е нещо, с което ще се справя най-добре, ако нищо не отклонява вниманието ми.

– Както желаеш – изрече учтиво Еранд.

– Пак ще се срещнем – каза му тя. – Предупреди ги за Сардион. Кажи им да не отделят толкова внимание и време в търсене на Зандрамас. Така може да изгубят от поглед главното. Злото произтича от Сардион. Бъди предпазлив, когато отново срещнеш Кайрадис. Тя не ти мисли злото, но има своя собствена мисия и ще направи всичко, за да я изпълни.

– Ще го направя, Поледра – обеща той.

– О – каза тя, сякаш се бе досетила за нещо в последния миг. – Един човек те очаква ей там. – Жената посочи към билото на осеяния със скали хребет, който се спускаше стръмно към поляните в Долината. – Той все още не може да те види, но те очаква. – След това се усмихна, блесна изведнъж, отново се превърна във вълчица със синкав оттенък и побягна с големи скокове, без да поглежда назад.

Обзет от любопитство, Еранд отново се качи на коня, излезе от пролома и препусна на юг, като заобикаляше по-високите хълмове, издигащи се пред блестящите бели върхове в земята на улгите. Беше решил да

се изкачи на хребета. Огледа внимателно каменистия склон и забележа кратък проблясък на отразена слънчева светлина. Нещо светеше в средата на обрасло с хрусталаци равно място, разположено на половината път от върха.

Без да се колебае, момчето препусна натам.

Мъжът, който седеше сред шубраците, носеше особена ризница, изработена от метални плочки. Беше нисък, но имаше мощни рамене, а очите му бяха покрити с лента от ефирен плат. Това не бе превръзка на слепец, а по-скоро го предпазваше от яркото слънце.

– Ти ли си Еранд? – попита с дрезгав глас мъжът, чиито очи оставаха скрити под превръзката.

– Да. – отвърна Еранд. – Не съм те виждал от дълго време, Релг.

– Трябва да говоря с теб – отвърна дрезгавият глас на фанатика. – Може ли да се скрием някъде от светлината?

– Разбира се. – Еранд скочи от седлото и последва улгоса през шулящите храсти до входа на пещера, която се спускаше в сърцето на хребета. Релг леко се наведе пред надвисналата скала и влезе.

– Стори ми се, че те разпознавам – рече той, когато Еранд се мушна при него в хладния сумрак на пещерата. – Но не можех да съм сигурен при тази светлина. – Той развърза лентата плат от очите си и се взря в момчето.

– Пораснал си.

Еранд се усмихна.

– Изминаха няколко години. Как е Тайба?

– Тя ми роди син – прошепна Релг, сякаш това бе някакво чудо. – Много особен син.

– Радвам се да го чуж.

– Когато бях по-млад и обладан от представата за святост, УЛ заговори в моята душа. Каза ми, че детето, което ще бъде новият горим, ще дойде в Улголандия чрез мен. Обзет от гордост, аз си помислих, че това означава да открия детето и да го покажа на другите хора. Откъде бих могъл да зная, че е имал предвид нещо много по-просто? Та УЛ е имал предвид сина ми. Моят син носи белега на УЛ – МОЯТ син! – В гласа на фанатика имаше гордост, примесена със страхопочитание.

– Пътищата на УЛ са неведоми. Те се различават от тези на хората.

– Колко истина има в думите ти.

– И щастлив ли си?

– Животът ми изглежда пълен – отвърна просто Релг. – Но сега ми предстои да изпълня друга задача. Нашият стар горим ме изпрати да

намеря Белгарат. Вълшебникът незабавно трябва да дойде с мен в Пролгу.

– Белгарат не е много далеч оттук – каза Еранд, но погледна Релг и видя, че дори в тази сумрачна пещера фанатикът е замижал, за да защити очите си от светлината.

– Имам кон – каза момчето. – Мога да доведе вълшебника тук за няколко часа, ако искаш. Така няма да излизаш на слънчевата светлина.

Релг отправи към него бърз, изпълнен с благодарност поглед, и кимна.

– Каж ми, че непременно трябва да дойде. Горимът трябва да разговаря с него.

– Ще му кажа – обеща Еранд. След това се обърна и излезе от пещерата.

– Какво иска? – попита раздражено Белгарат, когато Еранд му съобщи, че Релг иска да го види.

– Настоява да отидеш с него в Пролгу – отвърна Еранд. – Горимът иска да те види – старият горим.

– Старият ли? Че има ли и нов?

– Синът на Релг – отвърна Еранд.

За миг Белгарат се вгледа в Еранд и след това изведнъж започна да се смее.

– Какво е толкова смешно?

– Излиза, че УЛ има чувство за хумор – заля се от смях старецът. – Не съм очаквал такова нещо от него.

– Не те разбирам.

– Това е дълга история – подхвана Белгарат, като все още се смееше. – Но щом горимът иска да ме види, най-добре ще е да тръгваме.

– Искаш да дойда и аз ли?

– Поулгара ще ме одере жив, ако те оставя тук сам. Да тръгваме.

Когато стигнаха пещерата, където чакаше Релг, Еранд трябваше да обясни на младия кон, че трябва да се върне сам в кулата на Белгарат. Разговаря с животното дълго и накрая излезе, че то е схванало поне най-важното.

Пътуването през тъмните галерии до Пролгу им отне няколко дни. През по-голямата част от пътешествието Еранд си мислеше, че си проправят път слепешком, но за Релг, чиито очи бяха практически

безполезни на нормална дневна светлина, тези мрачни коридори бяха като роден дом. Чувството му за ориентация наистина бе безпогрешно. Най-накрая стигнаха до слабо осветена пещера, в която имаше плитко, прозрачно като кристал езеро. В центъра му се издигаше островът, където ги чакаше старият горим.

– Яд хо, Белгарат! – извика светият старец, облечен в бяла роба, когато стигнаха брега на подземното езеро. – Гроя УЛ.

Белгарат отвърна:

– Яд хо. Гроя УЛ.

След това преминаха по мраморното мостче и отидоха при горима. Белгарат и стареца си стиснаха топло ръце.

– Доста години изминаха, откакто не сме се срещали – рече вълшебникът. – Как я караш? Справяш ли се със задълженията си?

– Чувствам се почти като младеж – усмихна се горимът. – Релг е открил моя наследник. Най-после виждам края на своята мисия.

– Наистина ли го е открил? – попита с насмешка Белгарат.

– Точно така. – Горимът погледна с обич Релг. – Помежду ни е имало и недоразумения, нали, сине? – изрече той. – Но в крайна сметка излиза, че двамата сме се стремели към една и съща цел.

– Беше ми необходимо малко повече време, за да осъзная това, свети гориме – отвърна Релг с горчивина. – Аз съм малко по-твърдоглав от останалите. Понякога се чудя как УЛ не губи търпение с такива като мен. Моля да ме извините, но трябва да отида при жена си и сина си. Много дни бях далеч от тях. – Той се обърна и с бързи крачки пое обратно по мостчето.

Белгарат се засмя.

– У този човек са настъпили забележителни промени.

– Съпругата му е чудесна жена – съгласи се горимът.

– Сигурен ли си, че тъкмо тяхното дете е истинският избраник?

Горимът кимна.

– Самият УЛ потвърди това. Мнозина се противопоставиха на този избор, тъй като Тайба не е дъщеря на Улголандия, но гласът на УЛ ги накара да замлъкнат.

– Сигурен съм, че е станало така. Забелязал съм, че гласът на УЛ е много убедителен. Искал си да ме видиш?

Лицето на горима стана сериозно и той посочи къщата си, която имаше форма на пирамида.

– Да влезем. Трябва да обсъдим един въпрос, който не търпи отлагане.

Еранд последва двамата мъже, които влязоха в къщата. Стаята бе слабо осветена от блещукащо кристално кълбо, окачено на верига, висяща от тавана. Имаше маса и няколко ниски каменни пейки. Всички седнаха около масата и старият горим погледна тържествено Белгарат.

– Ние не сме като хората, които живеят на повърхността на земята под пряката светлина на слънцето, приятелю – каза той. – Те долавят звуците на вятъра в клоните на дърветата, бълбукането на потоците, песните на птиците, изпълващи въздуха. Тук, в нашите пещери, ние чуваме единствено стонове на самата земя.

Белгарат кимна.

– Земята и скалите говорят на народа на Улголандия по особен начин – продължи горимът. – До нас могат да достигнат звуци от противоположната половина на света. Такъв шум вече тътне в скалите от няколко години и става все по-силен и отчетлив.

– Може бе в земните недра има някакъв разлом – предположи Белгарат. – Място, в което се измества каменното легло на голям континент?

– Не вярвам, че е така, приятелю – не прие становището му горимът. – Звукът, който чуваме, не е породен от движенията на неспокойните земни пластове. Той е причинен от събуждането на един-единствен камък.

– Не съм съвсем сигурен, че разбирам какво искаш да кажеш – рече Белгарат и се навъси.

– Камъкът, който чуваме, е жив, Белгарат.

Старият вълшебник впери поглед в своя приятел.

– На света има само един жив камък, гориме.

– Самият аз винаги съм вярвал в това. Чувал съм звука от Кълбото на Алдур, докато то се движи около света. Този нов звук е породен също от жив камък. Той се пробужда, Белгарат, и чувства мощта си. Той е зъл, приятелю. Толкова зъл, че самата земя стене под тежестта му.

– И откога достига до вас този звук?

– Започна скоро след смъртта на прокълнатия Торак.

Белгарат сви устни.

– Знаехме, че нещо се раздвижва из цялата територия на Малореа – отбеляза той. – Ала няхахме представа, че проблемът е толкова сериозен. Можеш ли да ми кажеш нещо повече за този камък?

– Зная единствено името му – отвърна горимът. – Чуваме, че го произнасят шепнешком в пещерите, галериите и пукнатините на земните недра. Нарича се „Сардиус“.

Белгарат рязко вдигна глава.

– Ктраг Сардиус? Сардион?

– Чувал ли си за него?

– Белдин се натъкнал на това име в Малореа. То било свързано с нещо, наречено Зандрамас.

Горимът се задъха и лицето му придоби мъртвешки блед цвят.

– Белгарат! – възкликна той със задавен глас.

– Какво има?

– Това е най-страшното проклятие в нашия език.

Белгарат го погледна втренчено.

– Смятах, че зная повечето думи в езика ви. Как така никога не съм чувал тази?

– Никой не би я произнесъл пред теб.

– Никога не съм предполагал, че улгите въобще имат някакви думи, за да прокълнат някого. Какво е най-общото значение на „Зандрамас“?

– Това означава „объркване“, „хаос“, „пълно отрицание на света“.

Ужасна дума.

Белгарат се намръщи.

– Но защо улгоско проклятие се появява в Даршива и се използва като име на някого или на някакъв предмет? И каква е връзката му със „Сардион“?

– Може би двете думи означават едно и също.

– Не бях помислил за това – призна Белгарат. – Но е възможно. Смисълът им изглежда подобен.

Поулгара бе възпитала Еранд много грижливо. Момчето знаеше, че не бива да се намесва, когато говорят по-възрастни. Ала онова, които искаше да каже, изглеждаше изключително важно и Еранд изведнъж почувства, че трябва да наруши правилото.

– Двете думи не означават едно и също нещо – намеси се момчето.

Белгарат го измери с особен поглед.

– Сардионът е камък, нали?

– Да – отвърна горимът.

– Зандрамас не е камък. Той е човек.

– Откъде знаеш това, момчето ми?

– Срещали сме се – отговори тихо Еранд. – Не точно лице в лице, а как да кажа... – беше му трудно да обясни. – Той приличаше на сянка. Ала човекът, който хвърляше сянката, се намираще някъде на друго място.

– Проекция – обясни Белгарат на горима. – Сравнително прост

номер, гролимите много го обичат. – Вълшебникът се обърна към момчето. – Тази сянка каза ли ти нещо?

Еранд кимна.

– Каза, че ще ме убие.

Белгарат рязко пое дъх и попита:

– А ти каза ли това на Поулгара?

– Не. Трябваше ли?

– Не си ли помисли, че подобно нещо е твърде важно?

– Помислих, че е просто заплаха, целяща да ме накара да изпитам страх.

– Ти уплаши ли се?

– Да се уплаша ли? Не.

– Да не би да си се преситил, Еранд? – попита Белгарат. – Да не би разни хора всеки ден да заплашват да те убият и вече да си се отегчил от това?

– Не. Това се случи един-единствен път. Той беше само сянка, а една сянка не може да те нарани, нали?

– Да си се натъквал на още от тези сенки?

– Само Кайрадис.

– А кой е Кайрадис?

– Коя. Тя е жена. Не съм сигурен каква е. Говори също както рицаря Мандорален – използва старинни думи. Освен това носи превръзка пред очите си.

– Пророчица! – изсумтя Белгарат. – И какво ти каза?

– Каза, че пак ще се срещнем и че в общи линии ме харесва.

– Убеден съм, че това ти е подействало успокояващо – отбеляза сухо Белгарат. – Не пази такива неща в тайна, Еранд. Ако с теб се случи нещо необикновено, сподели с някого.

– Съжалявам – извини се Еранд. – Просто реших, че ти, Поулгара и Дурник имате достатъчно други грижи.

– Всъщност нямаме нищо против от време на време да прекъсваш заниманията ни, момче. Разказвай ни за тези малки свои приключения.

– Щом искате.

Белгарат отново се обърна към горима.

– Смятам, че достигнахме до нещо благодарение на нашия потаен приятел. Знаем, че Зандрамас – прощавай, че използвам тази дума – е човек. И този човек по някакъв начин е свързан с живия камък, който ангараките наричат „Ктраг Сардиус“. Получавали сме предупреждения за Зандрамас и по-рано, затова смятам, че трябва да приемем и

Сардиона като пряка заплаха.

– И какво трябва да направим според теб? – попита горимът.

– Мисля, че всички трябва да насочим вниманието си към следната задача: да разберем точно какво стоа в Малореа, дори ако трябва да я разрушим камък по камък. До днес изпитвах единствено любопитство. Сега, изглежда, ще се наложи да се отнасям към всичко това съвсем сериозно. Ако Сардионът е жив камък, значи прилича на Кълбото, а аз не искам нещо с такава мощ да попадне в ръцете на неподходящ човек. От онова, което успях да разбера, Зандрамас съвсем определено е тъкмо такава същество. – Вълшебникът се обърна и погледна Еранд озадачено. – Каква е връзката ти с всичко това, момче? Защо всички и всичко, замесено в цялата тази история, изведнъж минава да те навести?

– Не зная, Белгарат – отвърна искрено Еранд.

– Може би тъкмо оттук трябва да започнем. Бях обещал пред себе си проведа в скоро време дълъг разговор с теб, момче. Сигурно най-сетне е дошло времето за това.

– Щом искаш – отвърна Еранд. – Ала не зная доколко бих могъл да ти бъда от помощ.

– Ще разберем още сега, Еранд. Ще разберем още сега.

ВТОРА ЧАСТ РИВА

9.

Белгарион от Рива всъщност не беше подготвен да се възкачи на трон. Той бе отраснал във ферма в Сендария и детството му беше на обикновено селско момче. Когато за пръв път седна на базалтовия трон в Залата на краля на Рива, Гарион знаеше много повече за кухните и конюшните в провинциалните ферми, отколкото за тронните зали. Държавните дела бяха загадка за него; той разбираше от дипломация не повече, отколкото от алгебра.

За щастие, Островът на ветровете не беше трудно за управление кралство. Риванците бяха подредени, практични и притежаваха силно развито чувство за дълг и гражданска отговорност. Това в голяма степен улесни нещата за техния владетел през ранните години на царуването му, когато той се учеше на трудното изкуство как се управлява добре. Разбира се, Гарион правеше грешки, но последиците от тези първи заблуди и несигурни действия никога не се оказваха бедствени. Поданиците му със задоволство отбелязваха, че този честен, откровен млад мъж, който така изненадващо се бе възкачил на трона, никога не допуска една и съща грешка два пъти. А след като улегна и привикна със задълженията си, можеше да се твърди със сигурност, че Белгарион или Гарион, както предпочиташе да го наричат, почти никога не среща сериозни проблеми в качеството си на ривански крал.

Той притежаваше и редица други титли. Някои имаха единствено почетна стойност, други не толкова. Обръщението „Богоубиец“ например предполагаше определени задължения, които едва ли щеше да му се наложи да изпълнява често. „Господар на Западното море“ не му създаваше почти никакви грижи, тъй като младият крал твърде рано бе стигнал до заключението, че вълните, приливите и отливите се нуждаят от малко надзор, а по-голямата част от рибите са напълно способни да се самоуправляват. Най-много главоболия за Гарион произтичаха от звучащата царствено титла „Върховен владетел на Запада“. Отначало, непосредствено след края на войната с ангараките, той прие, че тази титла като всички останали има чисто формален характер. Нещо впечатляващо,

но съвсем лишено от съдържание, прикачено към останалите, за да им придава завършен вид. В края на краищата тя не му носеше данъчни постъпления, не му даваше допълнителни права над нечия корона или трон, не изискваше администрация, чиято задача бе да се занимава с ежедневните проблеми.

Но за свое разочарование той скоро откри, че една от особеностите на човешката природа е склонността проблемите да бъдат прехвърляни на хората, заемащи отговорни длъжности. Ако не съществуваше Върховен владетел на Запада, Гарион бе дълбоко убеден, че неговите колеги, алорнските крале, щяха да се справят без чужда помощ със заплетените си дела. Но тъй като заемаше този висок пост, те всички сякаш изпитваха детинска радост, когато пренасяха върху неговите плещи най-трудните, най-обърканите и неразрешими проблеми. А след това скръстваха ръце и с доволни усмивки гледаха как той се бори с проблема, влагайки всичките си сили в тежката битка.

Като пример за това може да послужи ситуацията, възникнала в Арендия през лятото, когато Гарион навърши двадесет и три години. Изминалите месеци бяха сравнително добри. Недоразумението, помрачило отношенията му със Се'Недра, бе останало в миналото. Гарион и неговата малка съпруга с труден характер живееха заедно по начин, който най-точно би могъл да се нарече „семеино щастие“. Присъствието на император Кал Закат от Малореа на континента бе причина за големи тревоги, ала походът на войските му бе спрял в планините на западен Ктхол Мургос. Изгледите бяха, че кървеният владетел ще се придвижва напред трудно и мудно и ще му трябват цели десетилетия да стигне границите на западните кралства. Генерал Варана, херцогът на Анадил, действащ като регент от името на болния Ран Боруни XXIII, бе потушил с твърда ръка изстъпленията на големите родове от Толнедра и бе прекратил непристойното им боричкане за имперския трон. Изобщо Гарион очакваше времена на мир и спокойствие до онзи топъл ден през ранното лято, когато пристигна писмо от краля на Арендия Кородулин.

Гарион и Се'Недра прекарваха тихия следобед заедно в уютните кралски покои. Приказваха си за дребни, маловажни неща, защото по-скоро желяеха да се наслаждават на компанията си, отколкото изпитваха действителна загриженост за въпросите, които обсъждаха. Гарион се излежаваше в голямо кресло от синьо кадифе до прозореца, а Се'Недра седеше пред огледало с позлатена рамка и решеше с четка дългата си бакъреночервеникава коса. Гарион много харесваше косата на Се'Недра. Цветът ѝ бе възбуждащ, ароматът – прекрасен, а една палава къдрица

сякаш нарочно падаше по особено привлекателен начин върху гладката ѝ бяла шия. Когато слугата донесе писмото от краля на Арендия, поставено изискано върху сребърен поднос, Гарион със съжаление отмести очи от прекрасната си съпруга, разчупи пишния восъчен печат и разгъна дебелия пергамент.

– От кого е, Гарион? – попита Се'Недра, без да изважда четката от косата си, вперила поглед към отражението си в огледалото с някакво замечтано удовлетворение.

– От Кородулин – отговори той и започна да чете.

„До Негово величество крал Белгарион от Рива, Върховен владетел на Запада, с дружески поздрав“ – започваше писмото. „Искрено се надяваме, че думите, които ви изпращаме, ще ви заварят теб и твоята кралица в добро здраве и с бодър дух. Ще ми се да можех надълго и нашироко да опиша уважението и обичта, които моята кралица и аз изпитваме към теб и Нейно величество, ала тук в Арендия възникна криза. Тъй като пряката причина за появяването ѝ са действията на неколцина твои приятели, реших да потърся помощта ти, за да се справя с нея.

За наша голяма печал, скъпият ни приятел баронът на Воу Ебор накрая почина от тежките рани, които получи на бойното поле при Тул Марду. Тази пролет смъртта му ни наскърби повече, отколкото могат да изразят думите. Той беше добър и верен рицар. Баронът и баронеса Нерина нямаха деца, затова негов наследник е далечен племенник, сър Ембриг. Той е твърде безразсъден. Страхувам се, че повече го интересуват титлата и земите на неговото наследство. Въобще не го трогва фактът, че ще се натрапи на нещастната баронеса. По най-недостоеен начин, срамен за човек с благороден произход, той замина направо във Воу Ебор, за да влезе във владение на именията си. Доведе със себе си мнозина познати нему рицари, стари другари по чаша. Когато пристигнали във Воу Ебор, сър Ембриг и дружината му се отдали на непристоен гуляй и когато всички били мъртвопияни, един от тези грубияни изразил възхищението си към наскоро овдовялата Нерина. Сър Ембриг не се замислил нито миг, нито обърнал внимание на тежката загуба, преживяна от дамата, а незабавно обеща ръката ѝ на пияния си другар. Според действащите в Арендия закони сър Ембриг наистина има такова право, въпреки че

никой истински рицар не би наложил насилствено волята си върху родственица, потънала в мъчителна скръб.

Новината за това безчинство веднага била занесена на сър Мандорален, могъщия барон на Воу Мандор, и великият рицар незабавно събрал войска. Какво се е случило при пристигането му във Воу Ебор можеш добре да си представиш. Ти познаваш добре храбростта на сър Мандорален и ти е известно колко е дълбока почитта му към баронеса Нерина. Сър Ембриг и неговите хора лекомислено се опитали да застанат на пътя му. Накрая, както разбрах, няколко души намерили смъртта си, мнозина други имали тежки наранявания. Твоят приятел взел баронесата под своя закрила и я завел във Воу Мандор, където се грижи за безопасността ѝ. Сър Ембриг, който за жалост по всяка вероятност ще се възстанови от раните си, обяви война между Ебор и Мандор и събра различни благородници. Други се събират под знамето на сър Мандорален. Югозападна Арендия е изправена пред прага на всеобща война. Даже ме осведомиха, че Лелдорин от Уилдантор, много безразсъден младеж, е събрал войска от астуриански стрелци и в момента напредва на юг, за да помогне на стария си другар по оръжие. Така стоят нещата при мен. Знай, че не желая кралската корона на Арендия да се нагърби с този въпрос; ако се наложи да взема решение, ще бъда заставен от нашите закони да се произнеса в полза на сър Ембриг.

Отправлям молба към теб, крал Белгарион, да дойдеш в Арендия. Моля те, използвай своето влияние върху бившите си сподвижници и скъпи приятели, накарай ги да се върнат от ръба на пропастта, пред която са се изправили. Боя се, че единствено твоята намеса може да предотврати надвисналото бедствие.

С надежда, и израз на искрено приятелство, Кородулин.“

Гарион гледаше безпомощно писмото.

– Защо тъкмо аз? – рече той, без дори да помисли.

– Какво ти пише, скъпи? – попита Се'Недра, остави четката и взе гробен от слонова кост.

– Казва, че... – Гарион спря. – Мандорален и Лелдорин... Ето, виж.

– Гарион ѝ подаде писмото. – Прочети го. – След това закрачи нервно, стиснал юмруци, и замърмори ядосано.

Се'Недра прочете писмото и изумено възкликна:

– Ужасно!

– Бих казал, че тази дума твърде добре обобщава всичко.

Гарион изруга на глас.

– Гарион, моля те, без ругатни. Приказваш като някой пират. Какво ще предприемеш сега?

– Нямам ни най-малка представа.

– Е, все ще ти се наложи да направиш нещо.

– Защо аз? – избухна той. – Защо винаги прехвърлят тези неща на мен?

– Защото знаят, че ще се погрижиш за тези малки проблеми по-добре от всеки друг.

– Благодаря – сухо каза той.

– Бъди мил – рече му тя. След това сви замислено устни, и плесна бузата си с гребена от слонова кост. – Ще имаш нужда от короната си, разбира се. Според мен синият жакет, украсен със сребро, ще бъде подходящ за случая.

– За какво говориш?

– Ще се наложи да заминеш за Арендия, за да се справиш с този проблем. Мисля, че трябва да изглеждаш възможно най-добре. Арендите ценят много външния вид на владетеля. Защо не провериш с кой кораб ще пътуваш? Ще ти опаковам някои неща. – Тя погледна през прозореца към златистата светлина на следобедното слънце. – Мислиш ли, че ще ти е топло, ако си вземеш хермелиновата наметка?

– Няма да взема хермелиновата наметка, Се'Недра. Ще бъда с доспехи и меч.

– О, не пресилвай нещата чак толкова, Гарион. Просто трябва да отидеш там и да им кажеш да спрат.

– Може би, но първо трябва да привлече вниманието им. Става дума за Мандорален и Лелдорин. Няма да имам пред себе си благоразумни хора, спомни си.

Кралицата сбърчи чело.

– Това е вярно – призна тя. Но след това му се усмихна окуражително. – Сигурна съм, че въпреки всичко ще се справиш. Имам пълно доверие в теб.

– И ти си като останалите – измърмори мрачно той.

– Но ти можеш, Гарион. Всички го знаят.

– Трябва да говоря с Бранд – каза все така мрачно Гарион. – Трябва да се свършат много неща, а това пътуване ще отнеме няколко седмици.

– Аз ще се погрижа за всичко, скъпи – увери го малката кралица, протегна ръка и го потупа по бузата. – А сега тръгвай. Мога да ръководя

много добре делата тук, докато те няма.

Той я погледна и сърцето му се сви.

Когато в една облачна утрин Гарион пристигна във Воу Мандор, положението се бе влошило още повече. Войниците на сър Ембриг бяха излезли на полето. Лагерът им се намираще на около три левги от замъка на Мандорален, а Мандоралин и Лелдорин бяха извели войските си от града, за да ги пресрещнат. Гарион с грохот се приближи към портите на здравата крепост на своя приятел. Беше възседнал боен кон, взет на заем от един гостололюбив барон, при когото бе отседнал след пристигането си в Арендия. Владетелят на Рива носеше стоманена ризница и доспехи, подарък от крал Кородулин. Грамадният меч на Желязната хватка стърчеше над гърба му. Вратите се отвориха широко и Гарион влезе във вътрешния двор, свлече се тронаво от седлото и пожела незабавно да го заведат при баронеса Нерина.

Намери я застанала натъжена на бойниците, пребледняла, облечена цялата в черно. Тя търсеше в облачното небе на изток издайническите стълбчета дим, които щяха да оповестят началото на битката.

– Всичко е заради мен, крал Белгарион – прошепна с болезнен глас тя. – Причинявам междуособици, раздор и болка от деня, в който се омъжих за моя скъп покоен барон.

– Не бива да вините себе си – отвърна ѝ Гарион. – Мандорален може да си навлече неприятности и без чужда помощ. Кога тръгнаха той и Лелдорин?

– Вчера следобед – отговори тя. – Струва ми се, че битката скоро ще започне. – След това погледна печално плочите, с които бе постлан вътрешният двор, и въздъхна.

– В такъв случай по-добре да тръгвам веднага. Може би ако стигна там преди да започнат боя, ще успея да предотвратя кръвопролитие.

– Хрумна ми прекрасна идея, ваше величество – заяви тя и върху бледото ѝ лице се изписа малко тъжна усмивка. – Мога да направя задачата ви много по-лесна.

– Дано наистина да е така – откликна кралят на Рива. – Като гледам какво е положението, стигам до заключението, че ми предстои много тежка сутрин.

– В такъв случай побързайте към бойното поле, ваше величество. Безжалостната война кръжи над главите на скъпите ни приятели. Съобщете им, че личността, причинила предстоящата битка, е напуснала

този тъжен свят.

– Не съм сигурен, че ви разбирам.

– Много е просто, ваше величество. Тъй като аз съм причината за войната, аз трябва да сложа край на това противоборство.

Гарион я погледна, изпълнен с подозрение.

– За какво говорите, Нерина? Как предлагате да вразумим тези идиоти?

Усмивката, озарила лицето ѝ, стана още по-тъжна.

– Трябва да се хвърля от тези високи бойници, милорд. Така ще по-тъна заедно със съпруга си в тишината на гроба и ще сложа край на това страшно кръвопролитие още преди да е започнало. Отивайте бързо, милорд, слезте в двора и яхнете коня. Аз ще се озова долу по другия, по-кратък и щастлив път. Ще ви очаквам мъртва на грубата настилка. След това ще можете да отнесете новината за моята смърт на бойното поле. И щом умра... човешка кръв няма да се пролива заради мен. – Тя се хвана с една ръка за грапавия каменен парапет.

– О, спрете! – възкликна Гарион с отвращение. – Махнете се оттам.

– О не, ваше величество – заяви решително Нерина. – Това е най-доброто решение. С един удар ще предотвратят предстоящата битка и ще се освободят от този мъчителен живот.

– Нерина – изрече категорично Гарион. – Няма да ви позволя да скочите. Това е моята дума.

– Но вие със сигурност не бихте проявили грубостта да ме хванете с ръце, за да ми попречите – изрече сподадено тя.

– Няма да се наложи – отвърна кралят. Погледна бледото ѝ, объркано лице и осъзна, че Нерина няма ни най-малка представа за какво ѝ приказва. – Като се замисля, в края на краищата това може би не е чак толкова лоша идея. За пътуването до двора долу ще ви бъде необходим около ден и половина. Така ще имате време за размисъл, докато пътешествате, освен това вероятно няма да сторите нещо необмислено през целия път.

Очите ѝ изведнъж се разшириха.

– Няма да използвате магия, за да осуетите прекрасния ми план! – прошепна тя задъхано.

– Опитайте и ще видите.

Нерина го погледна безпомощно и очите ѝ се наляха със сълзи.

– Тази ваша проява е срам за всеки рицар, милорд.

– Отгледан съм във ферма в Сендария, милейди – напомни ѝ кралят на Рива. – Не съм се възползвал от предимствата на аристократическото

възпитание и тези пропуски в живота ми проличават от време на време. Сигурен съм, че ще ми простите, задето не ви позволих да се самоубиете. Сега ви моля за извинение. Трябва да спра това безумие. – Той тръгна към стълбището, дрънчейки с доспехите си.

– О! – добави Гарион, поглеждайки я през рамо. – И да не ви хрумне да скочите, щом обърна гръб. Имам дълги ръце, Нерина, много дълги ръце.

Тя се взря в него и потрепера.

– Така е по-добре – рече Гарион и заслиза по стълбите.

Слугите в замъка на Мандорален зърнаха мрачното лице на Гарион и благоразумно изчезнаха от пътя му. Той с усилие скочи върху седлото на дорестия кон, с който бе пристигнал, и се огледа.

– Донесете ми копие – нареди Върховният владетел на Запада.

Гарион знаеше, че ще му се наложи да привлече вниманието на враждуващите армии, а арендите имаха лошата слава на хора, които не забелязват нищо наоколо, щом им предстои битка. Трябваше да ги стресне с нещо. Докато яздеше с шум и грохот през зелените арендски поля покрай спретнати села и къщи със сламени покриви, край букови и кленов и горички, Върховният владетел на Запада измери с преценяващ поглед сивите облаци, които се носеха плавно над главата му. Полека в съзнанието на краля се появиха смътните очертания на бъдещия план за действие.

Гарион пристигна на бойното поле и завари двете армии изтеглени в противоположните краища на широка равнина. По вековен арендски обичай между враждуващите сили вече бяха разменени лични предизвикателства. В резултат на това вече се водеха схватки, които представляваха прелюдия към предстоящото голямо сражение. Няколко рицари от двете страни се бяха подредили един срещу друг между двете армии, а войниците ги наблюдаваха одобрително. Обзети от неудържима енергия, безразсъдните, облечени в стомана млади благородници се втурваха един срещу друг и покриваха тревата с парчета от строшените си копия.

Гарион прецени ситуацията с един-единствен поглед, спря за миг и след това се вряза мощно в разгара на схватката. Трябва да признаем, че той се възползва от измама, изправяйки се лице срещу лице срещу враждуващите воини. Неговото копие изглеждаше същото като тези, с които мимбратските рицари опитваха да унищожат противниците си или поне да ги осакатят, но имаше една малка разлика – копието на краля, за

разлика от техните, не можеше да се счупи. Нещо повече, то бе обвито в ореол от могъща сила. В действителност Гарион не желаше да прободне никого с острия стоманен връх на оръжието си, просто искаше да смъкне враждуващите рицари от конете им. Владетелят на Запада премина сред стреснатите, тъпчеши в кръг воители, и бързо свали трима от седлата. След това обърна коня си и повали още двама за толкова кратко време, че силното дрънчане на търкалящите се по земята доспехи се сля в един звук. Ала му бе необходимо още нещо, и то достатъчно зрелищно, за да наложи волята си и да я втълпи в дебелиите глави на арендците. Без да се замисля нито за миг, Гарион захвърли непобедимото копие и извади могъщия меч на риванските крале. Кълбото на Алдур засия с ослепителна синя светлина, а самият меч незабавно лумна в пламъци. Както винаги, въпреки големината си, мечът сякаш въобще не тежеше в ръцете му. Върховният владетел на Запада го въртеше с шеметна скорост. Той връхлетя срещу един уплашен рицар и разцепи копието на слисания благородник по цялата му дължина. Когото в ръцете на рицаря остана само дръжката на оръжието, Гарион събори противника си от седлото, удрайки го с плоската страна на пламтящия меч. След това се обърна, разсече на две вдигнат във въздуха боздуган и прегази първо собственика, а след това и коня му.

Стреснати от яростта на това нападение, мимбратските рицари отстъпиха с широко отворени очи. Ала не само поразителната храброст на Гарион ги бе накарала да се оттеглят. Иззад стиснатите си зъби кралят на Рива сипеше свирепи ругатни и подбираше думите си така, че дори силните мъже насреща му пребледняваха. Той се огледа с искрящи очи, съсредоточи цялата си воля и вдигна пламтящия меч към мътното небе.

– Сега! – изрева кралят. Гласът му изплющя като страшен удар с камшик.

Облаците потрепераха и побягнаха уплашени, сякаш огромната сила на волята на Гарион ги беше поразила. Огромна светкавица, плътна като ствол на вековно дърво, удари земята с оглушителен гръм и я разтърси на десетки мили разстояние. Сред тревата, на мястото, където бе ударила гръмотевицата, се появи голяма димяща яма. Гарион призоваваше нови и нови светкавици. Гръмотевици раздираха въздуха и грохотът им тътнеше из цялата равнина. Острата миризма на обгоряла трева и опърлена пръст надвисна като облак над скованите от страх армии.

След това се изви страшна вихрушка. В същото време облаците отвориха влажната си паст и удавиха враждуващите армии в ужасяващ порой. Мнозина бяха буквално изхвърлени от седлата, пометени от удара.

Докато вятърът фучеше и ураганият дъжд шибаше лицата на хората, ослепителните светкавици продължаваха да удрят полето между двете армии. Мълниите трещяха ужасяващо и изпълваха въздуха с искри и пушек. Бе немислимо човек да прекоси това страшно пространство.

Навъсен мрачно, Гарион спря подплашения си кон в разгара на тази ужасна картина, обкръжен от дивия танц на светкавиците, и остави дъжда да вали още няколко минути върху враждуващите сили. Най-сетне, като се убеди, че е привлякъл вниманието им изцяло, вдигна с небрежно движение огнения меч и прекрати пороя.

– Дойде ми до гуша от тази глупост! – заяви той с глас, могъщ като тътен на гръмотевица. – Веднага сложете оръжието на земята.

Те се възряха в него, а след това недоверчиво се заспоглеждаха.

– Веднага! – изръмжа Гарион и подчерта заповедта си със страшна светкавица, съпроводена от оглушителен гръм.

Дрънченето на хиляди оръжия, захвърлени едновременно на бойното поле, бе невъобразимо.

– Сър Ембриг и сър Мандорален пред мен – изрече повелително Гарион и посочи с меча си мястото пред своя кон. – Незабавно!

Бавно, неохотно като ученици, двамата облечени в стомана рицари излязоха от редиците на армиите си и застанаха пред него.

– Какви са тия глупости? И двамата питам – сурово каза Гарион.

– Моята чест ми наложи да го сторя, ваше величество – заяви сър Ембриг с несигурен глас. Той беше набит мъж с червендалесто лице, около четиридесетгодишен. По носа му бяха избили червеникави вени като у човек, който прекалява с пиенето. – Сър Мандорален отвлече моята сродница.

– Загрижеността ти към дамата се изразява единствено в това, че демонстрираш властта си над нея – отвърна Мандорален разгорещено. – Ти заграби нейните земи и цялото ѝ имущество, погази по най-груб начин чувствата ѝ.

– Добре – прекъсна ги Гарион. – Достатъчно. Личната ви свада изпрати половин Арендия пред прага на ожесточена война. Това ли искахте? Нима наистина сте две глупави деца, решили да унищожат своята родина само за да постигнат своето?

– Но... – опита се да възрази Мандорален.

– Никакво „но“! – прекъсна го Гарион, след това почна надълго и нашироко да обяснява какво точно е мнението му за тях. Гласът на краля бе изпълнен с презрение, а думите, които използваше, бяха толкова поразително богати и точни, че двамата рицари пребледняха. Изведнъж

Гарион забеляза, че Лелдорин се приближава към тях, за да ги чуе.

– А ти! – Кралят насочи вниманието си към младия астурианец. – Какво правиш тъкмо ти в Мимбре?

– Аз ли? Ами... Мандорален е мой приятел, Гарион.

– Той ли те помоли за помощ?

– Ами...

– Не мисля, че го е сторил. Просто си тръгнал на своя глава.

След това включи в коментарите си и Лелдорин, като жестикулираше, стиснал пламтящия меч в дясната си ръка. Тримата наблюдаваха оръжието с широко отворени, изпълнени с безпокойство очи – бляскавата острие свистеше на сантиметри от лицата им.

– Значи така – рече Гарион, след като успокои страстите. – Ето какво ще направим. – Той погледна войнствено сър Ембриг. – Искаш ли да се сражаваш с мен?

Сър Ембриг пребледня като платно, очите му почти изхвъркнаха от орбитите.

– Аз ли, ваше величество? – задъха се той. – Смятате, че ще изляза на двубой срещу Богоубицеца? – Сър Ембриг се разтрепера неудържимо.

– Не мисля, че ще се осмелиш – изсумтя Гарион. – Затова незабавно ще прехвърлиш на мен всичките си права над баронеса Нерина.

– С най-голямо удоволствие, ваше величество – веднага се съгласи Ембриг.

– Мандорален – обърна се Гарион към рицаря. – Ти искаш ли да се сражаваш с мен?

– Ти си мой приятел, Гарион – възмути се Мандорален. – По скоро бих умрял, отколкото да вдигна ръка срещу теб.

– Добре. В такъв случай аз ще поема всички териториални претенции, които предявява баронесата. И това ще стане незабавно! Неин защитник сега съм аз.

– Съгласен съм – отвърна сериозно Мандорален.

– Сър Ембриг – продължи Гарион. – Дарявам ти цялото херцогство Воу Ебор заедно със земите, които по закон се полагат на Нерина. Приемаш ли ги?

– Да, ваше величество.

– Сър Мандорален, предлагам ти ръката на подопечната ми Нерина от Воу Ебор. Приемаш ли я?

– На драго сърце, милорд – отвърна Мандорален със задавен глас. В очите му напипаха сълзи.

– Чудесно! – изрече възхитено Лелдорин.

– Мълчи, Лелдорин – прекъсна го Гарион. – В такъв случай това е всичко, господа. Войната между вас приключи. Разпуснете армиите си и наредете на воините да се завърнат по домовете си. И ако свадата ви се разгори отново, отново ще се върна тук. Следващия път обаче ще бъда много ядосан. Разбрахме ли се?

Те кимнаха безмълвно.

Така приключи войната.

Ала баронеса Нерина упорито се възпротиви, когато разбра за решението на Гарион.

– Нима аз съм обикновено крепостно момиче, за да ме подарявате на всеки мъж, който ме поиска, милорд? – възкликна разгорещено тя.

– Оспорвате властта ми като ваш опекун, така ли? – запита я направо Гарион.

– Не, милорд. Сър Ембриг даде съгласието си и сега опекун сте вие. Трябва да направя онова, което ми наредите.

– Обичате ли Мандорален?

Тя хвърли бърз поглед към великия рицар и се изчерви.

– Отговорете ми!

– Да, милорд – призна тихо баронесата.

– Какво има тогава? Обичате го от години, но когато ви заповядвам да се омъжите за него, вие се противите. Защо?

– Милорд – изрече непоколебимо Нерина. – Има определени правила, които трябва да се спазват на всяка цена. Недопустимо е да се постъпва по толкова груб начин с една дама. – С тези думи баронесата им обърна гръб и гневно напусна стаята.

Мандорален изстена, после от гърдите му се изтръгна ридание.

– Какво пък има сега? – попита Гарион.

– Страхувам се, че Нерина и аз никога няма да се оженим – съкрушено промълви Мандорален.

– Глупости. Лелдорин, ти разбираш ли за какво става дума?

Лелдорин се намръщи.

– Мисля, че да, Гарион. Необходимо е да се проведат цял куп доста деликатни преговори, да се спазят хиляди формалности, които ти прескачаш – въпросът за зестрата, официалното писмено съгласие на опекуна – това си ти, разбира се. А може би най-важното условие е следното – трябва да има официално предложение за женитба, изречено пред свидетели.

– И тя отказва заради такива формалности? – попита Гарион невярващо.

– Те са много важни за една жена, Гарион.

Гарион примирено въздъхна. Това щеше да му отнеме повече време, отколкото бе предполагал.

– Елате с мен – каза им той.

Нерина се бе заключила и отказа да отвори вратата въпреки учтивото настояване на Гарион. Накрая кралят погледна здравите дъбови и талпи, които препречваха пътя, и заповяда:

– Разбийте се на парчета!

Вратата се огъна навътре, след това се пръсна на хиляди късчета, обсипвайки с трески сепнатата дама, която седеше на леглото.

– А сега – рече Гарион, като стъпваше върху останките от вратата – да се захващаме за работа. Каква зестра би била подходяща за баронеса Нерина?

Мандорален с готовност – с истински плам – би приел нещо съвсем символично, но Нерина упорито настояваше за значителна зестра. Гарион леко потръпна и направи предложение, което дамата прие. След това кралят поиска писалка и мастило и надраска – със значителна помощ от страна на Лелдорин – приличен документ, изразяващ съгласието на младоженката.

– Много добре – обърна се Гарион към Мандорален. – Помоли я да стане твоя жена.

– Според обичая такава предложение не бива да се прави така прибързано. Това е неприлично, ваше величество – възмути се Нерина. – Смята се за благовъзпитано двамата да разполагат с известно време, за да се опознаят.

– Вие вече се познавате, Нерина – припомни й той. – Остави това.

Мандорален коленичи пред своята дама и доспехите му издрънчаха.

– Ще ме приемете ли за ваш съпруг, Нерина? – изрече умолително той.

Баронесата го погледна безпомощно.

– Не разполагам с достатъчно време, милорд, да обмисля своя отговор.

– Опитайте се да отговорите с „да“, Нерина – предложи Гарион.

– Такава ли е заповедта ви, милорд?

– Приемете го така, щом предпочитате.

– В такъв случай трябва да се подчиня. Ще ви приема, сър

Мандорален, с цялото си сърце.

– Чудесно – заяви бързо Гарион и потри ръце. – Ставай, Мандорален. Незабавно трябва да отидем в твоя параклис. Ще намерим свещеник и ще узаконим брака ви още преди вечеря.

– Със сигурност не бихте ни накарали да действаме така припряно, милорд – изрече задъхано Нерина.

– Всъщност желая да стане точно така. Трябва да се връщам в Рива, но няма да замина, докато не се убедя, че сте се оженили благополучно. Нещата в Арендия лесно се объркват, ако някой не ги контролира отблизо.

– Не съм облечена подходящо, ваше величество – възпротиви се Нерина и огледа роклята си. – Не можете да ме омъжите в одежди с черен цвят.

– А пък аз – възрази Мандорален – все още съм с доспехите си. А един мъж не трябва да пристъпва към венчавката си, облечен в стомана.

– Ни най-малко не ме е грижа как сте облечени – каза им Гарион. – Важно е какво има в сърцата ви, а не върху гърбовете ви.

– Но... – поколеба се Нерина. – Аз дори нямам воал.

Гарион я гледа дълго, без да откъсва очи от нейните. После обходи с бърз поглед стаята, взе от масата една дантелена покривчица и внимателно я сложи върху главата на дамата.

– Очарователно – измърмори Върховният владетел на Запада. – Може ли някой да се сети за нещо друго?

– Ами пръстен? – колебливо предложи Лелдорин.

Гарион се обърна, впери поглед в него и прошепна:

– И ти ли?

– Но те наистина трябва да имат пръстен, Гарион – изтъкна в своя защита Лелдорин.

Гарион помисли малко, съсредоточи се и създаде златен пръстен от ефирния въздух.

– Това ще свърши ли работа? – попита той и им го подаде.

– Няма ли някоя дама да ме придружава до олтара? – попита Нерина с тих треперещ глас. – Не е прилично благородница да се омъжи, без да бъде съпроводена от дама с подходящ ранг, която да я подкрепя и да я окуражава.

– Отиди да доведеш подходяща дама – обърна се Гарион към Лелдорин.

– Коя да избира? – попита безпомощно рицарят.

– Не ме интересува. Просто доведи дама с благороден произход в

параκληса, дори ако се наложи да я влачиш за косата.

Лелдорин изтича навън.

– Има ли още нещо? – попита Гарион Мандорален и Нерина.

Тонът му започваше да стова опасен и показваше, че търпението на краля вече се изчерпва.

– По обичай младоженецът трябва да бъде придружаван от близък приятел, Гарион – напомни му Мандорален.

– Лелдорин ще дойде в параκληса – заяви кралят. – Аз също ще бъда там. Няма да допуснем да паднеш, да загубиш съзнание или да избягаш.

– Мога ли да взема малко цветя? – попита Нерина умолително.

Гарион я погледна.

– Разбира се – отговори той с подвеждащо мил глас. – Протегнете ръката си към мен.

А след това Върховният владетел на Запада започна да създава лилии. Караше ги да разцъфват една след друга и ги слагаше в треперещата ръка на дамата.

– Цветът им подходящ ли е, Нерина? – попита я той. – Мога да го променя, ако желаш – може би лилави, или резедави, или пък светлосини. Какви ти харесват най-много?

Накрая Гарион реши, че така няма да стигне доникъде. Те щяха да продължават да изтъкват пречка след пречка и така до безкрай. Двамата бяха така привикнали да живеят с огромната си мъка, че не желаеха, дори бяха неспособни да се освободят от скръбта, която се бе превърнала едва ли не в развлечение за тях. Затова решението трябваше да бъде единствено негово. Макар че жестът му щеше да изглежда прекалено театрален, Гарион взе предвид склонностите на двамата и извади меча си.

– Всички незабавно отиваме в параκληса – заяви той. – И вие двамата ще се ожените.

След това кралят на Рива посочи разбитата врата и заповяда:

– Веднага тръгвайте!

И така една от най-големите трагични любовни истории на всички времена получи своя щастлив завършек – Мандорален и неговата Нерина се ожениха. Гарион в буквалния смисъл на думата стоеше над главите им с пламтящ меч, за да предотврати опасността от спънки в последната минута.

Общо взето Гарион бе твърде доволен от себе си и от начина, по който се бе справил с възникналото положение. На следващата сутрин

отпътува за Рива, поздравявайки се мислено за постигнатия успех.

10.

– Както и да е – разказваше Гарион, докато двамата със Се'Недра почиваха в своята всекидневна, застлана със сини килими, вечерта след завръщането му в Рива. – Когато се прибрахме в замъка на Мандорален и казахме на Нерина, че вече няма никакви пречки да се оженят, тя опита да се противопостави по всякакъв възможен начин.

– Винаги съм смятала, че го обича – рече Се'Недра.

– Така е, но тя бе в центъра на тази покъртителна трагедия всички тези години и в действителност не желаше да промени нещата. Все още не бе изхвърлила от мислите си идеята за благородното страдание.

– Не се подигравай, Гарион.

– Арендите постъпват така, че получавам зъбобол. Първо държеше да има зестра – при това твърде внушителна.

– Това изглежда разумно.

– Не и след като обърнеш внимание на факта, че трябваше да я платя аз.

– Ти? Че защо тъкмо ти?

– Аз съм неин опекун, забрави ли? Макар че използваше твърде старинен език и видът ѝ бе покъртително тъжен, тя се пазареше като драсниански търговец на коне. Докато се споразумеем, кесията ми съвсем изтъня. Освен това поиска и официален писмен документ, удостоверяващ съгласието ми. Пожела воал, дама за своя придружителка, пръстен и цветя. С всяка минута гневът ми се увеличаваше и...

– Не забравяш ли нещо?

– Мисля, че не.

– Мандорален не ѝ ли направи предложение? – Се'Недра се наведе напред, малкото ѝ лице доби много съсредоточен израз. – Сигурна съм, че е настояла за това.

– Права си, почти бях забравил.

Кралицата поклати глава с едва доловима тъга и изрече неодобрително:

– О, Гарион!

– Това стана по-рано – веднага след пазарлъка за зестрата. Както и да е, той ѝ направи предложение, аз я накарах да каже „да“, а след това...

– Чакай малко – прекъсна го енергично Се'Недра и вдигна малката си ръка. – Не прескачай тъкмо този момент. Какво точно ѝ каза Мандорален, когато я помоли да стане негова съпруга?

Гарион се почеса по ухото.

– Не съм сигурен дали ще си спомня съвсем точно – призна той.

– Опитай да си спомниш – помоли го тя настойчиво. – Моля те.

– Да видим – замисли се кралят на Рива и се загледа в богато украсения с дърворезби таван. – Първо, баронеса Нерина отказа да изслуша предложението за женитба, преди да преминат през всички процедури по „запознанството“ – така го нарече тя. Предполагам имаше предвид разни потайни срещи, когато двамата остават насаме в уединени кътчета, любовните стихове, цветята и нежните погледи и тъй нататък.

Се'Недра го погледна строго.

– Знаеш ли, понякога можеш да скъсаш нервите на хората. Чувствителен си като пън.

– Какво пък трябва да означават тези думи?

– Няма значение. Разкажи ми какво се случи след това.

– Ами веднага заявих, че няма да чакам заради всички тези глупости. Напомних им, че вече се познават, тъй че могат да пропуснат тези моменти.

– Какъв си ми чаровник! – рече саркастично тя.

– Се'Недра, какво има?

– Няма значение. Продължавай. Винаги приказваш толкова безизразно, когато става дума за такива неща.

– Аз ли? Ти си тази, която постоянно ме прекъсва.

– Продължавай, Гарион.

Той сви рамене.

– Няма какво друго да разказвам. Той ѝ направи предложение, тя каза „да“ и ги накарах да отидат в параклиса.

– Думите, Гарион – настоя кралицата. – Думите. Какво точно ѝ каза той?

– Нищо впечатляващо. Беше нещо от рода на „Ще ме вземете ли за свой съпруг, Нерина?“

– О! – възкликна Се'Недра и гласът ѝ секна. Гарион с изненада забеляза сълзи в очите ѝ.

– Какво има? – попита я той.

– Няма значение – отвърна Се'Недра и леко докосна очите си с тънка носна кърпичка. – А тя какво каза?

– Каза, че не разполага с достатъчно време да обмисли подходящ

отговор. Затова ѝ предложих да отвърне с „да“.

– И?

– Баронесата каза: „Ще ви приема, сър Мандорален, с цялото си сърце“.

– О! – отново въздъхна Се'Недра и кърпичката още веднъж докосна преливащите от сълзи очи на кралицата. – Това е просто прекрасно.

– Ти може да го приемаш и по този начин – рече Гарион, – но на мен ми изглеждаше прекалено дълго и провлачено.

– Понякога наистина си безнадежден случай – прошепна Се'Недра, след това въздъхна отчаяно и тихо каза: – Никога не са ми правили официално предложение.

– Съвсем не е вярно – възмути се Гарион. – Не си ли спомняш тържествената церемония, когато ти и посланикът на Толнедра дойдохте в тронната зала?

– Аз бях тази, която направи предложението, Гарион – напомни му тя и отметна назад пламтящите си къдри. – Аз се представих пред трона ти и попитах дали би се съгласил да ме вземеш за своя жена. Ти склони и с това се свърши всичко. Ти никога не си ми предлагал.

Гарион се намръщи и се опита да си припомни.

– Сигурно съм го направил.

– Нито веднъж.

– Е, вече тъй или иначе сме женени и това няма особено значение, нали?

Лицето ѝ се вледени.

Гарион усети мразовития ѝ поглед и попита:

– Наистина ли е толкова важно за теб, Се'Недра?

– Да, Гарион, важно е.

Гарион въздъхна.

– Добре тогава. Май ще е по-добре да го направя.

– Какво да направя?

– Предложение за женитба. Ще се омъжиш ли за мен, Се'Недра?

– Това ли е най-доброто, което успя да измислиш?

Той впи поглед в очите ѝ. Трябваше да признае, че кралицата бе твърде привлекателна. Беше облечена в бледо зелена плисирана рокля, украсена с дантели. Но изглеждаше нацупена и недоволна. Той стана и коленичи театрално пред нея. Взе малката ѝ ръка в своите, погледна я умолително в лицето и се опита да добие глуповатото обожавашо изражение, което бе видял на лицето на Мандорален.

– Ще се съгласи ли нейно императорско височество да ме приеме за

свой съпруг? – попита я той. – Мога да предложа малко: само едно честно любящо сърце и безгранична преданост.

– Ти присмиваш ли ми се? – попита тя подозрително.

– Не – отвърна ѝ Гарион. – Ти искаше официално предложение и аз го направих. Е?

– Какво „Е“?

– Ще се съ согласиш ли да се омъжиш за мен?

Тя го погледна дяволито. Очите ѝ искряха. След това протегна нежно ръка и разроши косата му.

– Ще си помисля – отговори малката кралица.

– Какво искаш да кажеш с това, че ще си помислиш?

– Кой знае? – изрече СеНедра със самодоволна усмивка. – Може да получи и по-добро предложение. Стани, Гарион. Панталонът ти съвсем ще увисне на коленете, ако стоиш на пода така.

– Жени! – измърмори кралят раздражено и се изправи.

Тя го погледна лукаво с широко отворени очи. Някога, преди Гарион да бе прозрял, че това си е чисто хитруване, този поглед винаги бе карал коленете му да омекват.

– Не ме ли обичаш вече? – попита тя с треперещ и неискрен глас, сякаш беше малко момиченце.

– Нали решихме да не си причиняваме подобна болка?

– Но това е особен случай, скъпи – отговори тя. След това се засмя, скочи от стола и обви врата му с ръце.

– О, Гарион! – прошепна малката кралица и продължи да се смее. – Аз наистина те обичам.

– Наистина се надявам, че е така – рече той, прегърна я и я целуна по устните.

На следващата сутрин Гарион се облече твърде неофициално и почука на вратата в покоите на СеНедра.

– Да? – отговори тя.

– Гарион е – обади се той. – Може ли да вляза?

Добрите сендарски обноси бяха така дълбоко вкоренени у него, че макар и да бе крал и съпруг, Гарион винаги искаше разрешение преди да отвори вратата на чужда стая.

– Разбира се – отвърна тя.

Той натисна дръжката и влезе в пищно украсените лични покои на съпругата си – стая, цялата в розови и бледозелени волани, с десетки

метри нежно шумолящ сатен и завеси от брокат. Арел, любимата придворна дама на Се'Недра, смутено стана и направи обичайния реверанс. Арел бе племенница на Бранд, дъщеря на най-малката му сестра. Тя бе една от няколко ривански дами с благородно потекло, които правеха компания на кралицата. Арел притежаваше почти всички черти на типична алорнска жена – висока, русокоса, приятно закръглена, със златни плитки, навити около главата, и с дълбоки сини очи. Лицето ѝ бе с цвят на току-що издоено мляко. Тя и Се'Недра бяха практически неразделни. Приблизиха глави една до друга, те все се кикотеха или си шепнеха нещо. Неизвестно защо Арел винаги се изчервяваше свенливо, когато Гарион влизаше в стаята. Той въобще не разбираше защо стова така, но тайно подозираше, че Се'Недра е разказала на своята любима придворна дама нещо, които всъщност е трябвало да си останат дълбоко лични. Тайни, които караха страните на риванското момиче да поаленяват всеки път, колчем Гарион хвърлеше поглед към него.

– Отивам в града – обърна се Гарион към съпругата си. – Искаш ли да ти купя нещо?

– Предпочитам да пазарувам сама, Гарион – отвърна Се'Недра и поглади сатенения си халат. – Никога не купуваш каквото трябва.

Той се приготви да ѝ отвърне, но се отказа.

– Както искаш. В такъв случай ще се видим на обяд.

– Както наредите, милорд – каза подигравателно Се'Недра и направи лек реверанс.

– Остави тези глупости.

Кралицата му се изплези, после го прегърна и го целуна. Кралят се обърна към Арел и я поздрави с учтив поклон.

– Милейди.

В сините очи на Арел трепна едва съдържан смях, ала погледът ѝ бе замислен и проницателен. Тя се изчерви и също направи лек поклон.

– Ваше величество – изрече почтително придворната дама.

Когато Гарион напусна покоите на кралицата, си зададе въпроса какво ли е казала Се'Недра на Арел. Какви ли бяха думите, предизвикали това изчервяване и особените погледи на придворната дама? Ала младият владетел бе благодарен на русокосата девойка. Нейното присъствие осигуряваше компания на съпругата му, а това му даваше свобода да се занимава с други проблеми. Откакто леля Поул се бе намесила и бе излекувала отчуждението, причинило толкова болка на двамата, Се'Недра все мечтаеше да разполага със свободното му време. Като цяло Гарион чувстваше, че да си женен е нещо доста хубаво, но понякога

Се'Недра имаше склонност да приема нещата малко прекалено надълбоко.

В коридора, стиснал пергамент в ръка, го очакваше Кайл, вторият син на Бранд.

– Смятам, че този документ заслужава незабавното ви внимание, сир – събщи той с официален тон.

Кайл бе воин, висок, с широки рамене като баща си и братята си, но освен това бе образован, интелигентен и дискретен. Той познаваше достатъчно добре кралство Рива и неговите граждани, затова можеше да оценява многобройните петиции, молби и предложения, отправени към трона, и да отделя важните от баналните. Когато Гарион се възкачи на престола, кралството изпитваше болезнена нужда от човек, способен да оглави администрацията. Кайл очевидно беше най-подходящата личност за този пост. Беше около двадесет и пет годишен и имаше къса, красиво подрязана кафява брада. Часовете, прекарани над книгите, бяха оставили постоянна дълбока бразда между веждите му и навика да гледа събеседниците си с леко присвити очи. Той и Гарион прекарваха по няколко часа на ден заедно и скоро се сприятелиха. Кралят на Рива ценеше високо съветите му.

– Наистина ли е сериозно? – попита Гарион и взе пергаментата.

– Възможно е да се окаже тъкмо така, сир – отвърна Кайл. – Възникна спор за собствеността върху една долина. Родовете, замесени в конфликта, са твърде могъщи и смятам, че ще е добре да решим въпроса преди положението да се е влошило.

– Има ли някакви неопровержими доказателства за собствеността в подкрепа на някоя от страните?

Кайл поклати глава.

– Двата рода са ползвали земята съвместно векове наред. Ала напоследък между тях е възникнало неразбирателство.

– Разбирам – рече Гарион и се замисли. – Каквото и да реша, едната или другата страна ще остане недоволна, нали така?

– Това е твърде вероятно, ваше величество.

– Добре тогава, да направим така, че и двата рода да бъдат недоволни. Напиши нещо като официална декларация, че тяхната долина сега принадлежи на мен. Ще ги оставим да се тревожат в продължение на около седмица. След това ще разделя земята точно през средата и ще дам половината от нея на всяка страна. Те ще бъдат дълбоко разгневени на мен и ще забравят, че не са се обичали помежду си. Не искам този остров да се превръща във втора Арения.

Кайл се засмя.

– Много практично решение, Белгарион.

Гарион също се засмя и каза:

– Нали помниш, че съм отраснал в Сендария. А, да... запази една ивица от долината. Нека бъде широка около сто метра и да минава точно през средата. Наречи я „Кралска земя“ или нещо подобно. Забрани им да навлизат в нея. Това ще им попречи да кръстосват шпаги край оградата. – Кралят върна пергамента на Кайл и продължи по коридора твърде доволен от себе си.

Тази сутрин задачата в града заведе Гарион в работилницата на един стъклодухач, който, макар и млад, бе изкусен майстор. Казваше се Йоран. На пръв поглед посещението на Гарион бе с цел да провери как върви работата по кристалния сервиз, който бе поръчал за подарък на Се'Недра. Истинската причина обаче бе много по-сериозна. Отгледан сред обикновени хора, Гарион осъзнаваше по-ясно от другите владетели, че мнението и проблемите на обикновените граждани рядко привличат вниманието на трона. Той добре разбираше, че има нужда от уши в града – не шпиони, които да му докладват за нелицеприятни за короната мнения, а хора, способни съвсем обективно да го осведомяват за истинските проблеми на неговия народ. Йоран бе избран от краля за изпълнението на тази задача.

След като владетелят на Рива разгледа чашите, двамата отидоха в една малка стаичка в задната част на работилницата на Йоран.

– Получих бележката ти веднага след завръщането си от Арендия – рече Гарион. – Наистина ли положението е толкова сериозно?

– Така мисля, ваше величество – отвърна Йоран. – Смятам, че данъкът не е обмислен както трябва и предизвиква множество неблагоприятни коментари.

– И всички са насочени срещу мен, нали?

– В края на краищата вие сте кралят на тази страна.

– Благодаря – изрече сухо Гарион. – И каква е причината за това недоволство?

– Всички данъци са омразни – отбеляза Йоран. – Но все пак са поносими, когато всички плащат еднакво. Но се правят изключения за някои и това дразни останалите.

– Изключения ли? Какви изключения?

– Благородниците не плащат търговските налози. Не знаете ли?

– Не – отвърна Гарион – Не знаех.

– Обяснението е, че хората с благороден произход имат други

задължения – да събират и поддържат войска с определена численост и прочие. Ала това просто вече не е така. Сега кралската корона сама събира и издържа армията. Въпреки това, ако благородник се захване с някакъв занаят, той не плаща никакви търговски налози. Единствената разлика между него и другия търговец се състои в това, че благородникът случайно притежава титла. Работилницата му е същата както моята, той използва времето си по същия начин като мен. Но аз трябва да плащам данък, а той не.

– Това наистина не е честно – съгласи се Гарион.

– Нещата се влошават още повече, защото трябва да повиша цените, за да платя данъка. Благородникът може да ги намали и така открадва моите клиенти.

– Този недостатък наистина трябва да се отстрани – заяви Гарион. – Ще премахнем привилегиите.

– Това няма да се хареса на благородниците – предупреди го Йоран.

– Не е необходимо да им харесва – изрече твърдо Гарион.

– Вие сте много справедлив крал, ваше величество.

– Човек не бива да съди за справедливостта от един-единствен случай – възрази Гарион. – Колко благородници имат работилници в града? Йоран сви рамене.

– Двадесетина.

– А колко са останалите занаятчии?

– Стотици.

– По-добре да ме намразят двадесетина души, отколкото стотици, нали.

– Не бях помислял за тази страна на въпроса – призна Йоран.

– А пък на мен непрекъснато ми се налага да го правя – рече Гарион намръщено.

През следващата седмица поредица ураганни бури връхлетя откъм Морето на ветровете – студени, могъщи ветрове притиснаха скалистия остров, а поройните, макар и краткотрайни дъждове го потопиха в истинско море от мразовита водна пелена. Времето в Рива никогата не се задържаше хубаво твърде дълго и тези летни бури бяха нещо толкова обичайно, че обитателите на града ги възприемаха като част от естествения ред на нещата. Се'Недра обаче бе отгледана далеч на юг – в Тол Хонет, където слънцето грееше непрестанно. Мразовитият въздух, нахлуващ в

Цитаделата всеки път, щом небето станеше сиво, я потискаше, караше я да се чувства тъжна и раздразнителна, сякаш не беше на себе си. Тя обикновено изтърпяваше тези периоди на лошо време, като се разполагаше край огъня в голямото кресло от зелено кадифе, завита с топло одеяло. Често вземаше чаша чай и огромна книга – най-често арендски роман, описващ с пълни подробности невъзможно привлекателни рицари и въздишащи дами, които бяха вечно пред прага на някакво бедствие. Ала продължителният принудителен затвор почти винаги я караше да изостави книгата и да потърси други развлечения.

Веднъж късно сутринта, когато вятърът виеше в комините, а дъждът се блъскаше в прозорците, тя влезе в кабинета на Гарион. Кралят на Рива внимателно преглеждаше подробен доклад за производството на вълна в северните части на кралството. Малката кралица беше облечена в рокля от зелено кадифе, украсена с хермелинови кожи, и изглеждаше твърде недоволна.

– Какво правиш? – попита го тя.

– Чета за вълната – отвърна Гарион.

– Че защо?

– Трябва да се запозная с подробностите по производството ѝ. Всички приказват за вълната много сериозно. Изглежда, тази тема е ужасно важна.

– Наистина ли толкова те е грижа за вълната?

– Е, поне помага да си плащаме сметките – сви рамене той.

Тя се приближи леко до прозореца, като че се носеше по въздуха и се загледа в дъжда.

– Нима никога няма да спре?

– Рано или късно ще спре.

– Мисля да повикам Арел. Можем да отидем в града и да обиколим магазините.

– Навън е твърде влажно, Се'Недра.

– Мога да си сложа пелерина, пък и малко дъжд няма да ме разтопи. Ще ми дадеш ли малко пари?

– Нали миналата седмица ти дадох.

– Похарчих ги. Трябват ми още.

Гарион остави доклада и се приближи към тежкия шкаф до стената. Извади от джоба на жакета си ключ, отключи шкафа и изтегли най-горното чекмедже. Се'Недра отиде при него и погледна любопитно в него. То бе пълно почти до половината с монети – златни, сребърни и медни, всичките смесени.

– Откъде имаш всичко това? – възкликна тя.

– Дават ми известни суми от време на време – отвърна той. – Държа ги тук. Мислех, че знаеш.

– Как бих могла да знам? Ти никога не споделяш нищо с мен. Колко пари има тук?

Кралят вдигна рамене.

– Не зная.

– Гарион! – възкликна тя поразена. – Значи дори не ги броиш?

– Не. Трябва ли?

– Съвсем очевидно е, че не си толнедранец. Това не е цялото кралско съкровище, нали?

– Не е. Пазят го някъде другаде. Тези пари са само за лични разходи, поне така мисля.

– Трябва да ги преброим, Гарион.

– Наистина нямам време за това, Се'Недра.

– Е, аз пък имам. Извади чекмеджето и го сложи на масата.

Гарион постъпи както го бе помолила Се'Недра, изсумтя от напрежение, приведен под голямата тежест, а след това остана прав, нежно усмихнат. Малката кралица седна и щастливо започна да брои парите. Владетелят на Рива не бе и предполагал какво огромно удоволствие ѝ доставя да докосва пари и да ги подрежда на различни купчинки. Лицето ѝ буквално сияеше, докато веселият звън на парите изпълваше ушите ѝ. Няколко монети бяха потъмнели. Се'Недра ги огледа неодобрително, престана да брои и ги изтри старателно в подгъва на роклята си.

– Нали искаше да ходиш в града? – попита Гарион и седна срещу нея.

– Е, няма да е днес.

Се'Недра продължи да брои. Една къдрица бе паднала върху лицето ѝ. Тя разсеяно я подухваше от време на време, съсредоточила цялото си внимание върху настоящата си задача. Загреба още шепя звънящи монети от чекмеджето и започна внимателно да ги разпределя на купчини на масата пред себе си. Вършеше всичко това с такава сериозност, че Гарион се разсмя. Тя го изгледа остро и попита:

– Какво ти е толкова смешно?

– Нищо, скъпа – отвърна той и се зае отново с работа под звънливия съпровод на монетите, проблясващи между пръстите на Се'Недра.

През лятото новините от кралствата в южните земи продължаваха

да бъдат добри. Крал Ургит от Ктхол Мургос се бе оттеглил в планините и настъплението на император Кал Закат от Малореа се забави още повече. Малореанската армия бе претърпяла тежки загуби при първите си опити да преследва мургите сред тази скалиста пустош и сега се придвижваше с крайна предпазливост. Гарион посрещна новините за беззходицата на враговете си с голямо удоволство.

Към края на лятото от Алгария пристигна вестта, че братовчедката на Гарион Адара съвсем скоро е дарила Хетар с втори син. Се'Недра пощуря от радост и бръкна дълбоко в чекмеджето на шкафа в кабинета на Гарион, за да купи подобаващи подаръци на майката и детето.

Ала новините, които пристигнаха в началото на есента, не бяха толкова радостни. Генерал Варана ги осведоми с тъжно писмо, че състоянието на бащата на Се'Недра, император Ран Боруни XXIII, се влошава с всеки изминал ден, затова трябва да побързат към Тол Хонет. За щастие есенното небе се задържа ведро, докато корабът, с който пътуваха кралят на Рива и разтревожената му до степен на отчаяние малка съпруга, плаваше на юг при добър попътен вятър. За една седмица стигнаха до Тол Хорб, издигащ се на широкото устие на река Недран. Оттам ги взе друг кораб, с гребци, и поеха срещу течението на реката към столицата на империята Тол Хонет.

Още преди да изминат няколко левги, корабът им бе посрещнат от флотилия големи лодки, боядисани в бяло и златно, които се подредиха около него, за да ги ескортират до Тол Хонет. На борда на тези лодки имаше хор от млади толнедрански девойки, които обсипаха с листенца от разцъфнали цветя широката повърхност на река Недран и изпяха няколко песни вместо официален поздрав за принцесата на империята.

Гарион стоеше до Се'Недра на палубата на кораба и този поздрав, поднесен от хора на девойките, го накара да се намръщи.

– Нима такова посрещане е подходящо в такъв момент? – попита той.

– Такъв е обичаят – обясни кралицата. – Членовете на императорското семейство винаги се ескортират до града.

Гарион се вслуша в думите на песента.

– Нима тези хора все още не са научили за нашата сватба? – попита той. – Те поздравяват принцесата на империя Толнедра, а не кралицата на Рива.

– Всеки народ има свои нрави, Гарион – рече Се'Недра. – В очите на толнедранците „принцесата – дъщеря на императора“ е нещо много по-значително от кралицата на някакъв си далечен остров.

Песните продължаваха, корабът с краля и кралицата се носеше срещу течението на реката. Когато на хоризонта се появиха величествените бели сгради на Тол Хонет, могъщи тържествени фанфари огласиха въздуха, поздравявайки ги от градските стени. Отряд бляскави легионери, чиито яркочервени тесни знамена плющяха на вятъра, а перата на шлемовете им се вееха, вече чакаше на мраморния кей, за да придружи кралската двойка по широките улици на града до императорския дворец.

Генерал Варана, потомствен войник със сурово лице, късо подстригана къдрава коса и силно накуцваща походка, ги посрещна пред портите на палата. Видът му бе мрачен.

– Навреме ли пристигаме, чичо? – попита Се'Недра и гласът ѝ тревожно потрепера.

Генералът кимна, а след това прегърна малката кралица.

– Трябва да бъдеш смела, Се'Недра – изрече той. – Баща ти е много, много болен.

– Има ли някаква надежда? – попита го тя тихо.

– Винаги има надежда – отвърна Варана, ала гласът му говореше друго.

– Мога ли да го видя сега?

– Разбира се. – Генералът погледна тъжно Гарион. – Ваше величество – поздрави той и кимна.

– Ваше височество – отвърна Гарион, като си спомни, че хитрият баща на Се'Недра преди няколко години бе „осиновил“ Варана. Сега генералът бе пряк наследник на императорския трон.

Накуцвайки, Варана ги поведе по мраморните коридори на обширния дворец. Най-сетне стигнаха до едно уединено тихо крило. Там имаше порта, охранявана от двама грамадни като кули легионери с лъскави нагръдници. Когато се приближиха, тежката врата се отвори безшумно пред тях и насреща им се появи лорд Морин, императорският шамбелан, облечен в кафява мантия. Морин се беше състарил значително, откакто Гарион го бе видял за последен път. Грижата за губещия сили император бе ясно изписана на лицето му.

– Скъпи Морин – извика Се'Недра и топло прегърна най-близкия приятел на баща си.

– Малката ми Се'Недра – отвърна той нежно. – Много се радвам, че пристигнахте навреме. Той все пита за теб. Мисля, че единствено мисълта за твоето идване го кара да се държи.

– Буден ли е?

Морин кимна.

– Почти непрекъснато дреме, ала все още е с ума си.

Се'Недра изправи решително рамене.

– Добре – рече тя. – Да влезем при него.

Ран Боруни лежеше на широко легло с балдахин, завит със златисто одеяло. Той бе дребен мъж, но болестта бе стопила тялото му още повече и сега изглеждаше почти като скелет. Цветът на лицето му бе по-скоро сив, отколкото блед. Носът му, наподобяващ клон на хищна птица, стърчеше от изпитото лице на императора като мачта на кораб. Очите му бяха затворени, слабият му гръден кош леко потрепваше, борейки се за всяка глътка въздух.

– Татко? – каза Се'Недра толкова тихо, че гласът ѝ почти не се отличаваше от шепот.

Императорът отвори едното си око.

– А, ти ли си – сопна се той. – Значи най-сетне успя да стигнеш дотук.

– Нищо не можеше да ме задържи – каза му тя, наведе се над леглото и целуна съсухрената му буза.

– Думите ти не ми звучат твърде окуражаващо – изсумтя той.

– Сега вече съм тук и ще се погрижа да оздравееш.

– Не се отнасяй снизходително към мен, Се'Недра. Лекарите вече ме отписаха от света.

– Какво знаят те? Никой не може да унищожи хората от рода Боруни.

– Може би някой е приел такъв закон, докато не съм внимавал. – Императорът погледна над рамото на дъщеря си към своя зет. – Изглеждаш добре, Гарион – подхвърли той. – Само не си губи времето с глупости, моля те. Не ме заблуждавай, че изглеждам добре. Изглеждам ужасно, нали?

– Да, но не чак толкова ужасно – отвърна Гарион.

Ран Боруни се усмихна за миг на зет си, след това отново се обърна към дъщеря си.

– Е, Се'Недра, за какво ще се караме днес?

– Да се караме ли? Кой е казал, че ще се караме?

– Ние с теб винаги се караме. С нетърпение очаквах този момент. Не съм се карал като хората от онзи ден, когато ми задигна легионите.

– Само ги взех на заем, татко – поправи го тя, но вече не толкова мило.

– Значи го наричаш така? – Императорът намигна на Гарион и се

засмя. – Де да беше тук да я видиш! Докара ме до припадък, а после задигна цялата ми армия, докато аз се тръшках с пяна на уста.

– Аз да съм задигнала армията ти! – възкликна Се'Недра.

Ран Боруни започна да се киска, ала смехът му премина в раздираща кашлица. Императорът бе толкова слаб, че не можеше дори да повдигне глава. Затвори очи и задряма. Се'Недра стоеше надвесена тревожно над него.

След около четвърт час лорд Морин влезе с малко плоско шише и сребърна лъжица.

– Време е за лекарството му – тихо каза той на Се'Недра. – Не вярвам, че наистина му помага много, но въпреки това му го давам редовно.

– Ти ли си, Морин? – попита императорът, без да отваря очи.

– Да, Ран Боруни.

– Има ли вече някакви вести от Тол Рейн?

– Да, ваше величество.

– И какви са те?

– Страхувам се, че там сезонът също е свършил.

– Трябва да има поне едно дърво някъде по света, което все още да дава плод – каза раздражено измършавелият дребен мъж, отпуснат в императорското ложе.

– Негово величество изрази желание да получи малко пресни плодове – обясни Морин на Гарион и Се'Недра.

– Не просто какви да е плодове, Морин – поправи го Ран Боруни и гърдите му изхърхиха. – Череши. Искам череши. Веднага ще подаря великото херцогство на всеки, който успее да ми донесе пресни череши.

– Не бъди толкова капризен, татко – смъмри го Се'Недра. – Сезонът на черешите отмина преди месец. Какво ще кажеш за една хубава зряла праскова?

– Не искам никакви праскови. Искам череши!

– Ами просто няма да ги получиш.

– Ти си лоша дъщеря, Се'Недра – обвини я той.

Гарион се наведе и прошепна тихо на жена си:

– Ей сега се връщам. – След това излезе от стаята, придружен от Морин. В коридора отвън двамата срещнаха генерал Варана.

– Как е той? – попита генералът.

– Раздразителен – отвърна Гарион. – Иска череши.

– Знам – отвърна кисело Варана. – От седмици иска едно и също. Всеки представител на семейство Боруни иска невъзможното, повярвай

ми.

– Има ли черешки в двора на двореца?

– Има няколко в личната градина на императора. Защо?

– Мисля, че бих могъл да си поприказвам с тях – отвърна невинно

Гарион. – Ще им обясня някои неща, ще им дам кураж.

Варана го погледна с видимо неодобрение.

– Това съвсем не е недостойно – увери го Гарион.

Генералът вдигна ръка.

– Моля те, Белгарион – заговори огорчено той. – Не се опитвай да ми обясняваш. Дори на искам да чувам за това. Ако ще го правиш, просто го направи и толкова, но моля те, не ме убеждавай, че делото ти е нещо съвсем естествено и безопасно.

– Добре – съгласи се Гарион. – Та къде беше градината, генерале?

Всъщност никак не беше трудно, разбира се. Гарион бе виждал Белгарат да го прави много пъти. След десетина минути кралят на Рива се върна в коридора пред стаята на болния с малка кошница тъмночервени черешки.

Варана погледна неодобрително кошницата, но не каза нищо. Гарион бързо отвори вратата и влезе.

Ран Боруни лежеше, облегнал гръб върху няколко възглавници. Изпитото му лице бе изнурено от изтощение.

– Не разбирам защо – тъкмо казваше той на Се'Недра. – Една изпълнена с уважение към родителите си дъщеря досега би дарила баща си с половин дузина внучета.

– Е, бъди спокоен, татко – отвърна тя. – Защо всички толкова се тревожите за това?

– Защото е важно, Се'Недра. Дори и ти не си толкова глупава, за да не разбираш, че... – Той прекъсна мисълта си и впери невярващ поглед в кошницата в ръката на Гарион. – Откъде ги взе?

– Струва ми се, че би предпочел да не научиш истината, Ран Боруни. Това е такова нещо, което, изглежда, разстройва толнедраниците. Не зная защо, но е така.

– Не си ги измъкнал просто от въздуха, нали? – попита императорът подозрително.

– Не. Така е много по-трудно. Само насърчих малко дърветата в твоята градина, това е всичко. Те проявиха голямо желание да помогнат.

– За какъв прекрасен момък си се омъжила, Се'Недра! – възкликна Ран Боруни, вперила жаден поглед в черешите. – Остави ги тук, моето момче – добави той и потупа леглото до себе си.

Се'Недра подари на съпруга си сияйна, изпълнена с благодарност усмивка, взе кошницата и я постави до баща си. След това разсеяно взе една череша и я лапна.

– Се'Недра! Не ми яж черешите!

– Само проверявам дали са узрели, татко.

– Всеки идиот може да види, че са узрели – заяви той и издърпа скъпернически кошницата към себе си. – Ако искаш череши, иди си на-бери. – После императорът внимателно избра една череша и я лапна. – Чудесно – въздъхна той и задъвка щастливо.

– Не плюй костилките по пода, татко – сгълча го Се'Недра.

– Подът си е мой – напомни й той. – Гледай си работата. Плюенето на костилките е част от удоволствието. – Ран Боруни изяде още няколко череши. – Няма да обсъждаме въпроса откъде си ги намерил – обяви великодушно болният. – Строго погледнато, толнедранските закони забраняват извършването на вълшебства на територията на империята и постъпката ти е в нарушение на толнедранското законодателство. Но този път ще си затворим очите.

– Благодаря, Ран Боруни – отвърна Гарион. – Думите ти означават много за мен.

Императорът се усмихна и въздъхна доволно.

– Вече се чувствам по-добре – рече той. – Се'Ван ми носеше пресни череши в кошница, която много приличаше на тази.

– Майка ми – прошепна Се'Недра на Гарион.

Очите на Ран Боруни се замъглиха.

– Тя ми липсва – каза той едва чуто. – С нея бе невъзможно да се живее, но ми липсва все повече с всеки изминал ден.

– Аз почти не си я спомням – тъжно прошепна Се'Недра.

– Ала аз я помня много добре – каза баща й. – Бих дал цялата си империя, ако можех да видя лицето й поне още веднъж.

Се'Недра хвана съсухрената му ръка и погледна умолително Гарион.

– Би ли могъл да го направиш? – попита го тя. В очите й блеснаха две големи сълзи.

– Не съм сигурен – отговори объркано той. – Струва ми се, че зная как се прави, ала никога не съм виждал майка ти, затова ще трябва... – Кралят на Рива замълча. – Сигурен съм, че леля Поул би могла да го направи, но... – Той се приближи. – Можем да опитаме. – Гарион стисна ръката на Се'Недра, а след това хвана дланта на Ран Боруни. Така тримата се свързаха в неразделен кръг.

Задачата беше изключително трудна. Паметта на Ран Боруни бе замъглена от възрастта и продължителното боледуване. Се'Недра пък почти не помнеше майка си и откъслечните ѝ спомени бяха толкова бегли, че едва ли действително съществуваха в паметта ѝ.

Гарион съсредоточи цялата си воля. Капки пот избиха по челото му, цялото му същество се напрегна да събере всички откъслечни спомени в един-единствен образ.

Светлината, нахлуваща през ефирните завеси на прозореца, започна да намалява. Сякаш облак бе скрил слънцето. Чуваше се далечен нежен звук, като че вятърът си играеше с малки златни звънчета. Стаята изведнъж се изпълни с особено горско благоухание – едва доловим аромат на мъх, листа и зелени дървета. Светлината избледня още повече, звуците на златните звънчета и опияняващият мирис се усилиха.

И изведнъж пред леглото на умирация император се плъзна странна лъчисто сияние. Светлината му стана ослепителна – и се появи съпругата му.

Се'Ван беше малко по-висока от дъщеря си, но Гарион веднага разбра защо Ран Боруни винаги бе обичал безгранично единственото си дете. Косата на императрицата имаше съвсем същия цвят, кожата ѝ бе също така мургава, с мек златист оттенък, а очите – също толкова зелени. Чертите ѝ, разбира се, разкриваха своенравността ѝ, но очите ѝ бяха изпълнени с любов.

Видението обиколи безшумно леглото, протегна кротко ръка и докосна лицето на Се'Недра, задържайки за миг призрачните си пръсти върху бузата ѝ. Гарион изведнъж разбра кой е източникът на този тих опияняващ звън на камбанки. Майката на Се'Недра носеше двете златни обеци с форма на жълди, които дъщеря ѝ толкова много харесваше. Двете малки езичета в жълдчетата издаваха нежния, мелодичен звън всеки път, когато императрицата поклатеше глава. Гарион си спомни, че същите обеци стояха върху тоалетната масичка на съпругата му в Рива.

После Се'Ван протегна ръка към императора. Лицето на Ран Боруни изразяваше безкрайно учудване, а очите му бяха пълни със сълзи.

– Се'Ван! – прошепна той с треперещ глас и с огромно усилие опита да се надигне от възглавницата. Издърпа тръпнещата си ръка от дланта на Гарион и я протегна към видението. За миг ръцете им сякаш се докоснаха. Ран Боруни пое дълбоко дъх, от гърдите му се откъсна мъчителна дълга въздишка, след това императорът се отпусна върху възглавницата си и умря.

Се'Недра дълго седя, стиснала ръката на баща си. Слабият горски

аромат и ехото от малките златни звънчета бавно напуснаха стаята, светлината от прозореца се завърна. Накрая кралицата на Рива постави нежно съсухрената ръка на баща си върху завивката, изправи се и огледа стаята с невиждащи очи.

– Ще трябва да се проветри, разбира се – каза разсеяно тя. – Може би трябва да донесем свежи цветя. Така въздухът ще стане по-приятен. – След това кралицата изопна завивката върху леглото, където бе седяла, и тъжно погледна тялото на баща си. – О, Гарион – изстена тя и се хвърли в обятията му.

Гарион я прегърна и я погали по косата. Усещаше как малкото ѝ тяло се тресе, притиснато към неговото. Кралят на Рива не откъсваше очи от неподвижното, спокойно лице на императора на Толнедра. Може би бе някаква зрителна измама, предизвикана от слънчевата светлина, но му се стори, че върху устните на Ран Боруни е застинала усмивка.

11.

Тържественото погребение на император Ран Боруни ХХІІІ от третата династия на Боруни се състоя няколко дни по-късно в храма на Недра, бога-лъв на империята. Храмът – огромна мраморна сграда – бе недалеч от императорския дворец. Зад олтара се извисяваше голям ветрилообразен свод от ковано злато, увенчан от лъвска глава. Точно пред олтара стоеше простата мраморна поставка за ковчега на бащата на Се'Недра. Мъртвият император лежеше във вечен покой, тялото му от врата надолу бе покрито със златен плат. Храмът, край чиито четири стени се извисяваха величествени колони, преливаше от народ. Членовете на великите династии в империята се надпреварваха не толкова да отдадат почит на Ран Боруни, а по-скоро да покажат пищността на одеждите и украшенията си.

Гарион и Се'Недра, и двамата в траур, седяха до генерал Варана в предната част на обширната зала и слушаха хвалебствените слова. Толнедранските политици бяха наредили представител на всеки от най-могъщите родове да произнесе слово по този тъжен повод. Гарион предполагаше, че речите са отдавна предварително съчинени. Всички до една бяха прекалено цветисти и отегчителни. И всяка очевидно бе вдъхновена от идеята, че въпреки смъртта на Ран Боруни империята продължава да живее. Това придаваше на повечето от изказващите се самодоволен вид. Когато хвалебствените слова най-сетне приключиха, облеченият в

бели одежди първожрец на Недра – подпухнал потен мъж с дебели бърни – се изправи и пристъпи към олтара, за да даде своя принос в церемонията. Спирайки се подробно на събития от живота на Ран Боруни, той произнесе дълга проповед относно предимствата на това да имаш богатство и да го използваш мъдро. Отначало Гарион се смая от избора на темата, предпочетена от първожреца, но прехласнатите лица на множеството в храма го убедиха, че той е съвсем правилен. Религиозна служба, посветена на парите, бе нещо особено трогателно за толнедранските богомолци. Първожрецът, умело избрал толкова подходящ обект на проповедта си, успя да вмъкне безброй хвалебствени коментари за бащата На Се'Недра.

След края на отегчителните речи императорът бе положен до съпругата си под мраморна плоча в участъка от катакомбите на храма – място, отдавна запазено за династията на Боруниите. След това опечалените поданици се завърнаха в главната зала на храма, за да изкажат съболезнованията си на скърбящите роднини на императора. Се'Недра се държеше храбро, въпреки че бе много бледа. Само веднъж леко залитна и Гарион, без да мисли, протегна ръка да я задържи.

– Не ме докосвай – прошепва тихо и остро кралицата и вирна брадичката си.

– Какво? – сепва се Гарион.

– Не бива да показваме никакви признаци на слабост в присъствието на враговете си. Няма да припадна пред всички за удоволствие на семействата Хонет, Хорбит, или пък на рода Вордю. Баща ми ще се обърне в гроба, ако го направя.

Благородниците от великите родове продължаваха да се нижат покрай тях и да изказват с многословни, ала съвсем очевидно неискрени думи съчувствията си на облечената в черно кралица на Рива. Едва прикритите им самодоволни усмивки бяха изпълнени с омраза. Острите им като шипове подигравателни подмятания изпълваха Гарион с отвращение. С всяка минута неодобрението, изписано на лицето му, нарастваше. Изражението на върховния владетел на Запада ставаше все по-сурово. Заплашителното му присъствие скоро попари радостта на великите херцози, на техните дами и на свитите блюдолизци около тях. Толнедранците се страхуваха съвсем неподправено от този висок, загадъчен алорнски владетел, който бе пристигнал от някакво никому неизвестно място. Той се бе възкачил гордо на трона на Рива и цялата земя се бе разтресла под стъпките му. Докато толнедранските благородници се обръщаха към Се'Недра, за да ѝ поднесат отровните си съболезнования,

неговото студено, мрачно лице ги караше да треперят. Цели потоци старателно подготвени нагли думи останаха неизказани.

Накрая, отвратен до такава степен, че добрите сендарски обноски го напуснаха, Гарион стисна здраво съпругата си за лакътя.

– Да си тръгваме – изрече той с глас, който ясно отекна във всички кътчета на обширния храм и бе чул от всички присъстващи. – Тук започва да намирисва на гнилоч.

Се'Недра го изгледа изумено, след това повдигна брадичката си така царствено и властно, че множеството затаи дъх, а после положи леко длан върху ръката на Гарион и двамата тръгнаха към широките бронзови врати. Възцари се пълна тишина. Кралското семейство премина величествено през тълпата, която разкри широка пътека за тях.

– Много добър ход, скъпи – поздрави го радостно Се'Недра, когато двамата се отправиха обратно към двореца в инкрустираната със злато императорска каляска.

– Това ми изглеждаше най-подходящото поведение в случая – отвърна Гарион. – Бях така разгневен, че или трябваше да кажа нещо твърде остро, или да превърна всички до един в крастави жаби.

– Боже, каква очарователна мисъл! – възкликна кралицата. – Можем да се върнем в храма, ако искаш.

Генерал Варана се върна в двореца след около час. На лицето му съвсем откровено бе изписано злорадо изражение.

– Белгарион – заяви той ухилен до уши, – ти си чудесен младеж, знаеш ли? С една-единствена дума нанесе смъртна обида на цялото благородническо съсловие в северна Толнедра.

– И коя точно беше тази дума?

– „Гнилоч“.

– Съжалявам, че я употребих.

– Недей. Тя ги описва по прекрасен начин.

– Но все пак е малко грубичка.

– Не и при тези обстоятелства. Но ти наистина успя да си създадеш мнозина врагове, които ще питаят ненавист към теб, докато са живи.

– Точно от това се нуждая сега – отвърна кисело Гарион. – Ако имам на разположение още няколко години, ще си създам врагове по всички краища на света.

– Всъщност един крал не си върши работата както трябва, ако не си създава врагове. Всяко магаре може да изживее живота си, без да нанесе обида някому.

– Благодаря.

Не беше съвсем сигурно каква политика щеше да води Варана след смъртта на Ран Боруни. Той наистина бе „осиновен“ от покойния император, ала тази стъпка очевидно бе хитрост, предприета от императорската корона без особено уважение към изискванията на закона. Кандидатите за трона, заслепени от собствения си ламтеж за императорската титла, си бяха внушили, че генерал Варана просто ще се грижи за държавните дела, докато въпросът за наследяването на престола се реши по обичайния начин.

Въпросът остана открит до официалната коронация на генерала, която се състоя два дни след погребението на Ран Боруни. Злорадото ликуване сред претендентите за трона се усещаше във всяко кътче на храма – особено когато генерал Варана влезе накуцвайки, облечен във военната си униформа – не бе наметнал златната мантия, която имаше право да носи единствено императорът на Толнедра. Това недвусмислено издаваше намеренията на генерала. По всичко личеше, че той няма намерение да взима на сериозно издигането си към властта. Подкупите, които се налагаше да му предложат, очевидно трябваше да бъдат големи, но пътят към императорския дворец бе все още открит. А после Варана, с инкрустираната си със злато броня, приближи олтара.

Подпухналият първожрец се наведе за миг към генерала и двамата шепнешком размениха няколко думи. Генералът отговори нещо и в следващия миг лицето на жреца внезапно стана мъртвешки бледо. Той се разтрепера като суха вейка, отвори изработеното от злато и кристали ковчеже върху олтара и извади покритата със скъпоценни камъни императорска корона. Късо подстриганата коса на Варана бе намазана с традиционния за такива случаи елей. Първожрецът вдигна короната с треперещи ръце.

– Коронясвам те... – оповести той с глас, изтънял до писък от страх. – Коронясвам те за император Ран Боруни XXIV, повелител и господар на цяла Толнедра.

Изминаха няколко мига преди множеството да осъзнае случилото се. След това храмът се изпълни с вой и болезнени протести. Толнедранските благородници осъзнаха, че избирайки името на императора, Варана съвсем недвусмислено обявява решимостта си да запази короната за себе си. После виковете изведнъж рязко замлъкнаха, защото толнедранските легионери, подредили се безшумно край колоните в главната зала на храма, извадиха мечовете си и ги размахаха. Чу се хладно

метално съскане. Блесналите мечове се вдигнаха към небето за поздрав.

– Да живее Ран Боруни! – изреваха легионерите. – Да живее императорът на Толнедра!

С това всичко приключи.

Същата вечер, докато Гарион, Се'Недра и току-що коронясаният император седяха заедно в една тайна стая с пурпурни завеси, огряна от златистата светлина на множество свещи, Варана възкликна:

– Изненадата е не по-малко важна в политиката, отколкото във военната тактика, Белгарион. Ако противникът ти не знае какво ще предприемеш, не може да вземе мерки за противодействие. – Сега генералът вече носеше златната императорска мантия.

– Това звучи логично – отвърна Гарион и отпи глътка толнебранско вино. – Ти бе облякъл бронята си вместо императорската мантия. С този ход държа враговете си в неведение до последния миг.

– Сложих я поради много по-практична причина – засмя се генералът. – Много от младите благородници имат военна подготовка, а ние учим легионерите си как да мятат ками. Щях да бъда обърнат с гръб към тях. Исках дебел, здрав пласт стомана да защитава плешките ми.

– Политиката в Толнедра коства много нерви, нали?

– Да, но въпреки това е твърде забавна.

– Разбиранията ти за забавно са доста особени. Няколко пъти са хвърляли кама по мен и съвсем не намирам това за нещо весело.

– Ние представителите на рода Анадил, винаги сме имали странно чувство за хумор.

– Боруните, чичо – поправи го Се'Недра.

– Какво искаш да кажеш, скъпа?

– Сега си Боруни, не Анадил, затова трябва да започнеш да действаш като такъв.

– Имаш предвид да придобия лош нрав? Но това наистина не ми е присъщо.

– Се'Недра би могла да ти дава уроци, ако желаеш – предложи Гарион и се усмихна нежно на съпругата си.

– Какво? – възмутено възкликна Се'Недра и гласът ѝ подскочи с цяла октава.

– Да, тя с лекота би могла да се справи с това – съгласи се Варана с любезен глас. – Винаги е била много добра в това отношение.

Се'Недра въздъхна тъжно, без да откъсва поглед от двамата

ухилени владетели. След това лицето ѝ придоби артистично трагично изражение.

– Какво може да направи едно бедно малко момиче? – попита тя с треперещ глас. – Ето, сега и моят съпруг, и моят брат ме обиждат и се отнасят зле с мен.

Варана примигна.

– Знаеш ли, не бях помислял за това. Ти си моя сестра сега, нали?

– Май не си толкова умен, колкото мислех, скъпи братко – измърмори тя. – Зная, че умът на Гарион не е нещо особено, но за теб имах по-добро мнение.

Гарион и Варана се спогледаха.

– Бихте ли искали да поиграем още на въпроси и отговори, госпо-да? – попита Се'Недра с искрящи очи. Върху устните ѝ грейна самодоволна усмивка.

Някой тихо похлопа на вратата.

– Да? – каза Варана.

– Лорд Мория желае да ви види, ваше величество – съобщи стражът отвън.

– Да влезе.

Императорският шамбелан пристъпи безшумно в стаята. Лицето му бе белязано от мъка. Смъртта на човека, на когото бе служил толкова дълго и вярно, го бе съкрушила. Въпреки това Морин продължаваше да изпълнява задълженията си тихо и добросъвестно. Тази отличителна черта винаги бе съпътствала дългата му служба в двореца.

– Какво има Морин? – попита Варана.

– Една личност чака отвън, ваше величество. Тя е доста скандална, затова трябва да поговоря лично с вас, преди да ви я представя.

– Скандална ли?

– Става дума за куртизанката Бетра, ваше величество – подхвана Морин и погледна смутено към Се'Недра. – Тя беше ... тъъ... как да се изразя? Да кажем, че бе полезна на короната в миналото. Поради естеството на професията си тази жена има достъп до много обширна информация. Освен това бе стара приятелка на Ран Боруни. От време на време го осведомяваше за действията на неприятелски настроените благородници. Той се бе распоредил в двореца да бъде направен специален вход за нея. Така тя можеше да влиза незабелязано в двореца и двамата можеха да ... тъъ ... разговарят и ...

– Ах, тази лукава стара лисица!

– Не ми е известен случай тя да е предоставяла невярна

информация, ваше величество – продължи Морин. – Каза, че трябва да ви съобщи нещо извънредно важно.

– В такъв случай незабавно я доведи, Морин – нареди Варана. – Разбира се, с твое позволение, скъпа сестро – добави той, обръщайки се към Се'Недра.

– Разбира се – съгласи се кралицата и очите ѝ пламнаха от любопитство.

Морин въведе жената, облечена в леко наметало с качулка, но когато гладката ѝ ръка посегна и отметна качулката, Гарион се сепна. Познаваше я. Спомни си, че когато той, леля Поул и приятелите им минаваха през Тол Хонет, преследвайки Зедар Отстъпника и откраднатото Кълбо на Алдур, същата тази жена бе предложила услугите си на Силк – очевидно бе негова стара позната. Сега тя развърза наметалото си и го остави да се плъзне чувствено надолу по млечнобелите рамене. Не се бе променила през десетте години, откакто я бе видял. В бляскавата ѝ гарвановочерна коса нямаше нито един бял косъм. Поразително красивото ѝ лице бе гладко като на момиче, очите ѝ, скрити под тежки клепачи, пламтяха дяволито като преди. Роклята ѝ бе млечнолилава и беше скроена така, че по-скоро подчертаваше, отколкото прикриваше сочното ѝ пишно тяло. А то бе такова, че предизвикваше всеки мъж. Гарион я гледаше с широко отворени очи, докато не усети зелените очи на Се'Недра, остри и твърди като ахат. Те го пронизваха с остър блясък, затова той бързо отмести поглед.

– Ваше величество – заговори Бетра с плътен алтов глас и се поклони грациозно на новия император. – Бих изчакала известно време, преди да се представя пред вас, но чух някои неща и смятам, че незабавно трябва да узнаете за тях.

– Високо ценя вашето приятелство, лейди Бетра – отвърна Варана с изтънчен реверанс.

Тя се засмя приятно и дяволито.

– Аз не съм благородничка, ваше величество – поправи го тя. – Съвсем определено не съм. – Куртизанката се поклати леко на Се'Недра и измърмори: – Моите почитания, принцесо.

– Мадам – отвърна Се'Недра с едва доловим хлад в гласа и кимна небрежно.

– А – изрече Бетра с лека нотка на тъга. – Късно този следобед забавлявах в дома си граф Ергон и барон Келбор.

– Двама могъщи благородници от рода Хонет – обясни Варана на Гарион.

– Та тези господа не са много очаровани от избора на официално име, направен от ваше величество – продължи Бетра. – Приказвах припряно и твърде разгорещено, но си помислих, че може би ще се отнесете сериозно към думите им. Ергон е абсолютно магаре и от него човек може да очаква единствено шумни заплахи и надутост. Но барон Келбор не е такъв и към него не би следвало да проявявате лекомислено отношение. Както и да е, те стигнаха до извода, че при тези легиони навсякъде из двореца е невъзможно да изпатрат наемен убиец срещу вас. Ала тогава Келбор каза: „Ако искаш да убиеш змия, отрязваш опашката ѝ – тоест тялото точно зад главата. Не можем да достигнем Варана, но сме в състояние да посегнем на неговия син. След като няма наследник, родът на Варана ще умре заедно с него.“

– Синът ми? – изрече рязко Варана.

– Животът му е в опасност, ваше величество. Помислих си, че трябва да знаете това.

– Благодаря ти, Бетра – отвърна Варана сериозно и се обърна към Морин. – Изпатрате отряд от трети легион в дома на сина ми. Никой да не влиза или излиза от сградата, докато не предприема допълнителни мерки.

– Веднага, ваше величество.

– Бих желал също така да си поговоря с тези двама господа. Изпатрате войска да ги покани в двореца. Накарайте ги да почакаат в малката стая до помещението за мъчения, долу в тъмницата. Нека постоят там, докато намеря време за тях.

– Ти не би... – почна Се'Недра задъхано.

– Вероятно не – призна Варана. – Но не е необходимо двамата да научат това, нали? Нека се поизпотят час-два.

– Ще се погрижа незабавно, ваше величество – заяви Морин, поклонил се и бързо излезе.

– Казаха ми, че си познавала баща ми – обърна се Се'Недра към изкусително заоблената жена, която стоеше в средата на стаята.

– Да, принцесо – отвърна Бетра. – Всъщност познавах го твърде добре. Бяхме приятели години наред.

Се'Недра присви очи.

– Баща ви бе доста енергичен мъж, принцесо – продължи Бетра спокойно. – Чувала съм, че много хора предпочитат да не вярват на такива неща, свързани с родителите им, но те наистина често се случват. Много го харесвах. Той ще ми липсва, уверявам ви.

– Не ти вярвам – извика остро Се'Недра.

- Това е ваша работа, разбира се.
- Баща ми не би го направил.
- Както кажете, принцесо – отвърна Бетра с лека усмивка.
- Лъжеш! – викна гневно Се'Недра.

За миг в очите на Бетра трепна отблясък на вина.

– Не, принцесо. Не лъжа. Може би понякога скривам истината, но никога не лъжа. Лъжите много лесно излизат наяве. Ран Боруни и аз бяхме много близки приятели и ни бе много приятно да прекарваме времето си заедно. – Изражението ѝ стана весело. – Вашето възпитание ви държеше настрана от някои житейски истини, принцесо Се'Недра. Тол Хонет е изключително покварен град, а пък аз съм в стихията си тук. Нека погледнем в очите една груба, безпощадна истина. Аз съм блудница и не търся извинение за това. Работата е лесна, дори приятна на моменти, а заплащането е много добро. Аз съм в блестящи отношения с някои от най-богатите и най-могъщи мъже на света. Разговаряме – да, те ценят разговора с мен – но когато идват в дома ми, не умението ми да приказвам ги интересува най-много. Разговорите идват по-късно. Съвсем същото се случи, когато посещавах баща ви. Ние наистина разговаряхме, принцесо, но това обикновено ставаше по-късно.

Лицето на Се'Недра гореше, очите ѝ бяха широко отворени от изумление.

– Никой никога не ми е говорил по този начин! – изрече задъхано тя.

– В такъв случай може би съм закъсняла – заяви Бетра спокойно. – Сега сте много по-мъдра, вероятно не по-щастлива, но по-мъдра. Вижте, ако ме извините, трябва да си вървя. Хонетите имат шпиони навсякъде. Смятам, че няма да е добре, ако научат за посещението ми тук.

– Искам да ти благодаря за сведенията, които ми донесе, Бетра – каза Варана. – Искам да ти дам нещо, изкупващо преживените от теб притеснения.

– Не е необходимо, ваше величество – отвърна тя с дяволита усмивка. – Аз не продавам сведения. Сега си тръгвам, освен ако не желаете да поговорим по въпроси, свързани с професията ми, разбира се. – и тя вдигна наметалото върху раменете си и го погледна твърде красноречиво.

– Хм ... сега може би не е най-подходящият момент за това, Бетра – измърмори Варана с лека нотка на съжаление и хвърли бърз поглед към Се'Недра.

– Тогава може би някой друг път. – Бетра направи реверанс и тихо

излезе, оставяйки след себе си благоуханието на парфюм.

Се'Недра се бе изчервила, а очите ѝ хвърлиха искри. Тя се обърна рязко към Гарион и Варана.

– Само някой да е посмял да каже една-единствена дума! – изрече тя с повелителен тон. – Една-единствена!

Тъжното посещение в Тол Хонет приключи след няколко дни. Гарион и Се'Недра отново се качиха на кораб, за да отпътуват за Острова на ветровете. Макар че Се'Недра рядко даваше външен израз на скръбта си, Гарион я познаваше твърде добре и знаеше, че смъртта на баща ѝ е голям удар за нея. Той я обичаше много и чувствата ѝ дълбоко го вълнуваха, така че я обгради с още по-голяма нежност и внимание през следващите няколко месеца.

Същата година, в средата на есента, алорнските крале и кралица Порен, която бе регентка на Драсния, пристигнаха в Рива за традиционната среща на алорнския съвет. Срещата бе лишена от напрежението, съпътствало тези разговори в миналото. Торак бе мъртъв, ангараките бяха разтърсвани от свирепи войни, на трона на Рива вече имаше крал. Събирането по-скоро приличаше на приятелска среща, въпреки че кралицата пожела да проведе делови заседания в залата на съвета, която бе украсена с великолепни сини завеси. Те заговориха загрижено за доведената до задънена улица война в южен Ктхол Мургос и за проблемите възникнали между Варана и рода Вордю от северна Толнедра.

Взел си поука вероятно от неуспеха на Хонетите в опита им за убийство на императора, родът Вордю бе решил да се отцепи от империята. Скоро след коронацията на Варана като Ран Боруни XXIV гореспоменатия род бе обявил, че неговото велико херцогство вече не е част от Толнедра, а самостоятелно, независимо кралство, макар че представителите на благородния род все още не бяха определили кой от тях ще се възкачи на престола.

– Варана ще трябва да прати легионите си срещу тях – рече крал Анхег и избърса следата от пиво по устата си с ръкав. – Иначе другите родове също ще се отцепят. И тогава Толнедра ще се пръсне на парчета като пренавитата пружина.

– Това не е толкова просто, Анхег – възрази кралица Порен с решителен глас и се обърна с гръб към прозореца, от който наблюдаваше работата в пристанището. Кралицата на Драсния бе все още в траур и черните ѝ дрехи подсилваха бледата прелест на русите ѝ коси. – Легионите

с радост ще се жертват срещу чужди врагове, но Варана не може да поиска от тях да нападнат собствения си народ.

Анхег сви рамене.

– Би могъл да докара легиони от юг. Всички там са представители на боруните, анадилите или ранитите. Не биха имали нищо против да прегазят Вордю.

– Но тогава ще се намесят северните легиони. А щом легионите започнат да се бият, империята наистина ще се разпадне.

– Не бях помислил за тая страна на въпроса – призна Анхег. – Знаеш ли Порен, ти си изключително умна – макар да си жена.

– А ти си изключително възприемчив, макар да си мъж – отвърна тя с пленителна усмивка.

– Едно на нула за нея – отбеляза тихо крал Чо-Хаг.

– Значи ще следим резултата? – попита меко Гарион.

– Това ни помага да следим разговора, разбираш ли – каза главатарят на племенните вождове на Алгария. Лицето му беше безизразно.

След няколко дни до Рива достигна вестта, че Варана е започнал да прилага съвсем нов подход към проблема си с рода Вордю. Една сутрин в пристанището влезе драсниански кораб и агент на драснианското разузнаване донесе цяла връзка писма за кралица Порен. Тя бързо ги прочете и влезе в залата на съвета доволно усмихната.

– Що се отнася до способностите на Варана, господа, смятам, че ще можем да дадем заслужена почивка на собствените си умове, защото той се справя и без наша помощ – каза Порен на алорнските крале. – Струва ми се, че е намерил подходящо решение на въпроса е рода Вордю.

– О? – избоботи Бранд. – И какво е по-точно?

– Моите информатори ме осведомяват, че е подписал тайна спогодба с крал Кородулин от Арендия. Тъй нареченото кралство на Вордю внезапно е било нападнато от стотици арендски разбойници. Най-странното е, господа, че повечето от тях били в пълно въоръжение.

– Почакай малко, Порен – прекъсна я Анхег. – Ако това е тайна уговорка, как така си научила за нея ти?

Дребничката русокоса кралица на Драсния смръщи вежди с престорена скромност.

– О, Анхег, скъпи, нима още не си разбрал, че аз зная всичко?

– Две на нула за нея – прошепна крал Чо-Хаг на Гарион.

– Да, аз също бих казал така.

– Както и да е – продължи драснианската кралица, – сега цели батальони, съставени от безразсъдни млади мимбратски рицари, шетат из

Вордю. Преструват се на разбойници и грабят и палят на воля. Родът Вордю не разполага с нищо подобно на добре обучена армия. Затова благородниците от рода ронят сълзи за помощ към толнедранските легиони. Моите хора са успели да се доберат до препис от отговора на Варана до Вордю. – Тя разтвори някакъв документ и започна да чете. – „До управляващите кралство Вордю, поздрави. Вашата изпратена неотдавна молба за помощ бе голяма изненада за мен. Високо уважаемите господа в Тол Вордю със сигурност не биха желали да нарушавам независимостта на новосъздаденото им кралство, като изпратя толнедрански легиони през границите му срещу шепа арендски разбойници. Поддържането на обществения ред е първостепенна задача на управляващите на всяка държава. Затова не бих и помислил да изпращам свои военни отреди за решаването на такъв основен въпрос от вътрешната политика на независима страна. Ако го сторя, без съмнение ще има сериозни възражения сред разумните хора по целия свят. Те незабавно биха си задали въпроси относно жизнеспособността на вашето ново кралство. Ала аз най-искрено ви изпращам своите най-добри пожелания за успех при разрешаването на проблема, който в последна сметка е свързан единствено с вътрешните работи на кралство Вордю.“

Анхег се размя и стовари тежкия си юмрук върху масата.

– Това писмо наистина заслужава една наздравица.

– Според мен също си струва да го възнаградим с няколко тоста – съгласи се Гарион. – Като начало да прием за усилията на Вордю да поддържа реда.

– В такъв случай, господа, вярвам, че ще ме извините – заяви кралица Порен. – Някоя обикновена жена не би помислила да се сравнява с кралете на Алория, когато става въпрос за наистина сериозно пиене.

– Разбира се, Порен – великодушно се съгласи Анхег. – С удоволствие ще изпием твоя дял вместо теб.

– Много сте любезни – измърмори тя и се оттегли.

За Гарион по-голямата част от нощта се губеше, обвита в плътна мъгла от изпарения на пиво. Струваше му се, че си спомня как криволича из някакъв коридор с Анхег от едната страна и Бранд от другата. Тримата крачеха прегърнати през раменете и се клатушкаха в някакъв особен нестабилен ритъм. Освен това съвсем мъгляво си спомняше, че май и тримата пееха някаква песен. Когато бе трезвен, Гарион никога не пееше. Тази нощ обаче това изглеждаше най-естественото и най-забавното нещо на света. Досега Гарион никога не се бе напивал – леля Поул никога не се бе отнасяла одобрително към пиенето, а той както винаги

се съобразяваше с нейното мнение по въпроса. Затова кралят на Рива бе абсолютно неподготвен за начина, по който се чувстваше на следващата сутрин.

Се'Недра – съвсем меко казано – не прояви никакво съчувствие. Като всяка жена, живяла откак свят светува, тя се наслаждаваше на страданията на съпруга си.

– Казах ти, че пишеш твърде много – напомни му тя.

– Моля те, недей – измърмори Гарион, стиснал главата си с ръце.

– Грешката си е твоя – присмя му се тя.

– Просто ме остави на мира – изрече той умолително. – Опитвам се да умра.

– О, не смятам, че ще умреш, Гарион. Може и да искаш да си отидеш от света, но няма да можеш.

– Налага ли се да приказваш толкова високо?

– Всички бяхме възхитени от уменията ти на певец – каза тя лъчезарно. – Дори ми се струва, че изпълни няколко мелодии, които до ден днешен не съществуваха.

Гарион изстена и стисна главата си още по-силно.

Съветът на алорнските крале продължи още една седмица. Може би щеше да се проточи още повече, ако свирепият вятър на внезапно разразилата се буря не бе напомнил с виещ тътен, че е време събралите се гости да се завърнат на континента, докато все още могат да прекосят Морето на ветровете.

Няколко дни след това Бранд, Пазителят на кралство Рива, дойде при Гарион. Навън се изливаше пороен дъжд, тежките водни капки се забиваха яростно в прозорците. Дватама се настаниха в удобни кресла един срещу друг от двете страни на масата.

– Мога ли да говоря открито, Белгарион? – попита вечно тъжният огромен мъж.

– Знаеш, че не бива да искаш разрешение за това.

– Въпросът е личен. Не искам да го приемеш като обида.

– Каж ми всичко, което смяташ, че е необходимо да зная. Обещавам да не се обиждам.

Бранд погледна през прозореца към сивото небе и дъжда, подмятан от вятъра във всички посоки.

– Белгарион, изминаха почти осем години, откакто ти се ожени за принцеса Се'Недра.

Гарион кимна.

– Не се опитвам да се меся в личния ти живот, но съпругата ти все още не те е дарила с потомък. Короната и престолът нямат наследник, а това в края на краищата е държавен въпрос.

Гарион сви устни.

– Знам че ти, Анхег и останалите алорнски крале сте загрижени за това. Ала смятам, че тревогите ви са пресилени.

– Осем години са много време, Белгарион. Всички знаем колко много обичаш жена си. Всички ние я харесваме. – Бранд се усмихна за миг. – Въпреки че понякога с нея се общува с известни трудности.

– Вече си го забелязал, така ли?

– Ние с желание я последвахме на бойното поле при Тул Марду и вероятно пак ще го сторим, ако ни помоли. Ала според мен би трябвало открито да се замислим за възможността, че тя е неплодна.

– Сигурен съм, че не е – заяви Гарион непоколебимо.

– Тогава защо не ражда?

Гарвон не можеше да отговори на този въпрос.

– Белгарион, съдбата на това кралство и на цяла Алория зависи изцяло от теб. На практика във всички северни кралства няма друга тема на разговор.

– Не знаех, че е така – призна Гарион.

– Гродег и последователите му бяха изтрити от лицето на земята при Тул Марду, но култът към Мечката се е възродил в далечните части на Черек, Драсния и Алгария. Това ти е известно, нали?

Гарион кимна.

– Дори в градовете има хора, които симпатизират на култа и приемат вярата му. Те не одобряват избора ти на толнедранска принцеса за съпруга. Вече се носят слухове, че неспособността на Се'Недра да има деца е знак за неодобрението на Белар, че си я взел за жена.

– Суеверни глупости – изрече Гарион с насмешка.

– Разбира се, че е така, но ако този начин на мислене пусне корени, впоследствие ще бъдем изправени пред твърде неприятни резултати. Друга част на алорнското общество – хора, приятелски настроени към теб, са много загрижени от този проблем. Да си го кажем без заобикалки – почти навсякъде властва широко разпространеното мнение, че е дошло време да се разведеш със Се'Недра.

– Какво?!

– Ти наистина разполагаш с необходимата власт, за да го сториш, знаеш това. Всички смятат, че най-доброто решение за теб би било да

оставиш своята неплодна толнебранска кралица и да вземеш някое хубаво плодовице алорнско момиче, което ще те дари с наследници.

– Това изобщо няма да стане – заяви разгорещено Гарион. – Няма да го направя. Тези идиоти не са ли чували за споразумението от Воу Мимбре? Дори и да исках да се разведа със Се'Недра, не бих могъл. Съгласието за нашия брак е постигнато преди петстотин години.

– Последователите на култа към Мечката смятат, че споразумението е било наложено насилствено на алорните от Белгарат и Поулгара – отвърна Бранд. – Те двамата са верни на Алдур и затова култът е убеден, че са сторили това без съгласието на Белар.

– Глупости – рязко отсече Гарион.

– Във всяка религия има много глупости, Белгарион. Ала е неоспорим факт, че Се'Недра има малко приятели сред алорнското общество. Дори и тези, които са приятелски настроени към теб, не я харесват особено. И враговете, и приятелите ти биха желали да се разведе с нея. Те всички знаят колко много я обичаш, така че вероятно никога няма да се обърнат открито към теб с такова предложение. Вместо това по-вероятно е да предприемат решителни действия.

– Като например?

– Те знаят, че не ще успеят да те убедят да се разведе с нея. Затова някой може да се опита да я премахне.

– Не биха посмели!

– Алорните са с гореща кръв, както и арендите, Белгарион, а понякога са и почти толкова твърдоглави. Всички знаем това. Анхег и Чо-Хаг ме накараха да те предупредя за тази възможност, а Порен е впрегнала цяла армия от своите шпиони да работят по въпроса. Така поне ще разполагаме с предварителни сведения, ако някой започне да заговорничи срещу кралицата.

– А къде е твоето място в цялата тази работа, Бранд? – попита тихо Гарион.

– Белгарион – отговори с непоколебим глас едрият мъж. – Обичам те като свой собствен син, а Се'Недра ми е скъпа като дъщерята, с която боговете така и не ме дариха. Нищо на този свят не може да ме направи по-щастлив от това да видя няколко дечица, пълзящи по пода на детската стая до спалнята ви. Но изминаха осем години. Нещата стигнаха дотам, че вече трябва да направим нещо. Ако не друго – то поне нека защитим това мъничко смело момиче, което и двамата обичаме.

– Каква можем да направим? – попита Гарион безпомощно.

– Ние с теб сме мъже, Гарион. Как бихме могли да знаем защо едва

жена има или няма деца? А това е основният проблем. Моля те, Гарион, умолявам те, изпрати хора да доведат Поулгара. Нуждаем се от нейния съвет и от помощта ѝ.

Пазителят на Рива тихо излезе и Гарион остана сам, вперил поглед в дъжда. Накрая реши, че ще е по-разумно да не казва на Се'Недра за този разговор. Нямаше желание да я плаши с приказки за убийци, прокрадващи се в мрачните коридори. Също така съзнаваше, че тя не би приела добре и какъвто и да било намек, свързан с факта, че политическата целесъобразност би могла да наложи възможността за евентуален развод. Гарион внимателно обмисли ситуацията и стигна до заключението, че най-добрият избор е просто да запази разговора си с Бранд в тайна и да изпрати хора за леля Поул. За нещастие бе забравил нещо много важно. Когато вечерта се прибра в красивия, осветен със свещи кралски апартамент, Гарион се бе постарал лицето му да сияе в усмивка. Това трябваше да покаже, че през деня не се е случило нищо неприятно.

Студената тишина, която го посрещна вместо поздрав, би трябвало да го предупреди, ала той не обърна внимание на този знак за опасност. И все пак би трябвало да забележи драскотините по рамката на вратата, както и парчетата от няколко счупени глинени вази и порцеланови статуетки. Те лежаха по ъглите на стаята, пропуснати при почистването, очевидно направено прибързано след избухването на някакъв конфликт. Кралят на Рива обаче понякога не бе особено наблюдателен.

– Добър вечер, скъпа – поздрави бодро той леденостудената си мъничка съпруга.

– Наистина ли е добра?

– Как мина денят ти?

Тя се обърна и го изгледа гневно.

– Как е възможно да ми задаваш този въпрос с такова безочие?

Гарион примигна.

– Каж ми – започна яростно тя – кога ще бъда изхвърлена отук? Така милордът ще може да се ожени за русокоса самка за разплод, която ще ме замести в неговото легло и ще напълни цялата Цитадела със сополиви алорнски дечурлига!

– Откъде научи...

– Милордът очевидно е забравил подаръка, който прикова с верига на шията ми по време на нашия годеж – напомни му тя. – Струва ми се, че от паметта на милорда е убягнала една важна подробност – а именно на какво е способен амулетът на Белдаран.

– О! – възкликна Гарион и изведнъж си спомни всичко. – О, богове!

– За нещастие, амулетът не може да се откачи от шията ми – язвително каза кралицата. – Няма да можеш да го дадеш на следващата си жена, освен ако не отсечеш главата ми, за да го използваш отново.

– Ще престанеш ли?

– Както нареди милордът. Може би възнамеряваш да ме изпратиш на кораб в Толнедра? Или просто ще ме изхвърлиш на дъжда през задния вход и ще ме оставиш да се погрижа за себе си със собствени сили?

– Доколкото разбирам, си чула разговора, който водих с Бранд.

– Това е очевидно.

– Щом си чула за развода, сигурен съм, че би трябвало да знаеш всичко останало. Бранд просто ми докладва за опасността, която те грози. Тя е породена от абсурдните вярвания на група фанатици, които говорят празни приказки с пяна на уста.

– Не биваше дори да го слушаш.

– Когато ме предупреждава, че някой би могъл да те убие? Се'Недра, бъди разумна.

– Вече си измислил всичко, Гарион – обвини го тя. – Сега знаеш, че можеш да се отървеш от мен винаги, когато пожелаеш. Виждала съм те как зяпаш тези празноглави алорнски момичета с дълги руси плитки и огромни гърди. Това е твоят шанс, Гарион. Коя от тях ще избереш?

– Свърши ли вече?

Тя присви очи.

– Разбирам – изрече бавно тя. – Сега не съм просто бесплодна, но и истерична.

– Не си. Просто от време на време се държиш глупаво.

– Глупаво ли?

– Всеки се държи глупаво понякога – добави Гарион твърде спокойно. – Това е съвсем човешко. Знаеш ли, дори малко се учудвам, че не чупиш каквото ти попадне.

Тя хвърли бърз виновен поглед към парчетата от счупените вази в гъгла.

– О! – възкликна кралят, като проследи погледа ѝ. – Значи вече си го направила! Радвам се, че съм пропуснал този момент. Трудно е човек да убеди някого в правотата си, докато отбягва летящи съдове, а събеседникът му крещи ужасяващи ругатни.

Се'Недра се изчерви.

– Значи и това си направила? – попита меко той. – Понякога се чудя откъде си успяла да научиш всички тези думи. Как разбираш какво е значението им?

– Ти самият ругаеш непрекъснато – изрече обвинително кралицата.

– Знам – призна Гарион. – Ужасно е несправедливо, но на мен ми е позволено да го правя, а на теб – не.

– Много искам да разбера кой е измислил това правило – каза тя и присви очи. – Обаче май се опитваш да смениш темата.

– Не, Се'Недра, вече го направих. Виждаш ли, ти не си неплодна и аз няма да се разведа с тебе независимо от това колко дълги са плитките на някого, или колко... е, няма значение.

– О, Гарион, ами ако наистина съм? – каза тихо тя. – Ако наистина съм неплодна?

– Това е нелепо, Се'Недра. Изобщо няма да обсъждаме този въпрос.

Ала в очите на риванската кралица остана съмнение, което съвсем ясно показваше, че дори и да не приказват на тази тема, Се'Недра ще продължава да се тревожи.

12.

Есенният сезон направи морето на ветровете изключително опасно за корабоплаване и Гарион бе принуден да изчака цял месец преди да изпрати човек в Долината на Алдур. Снежните бури през късната есен задръстиха планинските проходи в източна Сендария с огромни преспи и кралският пратеник бе принуден да гази буквално сняг до пояс през равнините на Алгария. След всички тези забавяния малко преди празника Ерастид, леля Поул, Дурник и Еранд пристигнаха на заснежения кей на пристанището в Рива. Дурник призна на Гарион, че пътуването се осъществило единствено благодарение на случайната им среща със своенравния капитан Грелдик, който не се страхувал от никакви бури и никакви ледени ветрове.

Преди да се изкачи по дългото стълбище към двореца. Поулгара замени няколко думи със странстващия мореплавател и Гарион с известно учудване забеляза, че Грелдик незабавно вдигна котва и отплава в открито море.

Поулгара, изглежда, съвсем не бе обезпокоена от сериозността на проблема, който бе накарал Гарион да изпрати вестноносци да я повикат. Тя поговори с него само два пъти, като му зададе някои доста директни въпроси, които накараха ушите му да поаленяят. Разговорите и със Се'Недра бяха малко по-продължителни, но едва ли с повече от няколко минути. Гарион остана с ясното впечатление, че тя очаква някого или

нещо, преди да пристъпи към действие.

Празничната церемония за Ерастид премина някак унило. Въпреки че бе много приятно Поулгара, Дурник и Еранд да са с тях на празненството, загрижеността на Гарион, породена от въпроса на Бранд, помрачи празничното му настроение.

Няколко седмици по-късно, през един снеговит ранен следобед, Гарион влезе в кралските покои и завари Поулгара и Се'Недра да седят край огъня. Пиеха чай и тихо си бърбеха. Любопитството му, пораснало неимоверно много след пристигането на гостите, стигна краен предел.

– Лельо Поул – подхвана той.

– Да, скъпи?

– Вече си при нас почти цял месец.

– Нима мина толкова време? Часовете със сигурност текат бързо, когато човек е сред хора, които обича.

– Но нашият малък проблем е все още неразрешен – напомни й той.

– Да, Гарион – отвърна му търпеливо вълшебницата. – Зная.

– И правим ли нещо за разрешаването му?

– Не – отговори тя спокойно. – Все още – нищо.

– Но това е важно, лельо Поул! Не искам да си мислиш, че те притискам да действаш по-бързо или нещо такова, но... – Той млькна безпомощно.

Поулгара стана от стола, отиде до прозореца и погледна към малката уединена градинка в двора. Цветните лехи бяха затрупани със сняг, двете дръвчета с преплетени клони, които Се'Недра бе посадила по време на годежа си с Гарион, се бяха свели под тежестта на снежното наметало.

– Едно от нещата, на които ще се научиш с възрастта, Гарион – заговори тя, вперила сериозен поглед в заснежената градина – е търпението. Всяко нещо с времето си. Решението на твоя проблем съвсем не е толкова трудно, но все още не е дошъл моментът да се захванеш с него.

– Въобще не те разбирам, лельо Поул.

– Тогава просто ще трябва да ми се довериш, нали?

– Разбира се, че ти вярвам, лельо Поул. Просто...

– Просто какво, скъпи?

– Нищо.

В края на зимата капитан Грелдик се завърна от юг. Буря бе разцепила една от носещите греди на кораба му и сега той пропускаше вода и

се клатушкеше трмаво.

– За момент си помислих, че ще ми се наложи да поплувам – изръмжа брадатият черек и скочи на кея. – Къде ще бъде най-добре да изтегля това старо корито? Ще трябва да запуша дъното му.

– Повечето мореплаватели използват онова заливче ей там – отвърна Гарион, като му го посочи.

– Мразя да изтеглям на брега кораб през зимата – заяви ядосано Грелдик. – Тук има ли някое местенце, където човек може да си пийне?

– Горے в крепостта – предложи му Гарион.

– Благодаря. А, да. Доведох посетителката, която бе необходима на Поулгара.

– Посетителка ли?

Грелдик се върна на кораба, отиде до каютата при кърмата и ритна по дъските няколко пъти.

– Пристигнахме – изрева мощно капитанът. После се обърна към Гарион. – Наистина мразя да плавам с жена на борда. Не съм суеверен, но понякога съвсем сериозно си мисля, че е вярно – жените носят лош късмет при пътуване, пък и човек винаги трябва да внимава с обноските.

– Значи на борда има жена? – попита любопитно Гарион.

Грелдик изсумтя ядосано.

– Красиво малко създание, но изглежда, очаква почтително отношение, а когато целият ти екипаж е зает да изгребва вода от трюма, нямаш много време за такива неща.

– Здравей, Гарион – обади се весел глас от палубата над главите им.

– Ксера? – Гарион буквално подскочи от изненада, като видя лицето на братовчедката на своята съпруга. – Ти ли си?

– Да, Гарион – отвърна спокойно червенкосата горска нимфа. Бе завита до уши в дебели топли кожи. Дъхът ѝ излизаше на кълбета в мразовития въздух. – Дойдох възможно най-бързо, щом получих съобщението на Поулгара. – Тя погледна надолу, усмихна се мило на навъсения Грелдик и рече: – Капитане, бихте ли наредили на хората си да пренесат денковете ми в крепостта?

– Кал – изсумтя Грелдик. – Плавам две хиляди левги посред зима в пошурияло от бури море, за да докарам едно момиче, две бъчви вода и четири денка кал.

– Глина, капитане – поправи го Ксера с педантична точност. – Глина. Между глина и кал има разлика, както знаете.

– Аз съм моряк – заяви Грелдик. – За мен калта си е кал.

– Както желаете, капитане – отвърна мило Ксера. – Сега бъдете добър и се разпоредете денковете да бъдат отнесени в крепостта. И дайте заповед на хората си да се погрижат и за моите бурета.

Мърморейки черни проклетия, капитан Грелдик даде необходимите нареждания.

Се'Недра изпадна във възторг, когато научи, че братовчедка ѝ е пристигнала в Рива. Двете се хвърлиха в прегръдките си и се втурнаха да търсят Поулгара.

– Много се обичат, нали? – отбеляза Дурник. Ковачът бе облечен в дрехи от кожи и носеше добре намазани с катран ботуши. Скоро след пристигането си въпреки смразяващия зимен студ Дурник откри голям водовъртеж в реката, която извираше от планините и минаваше малко по север от града. С поразителна твърдост ковачът наблюдава в продължение на цели десет минути скования от ледове водовъртеж и едва след това тръгна да търси въдичарски прът. Сега прекарваше с голяма радост по-голямата част от деня, проучвайки внимателно тези мрачни, кипящи води. Край него винаги имаше намазано с восък влакно и лъскава стръв, а той самият неуморно търсеше сребрилата съомга, скрита под неспокойната повърхност на водата. Веднъж Гарион видя леля Поул да гълчи съпруга си както всички останали жени. Това се случи един ден, когато тя го свари да излиза от Цитаделата, стиснал въдичарския прът. Дурник си подсвиркваше весело въпреки вилнеещата вихрушка.

– И какво да правя с всичко това? – попита Грелдик и посочи шестимата яки моряци, които бяха изнесли денковете и бъчвите на Ксера по дългото стълбище до мрачната крепост, която се извисяваше като страж над града.

– О – рече Гарион. – Просто кажи на хората си да ги оставят ей там. – И посочи единия ъгъл на предверието, в което току-що бяха влезли. – По-късно ще разбере какво възнамеряват да правят с тях дамите.

– Добре – изсумтя Грелдик. След това капитанът потри ръце. – Сега, за пийването...

Гарион нямаше ни най-малка представа какво възнамеряват да правят съпругата му, нейната братовчедка и Поулгара. В повечето случаи те прекъсваха разговорите си в момента, когато той влезеше в стаята. За негово учудване, четирите денка глина и двете бъчви с течност, която изглеждаше като вода, бяха струпани твърде небрежно в един ъгъл на кралската спалня. Се'Недра упорито отказваше да даде каквито и да било обяснения. Всеки път, когато владетелят на Рива се интересуваше защо тези боклуци трябва да се намират толкова близо до кралското

легло, Се'Недра му отвръщаше с тайнствен и мъничко дяволит поглед.

Може би седмица-две след пристигането на Ксера времето рязко се влоши, слънцето се скри и настъпи смразяващ студ. Малко преди обед – Гарион имаше официална среща с посланика на Драсния – в кабинета колебливо влезе един прислужник.

– Моля ви, ваше величество – заекна бедният човек. – Простете ми, че прекъсвам работата ви, но лейди Поулгара ми заръча да ви заведе при нея незабавно. Опиташ да ѝ обясня, че никога не ви безпокоим, когато сте зает, но тя... ами... тя настоя.

– По-добре отидете да видите какво желае, ваше величество – предложи посланикът на Драсния. – Ако лейди Поулгара бе повикала мен, вече щях да тичам към стаята ѝ.

– Всъщност не бива да се страхувате от нея, маркграфе – обясни Гарион. – Тя не би сторила нищо, с което може да ви нарани.

– Бих предпочел да не рискувам, ваше величество. Можем да поговорим и друг път по въпроса, който обсъждахме.

Леко намръщен, Гарион тръгна по коридора и стигна до стаята на леля Поул. Почука тихо на вратата и влезе.

– А, ето те и теб – рече тя оживено. – Тъкмо щях да пращам втори слуга да те повика. – Тя бе облякла наметало, подплатено с кожи. Бе сложила качулката на главата си и лицето ѝ бе обградено от меките кожи като от рамка на картина, а Се'Недра и Ксера, облечени по подобен начин, стояха зад нея.

– Гарион, искам да отидеш да намериш Дурник – каза тя. – Той вероятно лови риба наблизо. Намери го и го доведи в Цитаделата. Вземи лопата и търнокоп и ги занеси в градината, която е точно под прозореца на спалнята ви. Заведи и Дурник там.

Гарион я изгледа с невярващ поглед.

– Побързай, Гарион, денят скоро ще свърши.

– Да, лельо Поул – отвърна той, без дори да замисли, след това се обърна и излезе тичешком от стаята. Вече почти бе стигнал края на коридора, когато си спомни, че той е кралят тук и че никой не бива да му дава нареждания по този начин.

Дурник, разбира се, веднага откликна на призива на жена си – е, почти веднага. Все пак хвърли въдицата за последен път и едва тогава внимателно намота влакното и последва Гарион към Цитаделата. Когато двамата влязоха в малката уединена градинка до кралския апартамент,

леля Поул, Се'Недра и Ксера вече ги очакваха там – стояха под преплетените клони на двата дъба.

– Ето какво ще направим – подхвана делово леля Поул. – Искам да изкопаете дупка дълбока две стъпки около стволете на тези дървета.

– Уф, лельо Поул! – възпротиви се Гарион. – Земята е замръзнала. Копаянето ще се окаже трудна работа.

– Точно затова имаш търнокоп, скъпи – изрече търпеливо вълшебницата.

– Защо не изчакаме малко, докато земята се размрази? Тогава ще е много по-лесно.

– Вероятно е така, но трябва да свършим тази задача сега. Копай, Гарион.

– Но аз имам градинари, лельо Поул. Можем да изпратим да ги повикат. – Той погледна с неодобрение лопатата и търнокопа.

– Най-добре ще бъде това да остане семейна тайна, скъпи. Можеш да започнеш да копаяш точно тук – посочи тя.

Гарион въздъхна и взе търнокопа.

В това, което последва, нямаше изобщо никакъв смисъл. Гарион и Дурник блъскаха търнокопа и лопатата в замръзналата земя до късно следобед и разкопаха онази част от градината, която им бе посочила леля Поул. След това изсипаха четирите денка глина в дупката, отъпкаха изринатата пръст и напоиха обилно тъмната почва с водата от двете бъчви. След това леля Поул им каза да покрият всичко отново със сняг.

– Ти разбра ли нещичко от всичко това? – обърна се Гарион към Дурник, докато двамата връщаха инструментите в градинарския навес близо до конюшните във вътрешния двор.

– Не – призна Дурник. – Но съм убеден, че леля ти знае какво прави. – Той погледна притъмнялото небе и въздъхна. – Май вече е късно да се връщам при водовъртежа – със съжаление измърмори ковачът.

Леля Поул и двете момичета ходеха в градинката всеки ден, но Гарион така и не успяваше да разбере какво точно правят там. През следващата седмица вниманието му бе отклонено от внезапната поява на неговия дядо, вълшебника Белгарат. Младият крал седеше в кабинета си с Еранд. Момчето подробно му разказваше как върви обучението на коня, който Гарион му бе подарил. Изведнъж вратата се отвори с трясък и влезе Белгарат, страшно мръсен след дългото пътуване, с лице мрачно като буреносен облак.

– Дядо! – възкликна Гарион и скочи изненадано от мястото си. – Какво те води...

– Млъкни и седни! – викна Белгарат.

– Какво има?

– Прави каквото ти казвам. Ще трябва да си поговорим, Гарион – това е. По-точно аз ще приказвам, а ти ще слушаш. – Той замълча за секунда, сякаш искаше да овладее надигания се в гърдите му гняв. – Имаш ли някаква представа какво си направил? – попита най-накрая той.

– Аз ли? За какво говориш, дядо? – попита Гарион.

– За малката ти пиротехническа изява като вълшебник в равнините на Мимбре – отвърна Белгарат с леден глас. – За твоята импровизирана гръмотевична буря.

– Дядо – обясни Гарион с възможно най-любезен глас. – Те бяха изправени на ръба на войната. Вероятно цяла Арендия щеше да пламне. Ти сам каза, че не искаме това да се случи. Трябваше да ги спра.

– Не говорим за причините, подтикнали те да го сториш, Гарион, а за начините, които си използвал. Какво те прихвана, та предизвика буря?

– Това ми изглеждаше най-добрият начин да привлече вниманието им.

– И не можа да измислиш нищо друго?

– Те вече се бяха хвърлили един срещу друг, дядо. Нямах много време да мисля за друг начин.

– Не съм ли ти казвал много пъти, че не бива да се месим във времето, бурите и ветровете?

– Ами... случаят не търпеше отлагане.

– Щом мислиш, че този случай не търпи отлагане, би трябвало да зърнеш вихрушките, които предизвика в Долината с глупостта си. След това трябваше да се изправиш пред ураганите, които тя породила в Източното море, да не говорим за продължителната суша и опустошителните вихри, които разпрати по целия свят. Имаш ли въобще някакво чувство за отговорност?

– Не знаех, че това ще има такива последици – отвърна Гарион поразен.

– Момче, работата ти е да знаеш – изрева Белгарат и лицето му поаленя от ярост. – Аз и Белдин пътувахме непрекъснато от бряг до бряг цели шест месеца. Само боговете знаят колко усилия ни струваше, докато нещата се успокоят. Съзнаваш ли, че с тази единствена необмислена буря без малко щеше да промениш времето в целия свят? А тази промяна щеше да предизвика всеобщо бедствие.

– Една мъничка буря?

– Да, една мъничка буря – изрече язвително Белгарат. – Твоята мъничка буря, предизвикана на определено място и в подходящ момент, за малко щеше да промени климата за следващите няколко милиарда години по целия свят, глупак такъв!

– Дядо! – възпротиви се Гарион.

– Знаеш ли какво означава понятието „ледников период“?

Гарион неразбиращо поклати глава.

– Това е период, през който средната годишна температура спада съвсем мъничко. В далечния север това означава, че снегът не се разтопява през лятото. Натрупва се непрекъснато година след година. Образуват се ледници, които започват да се придвижват все по на юг. Само след няколко века това твое малко изпълнение можеше да причини огромна ледена стена с височина двеста стъпки, спускаща се през блатата на Драсния. Щеше да погребеш Боктор и Вал Алорн под дебел слой лед, идиот такъв. Това ли искаше?

– Разбира се, че не, дядо, съвсем честно ти казвам, не знаех. Нямаше да го направя, ако всичко това ми бе известно.

– Това щеше да бъде огромно успокоение за милионите хора, които за малко можеше да погребеш в лед – отвърна с болезнен сарказъм Белгарат. – Никога не го прави пак! Дори не си и помисляй да се захващаш с нещо, докато не си напълно сигурен, че знаеш абсолютно всичко за него. Дори и тогава най-добре не рискувай!

– Но... Но... ти и леля Поул предизвикахте дъждовната буря в Гората на дриадите – изтъкна Гарион в своя защита.

– Ние знаехме какво правим – почти изкрещя Белгарат. – Там нямаше никаква опасност. – Възрастният вълшебник се овладя с огромни усилия. – Никога повече не се намесвай в естествения ход на климатичните промени, Гарион. Не и преди да си учил поне хиляда години.

– Хиляда години ли!

– Най-малко хиляда. За теб може би ще бъдат необходими две хиляди. Изглежда, имаш невероятен късмет. Винаги успяваш да бъдеш на най-неподходящото място в най-неподходящия момент.

– Повече няма да го правя, дядо – обеща горещо Гарион и потръпна при мисълта за извисяващи се ледени стени, пълзящи безмилостно по целия свят.

Известно време Белгарат не сне суровия си поглед от очите на внука си и с това всичко свърши. По-късно, когато гневът му се уталожил, той се излегнал в едно кресло до огъня с халба пиво в ръка. Гарион добре

познаваше дядо си и знаеше, че пивото прави стареца по-благ. Тъкмо това бе причината, поради която кралят на Рива благоразумно бе изпратил слугите да донесат от приятното питие веднага щом първоначалният трус бе стихнал.

– Как напредваш с ученето, момче? – попита старият вълшебник.

– Напоследък не разполагам с почти никакво време, дядо – отвърна виновно Гарион.

Белгарат задържа студения си поглед върху него и Гарион съвсем ясно видя как лицето му се зачервява. Това бе сигурен признак, че старецът отново се разгорещява.

– Съжалявам, дядо – бързо се извини той. – Вече редовно ще намирам време за учене.

Очите на Белгарат се отвориха още по-широко.

– О, недей – прекъсна го бързо той. – Навлече си достатъчно неприятности, като взе да се занимаваш с климатичните промени. Ако отново започнеш да се занимаваш с това, дори боговете не биха могли да предвидят последиците.

– Нямах предвид това, дядо.

– Тогава обясни точно какво имаш предвид, Гарион. Става дума за област, в която недоразуменията са много опасни, знаеш това. – След малко вълшебникът насочи вниманието си към Еранд и попита:

– А ти какво правиш тук, момче?

– Дурник и Поулгара също са тук – отвърна Еранд. – Решиха, че трябва да дойда с тях.

– Значи и Поулгара е тук? – Белгарат изглеждаше учуден.

– Аз я помолих да дойде – отвърна Гарион. – Има малък проблем, който тя постепенно отстранява по моя молба – поне смятам, че го прави. Струва ми се обаче, че върши странни неща.

– Тя понякога драматизира прекалено много всичко. И в какво точно се състои проблемът, с който се е заела?

– Хм... – Гарион хвърли поглед към Еранд, който ги наблюдаваше с учтив интерес, и леко се изчерви. – Хм... свързано е с хм... наследника на престола на кралство Рива – обясни деликатно той.

– И какъв е проблемът? – не разбираше Белгарат. – Ти си наследникът на престола на Рива, нали?

– Не, имам предвид следващия наследник.

– Добре, но аз все още не виждам никакъв проблем.

– Дядо, няма такъв наследник. Е, поне все още няма.

– Няма ли? Тогава ти какво си правил, момче?

– Няма значение – предаде се Гарион.

Когато пролетта най-сетне дойде, Поулгара насочи вниманието си единствено към двата дъба с преплетени клони. Тя ходеше в градината най-малко дванадесет пъти на ден и оглеждаше най-щателно всяко клонче. Когато най-последно крайчетата на веjkите започнаха да набъбват, на лицето ѝ се появи странно задоволство. Тя и двете млади жени, Се'Недра и Ксера, отново започнаха да ровят в градината. Гарион намисляше всички тези ботанически занимания за твърде озадачаващи, дори малко неприятни. В края на краищата той бе помолил Поул да дойде в Рива, за да се справи с много по-сериозен проблем.

Когато времето се оправи за първи път след края на зимата, Ксера се завърна в Гората на дриадите. Няколко дни след това леля Поул сподели обяви, че тя, Дурник и Еранд също скоро ще си тръгват за вкъщи.

– Ще вземем и татко с нас – заяви тя и изгледа неодобрително стария вълшебник, който пиеше пиво и най-безобразно задяваше племенницата на Бранд лейди Арел – горкото момиче постоянно се изчервяваше.

– Лельо Поул – възпротиви се Гарион, – ами... хм какво ще стане с малкото затруднение, което имахме със Се'Недра.

– Какво те притеснява това, скъпи?

– Няма ли да направиш нещо, за да го отстраниш?

– Вече направих, Гарион – отвърна тя мило.

– Лельо Поул, но ти прекарваш цялото си време в градината.

– Да, скъпи, зная.

Гарион продължи да размишлява по този въпрос няколко седмици, след като всички заминаха. Дори започна да се чуди дали бе обяснил проблема както трябва. А може би леля Поул не го бе разбрала правилно.

Пролетта завладя изцяло земите на кралството, стръмните ливади зад града станаха яркозелени, осяяни тук-там с ярки диви цветя. Тъкмо тогава Се'Недра започна да се държи странно. Гарион често я сварваше седнала в градината, вперила поглед в своите дъбове, а върху лицето ѝ светеше особено, нежно изражение. Тя твърде често напускаше за дълго крепостта и вечер се прибираще цяла окичена в цветя, придружена от лейди Арел. Преди всяко ядене отпиваше мъничка глътка от малко плоско сребърно шише, а след това правеше ужасна физиономия.

– Какво пишеш? – попита я любопитно Гарион една сутрин.

– Някакъв подсилващ сироп – отговори кралицата и потръпна. – Направен е от пъпки на дъбови дървета и има ужасен вкус.

– И леля Поул го е приготвила за тебе?

– Откъде знаеш?

– Лекарствата ѝ винаги имат отвратителен вкус.

– Ммм – измърмори тя разсеяно. След това задържа поглед върху владетеля на Рива. – Ще бъдеш ли много зает днес?

– Всъщност не. Защо?

– Мислех си, че можем да се отбием в кухнята. Ще вземем малко месо, хляб и сирене и ще прекараме деня в гората.

– В гората ли? Че защо?

– Гарион – каза тя и в гласа ѝ се промъкнаха гневни нотки. – Стоях затворена в този мрачен стар замък цяла зима. Бих искала малко чист въздух, слънчева светлина, аромат на дървета и диви цветя, а не миризма на влажни каменни стени.

– Защо не помолиш Арел да дойде с теб? По всяка вероятност ще се наложи да отсъствам цял ден от двореца.

Малката кралица го погледна отчаяно.

– Току-що каза, че днес нямаш нито едно важно задължение.

– Това никога не се знае. Все нещо може да изникне.

– Но може да почака – заяви Се'Недра със стиснати зъби.

Гарион я погледна за миг, забеляза признаци на зараждаща се опасност и ѝ отговори по най-милият начин, на който бе способен:

– Имаш право, скъпа. Не виждам причина да остана в двореца. Можем да излезем заедно за няколко часа. Ако искаш, ще попитаме Арел, а може би и Кайл, дали желаят да дойдат с нас.

– Не, Гарион – прекъсна го твърдо тя.

– Защо не?

– Не, и точка.

И така, малко след закуска кралят на Рива и дребничката му кралица напуснаха Цитаделата, хванати за ръка. Бяха взели претъпкана с храна кошница. Пресякоха обширната поляна зад града и навлязоха в шарената сянка под вечнозелените дървета, които растяха по стръмните склонове към блестящите, покрити със сняг върхове.

Щом влязоха в гората, всички следи на недоволство изчезнаха от лицето на Се'Недра. Тя береше диви цветя и плетеше венци, докато двамата се разхождаха под високите борове и ели. Утринното слънце проникваше през клоните и разпиляваше по горския килим от мъх златни светлини и синкави сенки. Ароматът на смола от високите вечнозелени

дървета бе опияняващ, а птичките се спускаха и отново политаха към небосвода, кръжаха на воля между високите, дебели като колони на замък стволоче и пееха весело, поздравявайки слънцето.

След известно време двамата намериха красива горска поляна, обградена отвсякъде с дървета. Палав поток шумолеше през лъскави камъчета и се вливаше в блещукащо горско езеро. Там, на брега, една сърна с влажни очи бе застанала да пие вода. Тя вдигна глава, погледна без никаква уплаха младата двойка и припна в гората. Копитата ѝ затрополяха по камъните.

– О, това е просто прекрасно! – възкликна Се'Недра и се усмихна мило. После седна на един голям кръгъл камък и започна да си развързва обувките.

Гарион остави кошницата на земята и се протегна. Изведнъж усети как грижите от изтеклите няколко седмици бавно напускат мислите му.

– Радвам се, че ти хрумна да излезем – рече той и легна на затопления от слънцето мъх. – Идеята наистина се оказа много добра.

– Естествено – отвърна малката кралица. – Всички мои идеи са добри.

– Е, не чак пък толкова. – Гарион изведнъж се сети за нещо и смени темата. – Се'Недра?

– Какво има?

– Искам да те питам нещо. Всички дриади имат имена, започващи с „Кс“ – Ксера, Ксанта и така нататък.

– Това е стар наш обичай – отговори тя, като продължаваше да развързва обувките си.

– А защо тогава с твоето не е така? Искам да кажа, защо не започва с „Кс“?

– О, разбира се, че започва. – Кралицата на Рива събу едната си обувка и я вдигна в ръка. – Толнедранците просто го произнасят малко по-различно, това е всичко. Затова го пишат по този начин. Дриадите нито четат, нито пък пишат особено добре, така че не ги е грижа много за правописа.

– Значи името ти е Ксе'Недра?

– Би могло да се приеме и така. Обаче произнеси звука „Кс“ малко по-меко.

– Знаеш ли, чудех се за това от много време.

– Че защо не ме попита?

– Не зная. Така и не ми оставаше време.

– Има причина за всичко, Гарион – изтъкна кралицата. – Но никога

няма да научиш каква е тя, ако не попиташ.

– Сега приказваш също като леля Поул.

– Да, скъпи, зная. – Тя се усмихна, свали другата си обувка и размерда доволно пръсти.

– Защо се събу боса? – попита лениво той.

– Обичам да чувствам мъха под краката си. Освен това след малко мисля да поплувам.

– Много е студено. Потокът извира от ледника.

– Малко студена вода няма да ми навреди – вдигна рамене тя.

След това се изправи с предизвикателен вид и започна да се съблича.

– Се'Недра! Ами ако дойде някой?

Мъничката кралица се засмя и сякаш наоколо запяха сребърни звънчета.

– И какво от това? Няма да си намокря дрехите просто защото трябва да спазвам нормите на благоприятието. Не бъди толкова старомоден, Гарион.

– Не става дума за това, а за...

– За какво?

– Няма значение.

Се'Недра изтича с леки стъпки към езерото и изписка от удоволствие, когато ледената вода се разплиска около нея. Тя се гмурна изящно сред малките вълнички и тялото ѝ изчезна под повърхността на езерото. След няколко секунди доплува до отсрещния бряг. Там се издигаше голям, покрит с мъх дънер, наклонен към кристално чистата вода. Изящната малка кралица излезе на повърхността с разпиляна по гърба мокра коса. На лицето ѝ светеше дяволита усмивка.

– Е? – изрече въпросително тя.

– Какво „Е“?

– Няма ли да дойдеш при мен?

– Разбира се, че не.

– Може би могъщият върховен владетел на Запада се страхува от студена вода?

– Могъщият владетел на Запада има малко повече ум в главата. Не му се ще да хване настинка само защото се е поплискал малко в леденото езеро.

– Гарион, ама ти наистина ставаш скучен. Свали най-сетне короната и се отпусни.

– Короната не е на главата ми.

– Тогава свали нещо друго.

– Се'Недра!

Тя се засмя и сребърните звънчета отново запяха. След това започна да ритя с босите си крака във водата, разпръсквайки на всички страни порой от искрящи капчици, блеснали като скъпоценни камъни в светлината на предобедното слънце. После се отпусна назад и косата ѝ се разпротря като огромно бакъреночервено ветрило върху повърхността на езерото. Венецът от цветя, който бе изплела, се разпадна от палавите ѝ движения. Докато красивата малка кралица плуваше, отделните цветчета се носеха по водата и се люлееха върху вълничките.

Гарион седеше на могилка от мъх, удобно облегнат на едно дърво. Слънцето беше топло, а ароматът на дървета, трева и горски цветя изпълаваше ноздрите му. Вятърът, донесъл върху влажните си криле соления мирис на морето, шумолеше между зелените клони на високите ели, които ображдаха поляната. Златната слънчева светлина падаше на причудливи светли петна върху горския килим.

Една пеперуда излетя между високите стволоче на дърветата и се появи на слънчевата светлина. Крилете и бяха ярко обагнени в златисто и сияеха с целия блясък на небесната дъга. Привлечена от цветовете, аромата или нещо още по-тайнствено, тя се понесе с трептящи крилца през чистия въздух и се спусна към полюшващите се по повърхността на езерото цветя. Притаила дъх, Се'Недра бавно потопи главата си във водата. Над повърхността остана единствено мъничкото ѝ обърнато към небето лице. Пеперудата продължаваше любопитния си полет, идваше все по-близо и по-близо до очакващата я кралица. След това се задържа над лицето ѝ и меките ѝ крилца докоснаха устните на Се'Недра.

– О, прекрасно – изсмя се Гарион. – Съпругата ми да се държи толкова мило с една пеперуда.

– Права всичко възможно, за да получи целувка – отвърна Се'Недра и го погледна дяволито.

– Щом желаеш целувка, ще се погрижа за това – рече Гарион.

– Колко интересна мисъл! Мисля, че бих желала една веднага. Изглежда, че другият ми любовник загуби интерес. – Тя посочи пеперудата, кацнала с потрепващи криле на един храст недалеч от брега на езерото. – Ела и ме целуни, Гарион.

– Ти си точно в средата, на най-дълбокото – измърмори той.

– Е, и?

– Струва ми се, че не би поискала да излезеш, нали?

– Ти предложи целувки, Гарион. При това не постави никакви

предварителни условия.

Гарион въздъхна, изправи се и започна да се съблича.

– И двамата ще съжаляваме за това – предрече той. – Една настинка през лятото трае с месеци.

– Няма да настинеш, Гарион. Идвай по-бързо.

Младият крал изпъшка и мъжествено нагази в ледената вода.

– Ти си жестока жена, Се'Недра – изрече той с обвинителен тон и потрепера от студа.

– Не бъди такава бебе. Идвай.

Стиснал зъби, Гарион започна да пори водата към нея. Изведнъж удари пръстите на крака си в голям камък. Когато стигна до нея, тя обви студените си малки ръце около врата му и прилепи устните си към неговите. Целувката ѝ бе продължителна и го накара да изгуби равновесие. Гарион усети как устните ѝ се впиха по-силно в неговите. Тя дяволито се усмихна по средата на целувката, а след това без никакво предупреждение вдигна крака от дъното и тежестта на тялото ѝ ги преобърна.

Той се показва на повърхността и започна да плюе вода и да ругае.

– Нима не ти беше забавно? – изкикоти се Се'Недра.

– Не съвсем – измърмори Гарион. – Давенето не е сред любимите ми спортове.

Принцесата не обърна никакво внимание на последните му думи.

– Сега бездруго вече целият си мокър. Значи можеш да плуваш с мен.

Двамата плуваха заедно около четвърт час, след това излязоха от езерото треперещи, с посинели устни.

– Запали огън, Гарион – подкани го Се'Недра с тракащи от студ зъби.

– Не нося прахан – отвърна той. – Нямам и кремък.

– Тогава го направи по другия начин.

– Какъв друг начин? – попита неразбиращо младият крал.

– Знаеш какъв... – Тя направи особен жест с ръка.

– О, бях забравил.

– Побързай, Гарион. Замръзвам.

Той събра малко съчки и паднали клони, разчисти място върху мъха и съсредоточи волята си върху купчината дърва. Отначало се издигна съвсем тънка струйка дим, а след това се появиха езиците на ярък оранжев пламък. След няколко минути буен огън прашеше точно до покритата с мъх могилка. Върху нея седеше треперещата Се'Недра, свита на кълбо от студ.

– О, така е много по-добре – прошепна тя и протегна ръце към огъня. – Полезно е човек да има подръка спътник като вас, милорд.

– Благодаря ви, милейди. Милейди не би ли обмислила възможността да сложи две-три дрешки върху голото си тяло?

– Не и докато то не стане свършено сухо. Дотогава няма да обмислям никакви възможности. Мразя да навличам сухи дрехи върху мократа си кожа.

– Тогава да се надяваме, че никой няма да мине оттука. Всъщност не сме облечени подходящо за компания, знаеш ли?

– Лишен си от всякаква оригиналност, Гарион.

– Сигурно си права – призна той.

– Защо не дойдеш при мен? – покани го малката кралица. – Тук е много по-топло.

Владетелят на Рива не можа да измисли нито една причина, която би могъл да изтъкне срещу предложението ѝ, така че отиде при нея на топлия мъх.

– Виждаш ли? – рече тя и обви врата му с ръце. – Така не е ли много по-добре? – Се'Недра го целуна – истинска, пареща целувка, която накара дъха му да спре в гърлото. Сърцето му започна да бие лудо.

Когато Се'Недра най-сетне отпусна ръце и леко се отдръпна от него, Гарион огледа притеснено поляната. Едва доловимо движение недалеч от брега на езерото привлече погледа му. Той се изкашля смутено.

– Какво има? – попита го изящната кралица.

– Мисля, че онази пеперуда ни гледа – прошепна той и се изчерви.

– Нека си гледа – усмихна се тя, обви отново ръце около врата му и го целуна.

Тази година светът изглеждаше необикновено спокоен. Пролетта неусетно измина и над Морето на ветровете настъпи лято. Усилията на рода Вордю да се обособи в самостоятелно кралство завършиха с крах под яростните нападения на тежко въоръжените мимбратски „разбойници“. Отцепниците най-сетне сложиха оръжие и отправиха с истинско смирение молба до генерал Варана да бъдат приети отново в империята. Въпреки че не обичаха императорските бирници, всички те излязоха на улиците, за да приветстват победния ход на неговите легиони, завръщащи се в земите им.

Новините от Ктхол Мургос бяха съвсем откъслечни. В най-добрия случай те даваха съвсем бегъл поглед върху положението, но по всичко

личеше, че военните действия в далечния юг са все така в пълна безизходица. Малореанците на Кал Закат държаха равнините, а мургите на Ургит се бяха окопали здраво в планините.

Периодичните сведения, които Гарион получаваше от драснианското разузнаване, показваха, че възродилият се култ към Мечката едва ли прави нещо повече от това да разпространява празните си приказки туктам из провинцията.

Гарион се наслаждаваше на това затишие и тъй като в действителност нямаше належащи държавни дела, започна да спи до късно. Понякога лежеше в леглото, отпуснат в блажена дрямка, която продължаваше два-три часа след изгрев слънце.

Една такава сутрин, някъде около средата на лятото, кралят на Рива сънуваше един наистина прекрасен сън. Той и Се'Недра бяха в един хамбар във фермата на Фалдор и скачаха от голяма височина в купчина меко сено. Той бе разбуден твърде неочаквано – жена му без никакво предупреждение изхвърча от леглото и изтича в съседната стая, където започна да повръща мъчително и шумно.

– Се'Недра! – извика той и незабавно скочи от леглото и отиде при нея. – Какво правиш?

– Повръщам – отвърна тя и повдигна бледото си лице от легена.

– Зле ли ти е?

– Не – отвърна тя саркастично. – Правя го просто за удоволствие.

– Ще повикам някой от лекарите – извика Гарион и грабна халата си.

– Я остави това.

– Но ти си зле.

– Разбира се, че не се чувствам добре, но не ми трябва лекар.

– Глупости, Се'Недра. Щом ти е зле, значи имаш нужда от лекар.

– Би трябвало да се чувствам тъкмо така – каза му тя.

– Какво?

– Изобщо ли не се досещаш, Гарион? Вероятно през следващите няколко месеца ще ми става лошо всяка сутрин.

– Абсолютно нищо не разбирам, Се'Недра.

– Ти си невероятно недосетлив. На жените в моето състояние винаги им се повдига сутрин.

– Състояние ли? Какво състояние?

Малката кралица вдигна отчаян поглед към тавана.

– Гарион – изрече тя, подчертавайки театрално търпението си. – Помниш ли онзи малък проблем, който имахме миналата есен?

Проблемът, който ни накара да повикаме лейди Поулгара.

– Ами... да.

– Много се радвам, че не си го забравил. Е, това затруднение вече не съществува.

Гарион я погледна и полека започна да схваща значението на думите ѝ.

– Искаш да кажеш, че...

– Да, скъпи – отвърна му тя с бледа усмивка. – Ще станеш баща. А сега моля отново да ме извиниш. Струва ми се, че пак ще повърна.

13.

Не съвпаднаха. Гарион усилено се опитваше да изтълкува смисъла на откъсите по друг начин, променяше значението им, ала, изглежда, не бе възможно да ги приведе в съответствие. С известна сигурност можеше да се твърди единствено, че и двата описват един и същ период, но приликата свършваше дотук. Пасажите просто се отдалечаваха и имаха съвсем противоположно значение. Навън беше ведра златна есен, а прашната библиотека изглеждаше някак мрачна, студена и неприветлива.

Гарион не смяташе, че принадлежи към съсловието на учените, затова подходи с известна неохота към задачата, която му бе поставил Белгарат. От една страна, го плашеше огромното количество документи, които трябваше да прочете, пък и тази тъмна малка стаичка с нейния мирис на древни пергаменти и подвързия от плесенясала кожа го потискаше. Ала той се бе занимавал с неприятни неща и преди. Въпреки че му бе малко неприятно, кралят на Рива усърдно прекарваше поне два часа на ден в библиотеката и се бореше със старинните книги и свитъци, често написани с труден за разчитане почерк. Това поне бе по-добро занимание, отколкото да чисти съдове в кухнята.

Гарион стисна зъби и сложи на масата двата свитъка съвсем близо един до друг, за да ги сравни отново. Четеше бавно и на висок глас; може би се надяваше, че ушите му ще доловят това, което очите вероятно пропускаха. Откъсът в Даринския сборник изглеждаше сравнително ясен. В него пишеше: „Чуйте! В деня, когато Кълбото на Алдур лумне в пурпурни пламъци, светът ще разбере името на Детето на Мрака. Пазете добре сина на Детето на Светлината, защото то не ще има брат. И ще се случи така, че онези, които някога бяха едно същество, а сега са две, ще

се срещнат отново и след този сблъсък единия от тях вече няма да го има.“

Кълбото наистина бе блеснало в пурпурни пламъци и бе разкрито името на Детето на Мрака – Зандрамас. Това съвпаднаше с „изминалите събития“. Сведението, че синът на Детето на Светлината – неговият син, няма да има братя, разтревожи леко Гарион. Първоначално той реши, че значението на тези думи е следното: той и Се'Недра ще имат само едно дете. Но колкото повече мислеше за това, толкова по-силно се убеждаваше, че в разсъжденията му има пропуски. Та в ръкописа бе споменато, че те ще имат само един син. Нищо не се казваше за дъщери. Колкото повече мислеше за това, толкова по-силно го блазнеше представата за цял рояк бъбрещи малки момиченца.

Последното изречение, където се говореше за двете същества, които някога били едно, все още няма никакъв смисъл, но кралят беше сигурен, че ще открие тайното послание.

Гарион следеше с пръст редовете на Мринския сборник, взирайки се съсредоточено в буквите под блещукащата светлина на свещта. Прочете откъса още веднъж, съвсем бавно и внимателно:

„И Детето на Светлината ще се срещне с Детето на Мрака и ще го победи...“ Това очевидно се отнасяше за срещата му с Торак. „... и тъмнината ще избяга.“ Тъмното пророчество наистина бе изчезнало в небиетието след смъртта на бог Торак. „Но внимавайте, камъкът, който лежи в центъра на светлината...“ – това очевидно беше Кълбото на Алдур, – „... ще...“ Върху една от думите точно на това място бе паднала капка мастило. Гарион се намръщи, напрегна всички сили, опитвайки се да разбере каква дума може да лежи под това безформено петно. Дори само като се взираше в него, го завладяваше някаква особена умора. Сякаш усилията, необходими да отмести тази мастилена капка и да види какво се крие под нея, бяха големи колкото силата, нужна за повдигането на огромна планина. Той сви рамене и продължи: „... и тази среща ще се състои на място, което вече не съществува. Там ще бъде направен правилният избор.“ Тези последни редове бяха умопомрачителни. Щеше му се да изреве от отчаяние. Та как е възможно среща – или каквото и да било друго – да се състои на място, което вече не съществува? И какво бе значението на думата „избор“? Какъв избор? Чий избор? Избор между какво и какво?

Гарион изруга и отново прочете откъса. Още веднъж го обзе онова чудновато изтощение, когато очите му стигнаха до петното върху страницата. Той го отмина, без да му обръща особено внимание, и продължи

нататък. Нямаше значение каква би могла да бъде думата под капката мастило. Тя си оставаше просто дума, а една единствена дума не би могла да има чак толкова голямо значение. Кралят на Рива остави раздразнено ръкописа настрана и се замисли върху противоречието между двата откъса. Първото обяснение, което му дойде наум, бе, че на това място, както и в много други случаи в сборника, всеизвестната лудост на пророка внезапно е взела връх над разсъдъка му. Освен това беше напълно възможно този препис да не е съвсем точен. Може би писарят, който го бе правил, беше пропуснал непреднамерено един или два реда в мига, когато бе изцапал страницата с мастило. Гарион си припомни един случай, когато самият той бе сторил това. Тогава бе превърнал една прекрасна любезна прокламация в ужасно изявление. Без малко щеше да обяви себе си за военен диктатор на всички кралства, разположени на юг от Източната стена. Когато откри досадната грешка, Гарион не просто изтри обидните редове, но, разтреперан, изгори целия документ. Така беше сигурен, че никой никога няма да го види.

Кралят на Рива стана, протегна се, за да облекчи схванатите си мускули, и се приближи към малкия, скрит зад решетка прозорец на библиотеката. През последните няколко седмици нощите бяха захладли и по високите поляни над града вече падаше слана. Дните обаче бяха топли и изключително приятни. Гарион проследи с поглед положението на слънцето, за да прецени колко е часът. Бе обещал да се срещне на обяд с граф Валгон, високоуважаемия посланик на Толнедра, и не искаше да закъснява. Леля Поул многократно бе подчертавала колко е важна точността и Гарион винаги правеше всичко, което бе по силите му, за да не кара хората да го чакат.

Върна се на масата и разсеяно нави двата свитъка. Съзнанието му все още продължаваше да се бори с проблема за несъответствието на пасажите. След това духна свещите, излезе от библиотеката и внимателно затвори вратата.

Валгон, както винаги, бе твърде досаден. Гарион чувстваше, че в характера на толнедранците има някаква вродена надутост, която не им позволява да се изразяват, без да украсяват езика си до непоносимост. Този ден обсъждаха „приоритетите“ при разтоварването на търговските плавателни съдове в пристанището на Рива. Валгон, изглежда, ужасно харесваше думата „приоритети“, защото намираще начин да я включва в разговора поне веднъж във всяко второ изречение. Истинската причина за посещението на Валгон, изглежда, беше да представи пред риванския Крал молба – или може би конкретно искане – толнедранските

търговци да получават с предимство достъп до ограничената площ на пристаните в долната част на града.

– Драги ми Валгон – подхвана Гарион, търсейки някакъв дипломатичен начин да откаже на посланика. – Всъщност смятам, че този въпрос се нуждае от... – Той спря и вдигна очи: вниманието му беше привлечено от изскърцването на масивните, украсени с дърворезба врати на тронната зала, които се отвориха тъкмо в този миг.

Един от високите стражи със сиви наметала, които винаги стояха на пост пред тронната зала, влезе с тежки стъпки, прокашля се леко и обяви с глас, който вероятно се чуваше чак до другия край на острова:

– Нейно кралско величество кралица Се'Недра, имперска принцеса на Толнедранската империя, командваща войските на Запада и възлюблена съпруга на Негово величество Белгарион Богоубиеца от Рива, господар на Западното море и Върховен владетел на Запада!

Дребничката Се'Недра влезе с престорено сериозен вид. Раменете ѝ бяха гордо изправени, сякаш тя въобще не чувстваше тежестта на всички тези високи титли. Беше облечена в зелена кадифена рокля, чиито блестящи нишки напомняха бляскавите пера на дива патица. Дрехата на кралицата бе набрана под гърдите, за да скрие нарастващата ѝ талия. Очите ѝ блестяха лукаво.

Валгон се поклонил любезно.

Се'Недра докосна ръката на часовия, повдигна се на пръсти и му прошепна нещо. Той кимна, обърна се отново към трона в предната част на залата и отново се изкашля.

– Негово височество принц Келдар от Драсния, племенник на многообичания покоен крал Родар и братовчед на крал Кева, главнокомандващ походите на кралствата от Севера.

Гарион скочи от трона, обзет от неописуемо изумление.

Силк влезе величествено в тронната зала. Жакетът му бе в наситен перленосив цвят, по пръстите му блестяха множество пръстени, тежък златен ланец с голям сапфир висеше на врата на уважаемия принц.

– Не се притеснявайте, господа – обърна се драснианецът към Гарион и граф Валгон и размахна театрално ръка. – Не е необходимо да ставате. – Той протегна величествено дланта си към Се'Недра и двамата слязоха по широката, покрита с килим пътека край трите непрестанно пламтящи огънове в специално изградените огнища на пода.

– Силк! – възкликна Гарион.

– Същият – отвърна Силк с лек присмехулен поклон. – Ваше величество изглежда добре, като имаме предвид...

– Като имаме предвид какво?

Силк му намигна.

– Очарован съм от възможността отново да се срещна с толкова прочут и благороден търговец, принц Келдар – измърмори учтиво Валгон. – Ваше височество се превърна в легенда през последните години. Подвизите ви на изток доведоха до пълно отчаяние големите търговски родове в Тол Хонет.

– Човек от време на време постига някои скромни успехи – отвърна Силк, духна върху един от масивните пръстени на лявата си ръка, на който бе инкрустиран голям рубин, и след това изтри скъпоценния камък в жакета си. – В следващия си доклад, моля, предайте моите почитания на вашия нов император. Начинът, по който елиминира проблема с рода Вордю, беше безупречен.

Валгон си позволи лека усмивка.

– Сигурен съм, че негово императорско величество ще оцени доброто ви мнение за него, принц Келдар. – След това посланикът се обърна към Гарион. – Знам, че ваше величество има да обсъжда много неща със стария си приятел. Можем да оставим разрешаването на нашия проблем за друго, по-удобно време. – Валгон се поклони. – Ако ваше величество позволи, ще се оттегля.

– Разбира се, Валгон – отвърна Гарион. – Много ви благодаря.

Толнедранецът отново се поклони и безшумно напусна тронната зала.

Се'Недра пристъпи към трона и хвана нежно Силк за ръката:

– Надявам се нямаш нищо против, че те прекъсваме, Гарион – заговорих ти. – Зная, че с Валгон сте водили особено приятен разговор.

Гарион направи гримаса и попита:

– Каква беше целта на цялата тази официалност? Искам да кажа, защо изредихте всички тези величествени титли?

Силк се засмя.

– Идеята бе на Се'Недра. Тя предположи, че ако впечатлиш Валгон с няколко десетки титли, ще можем да го накараме да си тръгне. Нещо важно ли прекъснахме?

Гарион го изгледа навъсено.

– Посланикът говореше за разтоварването на толнедранските търговски кораби. Мисля, че ако бе употребил думата „приоритети“ още веднъж, щях да скоча и да го удуша.

– О? – възкликна Се'Недра и отвори широко очи. – Дали пък да не го повикаме?

– Доколкото схващам, не го харесваш особено – предположи Силк.
– Той е от рода Хонет – отвърна Се'Недра и изпръхтя презрително.
– Мразя хонетите.

– Да отидем някъде, където ще можем да поговорим спокойно – предложи Гарион и огледа официалната тронна зала.

– Както желае ваше величество – изрече Силк с тържествен поклон.

– О, я стига! – прекъсна го Гарион, слезе от кралския подиум и ги поведе към страничната врата.

Когато стигнаха в тихите, огрени от слънце кралски покои, Гарион въздъхна с облекчение, свали короната и смъкна от гърба си официалната мантия.

– Нямах представа колко топло държи тази дреха – измърмори той и захвърли мантията върху едно кресло в ъгъла.

– Така ще я смачкаш, скъпи – напомни му Се'Недра, взе мантията и внимателно я окачи върху облегалката на един стол.

– Може би ще успее да ти намеря роба от малореански сатен в подходящ цвят и с втъкани сребърни нишки – каза Силк. – Ще изглежда много впечатляващо и въобще няма да ти тежи.

– Прекрасна идея – рече Гарион.

– И съм сигурен, че мога да ти я предложа на много привлекателна цена.

Гарион го изгледа сепнато и Силк се разсея.

– Никога няма да се промениш, нали, Силк? – попита Се'Недра.

– Разбира се, че не – отвърна той и се отпусна без покана в едно кресло.

– Какво те води в Рива? – попита го Гарион и седна срещу приятеля си.

– Преди всичко привързаността ми към вас. Не съм ви виждал вече няколко години. – Дребничкият драснианец се огледа. – Да ви се намира нещо за пиене?

– Все ще измислим нещичко – засмя се Гарион.

– Имаме много хубаво вино – предложи му Се'Недра и се приближи до един тъмен полиран бюфет. – Опитваме се да държим Гарион далеч от обикновеното пиво.

Силк вдигна вежда.

– За нещастие кралят има особена склонност да пее, когато погълне няколко халби пиво – обясни кралицата. – В никакъв случай не бих искала да те подлагам на това изпитание.

– Добре де, стига – недоволно каза Гарион.

– Проблемът е не толкова в гласа му – продължи безмилостно Се'Недра. – По-скоро буди внимание начинът, по който той търси подходящите тонове и не ги намира.

– Имаш ли нещо против да прекратиш коментарите? – попита я Гарион.

Малката кралица се засмя звънко и напълни две сребърни чаши с червено като кръв толнедранско вино.

– Ти няма ли да ни правиш компания? – попита Силк.

Се'Недра сбърчи нослето си.

– Наследникът на риванския престол не проявява особено топло отношение към виното – отвърна тя и постави деликатно ръка върху големия си корем. – А може би точно обратното – много го харесва. Виното го кара да рита, а предпочитам да не изпотроши половината ми ребра.

– А, да – отвърна тактично Силк.

Се'Недра сложи чашите на масата.

– Сега, ако ме извините, господа, време е да посетя банята.

– Любимото й занимание – обясни Гарион. – Прекарва поне два часа всеки следобед в женската баня, макар че не е мръсна и няма никаква нужда от това.

Кралицата вдигна рамене.

– Водата отпуска гърба ми. От известно време нося доста тежест. – Тя още веднъж докосна корема си. – Струва ми се, че натежавам все повече с всеки ден.

– Радвам се, че жените раждат децата. Сигурен съм, че аз наистина не бих имал сили за това.

– Ти си едно противно дребно човече, Келдар – отвърна му дръзко малката кралица.

– Точно такъв съм, разбира се – усмихна се самодоволно принцът.

Се'Недра го изгледа смразяващо и отиде да потърси лейди Арел, която обикновено я придружаваше в баните.

– Тя просто цъфти – отбеляза Силк. – И не е толкова непоносима, колкото очаквах.

– Да беше я видял преди няколко месеца.

– Лошо ли беше положението?

– Просто не можеш да си представиш.

– Така става с всяка жена. Поне така са ми казвали.

– А ти къде се изгуби напоследък? – попита Гарион и се отпусна на стола. – До нас не достигаха много новини за теб.

– Бях в Малореа – отвърна Силк и отпи от виното си. – Търговията

с кожи вече не представлява никакво предизвикателство за мен, затова оставих Ярблек да се занимава с нея. Сметнахме, че можем да натрупа-ме много пари от търговия с малореанска коприна, килими и необработени скъпоценни камъни. Затова дойдох тук да проуча как всъщност стои въпросът.

– В Малореа не е ли твърде опасно за западния търговец?

Силк сви рамене.

– Що се отнася до това, не е по-лошо, отколкото в Рак Госка или Тол Хонет. Прекарал съм целия си живот на опасни места, Гарион.

– Не би ли могъл просто да купуваш стоката в Яр Марак или Тул Зелик, когато разтоварят малореанските кораби?

– Цените на място, във вътрешността на Малореа, са много по-добри. Щом стоката премине през нови ръце, цената ѝ се удвоява.

– В това има смисъл – отбеляза Гарион и погледна приятеля си. Изпитваше известна завист за свободата, с която дребничкият драснианец кръстосваше целия свят и отиваше, където си поиска. – Каква е днес Малореа в действителност? – попита кралят. – Чуваме разни истории, но ми се струва, че в по-голямата си част те са чисти измислици.

– Там сега е смутно време – отвърна сериозно Силк. – Кал Закат е далеч, съсредоточил е вниманието си върху войната с мургите. Гролимите се разбягаха на всички страни, щом чуха за смъртта на Торак. Малореанското общество винаги е било управлявано или от Мал Зет, или от Мал Яска – императора или църквата, – но в момента, изглежда, никой не изпълнява тези задължения. Бюрократичните управляващи чиновници се опитват да удържат нещата, но малореанците имат нужда от силен водач, с какъвто в момента не разполагат. Какви ли не странни неща се появяват по тези земи – бунтове, нови религии, размирици – да не ти разправам.

Гарион изведнъж се сети за нещо и попита:

– Да си попадал на името Зандрамас?

Силк го погледна остро.

– Странно е, че ме питаш за това – рече той. – Когато бях в Боктор, точно преди Родар да умре, разговарях с Джейвлин. Случи се така, че и Еранд бе там. Момчето отправи същия въпрос към Джейвлин. Шефът на драснианското разузнаване отговори, че това е даршивско име. Това бе почти всичко, което знаеше. Когато се върнах в Малореа, поразпитах на няколко места, но хората стискаха устни и юмуци всеки път, щом споменех за това. Тъй че престанах. Подразбрах, че името е свързано с някоя от новопоявилите се религии, за които ти казах преди малко.

– Случайно да си чувал за нещо, наречено „Сардион“ или може би „Ктраг Сардиус“?

Силк се намръщи и допря ръба на чашата до долната си устна.

– Звучи ми познато, но не мога да се сетя точно къде съм го чувал.

– Ако случайно си спомниш, обади ми се незабавно. Ще ти бъда много благодарен, ако ми разкажеш всичко, което си научил по този въпрос.

– Важно ли е?

– Мисля, че може да се окаже сериозна работа. Дядо и Белдин се опитват да открият истината за това.

– Имам връзки в Мал Зет и Мелцен – отбеляза Силк. – Когато се върна в Малореа, ще видя какво мога да направя по този въпрос.

– Значи скоро пак ще се връщаш там, така ли?

Дребничкият драснианец кимна утвърдително.

– Щях да остана там, но се появиха малки затруднения в Яр Надрак. Крал Дроста взе да става твърде алчен. Даваме му огромни подкупи. Това е много полезно за нас, защото парите го убеждават да си затваря очите за някои наши дейности в кралството му. Но той изведнъж реши, че сме натрупали прекомерно внушително богатство, и започна да обмисля денонощно идеята да отчужди владенията ни в Гар ог Надрак. Наложил се да се върна и да го разубеда.

– И как успя? Винаги съм имал впечатлението, че Дроста прави в Гар ог Надрак каквото си поиска.

– Заплаших го – обясни Силк. – Изтъкнах, че съм близък роднина на краля на Драсния. Освен това намекнах, че съм в много приятелски отношения с Кал Закат. Мисълта за нападение от изток или от запад никак не му хареса и той се отказа да ни пречи.

– Наистина ли си в приятелски отношения със Закат?

– Никога не съм го срещал, но Дроста не знае за това.

– Значи си го излъгал? Не е ли опасно?

Силк се засмя.

– Много неща са опасни, Гарион. И двамата сме попадали в затруднено положение. Рак Ктхол не бе най-приятното място на света, ако си спомняш, а Ктхол Мишрак направо ме изнервяше.

– Знаеш ли, Силк? – каза Гарион замислено. – Малко ми липсва всичко това.

– Какво разбираш под „всичко това“?

– Не зная... опасността, вълнението. Нещата при мен станаха твърде спокойни. Маневрите, които предприемам, за да се изплъзна от

исканията на толнедранския посланик, са почти единственото вълнуващо нещо за мен сега. Понякога ми се иска... – Той спря и остави мисълта си незавършена.

– Ела с мен в Малореа, ако искаш – предложи му Силк. – Мога да намеря интересна работа за човек с твоите способности.

– Се'Недра няма да бъде очарована, ако замина тъкмо сега.

– Това е една от причините, поради която така и не се ожених – заяви Силк. – Затова пък не се налага да се тревожа за такива неща.

– Ще се отбиеш ли в Боктор на връщане към Малореа?

– Може би за съвсем кратко. Посетих хората, които трябваше да видя, докато пътувах насам от Яр Надрак. Порен и Кева са много добре. Той вероятно ще бъде добър крал, когато порасне. Отбих се да видя и Джейвлин, разбира се. В една или друга степен от мен се очаква да го сторя. Харесва му да събира информация за това какви са впечатленията ни от чуждите страни, дори и когато действията ни не са свързани с каквито и да било официални задължения.

– Джейвлин е много добър, нали?

– Най-добрият.

– Винаги съм мислил, че най-добрият си ти.

– Съвсем не, Гарион – усмихна се Силк. – Аз съм твърде непостоянен, блестящ може би, но непостоянен. Много лесно се отклонявам от първоначалните си намерения. Но щом Джейвлин преследва нещо, той не позволява никому да застане на пътя му. Вниманието му е съсредоточено единствено върху крайната цел, до мига, когато я постигне. Точно сега се опитва да стигне до истината за култа към Мечката.

– Постигнал ли е някакви успехи?

– Все още не. От няколко години се опитва да внедри някого във върховния съвет на култа, но още не му се е удало да го стори. Казах му, че трябва да изпрати Хънтър, но той отвърна, че Хънтър бил зает с нещо друго, и ме посъветва да си гледам работата.

– Хънтър? Кой е Хънтър?

– Нямам никаква представа – призна Силк. – Това не е една и съща личност по всяко време, разбираш ли. Хънтър е просто име, което получава най-тайният ни шпионин, и това име от време на време сменя носителя си. Само Джейвлин знае кой е Хънтър, но той няма да го разкрие никому, дори и на Порен. Самият Джейвлин бе Хънтър за известно време, преди около петнадесет години. Не е необходимо Хънтър винаги да бъде драснианец. Може дори да не е мъж. Възможно е Хънтър да се окаже всеки на света. Има вероятност да бъде някой, когото познаваме –

Барак може би, или Релг, а защо не някой в Нийса?

– Мандорален, може би – предположи Гарион и се усмихна.

Силк се замисли.

– Не, Гарион – заключи той. – Не смятам, че Мандорален има подходящите качества за този занаят, но понякога изборът на агент Хънтър може наистина да те изуми. Няколко пъти Хънтър е бил дори мург.

– Мург ли? Че как се доверявате на мург?

– Не съм казвал, че винаги трябва да се доверяваме на Хънтър.

Гарион безпомощно поклати глава.

– Никога няма да разбере шпионите и особените им занимания.

– Това е игра – обясни Силк. – След като известно време си участвал в нея, тя става по-важна от това на чия страна си. Причините, поради които вършим разни неща, често пъти са наистина неведоми.

– Забелязал съм – отвърна Гарион. – И тъй като вече заговорихме по същество – каква е истинската причина за идването ти в Рива?

– Това не е никаква тайна, Гарион – отговори Силк учтиво и оправи маншетите на сивия си жакет. – Преди няколко години разбрах, че един пътуваш търговец лесно губи поглед върху нещата. Ако искаш да се задържиш на върха в определена държава, където се случват най-различни неща, трябва да имаш свой агент в тази страна. Някой, който умее да се възползва от възможностите, възникнали при определена ситуация. Набелязал съм някои пазари за определени ривански стоки: стъкло, здрави ботуши, вашите къси вълнени наметала и разни други неща. Затова реших, че не би било зле да имам представител тук.

– Това наистина е много умна идея, Силк. Търговията в града е в лек застой. Бихме могли да използваме интереса към някои стоки, за да я пооживим.

Силк се усмихна лъчезарно.

– А пък аз винаги мога да намеря приложение на допълнителните приходи, които ще ми донесеш – добави Гарион.

– Какво?!

– В кралството има определени данъци, Силк. Те не са твърде обременяващи, сигурен съм, че разбираш това. Управлението на една държава е много скъпо.

– Гарион! – В гласа на Силк се долавяха обидени нотки.

– Това е едно от нещата, които научих най-напред. Хората не се гневят толкова много на данъците, когато са сигурни, че всички граждани плащат еднакво. Не бих могъл да правя изключение, дори и за стар приятел. Ще те представя на Кайл. Той е главният ми администратор и

ще уреди всички необходими формалности.

– Ужасно съм разочарован от теб, Гарион – каза Силк унило.

– Ти самият си казвал много пъти: „Търговията си е търговия“. В края на краищата това е точно така, нали?

Някой почука на вратата.

– Да – каза Гарион.

– Пазителят на Рива, ваше величество – обяви стражът.

– Да влезе.

Високият Пазител на Рива, чиято коса започваше да сивее, влезе безшумно при тях.

– Принц Келдар – поздрави той Силк и кимна леко. След това се обърна към Гарион. – Не бих ви тревожил, ваше величество – извини се той, – ала възникна спешен въпрос.

– Разбира се, Бранд – отвърна любезно Гарион. – Седни.

– Благодаря, Белгарион – каза с благодарност Бранд и се отпусна на един стол. – Краката ми не са такива, каквито бяха навремето.

– Май никак не е забавно да остарееш – подхвана Силк. – Умът става по-остър, но всичко друго започва да се разрушава.

Бранд се усмихна за миг.

– Имало е сбиване в гарнизона, тук в Цитаделата, Белгарион – почна той и без губене на време премина директно на въпроса. – Сам ще накажа двамата млади мъже, замесени в него, но помислих, че ако ти поговориш с тях, ще се избегне възможността за кръвопролитие.

– Кръвопролитие ли?

– Скарали са се за нещо съвсем незначително, но постепенно нещата загубели. Сдърпали са се малко, разклатили са си по няколко зъба. С това всичко е трябвало да приключи, но двамата започнали да отправят официални предизвикателства един към друг. Бях съвсем сигурен, че не би искал в тази работа да се намесват мечове.

– Прав си.

– Мога да им заповядам да оттеглят предизвикателствата, но винаги има вероятност да се измъкнат посред нощ, да намерят някое уединено място и да проведат двубоя там. Мнението ми е, че ако кралят разговаря с тях, бихме могли да предотвратим тази глупост. И двамата са твърде способни младежи. Не бива да допуснем да се кълцат като зелки.

Гарион кимна в знак на съгласие.

– Изпрати тези луди глави при мен. Нека това бъде първото нещо, което...

Медальонът, който кралят на Рива носеше винаги, за миг трепна по

особен начин и Гарион изведнъж прекъсна мисълта си, уплашен от потръпването на метала върху гърдите му. Амулетът изведнъж се нажежи и в ушите на Гарион зазвуча странно бръмчене.

– Какво има, Гарион? – попита го любопитно Силк.

Гарион вдигна едната си ръка, сякаш се опитваше да определи източника на звука. Бръмченето спря и кралят изведнъж чу гласа на Се'Недра. Малката кралица го викаше отчаяно.

„Гарион, помогни ми!“

Той скочи. Бранд и Силк го гледаха смяно.

– Се'Недра! – извика той. – Къде си?

„Помогни ми, Гарион! В банята! В банята!“

– Бързо! – обърна се възбудено Гарион към двамата мъже. – Се'Недра се нуждае от помощта ни! В банята! – Кралят изхвърча от стаята, като грабна един меч, подпрян в ъгъла.

– Какво става? – попита Силк, докато тичаше до краля и Бранд в коридора.

– Не зная! – извика Гарион. – Но ме вика да ѝ помогна! – Кралят измъкна меча от ножницата. – Нещо става долу в банята.

Слизаха сякаш безкрайно дълго по осветеното от факли стълбище – банята се намираше в подземие то на Цитаделата. Гарион прескачаше по три-четири стъпала наведнъж, Силк и Бранд го следваха по петите. С мрачни лица, стиснали в ръце готови за бой оръжия, тримата тичаха бясно надолу. Уплашени слуги отскачаха, за да им направят път.

Спряха пред вратата на дамската баня, залостена от вътрешната страна с тежко желязно резе. Гарион съсредоточи волята си върху масивните дъски и заповяда:

– Пръсни се!

И обкованата с желязо врата изскочи от пантите си. Картината от другата ѝ страна бе ужасяваща. Лейди Арел лежеше свита на кълбо върху покрития с плочки под. Между плешките ѝ стърчеше дръжката на кинжал. В средата на потъналия във водни пари басейн някаква висока кокалеста жена с тъмно наметало безмилостно притискаше нещо под водата. Жертвата ѝ слабо се съпротивляваше, а над нея, разпиляна върху повърхността на водата като огромно бакъреночервено ветрило, плуваше косата на малката кралица.

– Се'Недра! – извика Гарион и скочи в басейна с високо вдигнат меч.

Жената с наметалото се сепна, погледна го уплашено и побягна, хвърляйки водни пръски във всички посоки.

Безжизненото тяло на Се'Недра изплува на повърхността, обърнато с лицето надолу, и започна да се полюшва във водата. Гарион нададе болен вик, хвърли меч и тръгна към кралицата с бързи, мъчителни крачки през дълбоката до пояс вода. Бе протегнал отчаяно ръце към отпуснатото тяло, което се поклащаше на повърхността.

Ревейки от ярост, Бранд хукна по покритата с плочки пътека около басейна след високата жена, която тичаше с всички сили към една малка странична врата в отсрещния край на банята. Ала Силк вече го бе изпреварил и с бързи крачки се носеше след жената, която стискаше в ръка кинжал с дълго острие.

Гарион взе на ръце тялото на жена си и закри през водата към края на басейна. С ужас установи, че тя не диша.

– Какво да правя? – извика той отчаяно. – Лельо Поул, какво да правя?

Ала леля Поул я нямаше. Той положи Се'Недра на плочките край басейна. Тялото на Се'Недра не помръдваше, гърдите ѝ не трепваха, лицето ѝ бе с мъртвешки синьо-сив цвят.

– Помогнете ми! – изкрещя Гарион, хвана здраво мъничкото безжизнено тяло и го притисна към себе си.

Усети до гърдите си рязко импулсивно движение, подобно на удар на сърце. Вгледа се в неподвижното лице на съпругата си, търсейки отчаяно някакъв признак на живот. Но Се'Недра не помръдна, малкото ѝ тяло остана отпуснато. Кралят отново я притисна към себе си.

Още веднъж усети внезапното движение, което приличаше на лек удар близо до сърцето му. Отново отдръпна Се'Недра от себе си. Очите му плуваха в сълзи, ала той продължи да търси с поглед източника на странното туптене. Блещукащата светлина на една от факлите, прикрепени с железни пръстени по мраморните стени на помещението, сякаш тантуваше върху лъскавата повърхност на сребърния амулет, завързан на врата ѝ. Нима бе възможно... Кралят на Рива докосна амурета. Пръстите му внезапно изтръпнаха болезнено и той рязко отдръпна ръка. След това стисна медальона в юмука си и почувства как металът тупти като сребърно сърце, биешо със слаб, непостоянен ритъм.

– Се'Недра! – извика рязко Гарион. – Събуди се! Моля те, не умирай, Се'Недра! – Ала не последва никакъв признак на живот, тялото на съпругата му остана отпуснато, безсилно. Все още стискайки сребърния амулет в ръка, кралят на Рива заплака. – Лельо Поул – ридаше той съкрушено. – Какво да правя сега?

– Гарион? Ти ли си? – прозвуча гласът на леля Поул някъде от

много далеч.

– Лельо Поул! – изплака той. – Помогни ми!

– Какво има? Какво се е случило?

– Се'Недра. Тя... Удавиха я – изхлипа Гарион и целият ужас на преживяното се стовари върху него със силата на мощен, съкрушителен удар. Той отново заплака сподавено. Мъчителните му ридания разтърсиха каменния свод.

– Стига! – Гласът на леля Поул изплюща като камшик. – Къде? – попита тя. – Кога се случи това?

– Тук в банята. Тя не диша, лельо Поул. Мисля, че е мъртва.

– Стига си дрънкар глупости, Гарион! – Гласът ѝ му подежда като жестока плесница. – Преди колко време престана дишането ѝ?

– Преди няколко минути... Не зная точно.

– Нямаме време за губене. Извади ли я от водата?

– Да. Но тя не диша! Лицето ѝ е пепеляво.

– Слушай внимателно. Трябва да махнеш водата от дробовете ѝ. Обърни я по корем и започни да притискаш и отпускат гърба ѝ на равни интервали. Опитай да го направиш с ритъма на нормалното дишане. Внимавай да не натискаш твърде силно, защото може да нараниш бебето.

– Но...

– Прави каквото ти казвам, Гарион!

Той преобърна безмълвната си съпруга и внимателно започна да притиска и отпуска ребрата ѝ. От устата на дребничката кралица излезе удивително голямо количество вода, но тя си оставаше безжизнена и неподвижна.

Гарион спря и отново стисна амулета.

– Нищо не става, лельо Поул.

– Не спирай!

Кралят отново започна да притиска ритмично ребрата на Се'Недра. Почти се бе отчаял, когато неочаквано тя се изкашля. Гарион едва не се разплака от радост и продължи да натиска гърба ѝ. Се'Недра пак се прокашля и започна немощно да плаче. Гарион сложи ръка върху медальона.

– Тя плаче, лельо Поул! Жива е!

– Добре. Вече можеш да спреш. Какво стана?

– Някаква жена се опита да я убие тук, в банята. Силк и Бранд я гонят.

Последва дълго мълчание.

– Разбирам – каза накрая леля Поул. – Сега слушай, Гарион, слушай ме внимателно. След случилото се дробовете на Се'Недра ще бъдат твърде слаби. Най-опасни сега за нея ще бъдат възможните възпаления, причинени от запушването им, както и високата температура. Сложи я да легне. Нейният живот и този на бебето зависят от това. Щом дишането ѝ се поуспокои, занеси я в леглото. Ще дойда възможно най-бързо.

Гарион със светкавична бързина събра всички кърпи и дрехи, изпечили се пред очите му, и направи легло за съпругата си. Тъкмо я зави с един плащ и се върна Силк. Лицето му бе мрачно. Бранд, силно задъхан, се появи малко след дребния драснианец.

– Добре ли е? – попита огромният Пазител на Рива. На лицето му бе изписана отчаяната му загриженост за малката кралица.

– Мисля, че да – отговори Гарион. – Вече диша. Жената избяга ли?

– Не успя – отговори Силк. – Гоних я чак до бойниците и тъкмо да я хвана, се хвърли от стената на крепостта.

– Добре – каза Гарион, без да се замисля.

– Всъщност никак не е добре. Трябваше да я разпитаме. Сега никога няма да разберем кой я е изпратил да извърши това зловещо убийство.

Бранд бе приклеknал натъжен край отпуснатото тяло на племенницата си.

– Бедната ми Арел – прошепна той. Сълзи задавиха гласа му. След това огромният воин коленичи до нея и хвана дръжката на кинжала, който стърчеше от гърба и. – Дори и мъртва е служила на своята кралица – изрече той гордо.

Гарион го погледна.

– Кинжалът е заседнал дълбоко в тялото ѝ – обясни Бранд и дръпна силно дръжката. – Убийцата не е успяла да го измъкне. Затова се опитваше да удави Се'Недра. Ако бе измъкнала кинжала, щяхме да пристигнем твърде късно.

– Ще разбере кой е замислил това – заяви Гарион със стиснати зъби. – Ще наредя да го одерат жив.

– Това ми звучи добре – съгласи се Силк. – Можем и да го сварим жив. Това е любимото ми наказание.

– Гарион – изрече тихо Се'Недра и всички мисли за отмъщение изчезнаха от съзнанието на краля, щом той се обърна към измъчената си жена. Докато я притискаше нежно до гърдите си, той смътно чу как Силк разговаря с Бранд.

– Нека някой прибере онова, което е останало от убийцата –

приказваше отсечено дребничкият мъж. – Искам да ми донесат всички нейни дрехи.

– Дрехите й ли?

– Точно така. Жената вече не може да говори, но дрехите й могат. Би се учудил колко много неща можеш да научиш за някого, разглежайки бельото му. Искаме да разберем кой стои зад това престъпление, а мъртвата жена е единствената ни следа. Искам да разбера коя е и откъде е дошла. Колкото по-скоро го направя, толкова по-скоро ще започнем да загреваме маслото.

– Какво масло?

– Ще сваря човека, който стои зад убийството. Ще загревам маслото много бавно и ще подхожда с голямо внимание към всяка подробност, заклевам се.

14.

Поулгара пристигна късно същия следобед. Никой не намираше за уместно да повдига въпроса как е прекосила стотици левги за броени часове, вместо за седмици. Стражът, който бе стоял на пост на бойниците в Цитаделата и който я съпроводи до стаята на пострадалата кралица, гледаше с обезумели очи. По всичко личеше, че току-що е видял нещо, за което предпочита да не приказва.

Когато вълшебницата пристигна, Гарион бе в разгара на дискусията относно лечебната стойност на кръвопускането. Кралят разгорещено спореше с един от придворните лекари – разговорът бе стигнал дотам, че Гарион бе извадил мечта си, за да се противопостави на слисания лечител, който се приближаваше към леглото на малката кралица с ланцет в ръка.

– Ако се опиташ да срежеш вените на жена ми с това – заяви твърдо младият крал, – аз ще разпоря твоите с това.

– Спрете – каза решително Поулгара, свали наметалото си и го претметна върху облегалката на един стол.

– Лельо Поул – въздъхна с облекчение Гарион.

Тя вече си бе обърнала към четиримата лекари, които се грижеха за малката кралица.

– Благодаря за усилията ви, господа – обърна се към тях вълшебницата. – Ще изпратя едно от момичетата да ви повика, ако имам нужда от вас.

Тонът, с който ги освободи, не търпеше никакво възражение. Той подсказваше, че решението ѝ е окончателно, затова четиримата лечители безшумно изчезнаха от стаята.

– Лейди Поулгара – прошепна немощно Се'Недра от леглото.

Поулгара веднага се обърна към нея.

– Да, скъпа – отговори вълшебницата и взе мъничката ѝ ръка в своята. – Как се чувстваш?

– Болят ме гърдите. Струва ми се, че не мога да стоя будна.

– За съвсем кратко време ще те вдигнем на крака, скъпа – увери я Поулгара и огледа критично леглото. – Ще ми трябват още възглавници, Гарион – обърна се тя към краля. – Искам да я изправа да седне. – Гарион бързо прекоси всекидневната и отиде до вратата.

– Да, ваше величество? – попита стражът, когато Гарион отвори.

– Донеси десетина възглавници.

– Веднага, ваше величество. – Стражът незабавно тръгна по коридора.

– Премислих. Нека да са двайсет – извика след него Гарион, след това се върна в спалнята при жена си.

– Наистина искам да го направиш, лейди Поулгара. – Се'Недра приказваше с тих, немощен глас. – Ако се стигне дотам, че трябва да избираш между мен и детето, спаси него! Въобще не мисли за мен.

– Разбирам – отвърна строго Поулгара. – Надявам се, че незабавно ще изхвърлиш от ума си тази глупост.

Се'Недра я погледна изумено.

– От мелодрамите винаги ми се е повдигала.

Гъста руменина бавно заля бузите на малката кралица.

– Това е добър признак – окуражи я леля Поул. – Щом можеш да се изчервяваш, значи си достатъчно добре. Вече можеш да реагираш нормално на всички банални неща.

– Какви банални неща?

– Като например това, да се почувстваш неудобно, че изрече онова глупаво последно изявление. Бебето ти е добре, Се'Недра. Всъщност точно сега то е по-добре от тебе. В момента спи.

Се'Недра отвори широко очи и сложи длани на корема си, сякаш искаше да го предпази от нещо.

– Нима го виждаш? – попита тя с недоверие.

– „Виждам“ не е най-подходящата дума, скъпа – рече Поулгара, докато смесваше два вида прахове в една чаша. – Ала зная какво прави и какво си мисли. – Тя прибави и вода към сместа в чашата и проследи с

критичен поглед как тя блъбука и отделя изпарения.

– Ето, изпий това – заръча тя на пациентката си и и подаде чашата. След това се обърна към Гарион. – Запали огън, скъпи. Все пак е есен. Нали не искаме малката ни кралица да замръзне?

Бранд и Силк бяха разгледали твърде внимателно изпотрошеното тяло на убийцата. Когато късно същата вечер Гарион отиде при тях, те вече бяха насочили вниманието си върху дрехите ѝ.

– Открихте ли нещо? – попита кралят веднага щом влезе в стаята.

– Знаем, че е от Алория – отвърна Бранд с буботещия си глас. – Изглежда около тридесет и пет годишна. Не е изкарвала прехраната си с физически труд. Поне не ѝ се е налагало да върши някаква тежка работа – по дланите ѝ няма мазоли.

– Този информация не е достатъчна и не дава достатъчно убедителни основания за някакви предположения – отбеляза Гарион.

– Но е все пак някакво начало – отвърна Силк, който разглеждаше внимателно подгъва на изцапаната с кръв рокля.

– Престъплението, изглежда, е свързано с култа към Мечката, нали?

– Не е задължително – отговори Силк, остави настрана роклята и взе някаква ленена риза. – Ако искаш да прикриеш самоличността си, наемаш убиец от чужбина. Разбира се, този начин на мислене е може би твърде сложен за култа към Мечката. – Дребният драснианец се намръщи. – Я виж ти, я виж ти! Къде съм забелязвал такива шевове? – измърмори той, без да откъсва поглед от ризата на мъртвата жена.

– Толкова съжалявам за Арел – обърна се Гарион към Бранд. – Всички много я харесвахме. – Думите му може би изглеждаха неуместни в такъв момент.

– Тя щеше да се радва, ако можеше да те чуе, Белгарион – изрече тихо Пазителят на Рива. – Арел много обичаше Се'Недра.

Гарион се обърна към Силк. В гърдите му като огромна вълна се надигаше отчаяние.

– Какво ще правим? – попита той. – Ако не успеем да открием кой стои зад това кърваво престъпление, той вероятно ще опита пак.

– Наистина се надявам да постъпи тъкмо така – заяви Силк.

– Какво?

– Ще си спестим много време, ако хванем някой убиец, който е все още жив. От мъртвите може да се извлече съвсем малко информация.

– Ще ми се да бяхме проявили по-голяма твърдост, когато унищожихме култа към Мечката при Тул Марду – въздъхна Бранд.

– Не съм толкова сигурен, че култът към Мечката е отговорен за това злодеяние – изтъкна Силк. – Не бива да отхвърляме и другите възможности.

– Кой друг би пожелал да нарани Се'Недра? – попита Гарион.

Силк се отпусна в едно кресло и започна разсеяно да пощипва бузата си. Челото му се набразди от напрегнат размисъл.

– Може би целта на убийците не е била Се'Недра – изрече замислено той.

– Какво?

– Знаеш ли, напълно е възможно опитът за убийство да е бил насочен към бебето в утробата ѝ. На света положително има хора, които желаят трона на Желязната хватка да остане без наследник.

– И кои са те?

– Веднага се сещам за гролимите – отвърна Силк. – Или нийсанциите, или дори някои личности от Толнедра. Не бих желал да подценя нито една от съществуващите възможности, затова трябва да понауча още някои неща. – Дребничкият драснианец вдигна изцапаната долна дреха. – Ще започна с това. Утре сутринта ще отнеса тази риза в града и ще я покажа на всички шивачи и шивачки, които намеря. Може би ще ми се удаде да разбере нещо за тъканта. Освен това има и някакъв особен шев по цялата дължина на подгъва. Ако успея да открия човек, който го разпознае, това ще е нещо, от което можем да започнем.

Бранд погледна замислено неподвижното, покрито с чаршаф тяло на жената, която бе опитала да убие Се'Недра.

– Сигурно е влязла в Цитаделата през някоя от портите – разсъждаваше той. – Това означава, че е минала край някой страж и му е дала някакво обяснение за посещението си. Ще събера всички войници, които са били на пост през изминалата седмица, и ще ги доведе да я разгледат. Щом разберем точно кога е влязла, може би ще успеем да се насочим обратно по следите ѝ. Бих искал да открия кораба, с който е пристигнала, и да поговоря с капитана.

– А какво мога да направя аз? – попита бързо Гарион.

– Най-добре да стоиш близо до стаята на Се'Недра – предложи Силк. – Всеки път, когато Поулгара излезе по някаква причина, ти трябва незабавно да влезеш и да заемаш мястото ѝ. Знаеш, че са възможни и други опити за покушение срещу кралицата. Смятам, че всички ще сме по-спокойни, ако Се'Недра се охранява особено внимателно.

Се'Недра прекара спокойна нощ под бдителния поглед на Поулгара. На следващия ден дишането ѝ беше много по-укрепнало. Малката кралица се оплакваше от вкуса на лекарствата, които я принуждаваха да пие, а Поулгара демонстрираше голямо внимание, слушайки продължителните тиради на кралицата.

– Да, скъпа – съгласяваше се мило тя. – А сега изпий тази чаша до дъно.

– Трябва ли тази отвара да има такъв отвратителен вкус? – мърмореше Се'Недра и потреперваше.

– Разбира се, че трябва. Ако едно лекарство е вкусно, болните може би ще бъдат изкушени да боледуват до безкрай, за да му се наслаждават. Колкото е по-лош вкусът му, толкова по-бързо оздравява човек.

Силк се прибра в късния следобед, на лицето му бе изписано неподправено възмущение.

– Никога не съм предполагал, че има толкова много начини да прикрепеш две парчета плат едно към друго – измърмори той.

– Както виждам, не ти е провървяло – отбеляза Гарион.

– Съвсем никак – отвърна Силк и се стовари върху един стол. – Обаче успях да събера всички възможни мнения на компетентните люде в областта на шивашкото изкуство.

– О?

– Един шивач бе готов да заложи блестящата си репутация, че точно този шев се използвал изключително и единствено в Нийса. Една шивачка уверено заяви, че дрехата е изработена в Улголандия. А пък един слабоумен шегаджия стигна дотам, че започна да твърди следното: собственик на дрехата бил моряк, тъй като този шев винаги се използвал при поправяне на разкъсани корабни платна.

– За какво говориш, Силк? – попита с любопитство Поулгара, докато минаваше през всекидневната, връщайки се при леглото на Се'Недра.

– Опитвам се да намеря някой човек, способен да определи къде е направен шевът върху подгъва на ей тая дреха – изрече отвратено дребният драснианец и размаха във въздуха окървавената риза.

– Я дай да я видя.

Силк безмълвно ѝ подаде дрехата.

Вълшебницата я погледна, без да се съсредоточава особено.

– Североизточна Драсния – заяви тя. – Някъде в околностите на

град Реон.

– Сигурна ли си? – подскочи като ужилен Силк. Тя кимна отвърдително.

– Този начин за пришиване на подгъвите се използваше още преди няколко века, в дните, когато всички дрехи там се правеха от кожи на северен елен.

– Отвратително! – възкликна Силк.

– Кое?

– Цял ден тичах насам-натам с тази риза – изкачвах се и слизах по противните стълбища, влизах и излизах във всички шивашки работилници на Рива. А какво е трябвало да направя, за да узная каквото искам? Просто да ти покажа тази неприятна дреха!

– Грешката не е моя, принц Келдар – изтъкна вълшебницата и му върна ризата. – Щом досега не си разбрал, че трябва да споделяш с мен тези незначителни проблеми, значи наистина си твърде безнадежден случай.

– Благодаря, Поулгара – изрече сухо той.

– Значи убийцата е била от Драсния? – попита Гарион.

– От североизточна Драсния – поправи го Силк. – Хората там са особени. Някои разправят, че са по-лоши дори от обитателите на блатата.

– Особени ли каза?

– Студени, мълчаливи, враждебни, силно привързани единствено към своя род, потайни. Всеки в североизточна Драсния се държи така, сякаш са му известни всички държавни тайни.

– Че защо ще мразят Се'Недра толкова много? – попита Гарион и се намръщи озадачено.

– Не съм особено склонен да приема, че тази убийца е била драснианка, Гарион – каза Силк. – Хора, които наемат убийци да извършват кървавото престъпление вместо тях, не винаги търсят за целта извършителите на злодейството близо до дома си. Макар че по света има много наемни убийци, много малко от тях са жени. – Принц Келдар замислено сви устни. – Все пак наистина смятам да замина за Реон да поогледам на място.

Зачпчнаха зимните студове и Поулгара най-сетне заяви, че Се'Недра е въвн от всякаква опасност.

– Но въпреки това възнамерявам да остана още малко – добави тя. –

Дурник и Еранд ще се справят сами вкъщи още няколко месеца. А ако се прибера у дома, вероятно веднага пак ще ми се наложи да се върна тук.

Гарион я погледна неразбиращо.

– Наистина ли си мислиш, че ще позволя на някого другого да изроди първото бебе на Се'Недра?

Точно преди Ерастид заваля силен сняг и стръмните улици на Рива станаха практически непроходими. Се'Недра стана забележимо по-мрачна. Непрестанното ѝ наедряване я правеше непохватна, дебелият сняг по улиците я задържаше дни наред затворена в Цитаделата. Поулгара спокойно приемаше гневните изблици и пристъпите на плач от страна на малката кралица и почти не променяше израза си дори в разгара на най-страшните ѝ избухвания.

– Искаш да родиш това бебе, нали? – попита многозначително тя в един такъв случай.

– Разбира се, че искам – отвърна възмутено Се'Недра.

– Добре тогава. Трябва да преминеш през всички изпитания. Доколкото зная, това е единственият начин да напълниш детската стая.

– Не се опитвай да изтъкваш пред мен разумни доводи, лейди Поулгара – избухна Се'Недра. – Точно сега не съм в настроение за разумни съвети.

Поулгара я погледна леко развеселена и Се'Недра, въпреки гнева си, се разсмя.

– Държа се глупаво, нали?

– Да, малко.

– Просто се чувствам толкова огромна и грозна...

– Това ще премине, Се'Недра.

– Понякога ми се иска да можех да снасям яйца, както правят птиците.

– Горещо ти препоръчвам да го направиш по стария начин. Не мисля, че би изтърпяла да седиш върху гнездо.

Ерастид дойде и отмина бързо. Празненството на острова премина щастливо, но някак си тихо. Като че всички хора бяха затаили дъх в очакване на много по-сериозен повод за празнуване. Зимата напредваше и трупаше още сняг върху бездруго дълбоките преспи. Около месец след Ерастид за кратко снегът започна да се топи и този по-топъл период продължи два-три дни. След това мразовитият студ скова отново

земята и превърна преспите от влажен лепкав сняг в ледени блокове. Седмиците се влачеха изнурително бавно. Млади и стари чакаха със за-таен дъх.

– Би ли погледнал това? – каза Се'Недра сърдито на Гарион една сутрин скоро след като бяха станали от сън.

– Какво да погледна, скъпа? – отвърна меко той.

– Това! – Тя посочи прозореца с отвращение. – Пак вали. – В гласа ѝ се долавяха открито обвинителни нотки.

– Не съм виновен аз – защити се той.

– Казвам ли, че си? – Тя се обърна непохватно и го погледна.

Фигурата ѝ беше дребничка, затова нарасналият ѝ корем изглеждаше още по-голям. Кралицата понякога преднамерено го изпъчваше към Гарион, като че това бе изцяло негово дело. – Изобщо не мога да понасям повече този сняг! – заяви тя. – Защо ме доведе в тази замръзнала... – Се'Недра спря по средата на тирадата си и лицето ѝ придоби особен вид.

– Добре ли си, скъпа? – попита Гарион.

– Не се обръщай към мен със „скъпа“, Гарион. Аз... – Тя отново замълча, после възкликна: – О, богове!

– Какво ти е? – скочи Гарион.

– О, богове! – измърмори пак Се'Недра и се хвана за кръста.

– Се'Недра, с това не ми помагаш много. Какво става?

– Мисля, че е по-добре да легна – прошепна разсеяно тя и тръгна към леглото с величествена, клатушкаща се походка. Спря и се обърна.

– Мисля, че трябва да повикаш лейди Поулгара, Гарион. – Лицето ѝ бе бледо, тя се подпря с ръка върху облегалката на един стол.

– Да не би... Искам да кажа, ти да не...

– Стига си бръщолевил, Гарион – напрегнато каза малката кралица.

– Просто отвори вратата и се провикни да дойде леля ти Поул.

– Да не би да се опитваш да кажеш, че...

– Не се опитвам, Гарион, казвам го. Доведи я веднага. – Тя се закла-тушка към вратата на спалнята и спря отново силно задъхана. – О, боже мили! – изпъшка дребната кралица.

Гарион се втурна към вратата, препъна се, след това я дръпна силно и я отвори.

– Доведи лейди Поулгара – извика той на изплашения страж. – Не-забавно! Тичай!

– Слушам, ваше величество! – отвърна пазачът, хвърли копието си и се втурна по коридора.

Гарион тръшна вратата и изтича при Се'Недра.

– Мога ли да направя нещо? – попита той и закърши ръце.

– Помогни ми да си легна в леглото – помоли го тя.

– В леглото! – извика кралят на Рива. – Точно така! – После сграбчи ръката ѝ и започна да я дърпа.

– Какво правиш?

– В леглото – избъбри Гарион и посочи кралското легло с балдахин.

– Гарион, помогни ми. Стига си ме дърпал.

– О! – Той я прегърна, повдигна я и залитайки я понесе към леглото. Умът му не можеше да роди нито една нормална мисъл.

– Пусни ме на земята, глупчо такъв!

– В леглото – повтаряше объркано кралят, опитвайки се с цялото красноречие на света да ѝ обясни какво иска да направи. След това внимателно я пусна на пода и се втурна напред.

– Хубаво легло – заяви той и окуражително потупа с ръка меките завивки.

Се'Недра затвори очи и въздъхна примирено.

– Просто се махни от пътя ми, Гарион.

– Но...

– Защо не засилиш огъня? – предложи Се'Недра.

– Какво? – попита Гарион и объркано се огледа.

– Виждаш ли камината – онзи отвор в стената с горящите цепеници в него. Сложи още дърва. Искаме да е приятно и топло за бебето, нали? – Тя стигна до леглото и облегна гръб на таблата.

Гарион изтича до огнището и застана неподвижен, вперил глупав поглед в огъня.

– Какво има пък сега?

– Дърва – отвърна той. – Няма дърва.

– Донеси малко от другата стая.

Каква блестяща мисъл! Гарион погледна съпругата си с истинска благодарност.

– Отиди в другата стая, Гарион – обясни му тя. Говореше бавно и отчетливо. – Вземи дърва. Донеси ги тук. Сложи ги в огъня. Разбра ли всичко дотук?

– Точно така! – отвърна възбудено той, втурна се в другата стая, взе една съвсем малка цепеница от дървата за огрев и се върна тичешком.

– Дърва – заяви той и гордо вдигна тънката цепеница.

– Много хубаво, Гарион – измърмори Се'Недра и с мъка се покати върху леглото. – Сега я сложи в огъня и се върни да донесеш още

малко дърва.

– Още – съгласи се той, хвърли цепеницата в огнището и отново изхвърча през вратата.

Гарион изпразни коша за дърва във всекидневната, като на всяко влизане отнасяше по едно дръвце. След това се огледа диво, опитвайки се да реши каква да е следващата му стъпка. Вдигна един стол. „Ако се засиля и го ударя в стената – разсъждаваше той, – столът ще се натроши на парчета, които ще ми свършат работа.“

Вратата на кралския апартамент се отвори и влезе вълшебницата Поулгара. Тя спря и се вгледа в Гарион, чийто поглед буквално хвърляше искри от напрежение.

– Какво правиш с този стол? – попита тя.

– Дърва – обясни той. – Трябват ми дърва за огъня.

Тя го погледа известно време, пригласяйки с длан бялата си престилка.

– Разбирам – рече вълшебницата. – И той е както всички. Остави стола, Гарион. Къде е Се'Недра?

– В леглото – отговори той и виновно остави на пода полирания стол. След това я погледна щастливо. – Ще имаме бебе – осведоми я кралят съвсем сериозно.

Поулгара вдигна очи към тавана.

– Гарион – подхвана тя. Говореше внимателно, сякаш имаше пред себе си дете. – Твърде рано е Се'Недра да ляга. Трябва да се разхожда, да продължава да се движи.

Той поклати упорито глава.

– В леглото – повтори Гарион. – Бебето... – След това се огледа и отново вдигна стола.

Поулгара въздъхна, отвори вратата, и направи знак с ръка на стража.

– Младежо... – обърна се към него тя. – Защо не заведеш негово величество във вътрешния двор – онзи, който е точно до кухнята? Там има голям куп дърва. Дай му брадва. Нека нацепи малко дърва за огрев.

Днес всички бяха толкова умни! Гарион се удиви на предложението, което току-що бе направила леля Поул, остави стола и се втурна навън, влачейки след себе си смаяния страж.

През първия час трупите му се струваха тънки като клечици. Кралят на Рива ги цепеше, вдигайки истинска вихрушка от трески. Ръцете му въртяха брадвата с такава скорост, че тя описваше във въздуха съскаща, бляскава дъга. След това Гарион спря, съблече жакета си и се

захвана за истинска работа. Към обяд един от готвачите почтително му поднесе грамадно парче току-що опечено говеждо, огромен комат хляб и малко пиво. Гарион изгълта лакомо три-четири хапки, изпи няколко глътки от пивото, а след това отново вдигна брадвата и нападна поредния дървен труп. Беше напълно възможно да приключи с купчината дърва пред кухнята и да тръгне да търси още, ако малко след залез слънце Бранд не го бе прекъснал.

Грамадният Пазител на Рива се усмихваше щастливо.

– Поздравления, Белгарион – изрече той. – Имаш син.

Гарион прекрати работата си, погледна оставащите трупи с известно съжаление и едва тогава думите на Бранд стигнаха до съзнанието му. Брадвата се изплъзна от пръстите му.

– Син? Син! – каза той. – Какво изумително нещо. И колко бързо се появи на бял свят. – Кралят погледна купчината дърва. – А пък аз стигнах едва дотук. Винаги съм смятал, че раждането на дете отнема повече време.

Бранд хвърли към него внимателен поглед и след това леко стисна ръката му.

– Ела, Белгарион. Да се качим горе в палата и да видим сина ти.

Гарион се наведе и внимателно вдигна наръч дърва.

– За огъня – обясни той. – Се'Недра иска хубав голям огън.

– Тя много ще се гордее с теб, Белгарион – увери го Бранд.

Когато стигнаха в кралската спалня, Гарион внимателно остави дървата на полираната маса до прозореца и се приближи на пръсти до леглото.

Се'Недра изглеждаше много изморена и бледа, но въпреки това на лицето ѝ сияеше щастлива усмивка. До нея, завит в меко одеялце, се сгушил мъничък човек. Новороденото бебе имаше червеникаво лице, а на главата му не се виждаше почти никаква коса. То, изглежда, спеше, но когато Гарион се приближи, очите му се отвориха. Престолонаследникът погледна сериозно баща си, въздъхна, изхълца и отново заспа.

– Нали е прекрасен, Гарион! – възхитено каза Се'Недра.

– Да – отвърна Гарион и почувства как в гърлото му засяда огромна буца. – Ти също. – Кралят коленичи до леглото и обгърна и двамата с ръце.

– Много хубаво, деца – обади се Поулгара от другата страна на леглото. – И двамата се справихте просто чудесно.

На следващия ден Гарион и новороденият му син участваха в една много древна церемония. Поулгара стоеше до риванския крал, облечена

в прекрасна синя рокля със сребърни нишки. Двата отнесоха младенеца в залата на кралете на Рива, където ги очакваха благородниците на островното кралство. Когато бебето, Поулгара и Гарион влязоха в залата, Кълбото на Алдур върху дръжката на меча, принадлежал на Желязната хватка, пламна в бляскав ореол от блестяща синя светлина. Гарион приближи към трона си, опиянен от блясъка му.

– Това е моят син Геран – обяви той, отчасти на събралото се множество, но също така по някакъв особен начин и на самото Кълбо.

Изборът на име за сина му не бе труден. Въпреки че не помнеше баща си, Гарион искаше да изрази почитта си към него, а никакъв друг начин не изглеждаше по-подходящ от това да даде на сина си неговото име.

Кралят на Рива внимателно подаде бебето на Поулгара, вдигна ръка и свали големия меч. Стиснал острието с ръце, той насочи дръжката към увитото с одеяло дете в ръцете на леля си. Трептящата светлина на Кълбото стана по-ярка. И тогава, сякаш привлечен от нея, Геран протегна мъничката си розова ръчичка и я сложи върху греещия скъпоценен камък. Щом детето го докосна, от Кълбото на Алдур започна да струи мъгъща аура от многоцветна светлина, която обгради тримата с пулсираща дъга и освети цялата зала. В ушите на Гарион зазвуча величествен хор, песента му се разля с исполинска сила и разтърси целия свят.

– Да живее Геран! – прогърмя мощният глас на Бранд. – Наследникът на трона на Желязната хватка, Пазителят на Кълбото на Алдур.

– Да живее Геран! – изрева събралото се множество с гръмотевичен вик.

„Да живее Геран!“ – изрече тихо сухият глас в съзнанието на Гарион.

Поулгара не каза нищо. Това не беше необходимо, защото погледът в очите ѝ казваше всичко.

Въпреки че бе зима и в Морето на ветровете бушуваха бури, всичките алорнски крале пристигнаха в Рива, за да отпразнуват раждането на Геран. Много други приятели и стари познати пристигнаха в Рива заедно с Анхег, Чо-Хаг и кралица Порен. Барак, разбира се, също беше в столицата на островното кралство, придружаван от съпругата си Мерел. Дойдоха Хетар и Адара. Лелдорин и Мандорален пристигнаха от Арения с Ариана и Нерина.

Гарион, сега някак си по-склонен да обръща внимание на

обкръжението си, бе удивен колко много деца имат приятелите му. Струваше му се, че накъдето и да се обърне, вижда малки палавници; шумът на тичащи и смеещи се малки момченца и момиченца изпълваше мрачните коридори на крепостта. Малкият крал Кева от Драсния и синът на Барак, Унрак, скоро станаха най-близки приятели. Дъщерите на Нерина лудуваха със синовете на Адара в безкрайни игри, придружени с много смях. Най-голямата дъщеря на Барак, Гундред, сега пленителна млада дама, остави огромна следа в сърцата на цели полкове млади ривански благородници, ала през цялото време бе под зоркия поглед на своя едър червенобрад баща. Той всъщност никога не заплаши пряко някой от ухажорите на дъщеря си, но погледът му съвсем ясно показваше, че този здрав, исполински силен мъж няма да търпи никакви глупости. Мъничката Терзи, по-малката сестра на Гундред, почти се бе превърнала в млада дама; тя уж правеше пакости с по-малките деца, ала в следващия момент гледаше с пленителен поглед групата ривански младежи, които винаги бяха около нея.

Крал Фулрах и генерал Брендинг пристигнаха по море от Сендария по средата на празненствата. Кралица Лайла изпрати най-искрените си поздравления, но не пристигна със своя съпруг.

– Тя вече бе стъпила на борда на кораба – обясни крал Фулрах. – Но изведнъж се изви силен вятър, няколко по-големи вълни се разбиха в каменния кей и кралицата изгуби съзнание. Решихме да не я подлагаме на това пътуване по това време на годината.

– Вероятно така е най-добре – съгласи се Гарион.

Естествено Дурник и Еранд пристигнаха от Долината, а с тях дойде и Белгарат.

Празнуването продължи няколко седмици. Състояха се пиршества и официални церемонии по поднасяне на подаръци от страна на гостите и посланиците на приятелските кралства. Имаше, разбира се, и часове, когато се отдаваха на спомени, а мъжете отделяха значителна част от времето си на сериозно пиене. Се'Недра бе на върха на великолепието, защото тя и малкият ѝ син бяха единственият център на внимание.

Гарион откри, че празненствата, съчетани с обичайните му задължения по управлението на страната, не му оставят почти никакво свободно време. Искаше му се да може да отдели един-два часа, за да поговори с Барак, Хетар, Мандорален и Лелдорин, но както и да организираше времето си, то просто не достигаше.

Късно една вечер го потърси Белгарат. Когато старият вълшебник влезе в кралските покои, Гарион вдигна очи от доклада, който четеше.

– Помислих си, че би било хубаво и за двамата да си поговорим – каза Белгарат.

– Не съм искал да те пренебрегвам, дядо – извини се той. – Ала съм непрекъснато зает и всичките ми свободни минути са запълнени.

Белгарат вдигна рамене.

– Всичко съвсем скоро ще утихне. Поднесох ли ти вече поздравленията си?

– Мисля, че да.

– Добре. Значи съм се погрижил предвидливо за това. Хората винаги вдигат голям шум около бебетата. Аз самият не ги харесвам особено. Всички са вресливи и почти непрекъснато подмокрени и е почти невъзможно да се говори с тях. Нали нямаш нищо против да се почерпя? – Той посочи една кристална гарафа с бяло вино, поставена на масата.

– Разбира се. Заповядай.

– Ти искаш ли малко?

– Не, благодаря, дядо.

Белгарат си наля една чаша, след това се разположи в креслото срещу Гарион и попита:

– Как вървят кралските дела?

– Скучни са – отвърна Гарион със съжаление.

– Всъщност това не е лошо, знаеш ли? Стане ли вълнуващо, това обикновено означава, че се случват твърде лоши неща.

– Сигурно си прав.

– Учиш ли?

Гарион бързо се надигна.

– Радвам се, че повдигна този въпрос. Всички хора наоколо са обзети от такова трескаво оживление, че без малко щях да пропусна нещо особено важно.

– О, така ли?

– Дали хората, които са правили преписите на сборниците с пророчествата, наистина са проявили нужното внимание?

Белгарат сви рамене.

– Били са твърде внимателни, предполагам. Защо питаш?

– Струва ми се, че в моя препис на Мринския сборник нещо е пропуснато.

– Защо мислиш така?

– Там има един откъс, лишен от каквото и да било смисъл.

– За теб може би няма нищо смислено, но пък ти не си учил достатъчно дълго.

– Нямам това предвид, дядо. Не говоря за неясно значение. Става дума за изречение, което започва и след това свършва, без да има никакъв смисъл. Искам да кажа, че не завършва така, както би трябвало.

– Може би те тревожат неправилните граматически форми?

Гарион се почеса по главата.

– Там попаднах единствено на този пасаж, който прекъсва по подобен начин. Започва така: „Но внимавайте, камъкът, който лежи в центъра на светлината, ще...“ – тук има някакво петно и после продължава: „и тази среща ще се състои на място, което вече не съществува. Там ще бъде направен правилният избор.“

Белгарт се намръщи.

– Мисля, че познавам този откъс.

– Двата просто не съответстват, дядо. В първата част се говори за Кълбото, поне аз така го тълкувам, а във втората – за някаква среща. Не знам каква дума лежи под онова петно, но да ме убиеш, не мога да измисля как двете части биха могли да се свържат. Мисля, че нещо липсва. Затова попитах как са си вършили работата, когато са преписвали тези неща. Възможно ли е преписвачът да е изпуснал няколко реда?

– Не вярвам, Гарион – отговори Белгарт. – Новият препис винаги се сравнява със стария от друг, не от самия преписвач. Изключително много внимаваме за тези неща.

– Тогава какво има под петното?

Белгарт замислено почеса брадата си.

– Съвсем не мога да си спомня – призна той. – Анхег е тук. Може би той помни, или пък го помоли да препише тази част от неговото копие и да ти го изпрати, когато се прибере във Вал Алорн.

– Това е добра идея.

– Не бих се тревожил толкова много за това, Гарион. В края на краищата става дума само за един откъс.

– Но в него има много неща, които могат да се окажат важни, дядо.

– Ако този въпрос те притеснява толкова много, разнищи го докрай. Това е добър начин да научиш истината.

– Ти не си ли поне малко любопитен?

– Умът ми е зает с други неща. Ти си човекът, открил това несъответствие. Аз ти предоставям цялата слава – разкрий го пред света и намери решение на този проблем.

– Не ми помагаш много, дядо.

Белгарт се усмихна.

– Всъщност не се и опитвам, Гарион. Вече си достатъчно голям да

решаваш собствените си проблеми. – Вълшебникът погледна гарафата. – Мисля, че ще си сръбна още мъничко от това.

15.

Гарион погледна намръщено книгата, която миришеше на плесен.

„... И те ще бъдат дванадесет на брой, защото дванадесет е числото, което радва Боговете. Знаем, че това е истина, защото веднъж гарван навести съня ми и ми каза така. Винаги съм обичал числото дванадесет и затова Боговете избраха мен да разкрия тази истина на на родите...“

В предишните страници бе откривал известна надежда, някаква скрита връзка със Светлината и Мрака. Бе попаднал на един изумителен откъс, който съвсем ясно обявяваше, че „най-святото от всички неща винаги ще бъде с цвета на небето, освен тогава, когато усети голямото зло и тогава ще пламне в пурпурен пламък.“

Когато откри този откъс, кралят на Рива го прочете жадно, убеден, че се е натъкнал на автентично, неоткрито досега пророчество. Останалата част от книгата за съжаление бе пълна глупост. Кратката биографска бележка в началото на книгата показваше, че авторът ѝ е бил заможен драсниански търговец от третото хилядолетие и че тези тайни, набързо нахвърляни бележки са били открити чак след смъртта му. Гарион се чудеше как човек с толкова разстроен ум би могъл да оцелее в едно нормално общество.

Кралят затвори книгата и с отвращение я остави при нарастващия куп бълнувания, който се трупаше на масата пред него. След това взе едно тънко томче, открито в една изоставена къща в Арендия. Първите няколко страници бяха посветени на сметките при водене на домакинството на някакъв много древен арендски благородник. След това, на четвъртата страница, тези досадни писания изведнъж прекъсваха и Гарион прочете: „Детето на Светлината ще вдигне мечата си и ще тръгне да търси това, което е скрито.“ Тези думи бяха непосредствено последвани от изнурително подробни описания на покупката на дузина прасета от някакъв съсед. След това още веднъж незнайният писател започваше да прогнозира: „Детето на Светлината ще се отправи в търсене на онзи, чиято душа е била похитена; на камък, който е празен в средата, и на младенец, който ще държи Светлината в едната си ръка и Мрака в другата.“ Това като че ли определено щеше да го доведе до някъде.

Гарион приближи една от свещите, по която се стичаше восък,

преви гръб над книгата и зачете внимателно всяка страница. Тези два откъса обаче се оказаха единствените в целия том. В останалите неизменно ставаше дума за ежедневните дела на онази забравена ферма някъде в Арендия.

Гарион въздъхна, облегна се назад и обходи с поглед сумрачната библиотека. Подвързаните книги стояха в прашни редове върху тъмните рафтове, а завитите с ленено платно свитъци бяха подредени върху библиотечните шкафове. Светлината на двете свещи блещукаше и караше всичко в стаята да изглежда така, сякаш танцува.

– Трябва да има по-бърз начин да свърша това – измърмори той.

„Всъщност има“ – обади се сухият глас в съзнанието му.

„Какво?“

„Каза, че трябва де има по-бърз начин. Аз казах, че има.“

„А ти къде се губи цялото това време?“

„Тук-там.“

Гарион бе опознал този друг разум достатъчно добре, за да е сигурен, че той ще му каже само това, което Гарион трябва непременно да узнае.

„Добре – отвърна кралят. – Какъв е този по-бърз начин?“

„Не е необходимо да четеш всяка думичка по начина, по който го правиш. Отвори съзнанието си и просто прелиствай страниците. Нещата, изложени във всяка книга, сами ще изскочат пред теб.“

„Винаги ли пророчествата са смесени с всички тези глупости?“

„Обикновено да.“

„Защо постъпваш така?“

„Поради няколко причини. В повечето случаи не исках преписватъчът да узнае какво се крие в книгата му. Следователно това е добър начин да запазим тези неща от неприятелски ръце.“

„Но те остават скрити и за приятелите.“

„Искаш ли да ти обясня, или просто си търсиш повод да правиш остроумни забележки?“

„Добре“ – предаде се Гарион с въздишка.

„Мисля, че и преди съм ти казвал, че думата дава значение на събитието. Думата трябва да бъде на мястото си, но не бива да бъде изложена така, че всеки да може да я открие.“

Гарион се намръщи.

„Да не би да искаш да кажеш, че си изложил всички тези неща в безброй книги, за да могат да ги прочетат само няколко души?“

„Думата «няколко» не е съвсем точна. Вместо нея употреби

«един».

„Един човек ли? Кой?“

„Ти, очевидно.“

„Аз? Защо аз?“

„Пак ли ще говорим за това?“

„Да не би да се опитваш да кажеш, че всичко това е нещо като лично писмо – единствено до мен?“

„И така може да се каже.“

„А какво щеше да стане, ако не се бях накарал да чета?“

„Защо четеш книгите сега?“

„Защото Белгарат ми каза.“

„А ти как мислиш – защо Белгарат ти е казал да го сториш?“

„Защото... – Гарион спря. – Ти си му поръчал да ми каже?“

„Естествено. Той не знаеше, но аз го подтикнах. Всякакви хора имат достъп до Мринския сборник. Ето защо го направих неразбираем. Личните указания за теб обаче ще бъдат съвсем ясни, ако бъдеш внимателен.“

„Защо просто не ми кажеш какво трябва да правя?“

„Не ми е разрешено.“

„Не ти е разрешено ли?“

„Ние имаме свои правила, моят противник и аз, той е моята пълна противоположност. Помежду ни съществува деликатно равновесие, което обезателно трябва да запазим, постигнахме споразумение да действваме само чрез нашите средства и ако аз се намеся с нещо – като например ти кажа направо какво трябва да правиш, тогава моят противник също ще бъде свободен да прекрачи границата. Затова и двамата си служим с това, което наричаме пророчества.“

„Не е ли сложно така?“

„Другата възможност е да настъпи пълен хаос. И аз, и моят противник притежаваме безгранична сила. Ако влезем в директно противоборство, цели слънца ще бъдат унищожени.“

Гарион потрепера и преглътна мъчително.

„Не знаех – призна той. След това му хрумна нова идея. – Позволено ли ти е да ми кажеш нещо за онзи ред в Мринския сборник, онзи, в който по средата има дума, скрита от петно?“

„Зависи от това колко искаш да узнаеш.“

„Коя е думата под петното?“

„Думите са няколко. Ако ги погледнеш при подходяща светлина, трябва да можеш да ги видиш. А що се отнася до другите книги, опитай

да ги четеш по начина, по който ти казах. Ще откриеш, че така става много по-бързо, а ти наистина не би могъл да отделяш толкова много време.“

„Какво трябва да значи пък това?“

Но гласът си бе отишъл.

Вратата на библиотеката се отвори и влезе Се'Недра по нощница, наметнала върху раменете си топла дреха.

– Гарион – подхвана тя. – Изобщо ли не смяташ да си лягаш?

– Какво? – вдигна поглед той. – А... да. Веднага.

– Лягай си, Гарион – изрече твърдо тя. – Не можеш да изчетеш цялата библиотека за една вечер.

– Да, скъпа – съгласи се той.

Не след дълго, когато пролетта вече бе започнала да докосва пониските поляни по склоновете зад крепостта, обещаното писмо от крал Анхег пристигна. Гарион незабавно отнесе преписа в библиотеката, за да го сравни със своя екземпляр. Когато постави двете копия едно до друго, започна да ругае. В преписа, който му бе изпратил Анхег, имаше петно точно на същото място.

– Казах му! – гневеше се Гарион. – Специално му казах, че ми трябва да видя точно това място, дори му показвах!

Твърде учудващо за всички Се'Недра прие спокойно факта, че Мринският сборник почти се бе превърнал в мания за съпруга ѝ. Разбира се, вниманието на малката кралица бе почти напълно приковано към малкия ѝ син и Гарион бе съвсем сигурен, че тя възприема всичко, което ѝ казва или прави, като насън. Младият принц Геран бе обсипван с прекалено големи грижи от страна на майка си. Се'Недра го държеше на ръце почти всяка минута, когато бе буден, а често дори и докато спеше. Той бе кротко бебе, рядко плачеше или се дразнеше, Посрещаше непрестанното внимание на майка си твърде спокойно и невъзмутимо приемаше всичките ѝ прегръдки, гукания и нежни целувки. Гарион обаче чувстваше, че Се'Недра мъничко прекалява – кралицата настояваше непрекъснато да държи Геран и със сигурност отнемаше времето, в което той би могъл да държи сина си, Веднъж Гарион за малко не я попита кога ще дойде редът му, но в последния момент се отказа. Това обаче, което той наистина смяташе за несправедливо, бе начинът, по който Се'Недра измерваше времето. Винаги когато поставяше Геран в ръцете му за няколко минути и на Гарион най-накрая му се удаваше

възможност да подържи бебето, ръцете на малката кралица сякаш автоматично се насочваха към копчетата върху предната част на роклята и и тя спокойно обявяваше, че е време да кърми Геран. Гарион, разбира се, не желаше да лишава сина си от храната му, но в тези моменти бебето всъщност не изглеждаше чак толкова гладно.

След време обаче, когато той най-накрая свикна с факта, че Геран безусловно присъства в живота им, зовът на мрачната, миришеца на плесен библиотека отново започна да го привлича. Начинът на четене, препоръчан му от сухия глас, работеше изненадващо добре. След кратки упражнения Гарион разбра, че може бързо да плъзга погледа си по цели страници отегчителна материя; окото му автоматично спираше върху пророческите откъси, погребани сред обикновения текст. С учудване откри много подобни откъси, скрити на най-невероятни места. В повечето случаи бе очевидно, че авторите дори не са и съзнавали какво са включили в писанията си. Често някое изречение прекъсваше, преминаваше рязко в пророчество, а след това продължаваше точно от там, където бе прекъснало. Гарион бе сигурен, че при повторно прочитане на текста нищо неподозиращият пророк, който е вмъкнал тези думи, дори не би забелязал какво е написал.

Ала Мринският сборник, и в по-малка степен Даринският, си оставаха сърцевината на предсказанията. Откъси от други трудове поясняваха или представяха някои неща в по-големи подробности, но двете големи пророчества поднасяха всичко в най-чист вид. Гарион започна да прави препратки, обозначавайки всеки нов откъс с номер и след това свързваше тези номера с поредица буквени кодове, които съответстваха на откъсите от Мринския свитък. Към всеки откъс от този свитък, откри той, обикновено имаше по три или четири потвърждаващи или обясняващи го редове, събрани оттук-оттам от други трудове – с изключение на онзи изключително важен, унищожен от петното откъс.

– И как мина търсенето днес, скъпи? – попита Се'Недра весело една вечер, когато Гарион се върна начумерен и раздразнителен в кралските покои. В момента тя кърмеше Геран и лицето ѝ грейше от нежност.

– Малко остава да се откажа – заяви той и се отпусна върху един стол. – Мисля, че може би ще е по-добре да заключа тази библиотека и да изхвърля ключа.

Тя го погледна нежно и се усмихна.

– Знаеш, че това няма да помогне, Гарион. След ден-два няма да можеш да устоиш, пък и никоя врата не е достатъчно здрава, все ще можеш да я разбиеш.

– Може би трябва просто да изгоря всички тези книги и ръкописи – измърмори навъсено Гарион. – Вече не мога да се съсредоточа върху нищо друго. Знам, че нещо се крие под онова петно, но никъде не намирам следи, които биха могли да ми помогнат да разбера какво е.

– Ако изгориш тази библиотека, Белгарат сигурно ще те превърне в репичка – предупреди го тя с усмивка. – Знаеш, че много обича книгите.

– Може би би било хубаво да бъдеш репичка известно време – отвърна кралят на Рива.

– Всичко е много просто, Гарион – изрече кралицата с вбесяващо спокойствие. – Щом върху всички екземпляри има петно, защо не отидеш да погледнеш оригинала?

Той я погледна.

– Оригиналт все трябва да е някъде, нали?

– Ами... така излиза.

– Тогава разбери къде е и отиди да го видиш или изпрати хора да ти го донесат.

– Никога не съм мислил за това.

– Очевидно. Много по-забавно е да говориш надутото за това и да беснееш, и да ставаш неприятен заради това петно.

– Знаеш ли, това наистина е много добра идея, Се'Недра.

– Естествено. Вие, мъжете, винаги имате склонност да усложнявате нещата прекалено много. Следващия път, когато имаш проблем, скъпи, потърси помощ от мен. Ще ти кажа как да го разрешим.

Той не отговори.

Първата му работа на следващата сутрин бе да слезе в града и да се отбие при жреца в храма на Белар. Жрецът бе благороден мъж със сериозно лице. За разлика от жреците на Белар в големите храмове на континента, които се занимаваха повече с политика, отколкото се грижеха за своите вярващи, главата на риванското духовенство се занимаваше изключително с благосъстоянието – физическото, както и духовното – на обикновените хора. Гарион винаги го бе харесвал.

– Аз лично всъщност никога не съм виждал оригинала, ваше величество – отвърна жрецът на въпроса на Гарион. – Но винаги са ми казвали, че се пази в гробницата на брега на река Мрин, между края на блатата и Боктор.

– Гробница ли?

– Древните драснианци я издигнали на мястото, където Мринският пророк бил държан окован във вериги – поясни жрецът. – След като бедният човек починал, крал Бичия врат наредил там да се издигне

някакъв паметник. Построили гробницата точно върху гроба му. Оригиналният ръкопис се съхранява там в голям кристален сандък. Пазят го няколко жреци. На повечето хора не би било разрешено да го докоснат, но като имаме предвид, че вие сте крал на Рива, сигурен съм, че ще направят изключение.

– В такъв случай ръкописът винаги е бил там?

– Освен по времето на нашествието на ангараките през четвъртото хилядолетие. Откарали го с кораб във Вал Алорн, за да бъде пазен там на сигурно място, точно преди Боктор да бъде опожарен. Торак искал да сложи ръка върху ръкописа, затова решили, че е по-разумно да го изнесат от държавата.

– Добре са направили – каза Гарион. – Благодаря ви за информацията, ваше светейшество.

– Радвам се, че мога да помогна, ваше величество.

На Гарион щеше да му е трудно да напусне кралството. За тази седмица изобщо не можеше да става въпрос, тъй като след два дни му предстоеше среща с пристанищните власти. А следващата седмица щеше да бъде дори по-лошо. Винаги имаше прекалено много официални срещи и държавни дела. Гарион въздъхна и се заизкачва по многобройните стъпала към крепостта. До него вървеше неотлъчно следващият го по петите телохранител. Някак си той се чувстваше едва ли не затворник тук, на този остров. Винаги имаше толкова много неща, за които трябваше да се отделя време. Спомняше си времена, всъщност не много далече в миналото, когато започваше деня на гърба на коня и рядко преспиваше в едно и също легло две нощи поред. Като поразмисли обаче, бе принуден да признае, че дори тогава не бе свободен да прави онова, което желае. Въпреки че не бе осъзнавал това досега, тежестта на отговорността бе паднала върху плещите му през онази ветровита есенна нощ преди толкова много години, когато той, леля Поул, Белгарат и Дурник се измъкнаха през портата на фермата на Фалдор и навлязоха в широкия свят, който се простираше пред тях.

– Е – промърмори тихо кралят на Рива, – това също е важно. Бранд ще се справи тук. Просто ще трябва да я карат без мен известно време.

– Какво казахте, ваше величество? – попита телохранителят.

– Просто мислех на глас – отвърна Гарион малко смутено.

Тази вечер Се'Недра изглеждаше мрачна и раздражителна. Тя държеше разсеяно Геран и му обръщаше съвсем малко внимание, докато детето със сериозен, съсредоточен поглед играеше с амулета на гърдите й.

– Какво има, скъпа? – попита я Гарион.

– Просто главоболие – отвърна кратко тя. – И ушите ми пищят странно.

– Уморена си.

– Най-вероятно. – Кралицата стана. – Смятам да сложа Геран в люлката и да си лягам – заяви тя. – Може би един добър сън през нощта ще ми помогне да се почувствам по-добре.

– Аз мога да го сложа да си легне – предложи Гарион.

– Не – отвърна Се'Недра, вперила странен поглед пред себе си. – Искам да съм сигурна, че той е на сигурно място в люлката си.

– На сигурно място ли? – изсмя се Гарион. – Се'Недра, това е Рива. Това е най-сигурното място на света.

– Кажете това на Арел – отвърна кралицата и отиде в малката стая до спалнята им, където бе люлката на Геран.

Гарион стоя буден и чете до доста късно. Лошото настроение на Се'Недра по някакъв начин се бе пренесло върху него и не му се спеше. Накрая остави книгата, отиде до прозореца и погледна осветените от луната води на Морето на ветровете. Големите бавни вълни изглеждаха като разтопено сребро под бледата светлина и тяхното величествено движение го хипнотизираше по странен начин. Накрая кралят на Рива духна свещите и бързо влезе в спалнята.

Се'Недра мятеше глава в съня си и мърмореше накъсани фрази – безсмислени части от откъслечен разговор, Гарион се съблече и се пхна в леглото, като се опитваше да не я безпокои.

– Не – изрече тя с решителен глас. – Няма да ти позволя да направиш това. – После изстена и тръшна глава върху възглавницата.

Гарион лежеше в тъмнината и слушаше как съпругата му говори насън.

– Гарион! – изрече тя задъхано, като изведнъж се събуди. – Краката ти са студени!

– О! – отвърна той. – Съжалявам.

Се'Недра почти незабавно отново се унесе в сън и мърморенето продължи.

Друг глас го събуди няколко часа по-късно. Гласът бе странно познат; Гарион лежеше все още в унес, като се опитваше да си спомни къде точно го е чувал. Бе женски глас, нисък и мелодичен, и звучеше особено успокояващо.

След това кралят внезапно осъзна, че Се'Недра не е до него в леглото, и изведнъж се събуди напълно.

– Но аз трябва да го скрия, така че да не могат да го намерят – долови той. Се'Недра приказваше със странно вцепенен глас. Гарион отметна завивката и се измъкна от леглото.

През отворената врата на детската стая навлизаше бледа, блещукаща светлина. Гласовете идваха оттам. Гарион бързо отиде до вратата. Босите му крака не вдигаха никакъв шум по килима.

– Отвий бебето си, Се'Недра – приказваше другата жена със спокоен убедителен глас. – Така ще го задушиш.

Гарион погледна през вратата. Се'Недра стоеше до люлката в бялата си нощница и се взираше с празни очи в мрака, а до нея бе застанала друга фигура. На стола до люлката имаше купчина одеяла и възглавници. Сякаш унесена в сън, кралицата на Рива постоянно трупаше завивки и възглавници върху бебето си.

– Се'Недра – обърна се към нея жената. – Спри. Чуй ме.

– Трябва да го скрия – упорито повтори Се'Недра. – Те искат да го убият.

– Се'Недра. Ще го задушиш. Махни от него всички одеяла и възглавници.

– Но...

– Прави каквото ти казвам, Се'Недра – изрече твърдо жената. – Веднага.

Се'Недра тихо изхленчи и започна да маха завивките от люлката.

– Така е по-добре. Сега ме слушай. Не трябва да му обръщаш внимание, когато ти говори такива неща. Той не е твой приятел.

Лицето на Се'Недра придоби озадачен вид.

– Не е ли?

– Той ти е враг. Той е този, който иска да нарани Геран.

– Моето бебе?

– Твоето бебе е добре, Се'Недра, но трябва да се пребориш с този глас, който ти говори през нощта.

– Кой... – подхвана Гарион, но в този момент жената се обърна и го погледна и той зяпна от изумление. Жената имаше светлокестенява коса и топли, златисти очи. Роклята ѝ бе проста, кафява, почти с цвета на пръстта в полето. Гарион я познаваше. Бе я срещал веднъж в блатата на източна Драсния, когато той, Силк и Белгарат бяха на път за ужасяващата среща в обитаваните от духове руини на Ктхол Мишрак.

Майката на леля Поул много приличаше на дъщеря си. Лицето ѝ имаше същата спокойна, съвършена красота, а главата ѝ бе също толкова гордо вдигната. В това недокоснато от времето лице обаче имаше

някакво странна, сякаш вечна печал, което стегна гърлото на Гарион.

– Поледра! – изрече той задъхано – Какво...

Майката на леля Поул сложи пръст на устните си.

– Не я буди, Белгарион – предупреди го тя. – Ела да я сложим да си легне.

– Геран...

– Той е добре. Дойдох навреме. Просто я заведи спокойно обратно в леглото. Сега ще спи, без да има повече такива приключения.

Гарион отиде до жена си и я прегърна.

– Ела, Се'Недра – каза и той нежно.

Тя кимна все още с празен поглед и послушно влезе с него в кралската спалня.

– Може ли да преместиш тази дълга възглавница? – тихо попита той Поледра.

Тя се засмя.

– Всъщност не – отвърна вълшебницата. – Забравяш, че аз в действителност не съм тук, Белгарион.

– О! – възкликна той. – Съжалявам. Просто ми се струваше...

Кралят премести възглавницата, внимателно положи Се'Недра в леглото и я зави, като дръпна одеялото чак до брадичката ѝ. Тя въздъхна, сгуши се в завивките и заспа.

– Ела в другата стая – каза Поледра.

Гарион кимна и тихо я последва в съседната стая, която бе все още едва-едва осветявана от греещи те въглени на угасващия огън.

– Какво стана? – попита той и тихичко затвори вратата.

– Има някой, който се страхува от твоя син и го мрази, Белгарион – каза му тя сериозно.

– Та той е още бебе – възпротиви се Гарион.

– Врагът му се страхува от това, което той може да стане, а не от това, което е сега. Можеш да си спомниш, че и по-рано е имало такива случаи.

– Искаш да кажеш, когато Ашарак е убил родителите ми?

Тя кимна.

– Всъщност той се опитваше да се добере до теб.

– Но как мога да защитавам Геран от собствената му майка? Искам да кажа, ако този мъж може да идва в съня на Се'Недра по този начин и да я кара да върши разни неща, как бих могъл...

– Това няма да се случи отново, Белгарион. Погрижих се за това.

– Но как би могла? Имам предвид, та ти си... ами...

– Мъртва? Това съвсем не е вярно, но няма значение. Геран е в безопасност за момента, а Се'Недра няма да направи втори подобен опит. Има нещо друго, което трябва да обсъдим.

– Добре.

– Приближаваш се до нещо изключително важно. Не мога да ти кажа всичко, но ти наистина трябва да видиш Мринския сборник – истинския, не някой от преписите. Трябва да видиш какво се крие там.

– Не мога да оставя Се'Недра. Не и сега.

– Тя ще бъде добре, а онова е нещо, което само ти можеш да свършиш. Отиди в гробницата на река Мрин и погледни сборника. Наистина става дума за нещо изключително важно.

Гарион изправи рамене.

– Добре – заяви той. – Ще тръгна още тази сутрин.

– Има още нещо.

– Какво?

– Трябва да вземеш Кълбото на Алдур със себе си.

– Кълбото ли?

– Без него няма да можеш да видиш онова, което трябва да видиш.

– Не те разбирам.

– Ще разбереш, когато отидеш там.

– Добре, Поледра – отвърна Гарион. След това направи печална гримаса. – Не зная защо изобщо възразявам. През целия си живот съм вършил неща, които не разбирам.

– След време всичко ще ти стане ясно – увери го тя и го погледна твърде критично. – Гарион – подхвана тя с глас, който толкова много приличаше на този на леля Поул, че той отговори, без да се замисля.

– Да?

– Нощем наистина не трябва да ходиш без горна дреха, знаеш ли? Ще настинеш.

Корабът, който нае в Коту, бе малък, но добре приспособен за плаване по река. Той плуваше леко по водата, имаше широки напречни греди и понякога се люлееше по течението като треска. Гребците бяха здравеняци и гребяха с добро темпо срещу мудното течение на река Мрин, която бавно лъкагушеше през блатата.

Когато се спусна нощта, бяха на десет левги нагоре по реката от град Коту. Капитанът благоразумно завърза кораба за един стърчащ дънер с намазано с катран въже.

– Не би било добре, ако се опитаме да намерим канала в тъмното – обърна се той към Гарион. – Един грешен завои и може да прекараме следващия месец в лутане из блатата.

– Вие знаете какво правите, капитане – отвърна Гарион. – Няма да се меся в работата ви.

– Бихте ли желали халба пиво, ваше величество? – предложи капитанът.

– С удоволствие – съгласи се Гарион.

По-късно той стоеше облегнат на парапета с халба в ръка, гледаше резките движения на светулките и слушаше нескончаемия хор на жабите. Бе топла пролетна нощ и влажният силен аромат на блатата изпълваше ноздрите му.

Той чу тихо цопване, може би риба или вероятно гмуркаща се видра.

– Белгарион?

Бе странен, писклив глас, но се чуваше съвсем ясно. И идваше от другата страна на парапета.

Гарион се взря в кадифената тъмнина.

– Белгарион? – прозвуча отново гласът. Идваше от някъде под него.

– Да? – отговори Гарион предпазливо.

– Трябва да ти кажа нещо. – Разнесе се още един лек плясък и корабът леко се залюля. Въжето, с което бе завързан за дънера, се потопи, пъргава сянка бързо изтича по него и се плъзна необичайно плавно по парапета. Сянката се изправи и Гарион ясно видя как водата се отцежда от нея. Силуетът бе нисък, не по-висок от три-четири стъпки и се приближаваше към него с необичайна тътреца се походка.

– Вече си по-голям – отбеляза гласът.

– Случва се – отвърна Гарион, като се взираше във фигурата, за да различи лицето ѝ. Луната излезе изпод един облак и Гарион откри, че е отправил поглед право в косматото лице с големи очи на блатно същество.

– Тупик? – попита недоверчиво той. – Ти ли си?

– Е спомни си. – Малкото космато създание изглеждаше доволно.

– Разбира се, че си спомням за теб.

Корабът отново се разлюля и още една космата сянка изтича по въжето. Тупик се обърна раздразнено и изцвърча ядосано:

– Попи! Прибирай се вкъщи!

– Не – отговори тя съвсем спокойно.

– Трябва да правиш каквото ти казвам – извика той и тропна с крак

по палубата.

– Защо?

Тупик я погледна с явна безпомощност.

– Всички ли са такива? – попита той Гарион.

– Кои всички?

– Женските. – Тупик произнесе думата с известно отвращение.

– Повечето от тях – да.

Тупик въздъхна.

– Как е Вордай? – попита ги Гарион.

Попи изскимтя много печално.

– Нашата майка умря – отвърна тъжно тя.

– Съжалявам.

– Тя бе много уморена – продължи Тупик.

– Покрихме я с цветя – рече Попи. – И след това затворихме къщата

й.

– Това щеше да й хареса.

– Каза, че един ден ти ще се върнеш – подхвана Тупик. – Тя бе много мъдра.

– Да.

– Каза, че трябва да чакаме, докато пристигнеш, и да ти предадем едно съобщение.

– Така ли?

– Съществува зло, което се движи срещу теб.

– Започвах да го подозирам.

– Каза да ти предадем, че злото има много лица, че лицата му не винаги са в съгласие помежду си, но това, което стои зад всичко, няма лице. То идва от много по-далеч, отколкото подозираш.

– Не те разбирам.

– То идва отвъд звездите.

Гарион го погледна.

– Тъкмо това трябваше да ти предадем – увери го Попи. – Тупик го повтори точно така, както майка ни го каза на него.

– Съобщи на Белгарат за мама – рече Тупик. – Предай му, че тя му изпрати своите благодарности.

– Ще му предам.

– Довиждане, Белгарион – изрече тихо блатното същество. Попи издаде тих, нежен гърлен звук, приближи се и потърка за миг муцуната си в ръката на Гарион.

След това двамата се плъзнаха през парапета и изчезнаха в тъмните

води на блатата.

16.

Беше мрачно място. Селцето се гушеше на брега на реката в края на плоска, с нищо незапомняща се равнина, покрита с груба тъмнозелена трева. Почвата бе наносна глина, хлъзгава и сива, и изглеждаше неплодородна, а отвъд големия завой на река Мрин се простираше безкрайната зелено-кафява шир на блатата. Селото се състоеше от двайсетина сиво-кафяви къщи, всички струпани около квадратната каменна гробница. Паянтови кейове, построени от бели като кост дървета, изхвърлени на брега, стърчаха в реката като пръсти на скелет, рибарски мрежи висяха върху колове и се сушеха във влажния въздух, който гъмжеше от комари.

Корабът на Гарион пристигна около обяд и той незабавно се отправи по скърцащия кей към калната, изровена от колелата на каруци улица, водеща към самата гробница. Кралят вървеше внимателно, за да не се подхлъзне, и усещаше неприкритите любопитни погледи на селяните. Големият меч на риванския крал стърчеше над рамото му.

Когато Гарион спря пред потъмнелите бронзови врати и поиска да влезе, жреците на Белар, които пазеха гробницата, започнаха да работелепничат и да се умилкват. Поведоха го през застлан с плочи вътрешен двор и гордо му показаха прогнила кучешка колиба и голям, здрав, намазан с катран стълб, по който висяха останки от тежка ръждясала верига. На това място лудият пророк бе прекарал последните си дни.

В самата гробница се намираше традиционният олтар с изсечена върху камък мечешка глава. Гарион забеляза, че вътрешността на гробницата се нуждае от почистване. Самите жреци също бяха чорлави и немити. Помисли си, че една от първите изяви на религиозен плам е силната омраза към сапуна и водата. Светите места и тези, които се грижеха за тях, като че ли винаги миришеха лошо.

Когато стигнаха до сводестото светилище, възникна малък проблем. Там се намираше пожелтелият пергамент на оригинала на Мринския сборник, положен в кристален сандък, а над него се издигаха две свещи с височината на човешки ръст. Един от жреците, фанатик, чиято коса и брада приличаха на разпиляна от вятъра купа сено, се противопостави остро, почти истерично, когато Гарион любезно поиска сандъкът да бъде отворен. Ала висшият духовник бе достатъчно

дипломатичен и призна върховенството на мнението на риванския крал, особено когато забеляза Кълбото на Алдур, така че Гарион можеше да разгледа всеки свещен обект, който желаше. Гарион още веднъж се убеди, че по някакъв особен начин той самият е свещен обект в съзнанието на много алорни.

Фанатикът най-накрая отстъпи, макар да продължи да мърмори: „Светотатство“. Кристалният сандък бе отворен с ръждясал ключ и в кръга от светлината на свещите бяха поставени малка масичка и стол. Така Гарион можеше да разгледа внимателно сборника.

– Мисля, че вече мога да се справя сам, ваши светейшества – обърна се учтиво кралят към тях. Не обичаше хора, надвесени над раменете му, пък и сега не чувстваше особено силна нужда от компания. Гарион седна, постави ръка върху свитъка и погледна малката група жреци. – Ще ви повикам, ако имам нужда от нещо.

Лицата им изразяваха неодобрение, но съкрушителното присъствие на краля на Рива ги бе направило твърде плахи, така че те не се противопоставиха на категоричното му желание да напуснат помещението и излязоха тихо един след друг.

Гарион бе възбуден. Решението на загадката, която го бе измъчвала през всичките тези месеци, най-сетне се намираще в ръцете му. Той свързва с треперещи пръсти тънката копринена панделка и започна да развива прашящия пергамент. Начинът на изписване на думите бе старинен, но изпълнен с великолепие. Отделните букви бяха по-скоро изкусно изрисувани, отколкото изписани. Кралят на Рива незабавно разбра, че на създаването единствено на този ръкопис е бил посветен цял един живот. С потръпващи от нетърпение ръце Гарион внимателно разви свитъка, очите му пробягаха по вече познатите думи и фрази в търсене на реда, който веднъж завинаги щеше да разбули загадката.

Ето го! Гарион се взря недоверчиво в него и не можа да повярва на очите си. Петното бе точно същото както и при всички други копия. Без малко щеше да изкрещи от отчаяние.

Притиснат от мъчителното чувство за поражение, риванският крал прочете още веднъж този ред със съдбовно значение: „И детето на Светлината ще срещне детето на Мрака, ще го надвие и тъмнината ще избяга. Но внимавайте – камъкът, който лежи в центъра на светлината, ще...“ – И тук отново се появяваше проклетото петно.

Когато Гарион прочете откъса втори път, се случи нещо особено. Изведнъж го обзе някакво странно безразличие. Защо вдигаше толкова шум за една-единствена дума, скрита под петното? Какво щеше да

промени една дума? Понечи да стане от стола, да прибере свитъка и да излезе от това място, в което се разнасяха зловонни миризми. Искаше му се да се прибере вкъщи. И изведнъж внезапно спря, припомнил си всички часове, които бе прекарал в опити да разгадае значението на фразата, заличена от петното. Нямаше да е излишно да прочете откъса още веднъж. В края на краищата бе изминал толкова дълъг път...

Кралят отново се захвана със свитъка, но неприятното чувство се изостри толкова много, че той едва успя да се задържи изправен. Защо си губеше времето с тези глупости? Бе изминал целия този път, за да си измъчва очите с този разкапващ се боклук, с несвързаните брътвежи на един болен ум, записани върху пергамента – тази воняща, полуизгнила, зле ошавена кожа. Гарион отблъсна сборника с отвращение. Това наистина беше глупаво. Той отмести стола си, изправи се и преметна на гръб големия меч на Желязната хватка. Неговият кораб го очакваше, закотвен на кея. Докато паднеше нощта, можеше да е изминал половината път до Коту, а след седмица щеше да бъде отново в Рива. Щеше да заключи библиотеката завинаги и можеше да се посвети на истинската си работа. В края на краищата владетелят на кралството нямаше време за всички тези умопобъркващи размишления. Гарион решително обърна гръб на свитъка и тръгна към вратата.

Ала в момента, когато отмести поглед от свитъка, спря. Какво правеше той? Наистина трябваше да разбули тайната на петното. Но когато се обърна и отново погледна ръкописа, отново го помете същата тази вълна от непоносимо отвращение. Тя бе толкова силна, че риванският крал се обърна с гръб към сборника. Изведнъж чувството на неприязън изчезна. Имаше нещо в самия свитък, което се опитваше да го прогони.

Гарион започна да крачи нагоре-надолу, като внимателно задържеше погледа си встрани от ръкописа. Какво бе изрекъл сухият глас в съзнанието му? „Там има няколко думи. Ако ги погледнеш при подходяща светлина, ще успееш да ги видиш.“ Каква светлина? Свещите в това сводесто помещение явно не бяха онова, което бе имал предвид сухият глас. Слънчева светлина? Това едва ли бе вероятно. Поледра бе казала, че той трябва да прочете скритите думи, но как би могъл при положение, че сборникът буквално го прогонваше всеки път, когато го погледнеше? Гарион спря. Какво друго бе споменала тя? Нещо от рода на това, че няма да може да ги види без...

Вълната на отвращение, която връхлетя срещу него, бе толкова силна, че Гарион усети как стомахът му се свива. Кралят се завъртя бързо така, че да бъде с гръб към омарния документ. Изведнъж дръжката

на меча на Желязната хватка го удари внезапно и болезнено по главата. Гарион гневно вдигна ръка към рамото си, за да хване дръжката и да я блъсне надолу, но вместо това ръката му докосна Кълбото на Алдур. Чувството на погнуса моментално се изпари, мислите и съзнанието му се избистриха. Светлината! Разбира се! Той трябваше да прочете сборника под светлината на Кълбото! Тъкмо това се бяха опитали да му кажат Поледра и сухият глас. Гарион непохватно протегна ръка и хвана Кълбото.

– Измъкни се от мястото си – промърмори той. Чу се леко шракване и безценният камък остана в ръката му. Огромният меч, препасан през гърба му, изведнъж стана много тежък и Гарион без малко щеше да се смъкне на колене на пода. С изумление разбра, че привидната липса на тежест у огромното оръжие е дело на самото Кълбо. Докато се бореше с това грамадно тегло, той започна да опипва непохватно катарамата върху гърдите си, разкопча я и усети как гигантското оръжие се плъзна от гърба му. Мечът на Желязната хватка падна на пода и издрънча огушително.

Вдигнал Кълбото, Гарион се обърна и погледна право в свитъка. Стори му се, че чува яростно ръмжене, но съзнанието му остана ясно. Пристъпи към масата и разгърна свитъка с едната си ръка с другата държеше светещото Кълбо над тайнствения откъс.

Най-после видя значението на скритите под петното думи, които го бяха измъчвали толкова дълго. Петното не се беше получило вследствие на няколко случайно разлети капки мастило. Посланието бе запазено цяло, но всички думи бяха написани една върху друга! Цялото пророчество се съдържаше на това единствено място! В синята силна светлина на Кълбото на Алдур погледът му се гмуркаше все по-надолу и по-дълбоко под повърхността на пергаментата и думите, останали скрити цяла вечност, изплуваха като мехурчета, откъсващи се от свитъка.

„Но внимавайте... – беше написано в съдбовно важния откъс. – Камъкът, който лежи в центъра на Светлината, ще пламне с червена светлина. Гласът ми ще проговори на Детето на Светлината и ще му открие името на Детето на Мрака. Детето на Светлината ще вдигне меча на Пазителя и ще се отправи в търсене на онова, което е останало скрито. Търсенето ще бъде дълго. То ще се осъществи с три похода. Вие ще знаете, че то е започнало, когато бъде продължен родът на Пазителя. Съхранете добре потомъка на Пазителя, защото няма да има друг. Пазете го добре, защото ако той случайно попадне в ръцете на Детето на Мрака и бъде отнесен на мястото, където царува злото, тогава единствено

слепият избор ще реши изхода на борбата. Ако случайно потомъкът на Пазителя бъде похитен, тогава Възлюбеният и Вечният трябва да застане начело. Той ще намери пътя към мястото, където царува злото, разбулвайки всички загадки. И във всяка загадка ще открива само една-единствена част от пътя, затова трябва да различи всички – всички, или пътят ще го поведе в погрешна посока и Мракът ще тържествува. Затова бързайте към срещата, където ще приключат трите похода на търсенето. И тази среща ще се състои на място, което вече не съществува. Там ще бъде направен правилният избор.“

Гарион прочете откъса още веднъж, а след това за трети път. Почувства зловещ хлад. Думите ехтяха и тътнеха в съзнанието му. Накрая кралят стана и отиде до вратата на осветената от свещите сводеста зала.

– Трябва ми нещо, с което да пиша – обърна се той към жреца, който стоеше зад вратата. – И изпратете някой до реката. Нека съобщи на капитана на кораба да се приготви за път. Веднага щом свърша тук, трябва да отплавам за Коту.

Жрецът гледаше с широко отворени очи нажеженото Кълбо, сияещо в ръката на Гарион.

– Не стой така, човече, действай! – заповяда му кралят. – Съдбата на целия свят зависи от това.

Жрецът примигна и изтича навън.

На следващия ден Гарион бе в Коту, а след още ден и половина стигна до Алдурфорд в северна Алгария. По една щастлива случайност пастири прекарваха към Мурос стадо полудив алгарски добитък и Гарион незабавно тръгна да търси водача им.

– Трябват ми два коня – започна кралят, пропускайки обичайните любезности. – Най-добрите, които имаш. До края на седмицата трябва да съм в Долината на Алдур.

Водачът на пастирите, алгарски воин със свиреп вид, облечен в черни кожени дрехи, го погледна изпитателно.

– Добрите коне са скъпи, ваше величество – осмели се да каже той и очите му блеснаха.

– Това няма значение. Моля, пригответи ги за четвърт час и пххни в дисагите малко храна.

– Нима не желаете дори да обсъдим цената, ваше величество?

Гласът на главния пастир издаде дълбокото му разочарование.

– Нямам особено желание – отвърна му Гарион. – Просто

пресметни колко струва и ще платя.

Пастирът въздъхна.

– Приемете ги като подарък, ваше величество – рече той. След това погледна печално краля на Рива. – Но естествено разбирате, че напълно провалихте целия ми следобед.

Гарион се засмя разбиращо.

– Ако имах време, добри ми главни пастирю, щях да се пазаря с теб цял ден за всяка медна монета, но имам спешна работа на юг.

Водачът на пастирите печално стисна ръката му.

– Не го приемай толкова присърце, приятелю – успокои го Гарион. – Ако искаш, ще ругая името ти пред всеки, когото срещна, и ще му разказвам как ужасно си ме измамил.

Очите на главния пастир светнаха.

– Това би било изключително любезно от страна на ваше величество – възкликна той, уловил веселия поглед на Гарион. – В края на краищата човек трябва да поддържа доброто си име. Конете ще бъдат готови веднага. Лично ще ги избира.

Гарион напредваше в галоп на юг с добро темпо. Поддържаше конете си свежи и силни, като на всеки две или три легви ги сменяше. Дългото пътешествие в търсене на Кълбото го бе научило на много начини за запазване силата на добрия кон и той употребяваше всички. Когато на пътя му се изпречеше стръмен хълм, той забавяше препускането и тръгваше ходом, след това наваксваше изгубеното време по дългия спускащ се склон на хълма. Когато можеше, заобикаляше неравния път. Спираше късно за нощувка и потегляше отново в ранни зори.

Напредваше на юг през дълбоко до колене развълнувано море от избуяла зелена степ на трева, което се ширеше под топлото пролетно слънце, Заобиколи алгарската крепост, която хората бяха изградили висока колкото планина; знаеше, че крал Чо-Хаг, кралица Силар и, разбира се, Хетар и Адара, ще настояват да поостане за ден-два. С искрено съжаление премина с около легва на запад от къщичката на Поледра. Надяваше се по-късно да му остане време да навести леля Поул, Дурник и Еранд. Точно сега обаче трябваше да стигне до Белгарат с откъса от сборника, който старателно бе преписал и който бе прибрал прилежно във вътрешния джоб на жакета си.

Когато най-сетне спря пред ниската кула на Белгарат, бе толкова уморен, че краката му трепереха. Той скочи от коня пред голямата

гладка скала, която служеше за врата на кулата, и извика:

– Дядо! Дядо, аз съм!

Не последва отговор. Ниската кула се издигаше смълчана над високата трева. Гарион дори и не се замисли за възможността старият човек да не си е у дома.

– Дядо! – извика повторно той. Отново нямаше отговор. Червенорил кос се спусна от небето, кацна на върха на кулата и се взря любопитно в Гарион. След това започна да чисти с клон перата си.

Гарион усети, че почти му прилошава от разочарование, после погледна смълчаната скала, която винаги се отместваше, за да пропусне Белгарат. Добре знаеше, че онова, което възнамерява да стори, е в сериозен разрез с добрите обноски, ала се съсредоточи, погледна скалата и изрече:

– Отвори се!

Камъкът послушно се отмести. Гарион влезе и бързо се изкачи по стълбите, като в последния момент се сети да прескочи стъпалото, където нестабилният камък все още не бе поправен.

– Дядо! – извика пак той.

– Гарион? – долетя отгоре сепнатиият глас на стареца.

– Виках – рече Гарион и влезе в неразтребеното кръгло помещение. – Не ме ли чу?

– Съсредоточавах се върху нещо – отвърна възрастният мъж. – Какво става? Какво правиш тук?

– Накрая открих онзи откъс! – извика Гарион.

– Какъв откъс?

– Онзи от Мринския сборник – онзи, който липсваше.

– За какво говориш, момче? Няма липсващ откъс в Мринския сборник.

– Разговаряхме за това в Рива. Не си ли спомняш? Става дума за мястото, където има петно върху страницата. Показах ти го.

Белгарат го погледна възмутено.

– Дошъл си тук и прекъсваш работата ми само заради това?

Гарион го погледна. Това не беше Белгарат, когото познаваше. Старецът никога не се бе отнасял толкова студено с него.

– Дядо – подхвана кралят на Рива – някой някак си е скрил част от сборника. Когато го четеш, попадаш на една част, която не виждаш.

– Ти обаче можа да я видиш, така ли? – изрече Белгарат с глас, изпълнен с презрение. – Ти? Едно момче, което дори не можеше да чете, докато не стана възрастен мъж. Ние изучаваме този сборник хиляди

години, а сега ти идваш и ни казваш, че пропускаме нещо?

– Чуй ме, дядо. Опитвам се да ти обясня. Когато стигнеш до това място, нещо се случва с ума ти. Не му обръщаш никакво внимание, защото поради някаква причина не желаш да го сториш.

– Глупости! – изсумтя Белгарат. – Не ми трябва никакъв си абсолютно начинаещ хлапак да ми казва как трябва да уча.

– Няма ли поне да погледнеш какво открий? – умоляващо каза Гарион, извади пергаментата от вътрешния си джоб и му го подаде.

– Не! – изкрещя Белгарат и отблъсна пергаментата. – Махни тази глупост оттук. Махай се от кулата ми, Гарион!

– Дядо!

– Махай се! – Лицето на стареца бе преbledняло от гняв, очите му хвърляха светкавици.

Думите на дядо му толкова много нараниха Гарион, че в очите му блеснаха сълзи. Как Белгарат можеше да му говори така?

Старият човек се разгневи още повече, закричи из стаята и замърмори гневно.

– Имам да върша работа – важна работа, а ти нахлуваш тук с тази налудничав история за нещо, което липсва. Как се осмеляваш? Как смееш да ме прекъсваш заради тази вятърничав глупост? Не знаеш ли кой съм аз? – Той махна с ръка към пергаментата, които Гарион бе вдигнал и отново протягаше към него. – Махни от погледа ми това отвратително нещо!

Гарион изведнъж разбра. Онзи или онова, което се опитваше да запази в тайна думите, скрити под странното мастилено петно, принуждаваше Белгарат да вилнее така яростно – очевидно искаше да му попречи да прочете откъса. Имаше само един начин да се пречупи тази странна сила, която принуждаваше хората да не гледат свитъка. Гарион остави пергаментата на една маса, след това хладнокръвно разкопча катарамата на колана, препасан през гърдите му, свали от гърба си меч на Желязната хватка и го опря на стената. Постави ръка върху Кълбото на върха на дръжката на меч и изрече:

– Откачи се.

Кълбото тупна в ръката му и засия.

– Какво правиш? – попита Белгарат.

– Ще трябва да те накарам да видиш това, за което говоря – тъжно обясни Гарион. – Не искам да те наранявам, но трябва да погледнеш.

И тръгна бавно и хладнокръвно към Белгарат, протегнал напред ръката, в която държеше Кълбото.

– Гарион – подхвана Белгарат и заотстъпва уплашено. – Внимавай.
– Отиди до масата, дядо – сурово каза Гарион. – Отиди до масата и прочети това, което открих.

– Заплашваш ли ме? – попита Белгарат невярващо.

– Просто го направи, дядо.

– Ние не се отнасяме така един към друг, Гарион – възрази старият човек и отстъпи още една крачка.

– До масата – повтори Гарион. – Иди там и чети.

По челото на Белгарат изби пот. Неохотно, сякаш това му причиняваше болка, той отиде до масата и се наведе над пергамента. После поклати глава.

– Не мога да го видя – заяви той, въпреки че една горяща свещ стоеше точно до пергамента. – Тук е твърде тъмно.

– Ето – каза Гарион и протегна Кълбото напред. – Ще го осветя.

Кълбото блесна, синята му светлина попадна върху листа и изпълни стаята.

– Прочети го, дядо – повтори Гарион с глас, който не търпеше възражение.

Белгарат го погледна почти умолително.

– Гарион...

– Прочети го.

Белгарат сведе очи към страницата, която лежеше пред него, и изведнъж ахна.

– Къде... Как намери това?

– Беше под петното. Можеш ли да го видиш сега?

– Разбира се, че мога. – Белгарат развълнувано вдигна листа и зачете. Ръцете му трепереха. – Сигурен ли си, че пише точно това?

– Преписах го дума по дума, дядо. Направо от оригиналния ръкопис.

– Как успя да го видиш?

– По същия начин, както и ти – на светлината на Кълбото. Тя прави думите ясни и забележими.

– Удивително! – възкликна старият мъж. – Чудя се... – Той бързо отиде до един шкаф, който стоеше до стената, порови из него за малко, след това се върна при масата със свитък в ръце и бързо го разгъна.

– Дръж Кълбото по-близо, момче – помоли той.

Гарион приближи Кълбото и се загледа заедно с дядо си. Погребаните думи бавно се издигаха на повърхността, също както се бе случило в гробницата на лудия пророк.

– Изумително! – удивляваше се Белгарат. – Мястото е зацапано, някои от думите са неясни, но посланието е тук. Цялото, съвсем цялото. Как е възможно никой от нас да не го е забелязал? Как го откри ти?

– Помогнаха ми, дядо. Гласът, звучащ в съзнанието ми, съобщи, че трябва да прочета откъса при определена светлина. – Кралят на Рива се поколеба, защото знаеше колко много болка щяха да причинят думите му на стария човек. – А след това ни посети Поледра.

– Поледра ли? – Гласът на Белгарат за миг му изневери.

– Някой принуждаваше Се'Недра да направи нещо в съня си, нещо много опасно. Поледра дойде и я спря. След това ми каза, че трябва да отида в гробницата в Драсния и да прочета сборника. Изрично подчерта да взема Кълбото на Алдур. Когато отидох там и започнах да чета, за малко щях да си тръгна. Някак си всичко ми изглеждаше глупаво. А после си спомних всичко, което двамата ми бяха съобщили, и го свързах в мислите си. И щом започнах да чета на светлината на Кълбото, усещането, че си губя времето, изчезна. Дядо, каква е причината за това? Мислех, че това се случва единствено с мен, но ето че подейства и на тебе.

Белгарат се намръщи и се замисли. После каза:

– Било е възбрана. Някой някога е вложил волята си в това петно и го е направил толкова отблъскващо, че никой да не може да го разчете.

– Но то е точно на същото място дори в твоя екземпляр. Как е станало така, че преписвачът е могъл да види достатъчно добре всичко, за да го напише, а ние – не?

– Много от преписвачите в миналото са били неграмотни – обясни Белгарат. – Не е задължително да можеш да четеш, за да препишеш нещо. Всичко, което са правели преписвачите, било да рисуват точни копия на буквите върху страницата.

– Но това... как го нарече?

– Възбрана. Тази дума е измислена, за да обясни онова, което се получава в нашия случай. Мисля, че я въведе Белдин. Понякога е ужасно впечатлен от собствения си ум.

– Възбраната е накарала преписвачите да изпишат всичките думи една върху друга, въпреки че не са знаели какво означават те?

Белгарат изсумтя и се вгледа пред себе си, потънал в размисъл.

– Който и да го е направил, е много силен и много хитър. Дори и не подозирах, че някой контролира съзнанието ми.

– Кога е станало това?

– Вероятно по времето, когато самият пророк е записал откровението.

– Възбраната би ли продължила да действа след смъртта на своя създател?

– Не.

– В такъв случай...

– Точно така. Той все още е някъде тук.

– Възможно ли е той да бъде онзи Зандрамас, за когото непрекъснато слушаме?

– Предполагам, че е възможно. – Белгарат взе листа, който Гарион бе преписал. – Сега го виждам и на обикновена светлина – отбеляза той. – Очевидно щом веднъж развалиш възбраната за някой човек, тя си остава развалена. – Вълшебникът внимателно прочете листа още веднъж. – Това наистина е важно, Гарион.

– Бях съвсем сигурен, че е така – отвърна той. – Обаче не разбирам пророчеството напълно. Първата част е съвсем проста – частта, в която се споменава, че Кълбото ще стане червено и че ще се разкрие името на Детето на Мрака. Изглежда, че ще ми се наложи да предприема ново пътешествие.

– И то ще бъде дълго, ако написаното тук е вярно.

– А какво означава следващата част?

– Ами доколкото я разбирам, това твое търсене – каквото и да е то – е вече започнало. Започнало е след раждането на Геран. – Старецът се намръщи. – Обаче не ми харесва онази част, в която пише, че слепият избор може да реши кой ще бъде победителят в борбата. Такива неща ме карат да се притеснявам.

– Кой е Възлюбеният и Вечният?

– Вероятно аз.

Гарион го погледна. Белгарат сви рамене.

– Наистина звучи малко надуто – призна той. – Понякога хората наистина ме наричат „Вечният мъж“, а когато моят Учител промени името ми, добави сричката „бел“ към старото ми име. В старинния език „бел“ е означавало „възлюбен“. – Белгарат се усмихна с едва доловима тъга. – Понякога моят учител си служеше красиво с думите.

– А какви са тези загадки, за които става дума?

– Това е древно понятие. В миналото използвали думата „загадка“ вместо „пророчество“. Предполагам, че това не е лишено от смисъл, като вземем предвид колко загадъчни са някои от тях.

– Хей! Гарион! Белгарат! – чу се отвън.

– Кой ли може да е? – попита Белгарат. – Каза ли на някого, че идваш тук?

– Не. – Гарион свъси чело. – Не съм казал на никого. – Той отиде до прозореца и погледна надолу. Висок алгарец с ястребово лице, от чието теме падаше гъст кичур коса, бе възседнал покрит с пяна кон.

– Хетар! – извика Гарион. – Какво има?

– Пусни ме да вляза, Гарион – отвърна Хетар. – Трябва да говоря с теб.

Българат отиде при внука си на прозореца.

– Вратата е от другата страна. Заобиколи и влез – викна той. – Ще ти отворя. Внимавай с камъка на петото стъпало – предупреди го вълшебникът, когато високият мъж тръгна към вратата. – Нестабилен е.

– Кога ще го поправиш, дядо? – попита Гарион и почувства слабия, познат приток на сила, когато старецът отвори вратата.

– О, ще се заема с това тези дни.

Хетар се качи в кръглата стая на върха на кулата. Ястребовото му лице бе мрачно.

– Каква е тази припряност, Хетар? – попита Гарион. – Никога не съм те виждал да пришпорваш коня си така.

Хетар пое дълбоко дъх и каза:

– Трябва незабавно да се завърнеш в Рива, Гарион.

– Да не се е случило нещо лошо? – попита Гарион и усети внезапна хладина.

Хетар въздъхна.

– Много ми е неприятно, че аз съм човекът, от когото трябва да научиш това, Гарион, но Се'Недра прати вест до мен да те намеря възможно най-бързо. Трябва веднага да се върнеш в Рива.

Гарион се вледени. Десетки ужасни предположения изникнаха във въображението му.

– Защо? – попита тихо той.

– Съжалявам, Гарион. Не мога да изразя с думи колко е дълбоко съжалението ми. Бранд е бил убит.

ТРЕТА ЧАСТ АЛОРИЯ

17.

Лейтенант Бледик бе един от онези трезвомислещи млади сендарски офицери, които приемаха всичко много сериозно. Той пристигна точно навреме в странноприемница „Лъва“ в пристанищния град Камаар и ханджията, препасал престилка, го съпроводи нагоре по стълбите. Стаите, в които Гарион и другите бяха отседнали, бяха просторни, добре обзаведени и имаха изглед към пристанището. Кралят стоеше до прозореца и гледаше навън, сякаш взорът му можеше да прекоси всички тези левги открита морска шир и да разбере какво става в Рива.

– Пратили сте да ме повикат, ваше величество – каза Бледик с почтителен поклон.

– А, лейтенанте, влезте – заговори Гарион и се обърна с гръб към прозореца. – Имам спешно съобщение за крал Фулрах. Как смятате – колко време ще ви бъде необходимо да стигнете до Сендар?

Лейтенантът се замисли. Един поглед към сериозното му лице бе достатъчен, за да убеди Гарион: младежът обмисляше всичко. Бледик сви устни, докато разсеяно оправяше яката на яркочервената си униформа.

– Ако яздя през цялото време и сменям коня си във всеки хан по пътя, утре късно следобед ще бъда в двореца.

– Добре – каза Гарион и подаде на младия офицер сгънатото и запечатано писмо до сендарския крал. – Когато видите крал Фулрах, съобщете му, че съм изпратил лорд Хетар от Алгария до всички алорнски крале, за да ги уведоми, че свиквам среща на алорнския съвет в Рива. Бих искал и той да присъства.

– Да, ваше величество.

– Съобщете му, че Пазителят на Рива е бил убит.

Бледик отвори широко очи, лицето му пребледня.

– Не! – възкликна задъхано той. – Кой е отговорен за това?

– Все още не зная никакви подробности, но веднага щом наема кораб, ще отплаваме за острова.

– Гарион, скъпи – намеси се Поулгара от стола си до прозореца. –

Обяснил си всичко това в писмото. На лейтенанта му предстои дълъг път, а ти го задържаш.

– Имаш право, лельо Поул – призна той. След това отново се обърна към Бледиц. – Ще имате ли нужда от пари или друго нещо?

– Не, ваше величество.

– В такъв случай тръгвайте веднага.

– Незабавно, ваше величество. – Лейтенантът отдаде чест и излезе.

Гарион закрачи по скъпия малореански килим. Поулгара, облечена в обикновена синя рокля за пътуване, продължаваше да кърпи една от туниките на Еранд. Иглата ѝ остро проблясваше на слънчевата светлина, струяща от прозореца.

– Как можеш да бъдеш толкова спокойна? – попита я кралят на Рива.

– Не съм, скъпи – отвърна вълшебницата. – Затова шия.

– Защо се бавят толкова? – терзаше се той.

– Наемането на кораб отнема време, Гарион. Това не е като да купуваш хляб.

– Кой би искал смъртта на Бранд? – избухна той. Откакто преди около седмица напуснаха Долината на Алдур, кралят си задаваше този въпрос отново и отново. Граматният Пазител с тъжно лице бе посветил изцяло живота си на Гарион и риванския трон и в действителност бе слял личните си желания с тези на краля. Доколкото Гарион знаеше, Бранд не бе имал никакви врагове.

– Това е едно от първите неща, които трябва да разберем, когато стигнем в Рива – отвърна вълшебницата. – Моля те, опитай да се успокоиш. С крачене нагоре-надолу нищо няма да постигнеш, а то ми действа твърде разсейващо.

Почти се бе свечерило, когато Белгарат, Дурник и Еранд се върнаха с един висок риванец с посивели коси. Дрехите му носеха отличителната миризма на солена вода и катран, която издаваше, че е моряк.

– Това е капитан Яндра – представи го Белгарат. – Той се съгласи да ни откара с кораба си до острова.

– Благодаря ви, капитане – бяха единствените думи на Гарион.

– Удоволствието е мое, ваше величество – отвърна Яндра със скован поклон.

– Да не би скоро да сте пристигнали от Рива? – попита го Поулгара.

– Вчера следобед, милейди.

– Имате ли някаква представа за това, което се е случило там?

– Не научихме много подробности на пристанището, милейди.

Понякога хората горе в крепостта са малко потайни – не се обиждайте, ваше величество. Въпреки това из града се носят всякакви слухове и повечето от тях са твърде невероятни. Общо взето всичко, което мога да кажа със сигурност, е, че Пазителят на Рива е бил нападат и убит от група череки.

– Череки! – възкликна Гарион.

– По този въпрос всички са единодушни, ваше величество. Някои хора твърдят, че всичките наемни убийци били убити. Други пък смятат, че някои са оцелели. Не мога да кажа със сигурност, но зная, че наистина погребяха шестима от тях.

– Добре – изсумтя Белгарат.

– Не и ако са били общо шестима, татко – каза Поулгара. – Трябват ни отговори, не трупове.

– Уф... извинете ме, ваше величество – измърмори Яндра с известно неудобство. – Може би не съм аз този, който трябва да го каже, но според някои от слуховете череките били някакви държавни служители от Вал Алорн и били изпратени от крал Анхег.

– От Анхег? Това е нелепо.

– Така разправят, ваше величество. Не вярвам много на това, но може би не бихте искали такъв слух да се разпространява из острова. Пазителят на Рива бе много обичан в цялото кралство и много хора се захващаха да подготвят мечовете си – ако разбирате какво искам да кажа.

– Мисля, че е по-добре да се прибера възможно най-бързо – рече Гарион. – За колко време ще стигнем до Рива?

Капитанът се замисли.

– Моят кораб не е толкова бърз, колкото черекските бойни плавателни съдове – извини се той. – Да кажем три дни, ако времето се задържи все така хубаво. Можем да отплаваме с прилива утре сутринта, ако успеете да се пригответе.

– Ще успеем – каза Гарион.

Над Морето на ветровете бе късно лято. Времето се задържа ясно и слънчево. Корабът на Яндра упорито пореше блестящите, огрени от слънцето вълни, наведен леко на една страна поради косия вятър. Гарион прекара по-голямата част от пътуването, крачейки мрачно по палубата. Три дни след като вдигнаха котва в Камаар, назъбените очертания на Острова на ветровете се появиха ниско на хоризонта пред тях и Гарион почувства, че го обзема някакво отчаяно нетърпение. Имаше толкова

много въпроси, на които трябваше да намери отговор, толкова много неща, които трябваше да свърши, затова дори този един час, необходим, за да стигнат до пристанището му се струваше недопустимо забавяне.

Рано следобед корабът на Яндра заобиколи носа, засланият пристанището, и се отправи към каменните кейове в долната част на града.

– Аз ще избързам напред – обърна се Гарион към останалите. – Вие ме последвайте, когато можете. – Още докато моряците затаяха въжетата, кралят скочи върху покритите със сол камъни на кея и тръгна нагоре към крепостта, като изкачваше по две стъпала наведнъж.

Се'Недра го чакаше пред портите, облечена в черна траурна рокля. Лицето ѝ бе бледо, а очите ѝ – пълни със сълзи.

– О, Гарион! – изплака тя, прегърна го и зариди върху гърдите му.

– Кога се случи това, Се'Недра? – попита я кралят, притискайки я в прегръдките си. – Хетар не ми съобщи много подробности.

– Преди около три седмици – хълцаше тя. – Бедният Бранд. Бедният ни скъп приятел.

– Къде мога да намеря Кайл?

– Работи на писалището на Бранд – отвърна тя. – Не мисля, че е спал по повече от два-три часа нощем, откакто се случи това.

– Леля Поул и останалите идват след мен. Искам да поговоря с Кайл. Би ли ги посрещнала, когато дойдат?

– Разбира се, скъпи – отговори тя и избърса очи с опакото на ръката си.

– Ще поприказваме по-късно – рече той. – Сега трябва да разбере какво се е случило.

– Гарион – прошепна тъжно малката кралица. – Били са череки.

– И аз така чух – отвърна Гарион. – Точно затова трябва да проуча нещата до дъно, при това възможно най-бързо.

Коридорите на крепостта бяха необикновено смълчани. Докато Гарион с решителни крачки приближаваше западното крило, откъдето Бранд бе ръководел ежедневните дела на кралството, слугите се покланяха и се отдръпваха встрани.

Кайл бе облечен в траурни одежди, лицето му бе посивяло от умора и мъка. Ала подредените купове документи върху тежкото писалище на Бранд свидетелстваха, че въпреки скръбта си той изпълнява не само своите задължения, но и тези на баща си. Когато Гарион влезе в кабинета, Кайл вдигна поглед и понечи да стане.

– Недей – спря го кралят. – Имаме твърде много работа, за да губим време с изискванията на етикецията. – Той погледна изтощения си

приятел и с прискърбие добави: – Съжалявам, Кайл. Съжалявам повече, отколкото всички думи на света могат да изразят.

– Благодаря, ваше величество.

Гарион се отпусна на стола срещу Кайл и усети как собствената му умора го връхлита като вълна.

– Не можах да науча никакви подробности – рече кралят на Рива. – Би ли могъл да ми кажеш какво точно се случи?

Кайл кимна и се облегна назад.

– Стучи се преди около месец, скоро след като ти замина за Драсния. Пристигна търговска делегация, изпратена от крал Анхег. Всичките им документи изглеждаха наред, но те не изясниха напълно причината за посещението си. Отнесохме се към тях с обичайната любезност. По-голямата част от времето си членовете на делегацията прекарваха в стаята, където ги бяхме настанили. Късно една нощ баща ми обсъждал някакви въпроси с кралица Се'Недра и се връщал в покоите си. Тогава се натъкнал на череките в коридора, който води към кралските покои. Попитал ги дали може да им помогне с нещо, а те се нахвърлили върху него без никакво предупреждение. – Кайл замълча за миг и стисна зъби. След това пое дълбоко дъх и прекара уморено ръка пред очите си. – Ваше величество, баща ми дори не е бил въоръжен. Направил е всичко възможно да се защити и успял да извика за помощ, преди да го съсекат. Братята ми и аз се втурнахме да му помогнем заедно с няколко от стражите в крепостта. Направихме всичко, което бе по силите ни, за да заловим убийците, но те категорично отказаха да се предадат. – Синът на Пазителя се намръщи. – Сякаш напълно преднамерено желяеха да изгубят живота си. Нямахме друг избор и ги убихме.

– Всичките ли? – попита Гарион и усети, че стомахът му се свива.

– Всички с изключение на един – отвърна Кайл. – Брат ми Брин го удари по тила с тъпата страна на една брадва. Оттогава убиецът е в безсъзнание.

– Леля Поул е с мен – рече Гарион. – Тя ще го събуди, ако въобще някой е способен да стори това. – Лицето му помръкна. – И когато се събуди, ще си поговоря с този черек.

– Аз също искам да получа отговор на някои въпроси – съгласи се Кайл и лицето му изведнъж стана загрижено. – Белгарион, те носеха писмо от крал Анхег. Затова ги пуснахме да влязат в Цитаделата.

– Не съм сигурен, че има логично обяснение за него.

– Писмото е у мен. Носи печата и подписа на крал Анхег.

– Свикал съм среща на алорнския съвет – съобщи Гарион. – Когато

Анхег пристигне, ще можем да изясним този въпрос.

– Ако изобщо дойде – добави мрачно Кайл.

Вратата тихо се отвори и Се'Недра въведе останалите в стаята.

– Добре – подхвана оживено Белгарат. – Да видим дали ще можем да разнищим въпроса. Оцеля ли някой от тях?

– Един, древни – отвърна Кайл. – Но е в безсъзнание.

– Къде е? – попита Поулгара.

– Сложихме го в една стая в северната кула, милейди. Лекарите се грижат за раните му, но все още на са успели да го свестят.

– Веднага отивам там – заяви вълшебницата.

Еранд прекоси стаята, отиде до стола на Кайл и без да изрече нито дума, положи съчувствено ръка върху рамото на младия риванец. Кайл отново стисна зъби и изведнъж очите му се наляха със сълзи.

– Носели са писмо от Анхег, дядо – обърна се Гарион към стареца.

– Така са влезли в крепостта.

– Пазиш ли писмото? – попита Белгарат Кайл.

– Да, древни. Тук е. – Кайл започна да прехвърля документите от една купчина.

– Най-добре е да започнем с писмото – каза старецът. – Съдбата на целия алорнски съюз зависи от това, така че нека разрешим този въпрос колкото е възможно по-бързо.

Късно вечерта Поулгара приключи прегледа на единствения оцелял убиец и влезе с мрачно лице в кралските покои, където обсъжданията продължаваха.

– Съжалявам, но не мога да направя абсолютно нищо – осведоми ги тя. – Цялата тилна част на черепа му е разбита. Животът му едва се крепи. Ако го събудя, веднага ще умре.

– Необходимо е да получа отговори на някои въпроси, лельо Поул – каза и Гарион. – Как мислиш – колко време ще мине, преди да се събуди?

Вълшебницата поклати глава.

– Съмнявам се, че това изобщо ще стане. Дори ако убиецът се събуди, едва ли каже нещо свързано. Единственото, което държи мозъка му цял, е теменната кост.

Кралят я погледна безпомощно.

– Не би ли могла...

– Не, Гарион. От съзнанието му не е останало нищо, което бихме могли да използваме.

Два дни по-късно пристигна крал Чо-Хаг – главатарят на племенните вождове на алгарските конници, придружаван от кралица Силар и Адара – високата тъмнокоса братовчедка на Гарион.

– Много тъжен повод – обърна се с тих глас Чо-Хаг към Гарион, когато двамата си стиснаха ръцете на кея.

– Изглежда, напоследък се събираме единствено за погребения – съгласи се Гарион. – Къде е Хетар?

– Мисля, че е във Вал Алорн – отвърна Чо-Хаг. – Вероятно ще пристигне с Анхег.

– Това е другото нещо, за което трябва да поговорим – рече Гарион. Чо-Хаг вдигна вежди.

– Хората, убили Бранд, са били Череки – обясни тихо Гарион.

– Носели са писмо от Анхег.

– Анхег не би могъл да има нищо общо с това – заяви Чо-Хаг. – Той обичаше Бранд като брат. Зад престъплението със сигурност стои някой друг.

– Сигурен съм, че си прав, но сега много хора в Рива го подозират, а някои дори говорят открито за война.

Лицето на Чо-Хаг помръкна.

– Затова трябва много бързо да разкрием истината – решително каза Гарион. – Трябва да овладеем тези настроения преди нещата съвсем да излязат от контрол.

На следващия ден пристигна крал Фулрах от Сendarия, а с него на големия кораб бяха едноръкият генерал Брендинг, старият, но все още жизнен граф Селин и учудващо за всички самата кралица Лайла. За страха ѝ от пътуване по море вече се разправяха истински легенди. Същия следобед кралица Порен, все още в дълбок траур заради кончината на съпруга си, слезе на риванския бряг от черния драсниански кораб, който я бе докарал от Боктор заедно със сина ѝ крал Кева и тънкия катовейка маркграф Кендон – човекът, който бе по-известен с прозвището си Джевъллин.

– О, скъпи Гарион – изрече тихо Порен и прегърна Гарион. – Не мога да изразя с думи колко съжалявам.

– Всички загубихме един от най-скъпите си приятели – отвърна той и се обърна към Кева. – Ваше величество – поздрави го риванският крал с официален поклон.

– Ваше величество – отговори Кева и също се поклони.

– Чухме, че убийството е забулено в някаква загадка – намеси се Порен. – Присъстващият тук Кендон е много добър в изясняването на всякакви неясни и потайни неща.

– Маркграфе – поздрави Гарион началника на драснианското разузнаване.

– Ваше величество – отвърна Джевълин, обърна се и подаде ръка на млада жена с бакъреноруса коса и нежни кафяви очи, която слизаше по мостчето. – Помните племенницата ми, нали?

– Маркграфиня Лизел – каза Гарион. – Добре дошла.

– Ваше величество – отговори тя с благовъзпитан поклон. Въпреки че тя може би не го осъзнаваше, леко загатнатите трапчинки на двете ѝ страни придаваха на лицето ѝ едва доловимо дяволито изражение. – Чи-чо ми ме накара да работя като негова секретарка. Твърди, че зрението му изневерява, но предполагам, че това е може би само извинение, за да не ме назначи на истинска длъжност. По-възрастните роднини имат склонността да бъдат прекалено загрижени за нашата сигурност, не мислите ли?

Гарион се усмихна за миг и попита:

– Чувал ли е някой нещо за Силк?

– Той е в Реон – отвърна Джевълин. – Опитва се да събере сведения за дейността на култа към Мечката. Изпратихме куриери, но понякога този човек трудно може да бъде открит. Въпреки това очаквам, че скоро ще пристигне.

– Пристигна ли вече Анхег? – попита кралица Порен.

Гарион поклати глава.

– Чо-Хаг и Фулрах са тук, но от Анхег все още нямаме никаква вест.

– Чухме, че някои хора го подозират – подхвърли дребничката русокоса кралица. – Това просто не може да бъде вярно, Гарион.

– Сигурен съм, че той ще може да обясни всичко веднага щом пристигне.

– Останал ли е жив някой от убийците? – попита Джевълин.

– Един – отговори му Гарион. – Но се страхувам, че няма да ни бъде особено полезен. Един от синовете на Бранд разбил главата му. Няма изгледи да се оправя.

– Жалко. – измърмори лаконично Джевълин. – Но не винаги е необходимо човек да може да говори, за да даде сведения.

– Надявам се, че имаш право – откликна разпалено Гарион.

Разговорите на вечеря и по-късно същата вечер бяха съдържани.

Въпреки че никой не го показваше открито, всички не желаеха да говорят за мрачната възможност, която стоеше пред тях. Повдигането на този въпрос в отсъствието на Анхег можеше да усилва съмненията и подозренията и да придаде на цялата среща тон, който никой от тях не искаше да допуска.

– Кога ще се състои погребението на Бранд? – попита тихо Порен.

– Веднага щом пристигне Анхег – отвърна Гарион.

– Взели ли сте някакво решение за длъжността на Бранд? – попита Фулрах.

– Какво имаш предвид?

– Длъжността „Пазител на кралството“ е възникнала преди много време, за да се запълни празнината, появила се след като нийсанците са убили крал Горек и семейството му. Сега ти заемаш трона. Наистина ли се нуждаеш от Пазител на кралството?

– Честно казано, не съм мислил за това. Бранд винаги е бил с нас. Той изглеждаше толкова вечен, колкото камъните на самата крепост.

– Кой се е грижил за делата му, след като е бил убит, ваше величество? – попита старият граф Селин.

– Вторият му син Кайл.

– Вие имате много други задължения, Белгарион – подчерта графът. – Наистина се нуждаете от човек, който би могъл да поеме грижата за всекидневните дреболии, поне докато настоящата криза отmine. Ала не смятам, че е необходимо точно сега да се вземат окончателни решения за длъжността „Пазител на кралството“. Сигурен съм, че ако го помолите, Кайл би продължил да изпълнява задълженията на баща си и без официално назначение.

– Той има право, Гарион – намеси се Се'Недра. – Кайл е изцяло предан на короната. Ще направи каквото го помолиш.

– Ако младежът върши добре работата си, вероятно е най-добре да го оставите да продължи – предложи Селин. След това се усмихна за миг. – Една стара сендарска поговорка гласи: „Ако нещо не е счупено, не се опитвай да го поправяш“.

На следващата сутрин в пристанището нестабилно навлезе неугледен кораб, претрупан от носа до кърмата с пристройки, а многобройните му платна бяха разпънати така, че го правеха неустойчив. Гарион, който стоеше на бойниците в Цитаделата и разговаряше тихичко с Джевъллин, се намръщи и попита:

– Какъв е този кораб? Конструкцията ми е непозната.

– Арендски е, ваше величество. Те изпитват нужда всичко, което

правят, да прилича на замък.

– Не знаех, че арендците разполагат с кораби.

– Няма т много – отвърна Джейвълн. – Техните плавателни съдове лесно се преобръщат, особено при силен вятър.

– Да слезем долу и да видим кой е дошъл.

– Точно така – съгласи се Джейвълн.

Пътниците на борда на арендския кораб се оказаха стари приятели. Мандорален, могъщият барон на Воу Мандор, стоеше изправен на перилата, облечен изцяло в бляскави доспехи. До него беше Лелдорин от Уилдантор. С двамата рицари бяха пристигнали техните съпруги Нерина и Ариана, и двете облечени в прелестни рокли от тъмен, пишно украсен бродат.

– Тръгнахме веднага щом получихме вестта за нещастieto в твоето кралство, Гарион – извика Мандорален. Гласът му прелетя водната повърхност, разделяща кораба от сушата, докато арендският екипаж с мъчителни усилия придвижваше кораба към кея. – Дълг и любов към теб и към Пазителя на Рива, когото подло убиха, ни задължават да ти помогнем в твоето справедливо търсене на възмездие. Самият Кородулин би дошъл с нас, ако не бе повален от коварна болест.

– Трябваше да очаквам това – измърмори Гарион.

– Дали тези двамата може да усложнят нещата? – попита тихо Джейвълн.

Гарион потрепера.

– Просто не би могъл да си представиш колко.

Два дни по-късно „Морска птица“ с Барак на руля заобиколи носа и влезе в пристанището. По перилата стояха яки черекски воители в плетените ризници. Лицата им бяха бдителни, а очите им светнаха още по-зорко, когато Барак насочи кораба към кея.

Гарион слезе по многобройните каменни стъпала и видя, че долу се е събрала внушителна враждебно настроена тълпа. Лицата на стеклите се хора бяха мрачни, а мнозина мъже носеха оръжие.

– Изглежда, положението е тревожно – обърна се тихо Гарион към Кайл, който го бе придружил. – Мисля, че ще е най-добре да успокоим духовете по време на срещата.

Кайл огледа гневните лица на жителите на града, които напиреха към кейовете.

– Имаш право, Белгарион – съгласи се той.

– Ще трябва да си придадем вид, че приветстваме сърдечно Анхег.

– Искаш от мен твърде много, Белгарион.

– Неприятно ми е да поставям въпроса по този начин, Кайл, но аз не просто искам. Тези череки по перилата са личната стража на Анхег. Ако пламне една-единствена искра, ще се стигне до големи кръвопролития, а може би и до война, което никой от нас не желае. Сега се усмихни. Нека отидем да приветстваме краля на череките.

За да придаде възможно най-добър външен израз на предстоящото събитие, Гарион поведе Кайл по подвижното дъсчено мостче към палубата на кораба на Барак, така че срещата с крал Анхег да се състои изцяло пред очите на разгневената тълпа. Барак, облечен в официален зелен жакет, изглеждаше още по-едър, откакто Гарион го бе видял за последен път. Той заслиза с големи крачки от палубата, за да се срещне с краля на Рива.

– Това е много тъжен момент за всички нас – заяви огромният черек и стисна ръката първо на Гарион, а след това на Кайл. – Анхег и Хетар са долу с дамите.

– Дамите ли? – попита Гарион.

– Ислена и Мерел.

– Слуховете достигнаха ли до вас? – попита го Гарион.

Барак кимна.

– Това е една от причините, поради които доведохме съпругите си.

– Добро хрумване – рече Гарион одобрително. – Човек, който отива някъде, желаейки да предизвика стълкновение, обикновено не води жена си със себе си. Всички искаме да направим така, че тази история да изглежда възможно най-добре в очите на хората.

– Ще слеза да доведе Анхег – заяви Барак и хвърли бърз поглед към страшната тълпа, струпала се пред дъсченото мостче.

Кралят на Черек се появи на палубата в обичайната си синя роба. Лицето му бе изпито и изнурено.

– Анхег, приятелю – заговори Гарион с глас, който трябваше да се чуе ясно сред тълпата, пристъпи напред и стисна в яка прегръдка краля на череките. – Мисля, че трябва да се усмихнем – прошепна той. – Трябва да покажем на всички, че все още сме добри приятели.

– А такива ли сме наистина, Гарион? – попита тихо Анхег.

– Изобщо нищо не се е променило, Анхег – твърдо каза Гарион.

– В такъв случай давай бързо да приключваме с това. – Анхег издигна глас: – Кралският двор на Черек поднася своите съболезнования пред трона на Рива в този скръбен час.

– Лицемер! – изкрещя глас от тълпата.

Лицето на Анхег помръкна, но Гарион се приближи до перилата и впери гневен поглед към хората.

– Всеки, който обижда моя приятел, обижда мен – изрече той със страховито спокоен глас. – Искате ли някой от вас да каже нещо на мен?

Тълпата се размърда неспокойно. Гарион се обърна към Анхег и пророни:

– Изглеждаш уморен.

– Претърсвам камък по камък целия замък, както и по-голямата част от Вал Алорн, откакто научих какво се е случило. Ала не успях да намеря никаква следа. – Чернобрадият крал на череките замълча и погледна Гарион право в очите. Погледът му бе умолителен. – Кълна ти се в живота си, Гарион, че нямам нищо общо със смъртта на Бранд.

– Зная, Анхег – бе простичкият отговор на Гарион. Риванският крал хвърли поглед към все още разгневената тълпа. – Най-добре да вземем Хетар и дамите и да отидем в Цитаделата. Всички останали са там. Трябва да започнем работа възможно най-бързо. – Гарион се обърна към Кайл. – Веднага щом влезем, искам да изпратиш хора да разпръснат тази тълпа. Кеят да е напълно чист. Не искам неприятности тук.

– Наистина ли положението е толкова лошо? – попита съвсем тихо Анхег.

– Просто предохранителни мерки – отвърна Гарион. – Искам да държа нещата под контрол, докато стигнем до дъното на тази загадка.

18.

Погребението на Бранд Пазителя на Рива, се състоя на следващия ден в залата на риванския крал. Гарион, облечен изцяло в черно, седеше на базалтовия трон. До него, на по-малък трон, беше Се'Недра, а риванският първожрец произнасяше хвалебствени слова за покойния пред изпълнената с хора зала.

Присъствието на крал Анхег от Черек на тази печална церемония предизвика сред риванските благородници полугласно изречени гневни закани. Единствено тяхната дълбока почит към Бранд и суровият поглед на Гарион попречиха на шепота в дъното на залата да се превърне в открити обвинения. Анхег, седнал между Порен и Чо-Хаг, остана с неподвижно като камък лице по време на цялата траурна служба и напусна залата веднага след приключването ѝ.

– Никога не съм го виждал такъв – прошепна Барак на Гарион след церемонията. – Досега никой не го е обвинявал в убийство и той не знае как да се справи с това.

– Никой не го обвинява и сега – бързо отговори Гарион.

– Обърни се и погледни лицата на поданиците си, Гарион – тъжно рече Барак. – Във всички очи се чете обвинение.

Гарион въздъхна.

– Не е нужно да ги поглеждам. Много добре зная какво си мислят.

– Кога искаш да започнат заседанията?

– Нека изчакаме малко – реши Гарион. – Не ми се ще Анхег да се движи по коридорите на Цитаделата, докато всичките още опечалени хора сноват наоколо с кинжали в поясите.

– Разумно – съгласи се Барак.

В ранните часове на следобед всички се събраха в украсената със сини завеси зала на съвета в южната кула. Щом Кайл затвори вратата, Анхег се изправи и каза:

– Още в самото начало искам да заявя, че нямам нищо общо със случилото се тук. Бранд винаги е бил един от най-близките ми приятели и по-скоро бих отсякъл ръката си, отколкото да го нараня. Имате думата ми и на крал, и на алорн.

– Никой не те обвинява в нищо, Анхег – изрече тихо Чо-Хаг.

– Ха! Не съм толкова глупав, колкото изглеждам, Чо-Хаг, а дори и да бях, все още имам уши. Единственото нещо, което хората в Рива все още не правят, е, че не ме плюят в лицето.

– Смятам, че всички тези подозрения, съвсем неоснователни, разбира се, произхождат от писмото, което убийците са представили при идването си тук. Не бихме ли разрешили най-бързо загадката, ако започнем с преглед тъкмо на този документ? – каза граф Селин.

– Добро предложение – отвърна Гарион и се обърна към Кайл. – Може ли да видим писмото?

– А... то е у древния Белгарат, сир – отговори той.

– О, да – обади се Белгарат. – Бях забравил. – Той бръкна в сивата си туника, извади сгънат пергамент и го подаде на стария сендарски благородник.

– На пръв поглед изглежда съвсем наред – отбеляза замислено графът, след като го прочете.

– Дай да го видя – помоли Анхег, взе документа отвратно и зачете навъсен. – Добре, това е моят подпис – призна той. – Печатът също е моят, но се заклевам, че не съм писал това писмо.

Гарион се досети нещо.

– Винаги ли четеш всичко, което ти носят за подпис? – попита той.
– Зная, че има моменти, когато ми представят цели купища документи, които трябва да подпиша. И аз просто изписвам името си в долния край на всеки от тях. Искам да кажа, че... възможно ли е някой да е подпъхнал писмото сред куп други документи и ти да си го подписал, без да знаеш какво съдържа?

Анхег поклати глава.

– Това ми се случи веднъж – отвърна той. – Сега чета всичко, преди да го подпиша. И не само това. Аз лично диктувам всеки документ, под който поставям името си. Така съм сигурен, че в него се съдържа тъкмо онова, което искам аз. – Кралят гневно подаде писмото на Гарион. – Виж само това. – Той посочи с пръст втория абзац. – „Що се отнася до факта, че търговията е живата кръв на нашите две кралства...“ и така нататък. По дяволите, Гарион! Никога през живота си не съм използвал израза „Що се отнася до факта, че“.

– Тогава как ще обясним противоречивите данни? – попита граф Селин. – Установихме автентичността на кралския подпис и печат. Крал Анхег заяви, че не само чете всичко, което подписва – той също така диктува лично всяко писмо и прокламация. Но въпреки това откриваме текстови несъответствия в посочения документ.

– Селин – прекъсна го язвително Анхег. – Да не би винаги да се изразяваш чрез правни понятия? Думите ти звучат съвсем като на адвокат.

Графът се засмя и каза:

– Просто се опитвам да бъда кратък, ваше величество.

– Ненавиждам адвокатите.

Проклетото писмо бе в центъра на обсъжданията, но тъй или иначе не стигнаха до никакво заключение. Гарион си легна уморен, объркан и обзет от съмнения, както в самото начало.

Спа лошо и се събуди късно. Докато лежеше в покритото с балдахин кралско легло и се опитваше да подреди мислите си, чуваше гласове, които идваха от съседната стая. Се'Недра бе там, разбира се, заедно с леля Поул. Шумният смях на кралица Лайла веднага издаваше присъствието ѝ. Гласовете на Нерина и Ариана също лесно се разпознаваха поради мимбратското наречие, на което говореха двете дами. Имаше и други, но гласовете им се губеха във всеобщата глъчка.

Гарион бавно се надигна в леглото. Чувстваше се така, сякаш не бе спал цяла нощ. Отметна топлата пухена завивка и стъпи на пода. Никак не му се искаше този ден да започне толкова рано. Въздъхна и се

изправи. Хвърли поглед към панталоните и жакета, които бе носил вчера – целите в скръбен черен цвят – и поклати глава. Ако продължеше да се облича в траур, това негласно щеше да се възприеме като мълчаливо обвинение – нещо, което на всяка цена трябваше да се избегне. Положението, възникнало с идването на крал Анхег, бе толкова деликатно, че и най-малката погрешна стъпка можеше да доведе до криза. Риванският крал отиде до тежкия гардероб, в който държеше дрехите си, избра един от обичайните сини жакети и започна да се облича.

Разговорът в съседната стая изведнъж бе прекъснат от почукване на вратата.

– Питам се дали съм добре дошла тук? – чу се тихият глас на кралица Ислена.

– Да, разбира се – отвърна леля Поул.

– Мислех, че... – Ислена се поколеба и след малко продължи: – Като обмислих всичко, реших, че може би е по-добре да стоя настрана.

– Глупости – заяви кралица Лайла. – Влизай, Ислена.

Разнесе се всеобщо одобрително мърморене.

– Кълна се пред всички вас, че мъжът ми е невинен и няма нищо общо с извършеното зверство – изрече Ислена с ясен глас.

– Никой не твърди обратното, Ислена – отвърна тихо леля Поул.

– Може би не открито, но навсякъде долавям грозни подозрения.

– Сигурна съм, че Гарион и другите ще стигнат до дъното на тази загадка – заяви твърдо Се'Недра. – Тогава всичко ще се изясни.

– Горкият ми Анхег, въобще не мигна тази нощ – продължи тъжно Ислена. – Знам, че изглежда като звяр, но сърцето му наистина е много чувствително. Това дълбоко го нарани. Веднъж дори плака.

– Нашите повелители и съпрузи ще отмъстят за сълзите, които твоят съпруг е пролял заради мерзкия злодей, чийто образ се крие зад това чудовишно дело – заяви баронеса Нерина. – И глупците, които се съмняват в неподправената вярност на Анхег, ще бъдат покрити с позор заради това, че не са проявили доверие в него. Нека само истината да излезе наяве.

– Мога единствено да се надявам, че имаш право – промълви Ислена.

– Това е скръбна тема, дами – обърна се към останалите братовчедката на Гарион лейди Адара. – И няма нищо общо с истинската причина, която ни накара да се съберем тук.

– А каква е тя, любезна ми Адара? – попита Ариана.

– Бебето, Ариана – отвърна Адара. – Дойдохме да видим още

веднъж бебето ти, Се'Недра. Сигурна съм, че то вече не спи. Защо не го донесеш, та да му се порадваме?

Се'Недра се засмя.

– Помислих си, че никога няма да ме помолиш да го направя.

Заседанието на съвета започна късно сутринта. Кралете и съветниците им още веднъж се събраха в украсената със сини завеси зала. Беше красива утрин в края на лятото, златистата слънчева светлина струеше през прозорците, а нежният бриз поклащаше леко завесите. При провеждането на тези заседания не бяха установени никакви условия, затова владетелите, както и всички останали присъстващи членове на съвета, се разполагаха удобно върху тапицираните с кадифе столове, подредени в помещението.

– Наистина не мисля, че ще постигнем нещо особено, ако още един ден си блъскаме главите с това писмо – започна Белгарат. – Нека приемем, че то очевидно е някакъв фалшификат, и да продължаваме напред. – Вълшебникът погледна Кайл. – Имаше ли баща ти врагове тук, на острова? Някой достатъчно заможен и могъщ противник, способен да наеме черекски убийци?

Кайл се намръщи.

– Никой не може да живее толкова години, без да накърни нечии интереси, древни – отвърна той. – Но не смятам, че някой е изпитвал чак толкова дълбока омраза към баща ми.

– Всъщност, приятелю – намеси се Мандорален, – някои хора, чувстватйки се оскърбени, таят мълчаливо своята ненавист и крият враждебността си зад маската на лицемерието, докато не им се предостави възможност да си отмъстят. Историята на Арендия е пълна с разкази за такива деяния.

– Това наистина е възможно – съгласи се крал Фулрах. – И вероятно ще е най-добре отначало да насочим вниманието си близо до дома на убития, а чак след това да се огледаме и по-надалеч.

– Може би ще е полезно да направим списък – предложи Джевълин. – Ако включим в него имената на всички хора от Острова на ветровете, за които съществува възможността да са обидени от Бранд, можем да започнем да ги изключваме един по един. А щом стесним максимално списъка, ще можем да започнем разследване. Ако човекът, стоящ зад извършеното престъпление, е риванец, то или е посещавал Черек, или е имал някаква връзка с череки в близкото минало.

До обяд успяха да съставят необходимия списък. Кайл изпрати да му донесат някои документи, свързани с решенията, вземани от Бранд през последните пет години. Тъй като Пазителят на Рива бе действал като главен съдия на кралството, той бе длъжен да представи мнението си по редица проблеми, а във всяко дело имаше спечелил и загубил.

След обяд владетелите започнаха да пресяват фамилиите от списъка, като изключваха имената на онези, които не разполагаха с достатъчно богатство и власт, за да използват услугите на платени убийци.

– Стеснихме го мъничко – отбеляза Джевълн, като зачерта още едно име и вдигна списъка. – Сведохме го до размер, с който лесно можем да работим.

Някой почука почтително на вратата. Един от стражите размени няколко думи с някого отвън, след това отиде до Барак и измърмори нещо. Едрият червенобрад мъж кимна, изправи се и го последва навън.

– Какво ще кажеш за този? – Джевълн се обърна към Кайл и му посочи някакво име.

Кайл се почеса по бузата и каза:

– Едва ли.

– Било е спор за земя – изтъкна Джевълн. – Някои хора стават много чувствителни, когато става дума за земя.

– Ставаше дума за едно пасище – припомни си Кайл. – И то не много голямо. Човекът бездруго има повече земя, отколкото може да обработва.

– Защо е отишъл на съд тогава?

– Всъщност другата страна по делото повдигна въпроса пред баща ми.

Барак се върна и каза:

– Анхег, Грелдик е тук. Има да ти съобщи нещо много важно.

Анхег понечи да стане, но след това се огледа.

– Нека влезе – изрече лаконично той. – Не искам някой да си помисли, че имам някакви тайни от вас.

– Всички имаме тайни, Анхег – измърмори кралица Порен.

– Моето положение е малко по-особено, Порен. – Той оправи нащърбената корона, която се бе плъзнала над едното му ухо.

В същия момент брадатият, облечен в кожени дрехи Грелдик изблъска стражите, влезе в стаята и изрева:

– Имаш неприятности у дома, Анхег!

– Какви неприятности?

– Току-що идвам от Ярвиксхолм – отвърна Грелдик. – Всички там

са много враждебно настроени към теб.

– Това не е нищо ново.

– Опитаха се да потопят кораба ми – продължи Грелдик. – Подредили са катапулти по скалите от двете страни на заливчето, през което се влиза в града. Огромните камъни валяха върху главите ни като градушка.

Анхег се намръщи.

– Защо?

– Вероятно защото не искаха да видя онова, което правят.

– Какво толкова може да правят, че да искат да го държат в дълбока тайна?

– Флот.

Анхег сви рамене.

– Много хора строят кораби в Черек.

– По сто наведнъж?

– Колко?!

– Налагаше се да избягвам камъните, които хвърляха срещу мен, така че не можах да преброя точно, но целият горен край на залива е покрит със строителни докове. Киловете вече са положени и сега започват с ребрата. О, укрепват и стените на града.

– Стените ли? Та те са по-високи от стените на Вал Алорн.

– Сега са още по-високи.

Анхег се намръщи.

– Какво са замислили?

– Анхег, когато строиш флот и започнеш да усилваш укрепленията си, това обикновено означава, че се подготвяш за война. А когато се опитваш да потопиш кораба на човек, за когото се знае, че е в приятелски отношения с короната, това обикновено означава, че войната ще бъде срещу твоя крал.

– Той е прав, Анхег – каза Барак.

– Кой управлява Ярвиксхолм сега? – попита с любопитство Гарион.

– Култът към Мечката – отвърна Анхег с отвращение. – През последните години се стичат на малки групи от всички краища на Черек.

– В такъв случай положението е много сериозно, Анхег – отбеляза Барак.

– Такава политика съвсем не е присъща на култа – изтъкна Джевъллин. – Никога на са проявявали интерес към прякото противопоставяне срещу кралската власт.

– За каква политика става дума? – поинтересува се Анхег.

– Просто друг начин да се каже „открита война с короната“ – каза началникът на драснианското разузнаване.

– Какво точно имаш предвид?

– Тактическа подробност – сви рамене Джевъллин. – Досега култът се е опитвал да действа отвътре. Опитвали са се да получат достатъчна подкрепа, за да заставят кралете на алорнските народи да следват тяхната политика. Не смятам, че изобщо са се замисляли за открито въстание.

– За всяко нещо има първи път – рече Хетар.

Джевъллин се навъси.

– Такъв подход е съвсем непривичен за тях – размишляваше той на глас. – Пълна противоположност на политиката, която са следвали през последните три хиляди години.

– Хората се променят – подхвърли генерал Брендиг.

– Но не и култът към Мечката – възрази Барак. – В съзнанието на последователите на култа няма място за повече от една идея.

– Мисля, че е най-добре да си събереш багажа и да се върнеш във Вал Алорн – предложи Грелдик. – Ако пуснат тези кораби на вода, ще контролират целия западен бряг на Черек.

Анхег поклати глава и каза:

– Трябва да остана тук. Зает съм с друг въпрос, който е по-важен точно сега.

Грелдик сви рамене и измърмори:

– Кралството си е твое. Поне засега.

– Благодаря, Грелдик – сухо каза Анхег. – Нямаш представа колко ме утешава тази мисъл. Колко време ще ти трябва, за да стигнеш до Вал Алорн?

– Три, може би четири дни. Зависи от това как ще хвана приливите в Пролива на глигана.

– Отиди незабавно там – рече му Анхег. – Съобщи на адмиралите, че искам да излязат от Вал Алорн и да заемат позиции отвъд Халберговия проток. Смятам, че след края на този съвет бих искал да предприема кратко пътешествие до Ярвиксхолм. Не би ни отнело много време да изгорим тези корабостроителници.

Грелдик се ухили доста злобно.

Привечер съветът бе разпуснат и Кайл застигна Гарион в осветения от факли коридор.

– Мисля, че има нещо, на което трябва да обърнеш внимание, Белгарион – тихо каза той.

– Да?

– Това придвижване на черекския флот ме безпокои.

– Флотът си е на Анхег – отвърна Гарион. – Същото се отнася и за кралство Черек.

– За корабостроителниците в Ярвиксхолм научихме единствено от думите на Грелдик, а те не са подкрепени с доказателства – подчерта Кайл. – А Халберговият проток е само на три дни път от Рива.

– Не сме ли прекалено подозрителни, Кайл?

– Ваше величество, напълно съм съгласен, че обвиненията срещу Анхег трябва да отпаднат поради липсата на доказателства за участието му в убийството на баща ми. Но това съвпадение, поставящо флота на Черек на такова разстояние, от което лесно може да се атакува Рива, съвсем променя нещата. Мисля, че трябва без много шум да се погрижим за защитата си, просто за всеки случай.

– Ще помисля по този въпрос – отвърна Гарион и закричи по коридора.

Около обяд на следващия ден пристигна Силк. Дребничкият драценианец бе облечен в скъп сив кадифен жакет и както бе станало обичайно за него напоследък, пръстите му сияеха, обсипани с безумно скъпи безценни камъни. След като бързо поздрави приятелите си, той се отдаде на продължителен таен разговор с Джевълин.

Белгарат се усмихваше самодоволно, когато късно следобед влезе в стаята на съвета, стиснал писмото на крал Анхег.

– Какво има, татко? – попита любопитно Поулгара. – Изглеждаш като котка върху купчина риба в рибарска лодка.

– Винаги съм доволен, когато разреши някоя загадка, Поул. – Вълшебникът се обърна към останалите. – В крайна сметка излиза, че Анхег наистина е написал това писмо.

Крал Анхег скочи, побеснял от гняв.

Белгарат вдигна ръка.

– Но – продължи той – онова, което Анхег е написал, не отговаря на думите, които четем в писмото. – Старецът сложи пергаментна на масата. – Погледнете – подкани ги той.

Гарион хвърли поглед към писмото и съвсем ясно видя червени букви под онези, с които бе изписано посланието, хвърлящо вината за смъртта на Бранд върху Анхег.

– Какво е това, Белгарат? – попита крал Фулрах.

– Всъщност това е писмо до граф Маелорг – отвърна старецът. – Обяснява решението на Анхег да вдигне данъците върху риболова на херинга.

– Написах това писмо преди четири години – заяви Анхег озадачено.

– Точно така – потвърди Белгарат. – И ако паметта не ми изневерява, граф Маелорг не почина ли миналата пролет?

– Да – отвърна Анхег. – Лично присъствах на погребението му.

– Излиза, че след смъртта на графа някой се е добрал до книгата му и е задигнал писмото. След това са положили особено старание да заличат първоначалното известие – цялото освен подписа, разбира се. След това са написали ново писмо, представящо тази тъй наречена търговска делегация.

– Защо не можем да го видим досега? – попита Барак.

– Трябваше да го пообработя малко – призна старият вълшебник.

– Чрез магьосничество ли?

– Не. Всъщност използвах разтвор на някои соли. Магията може би щеше да възстанови думите на старото известие, но вероятно щеше да изтрие новото, а ние ще имаме нужда от него – като доказателство.

Върху лицето на Барак се изписа разочарование.

– Магиите на са единственото средство, с което можем да си служим, Барак.

– Ами ти как разбра? – обърна се Гарион към стареца. – Имам предвид – как разбра, че има друго известие?

– Обезцветяващото вещество, което нашият приятел е използвал, оставя едва доловим мирис върху пергамента. – Вълшебникът се навъси. – Едва тази сутрин най-накрая разбрах каква миризма съм усещал. – След това се обърна към Анхег. – Съжалявам, че ми беше необходимо толкова много време да отхвърля съмненията, вгорчали живота ти.

– Няма нищо, Белгарат – отвърна Анхег. – Това ми даде възможност да разбера кои са истинските ми приятели.

Кайл рязко се изправи. На лицето му бе изписана интересна смесица от противоречиви чувства. Той отиде до стола на Анхег и коленичи пред краля на Черек.

– Простете ми; ваше величество – изрече простичко той. – Трябва да призная, че ви подозирах.

– Разбира се, че ти прощavam – засмя се Анхег. – Кълна се в зъбите на Белар! – извика той. – След като прочетох това писмо, самият аз започнах да подозирам себе си. Стани, младежо. Винаги стой изправен, дори когато си направил грешка.

– Кайл – подхвана Гарион, – ще се погрижиш ли вестта за това откритие да се разчуе възможно най-широко? Кажете на хората в града да

спрат да точат мечовете си.

– Веднага ще се погрижа за това, ваше величество.

– Загадката все още остава неразрешена – напомни граф Селин. – Знаем, че крал Анхег не стои зад кървавото престъпление, но кой тогава?

– Вече имаме добра основа за разследване – заяви Лелдорин. – Разполагаме със списък, съдържащ имената на хора, които са имали причина да мразят Бранд.

– Мисля, че вървим по погрешен път – възпротиви се кралица Порен. – Убийството на риванския Пазител е едно, но съвсем друго е опитът то да бъде извършено по такъв начин, че вината за него да бъде хвърлена върху Анхег.

– Не те разбирам, Порен – призна Анхег.

– Ако имаше много близък приятел – а ти наистина имаш няколко такива приятели, нали, Анхег, скъпи – и ако този твой приятел заема висок пост в управлението на твоето кралство, но владетелят на друга държава е поръчал да го убият? Как щеше да постъпиш в този случай?

– Моите бойни кораби щяха да отплават с първия прилив – отвърна той.

– Точно така. Убийството на Бранд вероятно не е било плод на лична ненавист. Може би просто е било опит да се предизвика война между Рива и Черек.

Анхег примигна.

– Порен, ти си необикновена жена.

– О, благодаря ти, Анхег.

Вратата се отвори и влязоха Силк и Джевълин.

– Принц Келдар има да ни съобщи нещо извънредно интересно – обяви Джевълин.

Силк пристъпи напред и се поклони с пищна театралност.

– Ваши величества – започна речта си той. – И скъпи приятели. Не мога да твърдя със сигурност доколко информацията ми е свързана с настоящия ви разговор, но според мен трябва да я представя на вашето внимание незабавно.

– Забелязвал ли си някога как новоспечеленото благосъстояние кара някои хора да си придават извънредна важност? – обърна се Барак към Хетар.

– Струва ми се, че съм забелязвал – потвърди тихо Хетар.

Силк се засмя за миг на двамата си приятели и продължи по-неофициално:

– Както и да е. Прекарах последните няколко месеца в град Реон край източната граница на добрата стара мрачна Драсния. Реон е интересен град. Много живописен, особено сега, след като удвоиха височината на градските стени.

– Келдар – намеси се кралица Порен и запотропа нетърпеливо с пръсти по облегалката на стола. – Няма ли все пак да стигнеш до същината на въпроса?

– Ама разбира се, скъпа вуйно – отвърна подигравателно дребничкият драснианец. – Реон винаги е бил укрепен град, най-вече поради близостта си до надракската граница. Освен това жителите му са прекалено консервативни. Знаете ли, повечето от тях не одобряват употребата на огъня. Това съвсем естествено го прави благодатна почва за разпространението на култа към Мечката. След покушението срещу Се'Недра миналото лято прескочих да подуша малко в града.

– Думите ти ми звучат почтено – отбеляза Барак.

– Навлязъл съм във фазата на почтеността – вдигна рамене Силк. – Наслаждавайте й се, докато можете, защото започвам да се отегчавам. И така, изглежда, култът към Мечката има нов водач – някой си Улфгар. След като брадвата на мургите се заби в гърба на Гродег при Тул Марду, нравствените устои на култа доста се поразклатиха. Но изведнъж изневиделица се появява този Улфгар и започва да ги обединява. Този човек е способен в буквалния смисъл на думата да придума птиците да слязат от дърветата. Досега управлението на култа бе в ръцете на жреците и неговият център неизменно бе в Черек.

– Каж ми нещо ново! – изрева сърдито Анхег.

– По всяка вероятност Улфгар не е жрец на Белар – продължи Силк. – Центърът на неговата власт е Реон в източна Драсния.

– Келдар моля те, премини към съществената част – подкани го Порен.

– Тъкмо натам съм се насочил, ваше величество – увери я драснианецът. – През последните няколко месеца нашият приятел Улфгар съвсем безшумно събира своите привърженици. Последователите на култа пристигат по море чак от Алгария, стичат се в Реон от цяла Драсния. Градът направо гъмжи от въоръжени мъже. Бих казал, че сега Улфгар разполага в Реон с военни сили най-малкото равни на цялата драснианска войска. – Силк впери поглед в малкия крал Кева и продължи: – Съжалявам, братовчедо, ала ми се струва, че сега разполагаш едва с втората по сила армия в Драсния.

– Мога веднага да елиминирам тази грешка, ако се налага,

братовчеде – отвърна твърдо Кева.

– Постигнала си прекрасни резултати с това момче, скъпа вуйно – поклони се Силк на Порен.

– Келдар – жлъчно каза тя. – На дървеното магаре за измъчване ли да те сложа, за да измъкна от тебе съществената част от историята?

– О, най-мила ми вуйно – колко възмутително звучи предложението ви! Тайнственият Улфгар е възродил някои много древни ритуали и церемонии, между които едно дълготрайно средство за различаване на сродните души, така да се каже. По негова заповед петата на десния крак на всеки от последователите на култа в Алория се жигосва с отличителен знак. Твърде голяма е вероятността щом видиш някой да куца, той наскоро да е приел вярата на култа към Мечката.

Барак потръпна и каза:

– Това наистина боли.

– Те носят отличителния знак с голяма гордост – отвърна Силк. – Но едва след като болката премине.

– Как изглежда този знак? – попита крал Чо-Хаг.

– Символичен образ на меча лапа – обясни Силк. – Формата му горе-долу наподобява буквата „U“ с няколко съвсем къси щрихи върху извивката, които представляват ноктите.

– Спомних си нещо – обади се Джевъллин. – Десният крак на оцелелия убиец е жигосан точно с този знак.

– Значи вече знаем – заяви Хетар.

– Да, наистина знаем – потвърди Белгарат.

– Моля ви! – намеси се Мандорален и се намръщи озадачено. – Винаги са ми казвали, че целта на тайната религиозна секта е повторното обединение на Алория, тази огромна империя, съществувала при царуването на крал Черек Мечото рамо, най-могъщия владетел на древността.

– Съвсем възможно е тази цел да е останала непроменена – отвърна му Белгарат. – Но щом този Улфгар успя да накара Рива и Черек да се хванат за гърлата, сигурно би успял да разгроми Драсния, а вероятно и Алгария. При положение, че Анхег и Гарин са насочили силите си един срещу друг, за да се унищожат взаимно, сигурно не би било толкова трудно на Улфгар да превземе двете им кралства.

– Особено с флота, който хората му строят в Ярвиксхолм – добави Анхег.

– Стратегията му изглежда много проста и в същото време твърде сложна – каза генерал Брендиг. – Но е стигнал на крачка до успеха.

– Прекалено близо до успеха – намеси се Поулгара. – Какво ще правим, татко?

– Мисля, че трябва да вземем мерки – отвърна Белгарат. – Улфгар иска да обедини отново Алория, но желае самият той да бъде наследникът на Мечото рамо. В продължение на три хилядолетия култът се опитваше да постигне целта си чрез подривна дейност. Сега очевидно са решили да опитат с открита война.

Лицето на Гарион помръкна.

– Е – рече той, – щом искат война, потърсили са точно там, където трябва.

– Бих пил по този повод – съгласи се Анхег. След това се замисли за миг. – Ако приемаш предложения, мисля, че може би е най-добре да унищожим Ярвиксхолм, преди да се захванем с Реон. Не искаме тези черекски сектанти да ни ударят в гръб сред блатата на източна Драсния. Съвсем определено не бихме желали флот на култа в Морето на ветровете. Дори да е вярно само половината от онова, което каза Грелдик, ще трябва да изгорим онези корабостроителници преди последователите на култа да са пуснали бойните си кораби в морето. Гарион, можеш да осъществиш шурм срещу Реон, но когато след това се прибереш у дома, ще завариш Рива обсадена от вражеска войска.

Гарион обмисли думите на Анхег, после каза:

– Разбирам. Тогава първо ще се отправим към Ярвиксхолм, а след това към Реон. Време е да си поговорим с този Улфгар. Наистина искам да видя човека, който се смята за достатъчно могъщ да заеме мястото на Мечото рамо.

19.

През прозореца струеше златистата светлина на утринното слънце.

– Съжالياвам, Кайл – обърна се Гарион към своя приятел. Седяха заедно в кралския кабинет. – Но ти и братята ти сте ми нужни тук, в Рива. Взимам по-голямата част от военните сили със себе си и доверени хора трябва да останат в столицата и да я защитават в случай, че някой от корабите на култа се промъкне зад гърба ни.

– Това не е истинската причина, нали? – попита обвиняващо Кайл.

– Не съвсем – призна Гарион. – Зная колко много всички вие обичахте баща си и ми е известно колко много искате да отмъстите на хората, отговорни за убийството му.

– Нима това не е естествено?

– Разбира се, че е, ала хора, обзети от такива чувства, не разсъждават трезво. Те действат припряно и извършват неща, чрез които се излагат на опасност. Твоят род вече проля достатъчно кръв. Първо брат ти Олбан, след това Арел, сега баща ти. Затова няма да рискувам живота на останалите членове от семейството ти.

Кайл се изправи и лицето му поаленя от потиснатия гняв.

– Има ли ваше величество още някакви наставления за мен? – попита той официално.

Гарион въздъхна.

– Не, Кайл – отвърна той. – Засега не. Ти сам знаеш какви са задачите ти тук.

– Да, ваше величество. – Кайл се поклони рязко, обърна се и излезе.

Белгарат влезе в кабинета на Белгарион през една друга врата.

– Не му се понрави, че ще остане в Рива – рече Гарион.

– Не съм си помислял, че би му се понравилось. – Старият вълшебник сви рамене и почеса брадясалата си буза. – Но за нас той е твърде важен тук в крепостта. Не бива да рискуваме живота му. Ще е ядосан известно време, но ще му мине.

– Леля Поул също ли ще остане в града?

Белгарат направи гримаса.

– Не. Настоява да дойде. Е, поне останалите дами имат достатъчно здрав разум. Те разбират, че бойното поле не е място за жени. Мисля, че трябва да оставим и Еранд. Той изобщо не проумява, че понякога е изложен на опасност. Тази негова особеност би му навредила, когато започне сражението. Приключи работата си тук, Гарион. Утринният прилив настъпва и сме почти изцяло готови да отплаваме.

Докато „Морска птица“, следвана от цяла флотилия големи ривански кораби, излизаше от пристанището, Гарион и останалите се събраха в обширната ниска каюта при кърмата, съсредоточиха се над картата и започнаха да обсъждат стратегията на предстоящата битка.

– Заливчето, което води до Ярвикхолм, е много тясно – осведоми ги Анхег. – Около него има повече водовъртежи и опасни подводни течения, отколкото в толнебранско търговско споразумение. Това ще ни принуди да пълзим съвсем бавно напред.

– Освен това катапултите по върховете на скалите ще потопят половината флот – добави мрачно Барак.

– Има ли някакъв начин да стигнем до града от срещуположната му страна? – попита Хетар.

– Да, има един път, излизащ от Халберг – отвърна Барак. – Но той минава през няколко прохода, разположени на около петнадесетина леги южно от града. Тези проходи са идеално място за вражески засади.

Генерал Брендиг продължаваше да изучава картата.

– Какъв е теренът тук? – попита той и посочи един участък от южната страна на устието на тясното заливче.

– Неравен – отговори Барак. – И много стръмен.

– О, такова описание е подходящо за по-голямата част от Черек – отбеляза Силк.

– Може ли да се премине оттам? – настоя Брендиг.

– Бихме могли да се изкачим – отвърна Барак. – Но тогава войниците на катапултите по върховете на скалите ще ни виждат като на длан. Докато стигнем върха, там ще ни чака цяла армия.

– Не и ако го направим през нощта – отбеляза Брендиг.

– През нощта ли! – присмя му се грамадният мъж. – Брендиг, наистина ли искаш да изкачваш планински връх нощем на твоята възраст?

Брендиг сви рамене.

– Да, ако това е единственият начин да стигнем дотам.

Мандорален също изучаваше картата.

– Моля, милорд – обърна се той към Барак, – наклонът на северния склон не е ли по-малък? Може би той ще ни осигури достъп до върха?

Барак поклати глава.

– Склонът е много стръмен, почти отвесен.

– Тогава, щем не щем, ще трябва да потърсим други средства. Обезателно трябва да обезвредим катапултите от онази страна. – Рицарят помисли за момент, усмихна се и заяви: – А средствата са непосредствено на наше разположение.

– Много ми е интересно да разбера какви са те – рече крал Фулрах.

– Пред нас е възможно най-простото решение, ваше величество – засмя се Мандорален. – Да се придвижат обсадни машини нагоре по южния склон би било твърде изтощително, особено нощем. Нещо повече, това е съвсем ненужно, тъй като средството за разрушаване на машините върху северния склон вече се намира на нужното място.

– Не разбирам много добре какво предлагаш – призна Гарион.

– А пък аз разбирам – намеси се Хетар. – Просто трябва да изкачим южния склон през нощта, да завземем катапултите на върха и да започнем да мятам е камъни към отсрещния бряг на заливчето.

– А щом се справите с войниците на катапултите, аз ще нахлуя в залива и ще изгоря всички корабостроителници – добави Анхег.

– Но след всичко това градът все още остава непокътнат – намеси се колебливо крал Фулрах.

Гарион се изправи и zakрачи нервно из стаята. После каза:

– Щом започнем да мягаме скали през залива и лодките с подпалвачите се насочат към корабостроителниците, вниманието на хората в града ще бъде привлечено от действията ни, нали?

– Гарантирам, че ще стане тъкмо така – отвърна Брендиг.

– В такъв случай това е най-подходящият момент да щурмуваме града откъм сушата. Всички ще са се наредили на предната стена. Задната страна ще бъде слабо защитена. Ако ударим достатъчно бързо, можем да проникнем през градската стена преди защитниците да са усетили, че идваме.

– Много добре, Белгарион – измърмори Чо-Хаг.

– Трябва да подберем много внимателно времето за нанасяне на всички тези удари – каза замислено Барак. – Трябва да измислим начин за предаване на сигнали между нашите сили.

– Всъщност това не е проблем, Барак – рече леля Поул на грамадения мъж. – Ние ще се погрижим за това.

– Знаете ли – намеси се Анхег. – Мисля, че има вероятност планът ни да успее. Ако извадим късмет, можем да превземем Ярвиксхолм за един ден.

– Бездруго никога не съм си падал по дългите обсади – отбеляза Силк, който внимателно лъскаше един от пръстените си.

След два дни видяха черкеския флот, разположен недалеч от Халберговия проток – тесен воден коридор, минаващ покрай множество малки скалисти островчета, които стърчаха над крайбрежните води край западния бряг на Черекския полуостров. Върховете на островчетата бяха покрити с ниски дървета, които със зеления си цвят изпъкваха на фона на снежните полета, покриващи високите планини в континенталната част на сушата. Гарион стоеше до перилата на „Морска птица“ и поглеждаше с поглед красотата на този див бряг. Тихи стъпки зад него и познат аромат издадоха приближаването на леля му Поул.

– Прекрасно е, нали, Гарион? – прошепна тя.

– Поразително – съгласи се той.

– Като че винаги става така – каза тя замислено. – Човек се натъква

на величествено красиви гледки, когато се е устремил към нещо много страшно. – Тя го погледна сериозно. – Ще бъдеш внимателен при Ярвиксхолм, нали?

– Винаги съм внимателен, лельо Поул.

– Наистина ли? Струва ми се, че си спомням няколко критични момента, които се случиха съвсем неотдавна.

– Тогава бях дете.

– Страхувам се, че някои неща никога не се променят. – Тя внезапно обви врата му с ръце и въздъхна. – О, мой Гарион! – прошепна вълшебницата. – Липсваше ми през последните няколко години, знаеш ли?

– И ти ми липсваше, лельо Поул. Понякога ми се иска... – Той не завърши мисълта си.

– Да можехме просто да останем във фермата на Фалдор?

– Всъщност не беше чак толкова лошо място, нали?

– Не. Беше много хубаво местенце за едно дете. Но сега си голям. Щеше ли наистина да си доволен там? Животът при Фалдор беше твърде спокоен.

– Ако не бяхме напуснали фермата, никога нямаше да разбера какво означава човек да живее по друг начин.

– Но ако бяхме останали там, никога нямаше да срещнеш Се'Недра, нали?

– Не бях помислял за това.

– Да слезем, а? – предложи Поулгара. – Този вятър е доста студен.

Двамата срещнаха крал Анхег и Барак на стълбището до каюта под главната палуба.

– Барак – тъкмо казваше язвително Анхег, – ставаш по-непоносим от стара баба.

– Не ме интересува каква приказваш, Анхег – изръмжа червенобрадият Барак. – Няма да вкараш „Морска птица“ в онзи залив, докато не разчистим всички катапулти по върховете на скалите. Не съм похарчил толкова много пари за нея, за да позволя на някого да мята върху палубата й огромни камъни. Щом корабът е мой, командвам аз.

Джевълин се приближи към тях и попита:

– Някакъв проблем ли има, господа?

– Тъкмо давах някои указания на Анхег – отвърна Барак. – Той ще отговаря за кораба ми, докато ме няма.

– Къде ще бъдете вие, лорд Трелхайм?

– Ще отида с Гарион, когато започне нападението срещу града.

– Както намерите за добре, милорд. Колко време ще ни бъде

необходимо да стигнем до началото на залива? Как мислите?

Барак подръпна буйната си червена брада.

– Риванските кораби, превозващи войската на Гарион, не са толкова бързи, колкото нашите – замислено отвърна той. – Смятам, че ще се справим за около ден и половина. Съгласен ли си с мен, Анхег?

– В общи линии толкова, да.

– В такъв случай ще бъдем там утре вечер, така ли? – попита Джевъллин.

– Точно така – отговори Барак. – И тогава започва веселбата.

– Алорни! – въздъхна лея Поул.

На следващата сутрин Гарион излезе на палубата заедно с Барак и Хетар и видя как слънцето се издига над гористите планини на Черек, чиито върхове бяха покрити със сняг. Сенките, които планинските възвишения хвърляха в обраслите с гори долини, изглеждаха някак млечно-сини, а морските вълни блещукаха на слънцето.

Облечен в плетена ризница черекски моряк, който на пръв поглед бе погълнат от работата си – навиваше някакво въже, – изведнъж се изправи и метна остър кинжал към незащитения гръб на Гарион.

Този опит за покушение можеше и да се окаже фатален, ако Дурник не бе извикал да предупреди риванския владетел. Гарион се обърна точно навреме, за да избегне кинжала, летящ срещу него от отсрещната страна на палубата. В същото време чу уплашен вик и плясък на вода, извърна се и видя една отчаяно размахваща се ръка да потъва под вълните на около петдесет метра зад левия борд на кораба. Гарион погледна въпросително Поулгара, но тя поклати глава.

– Забравих за ризницата – извини се Дурник. – Трудно е човек да плува, когато е облечен в такова нещо, нали?

– Повече от трудно – увери го Барак.

– Предполагам, че би искал да го разпиташ – рече Дурник. – Мога да го измъкна от водата, ако искаш.

– Какво ще кажеш, Хетар? – попита Барак.

Хетар помисли по въпроса известно време, вперил поглед в мехурчетата, излизаци на повърхността, после каза:

– Това са черекски води, нали?

Барак кимна.

– Тогава смятам, че е редно да се допитаме до крал Анхег и да чуем неговото мнение.

– Анхег още спи – осведоми го Барак, също без да откъсва поглед от мехурчетата.

– Съвсем не ми се ще да го будя – продължи Хетар. – Напоследък му се насъбра много. Сигурен съм, че има нужда от почивка. – Високият алгар се обърна към Дурник и го погледна с неразгадаемо лице. – Ето какво ще направим, Дурник. Щом крал Анхег се събуди, ще предоставим на вниманието му този въпрос.

– Случвало ли ти се е някога да изместваш човешко тяло от мястото му, Дурник? – обърна се Поулгара към съпруга си.

– Не. Знаех как се прави, разбира се, но никога не бях имал възможността да опитам. Страхувам се, че го изхвърлих малко по-надалеч, отколкото възнамерявах.

– Като се поупражняваш, ще станеш по-добър, скъпи – увери го тя. След това се обърна към Гарион. – Добре ли си?

– Отлично, лельо Поул. Благодарение на Дурник.

– Той винаги е бил много полезен – отвърна Поулгара и подари на Дурник топла усмивка.

– Откъде беше този приятел, Барак? – попита Хетар.

– От Вал Алорн, или отвсякъде другаде. Изглеждаше добър човек. Вършеше си работата и си държеше устата затворена. Никога не бих предположил, че е бил религиозен фанатик.

– Може би е време да прегледаме краката на всички – каза Хетар.

Барак го погледна въпросително.

– Ако Силк е прав, всички последователи на култа към Мечката имат знак върху петата на десния си крак. В края на краищата вероятно е по-добре да преглеждаме крака, отколкото да оставим гърба на Гарион под обстрела на всички кинжали на борда на кораба ти.

– Май имаш право – съгласи се Барак.

Навлязоха в широкото устие на залива под Ярвиксхолм точно когато слънцето бе достигнало зенита си.

– Не трябваше ли да изчакаме да се стъмни и тогава да се приближаваме до града? – попита Гарион. Той и другите крале стояха на предната палуба на „Морска Птица“.

Анхег сви рамене.

– Те бездруго знаят, че идваме. Наблюдават ни още от Халберговия проток. Освен това сега им е известно, че сме тук, и хората на катапултите горе ще наблюдават единствено корабите. Това би трябвало да

улесни задачата ви с Брендинг. Ще се промъкнете с лекота зад гърба им.

– Думите ти наистина звучат смислено.

– Според нас трябва да започнем в полунощ – заяви огромният черек. – Гарион и всички ние, които го придружаваме, първо ще се изкачим и ще заобиколим до задната страна на града. Брендинг и неговите хората ще ни последват до върха и след това ще завземат катапултите. Щом стане достатъчно светло, той ще започне да мята камъни към отсрещния бряг.

– Това ще даде ли достатъчно време на Гарион да заеме позиции? – попита крал Фулрах.

– Ще имаме на разположение много време, ваше величество – увери го Брендинг. – Лорд Барак казва, че горе теренът е сравнително равен.

– Освен това има и дървета – добави Барак. – Ще се възползваме от това и ще ги използваме за прикритие.

– Какво открито пространство ще трябва да преодолеем, когато шурмуваме града? – попита Гарион.

– Около петстотин метра – отвърна Барак.

– Твърде голямо разстояние.

– Почти толкова, колкото бих пробягал без особени усилия.

Вечерта бавно се спусна над спокойните води на залива. Лилави отблясъци заиграха по стръмните скали, които се издигаха от двете му страни. Гарион използва последните лъчи светлина, за да изучи внимателно всяка педя от стръмния склон, който той и хората му щяха да изкачат само след няколко часа. Нещо трепна точно над главата на риванския крал и привлече погледа му. Той погледна нагоре тъкмо навреме, за да види една призрачно бяла фигура, носеща се тихо в спокойния лилав въздух. Едно-единствено бяло перо бавно се спусна надолу и падна върху палубата.

Хетар се наведе и го вдигна. Минута по-късно леля Поул, загърната в синьото си наметало, излезе на палубата и отиде при тях.

– Ще трябва много да внимавате, когато наближите корабостроителниците – обърна се тя към Анхег и Брендинг. – Разположили са катапулти по самия бряг, за да ви държат на разстояние.

– Очаквах това – отвърна кралят и вдигна безразлично рамене.

– По-добре внимавай какво ти говори, Анхег – заяви Барак заплашително, – защото ако потопят кораба ми, ще ти оскубя брадата косъм по косъм.

– Какъв интересен начин да разговаряш със своя крал – подхвърли тихо Силк на Джевълин.

– Как е защитена задната част на града? – попита Гарион Поулгара.
– Стените са високи – отговори тя. – Портата изглежда впечатляваща, но няма много хора. – Добре.
Хетар тихо ѝ подаде перото.
– О, благодаря – рече вълшебницата. – Това перце щеше да ми липсва.

Склонът на хълма, водещ до платото високо горе, бе дори по-стръмен, отколкото се бе сторило на Гарион, докато го изучаваше от палубата на „Морска птица“. Краката му се подхлъзваха върху коварните скали, почти невидими в среднощния мрак; жиливите клони на ниските храсти като че ли преднамерено го блъскаха в лицето и гърдите, докато кралят се катереше с мъка нагоре. Плетената му ризница бе тежка и той скоро плувна в пот.

– Тежко изкачване – лаконично отбеляза Хетар.

Бледият сърп на луната вече се бе показал, когато най-сетне изкачиха безмилостния хълм. Стигнаха до върха и видяха, че платото е покрито с гъста гора от ели и смърчове.

– Може би ще ни отнеме повече време, отколкото предполагах – измърмори Барак.

Гарион спря да си поеме дъх.

– Да откънем малко – каза той на приятелите си и мрачно впери поглед в гората, която препречваше пътя им. – Ако всички започнем да се блъскаме през този гъсталак, хората при катапултите ще ни чуят – добави той. – Смятам, че е най-добре да изпратим разузнавачи да потърсят някаква пътека или просека.

– Дай ми няколко минути – рече Силк.

– По-добре вземи няколко души.

– Само ще ме забавят. Скоро ще се върна.

Дребничкият драснианец изчезна между дърветата.

– Той никога няма да се промени, нали? – измърмори Хетар.

Барак се засмя.

– Наистина ли мислиш, че би могъл да се промени?

– Колко време остава до зазоряване, милорд? – обърна се Мандорален към огромния черек.

– Два, може би три часа – отвърна Барак. – Много време изгубихме, докато се изкачвахме.

Лелдорин, праметнал лъка си на гръб, дойде при тях и каза:

– Генерал Брендинг вече е тръгнал.

– Чудя се как ще успее да се изкачи само с една ръка – измърмори Барак.

– Не смятам, че трябва да се тревожиш толкова много за Брендинг – отвърна Хетар. – Той обикновено се справя с това, което си е наумил.

– Силен човек наистина – съгласи се Барак.

Зачакаха в топлата лятна тъмнина. Луната бавно пълзеше нагоре по небето. Гарион чуваше виковете на хората на Анхег и скрибуцането на макари далече долу. Моряците очевидно се стремяха да вдигат достатъчно врява, за да заглушат шума, който хората на Брендинг можеше да вдигнат по време на трудното изкачване на обраслия с храсталаци склон. Най-накрая Силк се върна – изникна безшумно като привидение от шубраците.

– Има път на около четвърт миля оттук – тихо каза той. – Би трябвало да води към Ярвиксхолм.

– Чудесно – възкликна Мандорален. – Да тръгваме, господа. Градът ни очаква.

– Надявам се да не е така – възрази Гарион. – Цялата идея е в това да ги изненадаме.

Тесният път, открит от Силк, се оказа пътека на дървари. Тя лъка-тушеше на изток към вътрешността на сушата. Гарион чуваше зад гърба си дрънченето на брони и постоянния шум от влачещи се крака. Напрегатата възбуда нарастваше в гърдите му от мига, когато слязоха от корабите. Сега нетърпението му да нападне бе толкова силно, че той едва се съдържаше да не се впусне бегом напред.

Стигнаха до широка поляна. В другия ѝ край бялата лента на добре утъпкания главен път се връзваше право на север, разсичайки пасищата, огрени от лунната светлина.

– Това е Халберговият път – каза Барак. – Почти стигнахме.

– Ще проверя как се справя Брендинг – прошепна Гарион, внимателно протегна ръце и заобиколи мислите на струпаните зад гърба му войници, търсейки познатото докосване до съзнанието на Дурник.

„Дурник – изрече той наум. – Чуваш ли ме?“

„Гарион?“ – достигна до него мисълта на ковача.

„Да, аз съм – отвърна Гарион. – Завзехте ли вече катапултите?“

„Остават ни още десетина. Брендинг се придвижва бавно. Стреми се да не вдига излишен шум.“

„Ще приключите ли с всички, докато започне да се развиделява?“

„Да.“

„Добре. Дай ми знак, когато завземете последния катапулт.“

„Разбира се.“

– Как се справят? – попита Лелдорин. Вълнение стягаше гърлото на младия стрелец.

– Ще бъдат готови в уреченото време – отвърна Гарион.

– Как смятате, милорд? – обърна се Мандорален към Барак. – Моментът не е ли подходящ да изберем няколко дебели дървета – ще ги използваме като таран, за да разбием градските порти.

– Аз ще се справя с портата – заяви твърдо Гарион.

Барак го погледна.

– Искаш да кажеш, че ще... – Той направи жест с огромната си ръка.

Гарион кимна.

– Това едва ли е подходящо точно сега, Гарион – възпротиви се Барак.

– Подходящо ли?

– Има си начини, по които трябва да се вършат нещата. Градските порти се разбиват с таран.

– Докато онези отвътре заливат с кипящ катран хората, опитващи се да нахлуят в града?

– Това е част от риска – обясни Барак. – Без малко опасност битката въобще не е толкова забавна.

Хетар тихо се засмя.

– Мразя да вървя срещу традицията – рече Гарион, – но няма да позволя десетки хора да бъдат избити заради някакъв стар обичай.

Над широкото открито пространство между гората и високите стени на Ярвиксхолм се стелеше гъста мъгла, проблясваща на лунната светлина. Далеч на изток първото бледо сияние на настъпващата зора обагри кадифеното небе. По бойниците в укрепленията на града горяха алени факли. Гарион виждаше в светлината им десетки въоръжени мъже.

– На какво разстояние от портата трябва да бъдеш, за да я разбиеш? – прошепна Силк на Гарион.

– Колкото по-близо, толкова по-добре – отвърна Гарион.

– Хубаво. Тогава ще трябва малко да се приближим. Мъглата и високата трева ще ни помогнат.

– Идвам с вас – заяви Барак. – Дали разбиването на портите ще вдигне прекалено силен шум?

– Вероятно – отговори му Гарион.

Грамадният мъж се обърна към Хетар и Мандорален.

– Приемете това като сигнал. Щом Гарион избие портата, нападате.

Хетар кимна.

Гарион пое дълбоко дъх и каза:

– Добре. Да тръгваме.

Леко приведени, тримата поеха през откритото поле към града.

Приблжиха се на стотина метра от портата и клекнаха във високата трева.

„Гарион. – Мисълта на Дурник долетя заедно с усиливащата се светлина – Завзехме всички катапулти“.

„Виждате ли вече тези на северните скали?“

„Още няколко минути.“

„Кажи на Брендиг да започне веднага щом стане достатъчно светло и успее да ги различава.“

Зачакаха. Небето на изток бавно изсветляваше. И изведнъж се разнесоха десетки последователни глухи звуци – идваха от отсрещната страна на града. След секунди затрещяха тежките удари на огромни скални късове, разбиващи дървени греди, чуха се уплашени викове и крисъци.

„Започнахме“ – осведоми го Дурник.

„Гарион – достигна до краля на Рива мисълта на Поулгара. – Успя ли да заемеш позицията?“

„Да, лельо Поул“.

„Влизаме в залива.“

„Съобщи ми, когато се доближите достатъчно и вече виждате града.“

„Пази се, Гарион.“

„Ще се пазя, лельо Поул.“

– Какво става? – прошепна Барак, вперил поглед към мъжете по бойниците на градските стени.

– Започнали са да мятат камъни към северните скали – тихо отвърна Гарион. – Анхег е повел флота.

Барак стисна зъби.

– Казах му да чака, докато обезвредят катапултите.

– Не се тревожи толкова много за този твой кораб – измърмори Силк. – Много е трудно да насочваш катапулт към целта, докато се мъчиш да избягаш от огромните камъни, сипещи се върху главата ти.

– Някой от тях може и да извади късмет.

Чакаха напрегнато. Светлината полека ставаше по-силна. Гарион

усещаше соления мирис на морето и тежкия аромат на вечнозелена растителност.

„Вече виждам града, Гарион“ – осведоми го леля Поул.

От вътрешността на Ярвиксхолм се разнесоха тревожни викове. Гарион видя как въоръжените мъже по върховете на стените тичат край парапета към страната на града, обърната към морето.

– Готови ли сме? – прошепна той на двамата си приятели.

– Давай – отвърна напрегнато Силк.

Гарион се изправи и се съсредоточи. Стори му се, че цялото му тяло изтръпва – в него се натрупваше огромна сила. Той изтегли страховитото меча на Желязната хватка, останал до този момент в ножницата, та силният пламък да не ги издаде. Кълбото на Алдур избухна в радостни пламъци.

– Започваме – каза кралят на Рива през стиснатите си зъби и насочи меча към портата, която се издигаше здрава и непрестъпна на сто метра пред него. – Разбий се! – заповяда той. Цялата воля, затворена у него, нахлу като вълна в меча и се изля през пламтящия връх на оръжието.

Единственото, на което не бе обърнал внимание, разбира се, бе желанието на Кълбото да му помогне. Силата, която удари портата на Ярвиксхолм, бе, меко казано, далеч по-голяма, отколкото беше необходимо. Трески и цепеници от напоената с катран порта по-късно бяха намерени на цели пет мили от мястото на взрива. Непоклатимата каменна стена, в която бе вградена портата, също избухна и много от огромните, грубо одялани каменни блокове полетяха като речни камъчета и започнаха да падат с трясък в пристанището или в залива далеч от града. По-голямата част от задната стена на Ярвиксхолм се пропука, после се срина и се превърна в купчина натрошени камъни. Грохотът бе ужасен.

– О, Белар! – изруга Барак, изумен от това пълно разрушение. За миг се възцари изумителна тишина, сякаш всичко изпадна в несвят след страшния удар, после откъм края на гората се разнесе силен вик – Хетар и Мандорален бяха повели в атака риванските и черекски войски към зашеметения град.

Воините не биха нарекли „добро“ последвалото сражение. Последователите на култа към Мечката бяха не само здрави и силни мъже. В редиците на религиозната секта имаше старци, жени и деца. Поради яростния фанатизъм на сектантите, воините, навлизащи в града, често бяха изправени пред необходимостта да убиват и онези, чийто живот при други обстоятелства можеше да бъде пощаден. Късно следобед вече бяха останали само няколко малки изолирани групи в северозападните

райони на Ярвиксхолм, които все още оказваха съпротива. Повечето от останалите квартали горяха.

Гарион почувства, че му прилошава от пушека и кръвта, затова премина с олюляваща се походка през горящия град и излезе в откритото поле. Чувстваше се зле, беше уморен, ала продължи да се скита още дълго, докато не попадна на Силк. Дребничкият драснианец се беше разположил удобно на един голям камък и разсеяно гледаше разрушенията в града.

– Свърши ли вече битката? – попита дребничкият мъж.

– Почти – отвърна Гарион. – Под техен контрол останаха само няколко сгради.

– Как мина?

– Неприятно. Бяха избити много старци, жени и деца.

– Случва се.

– Каза ли Анхег какво възнамерява да прави с оцелелите? Мисля, че вече се проля достатъчно кръв.

– Трудно е да се каже – отвърна Силк. – Нашият черекски братовчед понякога проявява известна жестокост. Има голяма вероятност през следващите няколко дни да се случат някои неща, които може би не би искал да видиш. Като това например. – Силк посочи към гората, където тъпна череки усърдно се занимаваше с нещо. Дълъг кол бе издигнат и забит в земята. На върха на кола напречно бе прикрепена една дъска. На нея бе завързан човек с широко разперени ръце.

– Не! – възкликна Гарион.

– Лично аз не бих се намесил – посъветва го Силк. – В края на краищата това кралство е на Анхег и той може да се разправя с предателите и престъпниците както намери за добре.

– Та това е варварщина!

– Да, меко казано. Както казах обаче, на череките е присъща известна жестокост.

– Не трябва ли поне първо да разпитаме затворниците?

– Джевъллин вече го прави.

Гарион наблюдаваше тъпната войници, които работеха под последните кървавочервени лъчи на залязващото слънце.

– Съжалявам – каза той, задавен от погнуса. – Това вече преминава всякакви граници. Веднага ще го прекратя.

– Бих стоял настрана, Гарион.

– О, не! Не и когато започват да разпъват на кръст жени.

– Какво? – Силк впери изумен поглед към войниците, пребледня,

скочи и се втурна към тях. Гарион го последва по петите.

– Съвсем ли си си загубил ума? – попита разярено Силк мършавия началник на драснианското разузнаване, който седеше пред груба маса, заобиколен от група войници.

– Какво желаеш, Келдар?

– Знаеш ли кого разпъна току-що?

– Естествено. Лично я разпитах. – Пръстите му потрепнаха лениво, ала Силк бе застанал точно пред масата и скриваше от погледа на Гарион ръцете на слабия мъж.

– Свали я оттам! – заповяда Силк, макар че гласът му неизвестно защо бе изгубил яростта си.

– Защо не си гледаш работата, Келдар? – каза Джейвълн. – Остави на мен да се занимавам със своята. – Той се обърна към един як черек, който стоеше наблизо. – Принц Келдар и кралят на Рива ще си тръгнат след малко – обяви студено шефът на драснианското разузнаване. – Придружи ги, моля те. Трябва да се отдалечат поне на четвърт миля оттук.

– Ще го убия! – беснееше Силк, докато войниците ги отвеждаха. – Ще му извия врата със собствените си ръце!

Ала щом войниците ги оставиха и се върнаха към ужасното си занимание, дребничкият драснианец възвърна душевното си равновесие с удивителна бързина.

– И какво беше всичко това? – попита Гарион.

– Момичето, което Джейвълн разпъва, е собствената му племенница Лизел – съвсем спокойно отвърна Силк.

– Не може бъде! Не говориш сериозно, нали?

– Познавам я от дете. Джейвълн обеща по-късно да ми обясни всичко. Надявам се обяснението да е убедително, защото в противен случай ще го изкормя.

Силк измъкна дълъг кинжал, скътан под перленосивия му жакет и опита остротата с палец.

Когато Джейвълн дойде, вече се беше стъмнило съвсем.

– О, я махни това, Келдар – каза той погнусено и посочи с очи кинжала на Силк.

– Може да ми потрябва след минута – отвърна Силк. – Говори, Джейвълн! При това се опитай да бъдеш много убедителен, инак ще изсипя червата ти на куп точно между двата ти крака.

– Изглеждаш ми прекалено развълнуван.

– Забелязва се, нали? Много си наблюдателен.

– Направих го по много особена причина.

– Прекрасно. Аз пък си помислих, че просто се забавляваше.

– Твоят отровен сарказъм никак няма да ми липсва, Силк. Би трябвало вече да си разбрал, че никога не предприемам нещо без причина. Можеш да не се тревожиш за Лизел. Вероятно вече е освободена.

– Освободена ли?

– Всъщност успяла е да избяга. В гората се крият десетки сектанти. Зрението сигурно е започнало да ти изневерява, ако не си ги забелязал. Както и да е, всички разпънати вече са избягали и в момента са на сигурно място в планините.

– И за какво е всичко това, Джевъллин?

– Много просто. От години се опитваме да внедрим наш човек сред висшите кръгове на култа към Мечката. Те току-що спасиха истинска героиня – мъченица за тяхната кауза. Лизел е достатъчно умна да използва това обстоятелство. Сигурен съм, че ще успее да си проправи път към висшите съвети на култа.

– На първо място – как се е озовала тя тук?

Джевъллин вдигна рамене.

– Беше си облякла ризница. Аз тайно я качих в кораба на граф Трелхайм. След като сражението почти приключи, просто я пуснах сред другите пленници.

– А тези, другите, които току-що са се спасили, няма ли да заявят, че Лизел никога не е била в града? – попита Гарион.

– Не, ваше величество, не мисля така – отвърна Джевъллин. – Лизел ще каже, че е живяла в североизточната част на Ярвиксхолм. Всички останали, които разпънахме, са от югозападните райони. Ярвиксхолм е доста голям град. Никой не би могъл със сигурност да твърди, че племенницата ми не е била там.

– Все още не мога да повярвам, че именно ти си й причинил толкова страдания – измърмори Силк.

– Наложил се Лизел много дълго да ме увещава – призна Джевъллин.

Силк го зяпна невярващо.

– О, да – продължи Джевъллин. – Нима не се досети? Лизел измисли всичко това.

Изведнъж Гарион долови глух кънтящ звук, който бързо се усили. След миг до него съвсем ясно достигна гласът на Се'Недра.

„Гарион! – извика тя, обзета от непоносима болка. – Гарион, прибий се у дома незабавно! Някой е откраднал бебето ни!“

20.

Поулгара погледна критично Гарион. Двамата стояха на една откритата поляна, разположена високо над все още горящия Ярвиксхолм. Бледата светлина на зората вече заличаваше звездите по небето.

– Перата на крилата ти са много къси – каза му тя.

Гарион ги удължи.

– Така е по-добре – рече тя. След това погледът ѝ стана напрегнат, тялото ѝ засия с потрепваща светлина и вълшебницата се преобрази в сокол. – Тези твърди пера никога не са ми харесвали – измърмори тя и изтрака с извития си клон. След това погледна Гарион с гневните си златисти очи. – Опитай се да запомниш всичко, което вече ти казах, скъпи. Няма да летим много високо при първия ти полет. – Вълшебницата разпери криле, пристъпи напред, отпускаяки тежестта на тялото върху краката си, завършващи с остри нокти, и след това без никакво усилие се вдигна във въздуха.

Гарион се опита да повтори движенията ѝ, но се заби в тревата с клона напред.

Поулгара се спусна надолу.

– Трябва да използваш и опашката си, Гарион – поучи го тя. – Крилата дават сила, но опашката определя посоката. Опитай пак.

Вторият опит бе малко по-успешен. Гарион прелетя около петдесет метра, преди да се удари в едно дърво.

– Много добре, скъпи. Просто се опитай да имаш предвид накъде летиш.

Гарион разтърси глава и направи опит да премахне пищенето в ушите си и да прогони светлите петна пред очите си.

– Оправи перата си, скъпи, и да опитаме пак.

– Ще ми бъдат необходими месеци, докато науча това, лельо Поул. Няма ли да стане по-бързо, ако отплаваме за Рива с „Морска птица“?

– Не, скъпи – отговори непоколебимо тя. – Просто се нуждаеш от малко упражнения, това е всичко.

Третият му опит бе много по-успешен. Младият крал започна да схваща начина на взаимодействие между крилата и опашката, но все още се чувстваше непохватен, струваше му се, че движи прекалено много краката си във въздуха, без това да дава някакъв резултат.

– Гарион, не се противопоставяй на инстинкта си да се носиш по въздуха. Остави вятъра да те повдигне.

Направиха няколко кръга над поляната, окъпана от лъчезарната светлина на зората. Гарион виждаше черния дим, издигащ се от града, и опожарените корабостроителници на пристанището. Когато увереността му нарасна, той започна да усеща бурно въодушевление. Хладният утринен въздух, промъкващ се в перата му, го опияняваше. Преобразеният на птица ривански крал откри, че може да се вдига по-високо и по-високо без никакви усилия. До момента, когато слънцето се показва изцяло на хоризонта, въздухът вече не беше негов враг. Гарион започна да си служи с лекота със стотиците дребни мускулчета, необходими за възможно най-голяма ефективност на перата.

Белгарат се спусна към тях заедно с Дурник, който го следваше съвсем отблизо.

– Как се справя? – обърна се свирепо изглеждащият сокол към Поулгара.

– Вече е почти готов, татко.

– Добре. Остави го да се упражнява още петнадесетина минути и след това тръгваме. Над езерото ей там се издига стълб топъл въздух. Това винаги улеснява нещата. – Вълшебникът наклони едното си крило, обърна се и отлетя, описвайки дълга, съвършена дъга.

– Наистина е прекрасно, Поул – каза Дурник – Трябваше да се науча да го правя още преди години.

Когато навлязоха в стълба от въздух, издигащ се от повърхността на топлите води на езерото, Гарион научи тайната как да се носи в простора, без да полага никакви усилия. Разтворил неподвижно крилата си, той остави въздуха да го издига все по-нагоре и по-нагоре. Сега Ярвиксхолм изглеждаше като селце, нарисувана в детска книжка, Пристанището му гъмжеше от мънички корабчета, хълмовете и горите изглеждаха яркозелени в светлината на утринното слънце. Морето беше лазурно, а белият сняг по високите върхари блестеше толкова ярко, че го заболяха очите.

– Как мислиш – на каква височина летим? – дочу Гарион думите на Дурник, отправени към Белгарат.

– На няколко хиляди стъпки.

– Донякъде прилича на плуване в морето, нали? Всъщност няма значение колко дълбока е водата, защото бездруго използваш само нейната повърхност.

– Никога не съм го разглеждал по този начин. – Белгарат погледна към леля Поул. – Според мен вече сме набрали необходимата височина – каза той с пронизителния писък на сокола. – Да тръгваме към Рива.

Четиримата се понесоха на югозапад, оставиха зад себе си черекския бряг и полетяха над Морето на ветровете. Известно време по пътнят вятър им помагаше, но по пладне той утихна и трябваше да напрягат докрай мускулите си, за да преодолеят всяка следваща миля. Гарион усещаше болка в раменете, а непривичните движения на полета караха гърдните му мускули да парят болезнено. Събрал всички сили, той продължаваше да лети. Далеч долу виждаше вълните в Морето на ветровете. Знаеше, че са дълги десетки мили, ала от тази височина изглеждаха като едва видими гънки, набраздяващи водната повърхност в светлината на следобедното слънце.

Слънцето се бе спуснало ниско над хоризонта, когато съзряха скалистия бряг на Острова на ветровете. Полетяха на юг, успоредно на източното крайбрежие, и най-сетне поеха надолу по дълга спирала към високите кули на Цитаделата.

Стражът, застанал на най-високия парапет в бойниците и подпрял се спокойно на копието си, се сепна, когато четирите сокола кацнаха съвсем близо до него. А когато птиците, окъпани в бляскава светлина, отново приеха човешки вид, очите му направо изскочиха от орбитите си.

– В-в-аше величество – заекна стражът и се опита непохватно да направи поклон, като в същото време задържи копието си изправено.

– Какво се е случило тук? – попита кралят на Рива.

– Някой е отвлякъл сина ви, сир – уведоми го стражът. – Затворихме целия остров, но все още не сме хванали престъпника.

– Да слезем долу – обърна се Гарион към останалите. – Искам да говоря със Се'Недра.

Но това, разбира се, бе почти невъзможно. Щом Гарион влезе в засланите със сини килими кралски покои, тя се хвърли в прегръдките му и се разплака истерично. Дребничкото ѝ тяло трепереше, пръстите ѝ се впиваха в ръцете му.

– Се'Недра – прошепна умоляващо Гарион. – Спри да плачеш. Кажни ни какво се случи.

– Няма го, Гарион! – изстена тя. – Н-някой влезе в д-детската стая и го взе! – Кралицата отново се разплака.

Ариана, русокосата съпруга на мимбратския рицар Лелдорин стоеше до тях. Тъмнокосата Адара бе застанала до прозореца и печално бе вперила поглед пред себе си.

– Виж какво можеш да направиш, Поул – заговори Белгарат. – Опитай се да я успокоиш. Ще поговоря с нея, но това ще е по-късно.

Смятам, че всички трябва да отидем и да поговорим с Кайл.

Поулгара мрачно свали наметало си, сгъна го внимателно и го претметна върху облегалката на един стол.

– Добре, татко – отвърна тя. След това се приближи и нежно прегърна малката ридаеща кралица. – Всичко е наред, Се'Недра – започна да я утешава тя. – Вече сме тук. Ще се погрижим за всичко.

Се'Недра се притисна до нея и изплака:

– О, лейди Поулгара!

– Давахте ли й нещо? – обърна се леля Поул към Ариана.

– Не, лейди Поулгара – отвърна русокосото момиче. – Страх ме е, че в нейното тежко състояние лекарствата, които в повечето случаи имат успокояващ ефект, може да й навредят.

– Дай да видя аптекката ти.

– Веднага, лейди Поулгара.

– Елате – каза Белгарат на Гарион и Дурник. Очите му бяха придобили стоманен блясък. – Да отидем да намерим Кайл. Да видим дали ще успеем да стигнем до дъното на това престъпление.

Завариха Кайл седнал уморено на масата в кабинета на баща си. Пред него бе разгърната голяма карта на острова и той съсредоточено я изучаваше.

– Случи се вчера сутринта, Белгарион – тъжно каза той. – Преди да се съмне. Кралица Се'Недра надникнала в стаята на принца няколко часа след полунощ и всичко било наред. А след още няколко часа детето го нямаше.

– Какво предприехте? – попита го Белгарат.

– Наредих никой да не влиза и напуска острова – отвърна Кайл. – Претърсихме цялата Цитадела. Който и да е похитил принца, не е в крепостта. Нито един кораб не е пристигал или отплавал, откакто издадох заповедта. Началникът на пристанището ни осведоми, че никой не е отплавал вчера след полунощ. Доколкото ми е известно, похитителят не е напуснал Острова на ветровете.

– Добре – каза Гарион и изведнъж почувства, че гърдите му се изпълват с надежда.

– Изпратих войници, които претърсват града къща по къща, кораби наблюдават цялото крайбрежие. Островът е изцяло недостъпен.

– Претърсихте ли горите и планините? – попита старият вълшебник.

– Искаме първо да приключим с претърсването на града – отговори Кайл. – След това ще отцепим града и ще прехвърлим войниците в

околностите му.

Белгарат кимна, вперил поглед в картата.

– Трябва да действаме внимателно – подхвана той. – Не бива да изтървем този похитител, сврян в някой ъгъл – не и докато не заведем благополучно моя праправнук там, където му е мястото.

Кайл кимна в знак на съгласие и заяви:

– Сигурността на принца е най-голямата ни грижа.

Поулгара тихо влезе в стаята.

– Дадох ѝ нещо, което ще я накара да заспи – каза тя. – Ариана я наглежда. Точно сега няма смисъл да и задаваме въпроси. Кралицата се нуждае от сън.

– Може би имаш право, лельо Поул – рече Гарион. – Но аз няма да спя. Не и докато не разбера какво се е случило със сина ми.

Рано на следващата сутрин се събраха отново в подредения кабинет на Кайл, за да разучат картата още веднъж. Гарион понечи да попита Кайл как върви претърсването, но усети как големият меч, препасан на гърба му, изведнъж се раздвижва. Разсеяно, все още взирайки се в по-жълтлата карта, простряна на писалището на Кайл, кралят оправи ремъка. Мечът го дръпна отново, този път по-силно.

– Гарион – попита любопитно Дурник, – Кълбото свети ли, когато не си извадил меча?

Гарион погледна през рамо към пламтящото Кълбо на Алдур.

– Защо ли го прави? – попита той озадачено.

Следващото дръпване почти го накара да изгуби равновесие.

– Дядо! – възкликна разтревожено кралят на Рива.

Лицето на Белгарат доби предпазливо изражение.

– Гарион – каза възлешбникът – искам да извадиш меча от ножницата. Мисля, че Кълбото се опитва да каже нещо.

Гарион протегна ръка през рамо и изтегли големия меч на Желязната хватка от ножницата. И без дори да се замисли колко глупаво звучат думите му, заговори направо на светещия камък на дръжката:

– Точно сега съм ужасно зает. Това не може ли да почака?

Вместо отговор Кълбото силно го дръпна към вратата.

– Какво прави то? – попита раздранено Гарион.

– Нека просто го последваме – рече Белгарат.

Гарион безпомощно се подчини на мощните пориви, дърпащи го към вратата, след това пое по осветения от факли коридор. Останалите

го последваха, обзети от остро любопитство. Кралят на Рива усещаше особеното кристално съзнание на Кълбото и чувстваше всесилния му гняв. Никога след ужасната нощ в Ктхол Мишрак, когато се бе изправил срещу осакатения бог на ангараките, Гарион не бе усещал толкова много ярост, излъчваща се от този жив камък. Мечът продължаваше да го тегли по коридора, принуждаваше го да се движи все по-бързо и по-бързо, докато накрая той затича.

– Какво се опитва да направи Кълбото, татко? – озадачено попита Поулгара. – Никога не е правило такова нещо.

– Не съм сигурен – отвърна старият вълшебник. – Ще трябва да го последваме и ще разберем. Мисля, че става дума за нещо важно.

Кайл спря за миг при един страж, застанал на пост в коридора, и му нареди:

– Отиди да доведеш братята ми. Да дойдат в кралските покои.

– Слушам – отвърна стражът и бързо отдаде чест.

Гарион спря пред тъмната полирана врата на кралските покои, отвори я и влезе. Усещаше как мечът все още го тегли.

Кралица Лайла тъкмо завиваше с одеяло изтощената Адара, която бе заспала на канапето. Когато мъжете и Поулгара влязоха, тя изумено вдигна очи и понечи да каже нещо.

– Тихо, Лайла – спря я Поулгара. – Става нещо, което не разбираме.

Гарион напрегна силите си и продължи към спалнята.

Се'Недра лежеше в леглото, мятеше се и хленчеше насън. До леглото ѝ седяха кралица Ислена и съпругата на Барак – Мерел. Ариана дремеше в едно кресло до прозореца. Ала Гарион успя да хвърли съвсем бегъл поглед към дамите, които се грижеха за съпругата му. След миг мечът го дръпна към детската стая и гледката на празната люлка разкъса сърцето му. Мечът се надвеси над люлката и Кълбото ярко засия. За миг камъкът започна да излъчва проблясваща, пулсираща светлина.

– Мисля, че започвам да разбирам – обади се Белгарат. – Не съм съвсем сигурен, но смятам, че Кълбото иска да тръгне по следите на Геран.

– Може ли да го направи? – попита Дурник.

– Безценният камък е в състояние да направи почти всичко на света. Той се е посветил изцяло на рода на риванските крале. Остави го да се движи напред, Гарион. Да видим къде ще те заведе.

В коридора ги срещнаха двамата братя на Кайл – Вердан и Брин. Вердан – най-големият от тримата, бе як като вол, а Брин – най-малкият – не му отстъпваше особено по ръст. Двамата носеха ризници и

шлемове, а на бедрата им висяха мечове.

– Смятаме, че Кълбото се опитва да ни отведе до принца – обясни им накратко Кайл. – Може би ще имаме нужда от вас, когато го намерим.

– Още преди падането на нощта ще набучим главата на похитителя на кол – заяви Брин и се засмя.

– Да не бързаме толкова със сеченето на глави – прекъсна го Белгарат. – Първо искам да получа отговор на някои въпроси.

– Някоя от вас неизменно да стои със Се'Недра – обърна се леля Поул към кралица Лайла, която любопитно бе тръгнала след тях. – Кралицата вероятно ще се събуди по някое време следобед. Засега оставете Ариана да спи. Се'Недра сигурно ще има нужда от нея, когато се събуди.

– Разбира се, Поулгара – отвърна закръглената кралица на Сендария.

– А ти – твърдо каза леля Поул на Еранд, който тъкмо идваше по коридора, – искам да стоиш в кралските покои. И да слушаш Лайла.

– Но... – понечи да възрази момчето.

– Никакво „но“, Еранд. Онова, което трябва да направим, може да се окаже опасно. Все още не си учил достатъчно, за да го разбереш.

– Добре, Поулгара – въздъхна безутешно Еранд.

Кълбото на Алдур върху дръжката на огромния меч теглеше Гарион напред. Кралят на Рива вървеше по невидимите следи на похитителя, отвлякъл неговия син. Приятелите му го следваха по петите.

– Като че ли иска да се насочи към планините – отбеляза Гарион. – Мислех, че следата ще ни отведе долу в града.

– Не мисли, Гарион – прекъсна го Поулгара. – Просто върви там, където те води Кълбото.

Следата прекосяваше стръмната поляна, която се издигаше над Цитаделата, и след това продължаваше в гората, където Гарион и Се'Недра често се разхождаха по време на излетите си през лятото.

– Сигурни ли сте, че Кълбото знае какво прави? – попита Гарион, докато с мъка си проправяше път през гъстия храсталак. – Изобщо няма пътека. Струва ми се, че никой не е минавал оттук.

– Кълбото върви по някаква следа, Гарион – увери го Белгарат. – Просто го следвай.

Близко цял час те упорито си пробиваха път през гъстите шубраци. Изведнъж ято яребици изхвъркна изпод краката на Гарион, разнесе се оглушителен плясък на птичи криле.

– Ще трябва да запомня това място – рече Брин на Кайл. – Ловуването тук може да се окаже твърде успешно.

– В момента преследваме друг дивеч. Съсредоточи се върху работата си.

Най-сетне излязоха от гората и Гарион погледна нагоре към стръмната, осеяна с камъни поляна, простираща се зад последните дървета.

– Има ли някакъв проход през тези планини? – попита той.

– Да, наляво от ей онзи връх – отвърна Брин и посочи. – Минавам по него, когато ходя на лов за елени. Пастирите прекарват стадата си от тук на път за долините във вътрешността на острова.

– А също и пастирките – добави сухо Вердан. – Понякога дивечът, който преследва брат ми, няма рога.

Брин хвърли бърз, притеснен поглед към Поулгара. Гъста руменина бавно заля страните му.

– Винаги съм харесвал пастирките – отбеляза Белгарат с мил глас. – В повечето случаи са нежни, отзивчиви момичета. Освен това често са самотни, нали, Брин?

– Стига, татко – строго каза вълшебницата.

Докато преминат през прохода и след това прекосят зелените ливади, простиращи се в скритите долини между планинските възвишения, денят почти измина.

Слънцето вече се бе спуснало ниско над блестящата повърхност на морето, когато излязоха на един хребет, покрит с грамадни камъни, а след това поеа надолу по дългия каменист склон към скалите и разпенените вълни, които се разбиваха в западния бряг.

– Възможно ли е кораб да хвърли котва от тази страна на острова? – обърна се Гарион към Кайл, докато се спускаха по склона.

Кайл, запъхтан от дългия и мъчителен път през планините, избърса плувналото сив пот лице с ръкав.

– Има няколко места, където това е възможно, Белгарион – ако моряците са умели и знаят какво да предприемат. Акостирането е трудно и опасно, но все пак е възможно.

Сърцето на Гарион се сви.

– Значи може и да се е измъкнал? – попита той.

– Изпратих кораби в тази част от крайбрежието, Белгарион – каза Кайл и посочи морето. – Направих го веднага щом открихме, че принцът е похитен. Единствено ако някой е в състояние да лети, би могъл да измине целия път през острова, да се добере до този бряг за достатъчно кратко време и след това да отплава преди нашите кораби да стигнат

тук.

– Значи ще го пипнем – възкликна неудържимият Брин и започна да претърсва с опитното око на ловец осеяния с камъни склон.

– Почакай малко – прекъсна го рязко Дурник, вдигна глава и подуши вятъра откъм брега. – Пред нас има някой.

– Какво? – възкликна Гарион, обзет от внезапна възбуда.

– Долових миризма на човек, който не се къпе редовно.

По лицето на Белгарат се изписа напрежение.

– Поул – рече той, – защо не хвърлиш един бърз поглед?

Вълшебницата рязко кимна, напрегна се и челото и се набръчка. Гарион долови у нея прилив на гняв, след това чу израза, който леля Поул прошепна наум, докато изучаваше празната наглед местност пред тях.

– Череките – тихо каза тя след миг. – Десетина. Крит се зад онези обли скали. Наблюдават ни и замислят да устроят засада.

– Череките ли? – възкликна Брин. – Защо им е притрябвало на череките да ни нападат?

– Те са последователи на култа към Мечката – отвърна вълшебницата. – Никой не знае защо тези луди хора правят това или онова.

– Какво ще предприемем? – попита Брин шепнешком.

– Хората, които устройват засада, винаги имат предимство – отвърна Вердан. – Освен ако човекът, който трябва да попадне на нея, не знае, че враговете му са там. Тогава става обратното. – Той проследи с мрачен поглед склона надолу и стисна дръжката на меча си.

– Ами тогава да слезем долу и да разбием капана им! – каза Брин нетърпеливо.

Кайл погледна Белгарат.

– Какво мислиш ти, древни? Сега предимството е на наша страна. Те ще очакват, че ще сме изненадани, когато се нахвърлят върху нас, но ние ще сме готови. Ще успеем да повалим поне двама-трима, докато осъзнаят грешката си.

Белгарат премигна срещу светлината на залязващото слънце.

– Обикновено в такива случаи отговорът ми е отрицателен – отвърна той. – Тези малки случайни схватки най-често не носят нищо добро, освен това ще изгубим ценно време. Скоро ще се стъмни. – Вълшебникът се обърна към леля Поул. – Геран някъде наблизо ли е?

– Не – отвърна тя. – Няма и следа от него.

Белгарат се почеса по брадата.

– Ако оставим череките на мира, те ще ни последват. Никак не ми се ще да се промъкват зад гърба ни, особено когато падне мрак. –

Сбръчканото лице на стареца се разтегна във вълча усмивка. – Добре, нека се позабавляваме.

– Оставете няколко от тях живи, татко – напомни му Поулгара. – Имам няколко въпроса и бих желала да получа отговорите им. Поставайте се да не ви наранят, господа. Днес се чувствам малко уморена за хирургически занимания.

– Няма да има никаква хирургия, днес, лейди Поулгара – обеща весело Брин. – Няколко погребения може би, но не и хирургия.

Тя вдигна очи към небето и въздъхна:

– Алорни!

Засадата въобще не протече по начина, които очакваха скритите последователи на култа към Мечката. Облеченият в кожени дрехи черек, който се хвърли със страшен вой срещу Гарион, бе посрещнат още във въздуха от пламтящия меч на риванския крал. Тялото му бе съсечено през кръста почти на две половини от голямото бляскаво острие. Той се строполи върху окървавената трева и се загърчи като червей. Кайл хладнокръвно разцепи главата на следващия нахвърлил се срещу тях сектант, а братята му се втурнаха срещу уплашените нападатели и започнаха свирепо да ги кълцат на парчета.

Един от сектантите се изкатери на върха на голяма скала и опъна лъка си, насочил стрелата право към Гарион. Ала Белгарат направи рязко движение с лявата си ръка и стрелецът внезапно политна назад. Стрелата му изсвистя безопасно във въздуха, а самият той полетя, надавайки пронизителни писъци, към разпенените гигантски вълни на петстотин метра надолу.

– Помнете, трябва ми и живи! – рязко им напомни Поулгара, доловила, че кръвопролитие се изплъзва от контрола на мъжете.

Кайл изсумтя и ловко парира удара на един от отчаяните череки. Големият му юмрук описа широка дъга и със страшна сила се сгромоляса върху скулата на черека, който изпъшка и се строполи на тревата.

Дурник използваше любимото си оръжие – здрава сопа, дълга към три стъпки. Той умело изби меча от ръката на един едър сектант и го фрасна по главата. Очите на мъжа се изцъклиха и тялото му тежко се свлече на земята. Белгарат наблюдаваше схватката, след това си избра подходящ противник и го повдигна на около петдесет стъпки във въздуха. Увисналият в пространството мъж отначало очевидно не осъзнаваше новото си положение и продължаваше безцелно да разсича въздуха.

Схватката приключи бързо. Последните пурпурни лъчи на залязващото слънце се смесиха с яркочервената кръв, обагрила тревата, по

земята бяха разпръснати строшени мечове и парчета окървавена меча кожа.

– Не зная защо, но това ме кара да се чувствам по-добре – заяви Га-рион, докато бършеше меча си в тялото на един от повалените сектанти. Кралят на Рива забеляза, че Кълбото също пламти с някакво огнено задоволство.

Поулгара разглеждаше с хладно спокойствие няколко от оцелелите мъже, които бяха изпаднали в несвяст.

– Тези двамата ще спят известно време – отбеляза тя, след като повдигна клепача на един от тях и видя изцъкленото око под него. – Свали онзи долу, татко – рече тя и посочи мъжа, когото Белгарат бе повдигнал във въздуха. – Доведи го при мен цял, ако е възможно. Бих искала да го разпитам.

– Разбира се, Поул. – Очите на стареца блеснаха доволно.

– Татко! – извика тя. – Ще пораснеш ли някога?

– О, Поулгара – отвърна той с насмешка. – Как можеш да приказваш такива неща?

Сектантът, плавно полюшващ се във въздуха вече бе осъзнал положението си и бе хвърлил меча. Сега трепереше, увиснал в празното пространство, очите му бяха изскочили от орбитите си от ужас, крайниците му трескаво потръпваха. Белгарат полека го спусна на земята, сграбчи кожената му туника и грубо го вдигна да се изправи.

– Знаеш ли кой съм аз? – попита той и приближи лицето си към треперещия от страх пленник.

– Ти... аз...

– Познаваш ли ме? – Гласът на Белгарат изплющя като камшик.

– Да – изрече задавено мъжът.

– Тогава знаеш, че ако се опиташ да побегнеш, пак ще те вдигна във въздуха и ще те оставя да висиш там. Известно ти е, че мога да го направя, нали?

– Да.

– Това няма да е нужно, татко – заяви хладно Поулгара. – Този човек охотно ще ни сътрудничи.

– Нищо няма да кажа, вещице! – извика пленникът. Очите му искряха безумно.

– А, не, приятелю – отвърна му тя със студена усмивка. – Всичко ще кажеш. Ще говориш седмици наред, ако това се окаже необходимо. – Тя го погледна сурово и направи леко движение с лявата си ръка пред лицето му. – Гледай внимателно, приятелю – подкани го вълшебницата.

– Наслаждавай се на всяка подробност.

Брадятият сектант впери поглед във въздуха пред себе си, лицето му преbledня и той изкрещя и отскочи. Вълшебницата направи рязко движение, сякаш улавяше нещо с все още протегнатата си ръка, и черекът замръзна на място.

– Не можеш да избягаш от това – каза му тя. – Освен ако не проговориш веднага. Картината ще стои пред лицето ти до деня, когато умреш.

– Махни я! – замоли се пленникът и нададе безумен крясък. – Моля те, ще направя всичко, всичко!

– Не знам къде се е научила да прави това – измърмори Белгарат на Гарион. – Никога не съм успявал да го направя на някого, а съм опитвал доста пъти.

– Сега ще ти каже всичко, което знае, Гарион – каза Поулгара. – Добре разбира какво ще му се случи, ако откаже.

– Какво сте направили със сина ми? – попита Гарион ужасения човек.

Пленникът преглътна мъчително, но след това предизвикателно се изправи.

– Той сега е толкова далеч оттук, че не можеш да го достигнеш, кралю на Рива.

Вълна от ярост отново помете Гарион. Без да се замисля, кралят протегна ръка през рамо, за да изтегли меча си.

– Гарион! – извика рязко Поулгара.

Сектантът светкавично се отдръпна. Беше преbledнял до смърт.

– Синът ти е жив – избъбра припряно той. След това лицето му придоби самодоволен вид. – Но следващия път, когато го срещнеш, той ще те убие.

– Какво говориш?

– Улфгар е прегледал древните предсказания. Ти не си кралят на Рива, когото сме очаквали през всичките тези векове. Следващият крал на Рива ще бъде онзи, който ще успее да обедини Алория и да ни поведе срещу кралствата на Юга. Това е твоят син, Белгарион. Той ще ни поведе, защото ще бъде възпитан в нашата вяра.

– Къде е синът ми? – изкрещя Гарион.

– Там, където никога няма да го откриеш – присмя му се пленникът. – Ние ще го отгледаме, ще го закърмим с истинската вяра, както приляга на алорнски владетел. И когато порасне, той ще те намери и ще те убие. Ще вземе своята корона, своя меч и своето Кълбо от

грабителските ти ръце! – Очите на мъжа бяха изцъклени, крайниците му се тресяха в религиозен екстаз, по устните му бе избила пяна. – Ще умреш от ръката на собствения си син, Белгарион от Рива – изкрещя той. – Крал Геран ще поведе всички алорни срещу неверниците от Юга, както е повелил самият Белар!

– С такива въпроси няма да стигнем далеч – намеси се Белгарат. – Нека опитам аз. – Вълшебникът се обърна към пленника, който гледаше с обезумели очи, и попита:

– Какво знаеш за този Улфгар?

– Улфгар е повелителят на Мечката. Той притежава повече сила от теб, старче.

– Интересно мнение – измърмори Белгарат. – Срещал ли си някога този могъщ магьосник? Виждал ли си го поне, за да твърдиш подобно нещо?

– Ами...

– Не мисля, че си го срещал. Как тогава си разбрал, че той е заповядал да дойдеш тук и да отвлечеш сина на Белгарион?

Пленникът прехапа устни.

– Отговори!

– Улфгар изпрати до нас куриер – отвърна мъжът навъсено.

Изведнъж Гарион се сети за нещо и попита:

– Улфгар ли стои зад покушението върху живота на съпругата ми?

– Съпруга! – присмя му се сектантът. – Никой алорн не взема за жена толнедранска кучка. Ти, наследникът на Желязната хватка, трябва да знаеш това по-добре от всеки друг. Наистина се опитахме да убием толнедранската отрепка. Това бе единственият начин да отървем Алория от заразата, която ти хвърли в кралството.

– Започваш да ме дразниш, приятелю – изрече мрачно Гарион. – Много внимавай.

– Да се върнем на въпроса за куриера – подхвана Белгарат. – Казваш, че бебето е на място, където не можем да го достигнем, но ти си още тук, нали така? А може би куриерът е истинския похитител, а ти и твоите приятели сте просто негови слуги?

Очите на сектанта блеснаха диво и той започна да се озърта като животно, хванато в капан.

– Мисля, че стигнахме до въпрос, на който не искаш да отговориш, приятелю – каза Белгарат.

Тези думи подеждяха на пленника като удар. Държането му бе такова, сякаш изпитваше непоносима болка – като че някой бе пхнал

ръката си в черепа му, за да усуче и смачка мозъка му. Черекът изкрещя, погледна диво Белгарат, обърна се, направи три светкавични стъпки и се хвърли от ръба на скалата.

– Разпитвай ме сега! – изкрещя той и полетя стремглаво надолу към тъмните сърдити води. Докато сектантът пропадеше в бездната, Гарион отново и отново чуваше къntenето на безумния му смях.

Леля Поул хвърли бърз поглед към ръба на скалата, но Белгарат протегна ръка и я хвана за рамото.

– Остави го, Поул – каза той. – Няма да му направим добро, ако го спасим. Някой вкара нещо в съзнанието на този човек. То унищожи разсъдъка му веднага щом му зададохме точно онзи въпрос.

– Кой би могъл да го направи? – попита тя.

– Не зная. Но съм сигурен, че ще разбере.

Ехото на истеричния смях продължаваше да достига до тях. След това внезапно се възцари тишина и смехът заглъхна завинаги.

21.

Неочаквана лятна буря връхлетя острова откъм Голямото западно море два дни след стълкновението с череките при канарите. Кралство Рива бе пометено от виещи ветрове и дъждовни порои, водните капки се блъскаха в прозорците на стаята на съвета, разположена високо в южната кула. Тънкият като вейка Джевълин, пристигнал тази сутрин с „Морска птица“ заедно с останалите, се бе отпуснал в едно кресло, гледаше бушуващата буря и замислено потропваше с пръсти.

– Докъде ви отведе следата? – попита той.

– Точно на морския бряг до едно усамотено заливче – отвърна Гарион.

– В такъв случай трябва да приемем, че похитителят е успял да се измъкне с принца. Може би времето, което е имал на разположение, е било съвсем малко, но хората на корабите, патрулиращи по крайбрежието, сигурно са съсредоточили вниманието си изцяло върху брега, докато плавателният съд на престъпника е бил вече навътре в морето. Затова им е убягнал.

– Тогава защо онези другите са били оставени тук? – попита Барак.

– В това няма изобщо никакъв смисъл.

– Говорим за последователи на култа към Мечката, Барак – напомни му Силк. – Не можем да очакваме от тях да действат логично.

– Все пак в поведението им има известна логика – изтъкна граф Селин. – Ако е вярно онова, което сектантът е казал преди да умре, то този Улфгар е обявил война на Белгарион. Не е ли напълно вероятно тези мъже да са оставени тук със задачата да му устроят засада? Така или иначе, те са знаели със сигурност, че кралят на Рива ще проследи дирята.

– Все още има нещо, което не ми звучи правдоподобно – намръщи се Джейвлин. – Дайте ми малко време да помисля.

– Можем да изясним мотивите им по-късно – отбеляза Гарион. – Най-важното сега е да открием къде са отвели сина ми.

– Най-вероятно в Реон – предположи Анхег. – Ние унищожихме Ярвиксхолм. Реон е единствената твърдина, която остана под техен контрол.

– Това не е съвсем сигурно, Анхег – възрази кралица Порен. – Планът за отвличането на принц Геран очевидно е бил разработен отдавна, а вие разрушихте Ярвиксхолм едва миналата седмица. Малка е вероятността похитителите да са знаели за това. Не мисля, че трябва да изключим възможността принцът да е отведен в Черек.

Анхег се изправи и закричи напред-назад с мрачно, навъсено лице.

– Имаш право – призна накрая той. – В края на краищата тези похитители на деца са били череки. Съвсем възможно е да са се опитали да го заведат в Ярвиксхолм, но когато са видели, че градът е разрушен, е трябвало да отидат някъде другаде. Твърде вероятно е да ги намерим да се укриват в някое рибарско селце на западния бряг.

– Какво ще предприемем тогава? – попита безпомощно Гарион.

– Ще се разделим – тихо каза крал Чо-Хаг. – Анхег ще свика всичките си войски. Те ще претърсят всяко селце, всяка ферма в Черек. Ние, останалите, ще отидем в Реон и ще се справим с онези там.

– Има една-единствена трудност – рече Анхег. – Бебето си е бебе. Как моите хора ще разпознаят сина на Гарион, ако наистина попаднат на него?

– Това не е истинска пречка, Анхег – обади се Поулгара от креслото си до огъня, където се беше настанила с чаша чай. – Покажи им дланта си, Гарион.

Гарион вдигна дясната си ръка, за да покаже на черекския крал сребристия белег.

– Почти бях забравил за това – изсумтя Анхег. – Принц Геран има ли същия знак върху ръката си?

– Всички престолонаследници на Рива имат такъв белег – отвърна тя. – Така е от рождението на първия син на Желязната хватка.

– Добре – каза Анхег. – Моите хора ще знаят какво да търсят, но вие, останалите, ще имате ли достатъчно хора да превземете Реон? Като се имат предвид алгарските и драснианските сектанти, стекли се в града, трябва да приемем, че Улфгар е събрал доста голяма войска.

Генерал Брендинг се изправи и отиде до голямата карта, закачена на една от стените.

– Ако тръгна веднага за Сендар, за няколко дни мога да събера многобройна войска. Смятам, че с бърз поход ще бъдем в състояние да стигнем до Дарин за една седмица.

– В такъв случай ще наредя там да ви очакват кораби. Те ще превозят теб и хората ти до Боктор – каза Анхег.

– А пък аз ще се отправя на юг и ще вдигна родовете – заяви Хетар. – Ще препуснем направо на север към Реон.

Гарион също се взираше в картата.

– Ако корабите на Анхег превозят мен и войската ми до Боктор, можем да се присъединим към драснианските копиехвъргачи там. Ще тръгнем на поход към Реон от запад – каза той. – След това корабите могат да се върнат в Дарин, за да вземат Брендинг.

– Това ще ни спести малко време – съгласи се Брендинг.

– С помощта на риванците и драснианците ще разполагате с достатъчно голяма войска, за да обсадите Реон – намеси се Силк. – Може би хората ви няма да стигнат да превземете града, но със сигурност ще бъдат достатъчно, за да не позволите на никого да влиза или да излиза. Тогава всичко, което трябва да правите, е да седите и да чакате Брендинг и Хетар. Щом те се присъединят към вас, ще разполагате с по-големи сили от техните.

– Умен план, Гарион – кимна одобрително Барак.

Мандорален се изправи.

– А когато пристигнем пред този укрепен град сред пустите полета на източна Драсния, аз ще започна да разрушавам градските стени с обсадни машини и различни други средства. Така ще получим по-лесно достъп до града, когато дойде време за последния шурм – отбеляза мимбратският рицар. – Реон ще падне и ще изправим онзи изверг Улфгар пред бърз и страшен съд.

– Не чак толкова бърз, надявам се – измърмори Хетар. – Замислях нещо по-продължително.

– Ще имаме време да мислим за това, когато го хванем – напомни Барак.

Вратата се отвори и влезе Се'Недра. Изглеждаше бледа и изпита.

Придружаваше я кралица Лайла с няколко дами.

– Защо сте още тук? – запита тя. – Защо не преобръщате всеки камък по света, за да откриете бебето ми?

– Това едва ли е справедливо, Се'Недра – укори я нежно Гарион.

– Не се опитвам да бъда справедлива. Искам си бебето.

– Аз също. Но няма да постигнем много, ако се въртим в кръг, нали?

– Сама ще събера войска, ако е необходимо! – извика разпалено тя.

– Правила съм го вече. И ще го направя пак.

– И накъде ще поведеш армията си, скъпа? – попита я Поулгара.

– Към мястото, където държат бебето ми.

– И къде е то? Ако знаеш нещо, което ни е неизвестно, сподели го с нас.

Се'Недра я погледна безпомощно и очите ѝ се наляха със сълзи.

Белгарат, който досега не се бе включил в обсъждането на плана за действие, измърмори:

– Имам чувството, че пропускам нещо.

Адара и Нерина отведоха разстроената Се'Недра до един стол близо до масата.

– Какво каза, Белгарат? – попита Анхег, свали нащърбената си корона и я хвърли на масата.

– Струва ми се, че пропускам нещо – отвърна старецът. – Анхег, богата ли е библиотеката ти?

Кралят на Черек сви рамене и се почеса по главата.

– Не зная дали може да се сравнява с университетската библиотека в Тол Хонет – призна той. – Но съм събрал по-голямата част от най-значимите книги на света.

– Богата ли е колекцията ти от мистерии?

– От какво?

– Колекцията ти от пророчествата – имам предвид не толкова Мринския или Даринския сборник, а останалите. Светите книги на пророците от Кел, предсказанията на гролимите от Рак Ктхол, предсказанията от Ашаба.

– Имам ги – отвърна Анхег. – Предсказанията от Ашаба. Тази книга ми попадна преди десетина-дванадесет години.

– Мисля, че ще е добре да отида до Вал Алорн, за да я видя.

– Сега едва ли е подходящото време за такова пътуване, дядо – възпротиви се Гарион.

– Гарион, знаем, че се случва нещо, което е много повече от

въстание на група религиозни фанатици. Откъсът, който откри в Мринския сборник, е много особен. Там намерих указания да проуча предсказанията и смятам, че ако не го направя, всички ще съжаляваме. – Вълшебникът се обърна към Анхег. – Къде е твоят препис на пророчествата от Ашаба?

– В библиотеката – на най-горния рафт. Не можах да проумея нищо от тази книга, затова я забутах там. Не съм преставал да си правя плановете някой ден пак да се заема с нея. – След това кралят се сети нещо и добави: – А в манастира при Мар Терин има препис на Малореанските свещени книги – техните Евангелия.

Белгарат примигна.

– Това е една от другите книги, които искаш да видиш, нали? Съчинение, написано от пророците от Кел?

– Откъде знаеш какво има в библиотека на манастира в Мар Терин?

– Знам. Имам хора, които се интересуват от редки книги и непрекъснато са нащрек. Както и да е, направих на жреците предложение за нея – доста щедро според мен, – но преговорите се провалиха.

– Ти си истински рог на изобилие от сведения, Анхег. Можеш ли да се сетиш за нещо друго?

– Страхувам се, че не мога да ти помогна за пророчествата на гротимите от Рак Ктхол. Единственият екземпляр, който ми е известен, бе в библиотеката на Ктучик. И сигурно е попаднал под купчина камъни и пръст, когато събори Рак Ктхол от върха на планината. Би могъл да отидеш и да го изкопаеш.

– Благодаря, Анхег – сухо каза Белгарат. – Нямах представа колко съм ти благодарен за помощта.

– Не мога да повярвам на ушите си! – извика Се'Недра. – Някой е откраднал бебето ми – твоя правнук – и вместо да се опитваш да го намериш, ти си хукнал да дириш някакви си старинни ръкописи.

– Не изоставям детето, Се'Недра. Просто го търся другаде. – Старият вълшебник я погледна и в очите му проблесна дълбоко съчувствие. – Ти си още много млада – продължи той. – И всичко, което виждаш, е единствено действителното събитие – детето ти е било отнето от теб. Ала има два вида действителност. Гарион ще тръгне по следите на принца в тази действителност. Аз ще го търся в другата. Двамата преследваме едно и също нещо, така че вземаме под внимание всички възможности.

Младата кралица за миг впери поглед в него, а след това изведнъж закри лицето си с ръце и заплака. Гарион стана, отиде при нея и я

прегърна.

– Се'Недра – прошепна утешително той. – Се'Недра, всичко ще бъде наред.

– Нищо няма да е наред – изплака съкрушено тя. – Толкова ме е страх за бебето, Гарион! Вече никога нищо няма да бъде наред.

Мандорален рязко се изправи. Очите на мимбратския рицар се бяха налели със сълзи.

– Тъй като аз съм ваш верен рицар и защитник, скъпа Се'Недра, заклевам се в живота си, че злодеят Улфгар няма да доживее следващото лято.

– Това са думи, изречени на място – измърмори Хетар. – Защо всички не отидем в Реон? И да приковем Улфгар за някой кол с много, много дълги пирони.

Анхег погледна Чо-Хаг и отбеляза:

– Синът ти има забележително точна преценка за създалото се положение.

– Той е радостта в годините на моя залез – гордо каза Чо-Хаг.

Спорът със Се'Недра започна незабавно щом се върнаха в кралските покои. Отначало Гарион опита да разговаря със съпругата си, изтъквайки разумни доводи, след това продължи със заповеди. Накрая прибгна до заплахи.

– Не ме интересува какво приказваш, Гарион. Аз отивам в Реон.

– Няма да ходиш там!

– Напротив, тръгвам веднага!

– Ще те заключа в спалнята.

– Веднага щом заминеш, ще заповядам на някого да отключи. Или пък ще я нацепя на трески и ще се кача на първия кораб, напускащ пристанището.

– Се'Недра, това е твърде опасно.

– Така беше и при Тул Марду, и при Ктхол Мишрак, но аз не избягах нито от едното място, нито от другото. Отивам в Реон, Гарион. Ако не дойдеш с мен, тръгвам сама. Ще намеря детето си дори ако трябва да разбия градските стени с голи ръце.

– Се'Недра, моля те!

– Не! – извика тя и тропна с крак. – Отивам, Гарион! И никакви твои думи или постъпки не ще могат да ме спрат!

Гарион вдигна ръце във въздуха и викна отчаяно:

– Жени!

Флотата напусна пристанището в ранни зори още на следващата сутрин и излезе в развълнуваното море, над което пробягваха сиви, бързо плъзгащи се облаци, подгонени от отшумяващата буря.

Гарион стоеше на задната палуба на „Морска птица“ до Барак, чийто яки ръце бяха сграбчили здраво румпела.

– Никога не съм си помислял, че ще ми се наложи отново да го правя – рече навъсено той.

– О, плаването при лошо време не е чак толкова неприятно – сви рамене Барак. Вятърът подмяташе червената му брада във всички посоки.

– Не това имах предвид. Смятах, че след смъртта на Торак ще мога да прекарам живота си в покой.

– Но все пак извади добър късмет – извика Барак.

– Опитваш се да бъдеш забавен?

– Всичко, което покоят донася на мъжете, е дебел задник и паяжини в главата – заяви мъдро огромният черек. – По всяко време съм готов да скоча за една хубава война.

На няколко левги в морето група кораби се отдели от флота и пое на изток към Сендар. С тях се отправиха крал Фулрах, генерал Брендиг, граф Селин и силно упоената кралица Лайла.

– Надявам се Брендиг да стигне до Дарин навреме – каза Анхег, изправен на перилата. – Тези кораби ще ми трябват, докато търсим бебето.

– Откъде смятате да започнете? – попита кралица Порен.

– Последователите на култа са се съсредоточил и предимно по западния бряг – отвърна той. – Ако похитителите на принц Геран са отишли в Черек, най-вероятно биха се отправили към някоя сектантска крепост. Ще започна с претърсване на брега и постепенно ще навлизам навътре в сушата.

– Стратегията ми изглежда добра – съгласи се тя. – Разгърни хората си и претърсете внимателно цялата област.

– Порен – изрече той оскърбено. – Обичам те като сестра, но моля те, не използвай военни понятия, когато говориш с мен. Настръхвам, когато чувам такива думи от устата на жена.

Преминаването през черекския проток „Глигана“ ги забави с два дни. Греддик и още няколко луди глави с истинско нетърпение очакваха да прекарат флотилията край огромния водовъртеж, където след бурята

бездруго трудно можеше да се плава, ала по-умерените и по-благоразумните надделяха.

– Сигурен съм, че съвсем скоро морето ще утихне – провикна се Барак от палубата към своите приятели. – А пък Реон няма да избяга. Нека не губим кораби, щом не се налага.

– Барак – изкрещя в отговор Грелдик, – превръщаш се в стара баба.

– Анхег използва точно същите думи малко преди да стигнем Ярвиксхолм – отбеляза Барак.

– Той е мъдър крал.

– Но този кораб не е негов.

Преодоляха водовъртежа в протока и навлязоха в по-спокойните води на Черекския залив. Тогава крал Анхег взе голяма част от флотилията под свое ръководство и отплава на север към Вал Алорн. Малко преди да се прехвърли на един от корабите му, Белгарат стоеше на палубата и тихо разговаряше с Гарион и Поулгара.

– Щом приключо във Вал Алорн, ще отида в Мар Терин – каза им той. – Ако не се върна преди да стигнете в Реон, бъдете особено внимателни. Последователите на култа са силно фанатизиран и и войната, която започнаха, е лично срещу теб, Гарион.

– Аз ще го пазя, татко – увери го Поулгара.

– Всъщност в общи линии и сам мога да се грижа за себе си, лельо Поул.

– Сигурна съм, че можеш, скъпи – отвърна тя. – Но старите навици трудно се изкореняват.

– На колко години трябва да стана, за да разбереш, че съм пораснал?

– Защо не дойдеш при мен след около хиляда години? – подхвърли вълшебницата. – Може би тогава ще можем да поговорим по този въпрос.

Кралят на Рива се усмихна и след това въздъхна.

– Лельо Поул – прошепна той. – Обичам те.

– Да, скъпи – отвърна тя и го потупа по бузата. – Зная. Аз също те обичам.

В Коту корабът, на който бяха Хетар, съпругата му и родителите му, се отклони на юг към Алдурфорд.

– Ще се срещнем в Реон след около три седмици – провикна се към „Морска птица“ алгарът с ястребовото лице. – Оставете и за мен врагове, с които да се бия.

– Само ако побързаш – отговори му весело Лелдорин.

– Не съм сигурна кои са по-лоши – измърмори Поулгара на Се'Недра. – Арендите или алорните.

– Може би между тях съществува някакво родство? – попита Се'Недра.

Леля Поул се засмя, след това погледна към кейовете на Коту и сбръчка нос.

– Ела, скъпа – покани я вълшебницата. – Да слезем в каютата. В пристанищата винаги се разнасят най-отвратителни миризми.

Флотилията премина край Коту и корабите един след друг навлязоха в устието нарека Мрин. Течението беше бавно, зелените блата се простираха от двете страни на реката. Гарион стоеше близо до носа на „Морска птица“ и наблюдаваше спокойно сиво-зелената тръстика и хилавите храсти. Гребците непрестанно тласкаха кораба нагоре по течението.

– А, тук ли си бил, Гарион! – възкликна кралица Порен зад гърба му. – Мислех си, че бихме могли да поговорим няколко минути.

– Разбира се. – Кралят на Рива изпитваше особени чувства към тази дребничка русокоса жена, чиято смелост и върност издаваха дълбока привързаност към рода на Желязната хватка и желязната решителност на характера ѝ.

– Щом стигнем Боктор, искам да оставя Кева в двореца. Не смятам, че това мое решение ще му хареса, но той е още малък за битки. Би ли могъл да му заповядаш да остане в града, ако реши да упорства?

– Аз ли?

– Ти си Върховният владетел на Запада, Гарион – напомни му кралицата. – А аз съм само негова майка.

– Страхувам се, че надценяваш титлата „Върховен владетел на Запада“. – Гарион разсеяно подръпна едното си ухо. – Чудя се дали бих могъл да убедя Се'Недра също да остане в Боктор – изрече замислено той.

– Съмнявам се – отвърна Порен. – Кева те възприема като висшестоящ владетел, но Се'Недра гледа на теб като на свой съпруг. Знаеш, че има разлика.

Гарион направи гримаса и каза:

– Вероятно имаш право. Въпреки това си струва да се опита. Докъде можем да стигнем с корабите по река Мрин?

– Северният ръкав на реката минава през поредица от плитчини на около двадесет левги след Боктор – отвърна кралицата. – Предполагам, че можем да превозим корабите по суша край тях, но от това няма да

има голяма полза. Десет левги нагоре по течението ще се натъкнем на друг участък, осяян с плитчини, след това идват бързеите. Ще загубим много време, докато извличаме корабите от водата и след това отново ги вкарваме в нея.

– Искаш да кажеш, че ще се придвижваме по-бързо, ако просто продължим пеш след първите плитчини?

Тя кимна.

– Вероятно на моите генерали ще им бъдат необходими няколко дни, докато съберат войниците си и набавят нужните провизии – добави тя. – Ще им наредя да ни последват веднага щом могат. След като се присъединят към нас, ще можем да продължим към Реон. Ще държим града под обсада, докато пристигнат Брендинг и Хетар.

– Знаеш ли, ти наистина проявяваш голяма проникателност във военните маневри, Порен.

Тя се усмихна тъжно.

– Родар беше много добър учител.

– Много го обичаше, нали?

Кралицата въздъхна.

– Много повече, отколкото можеш да си представиш, Гарцион.

На следващия ден следобед пристигнаха в Боктор. Гарцион придружи кралица Порен и нейния видимо намръщен син до двореца, а Силк по стар навик тръгна след тях. Щом се озоваха в пицната сграда, Порен прати куриер до щаба на драснианските въоръжени сили.

– Мога ли да ви предложа чай, докато чакаме, господа? – обърна се дребничката русокоса кралица към тримата мъже.

– Само ако не можеш да намериш нещо по-силно – отвърна Силк и нахално се ухили.

– Не е ли твърде рано за това, принц Келдар? – попита го с укор тя.

– Аз съм алорн, скъпа вуйно. За мен никога не е твърде рано.

– Келдар, моля те, не ме наричай така. Това обръщение ме кара да се чувствам много стара.

– Но ти си, Порен. Всъщност искам да кажа, че си моя вуйна, а не че си много стара. Това се разбира от само себе си.

– Случва ли ти се понякога да се отнасяш сериозно към нещо?

– Не и ако мога да си позволя известно лекомислие.

Кралицата въздъхна, ала след това се засмя топло и звънливо. След около четвърт час в стаята бе въведен як мъж с червендалесто лице,

облечен в твърде безвкусна оранжева униформа.

– Ваше величество е изпратила да ме повикат? – попита той с почителен поклон.

– А, генерал Халдар – отвърна тя. – Познавате ли се с негово величество крал Белгарион?

– Срещали сме се, мадам, на погребението на покойния ви съпруг. – Генералът се поклони дълбоко пред Гарион.

– И, разбира се, познавате принц Келдар.

– Естествено – отвърна генералът. – Радвам се да ви видя, ваше височество.

– И аз, генерале. – Силк го изглежда пронизателно. – Тези украшения не са ли нови?

Червендалестият генерал докосна многото медали на гърдите си с известно неодобрение.

– Това правят генералите в мирно време, принц Келдар: раздават си медали.

– Страхувам се, че мирното време свършва, генерал Халдар – заяви твърдо Порен. – Предполагам, вече сте научили какво се случи в Ярвиксхолм в Черек.

– Да, ваше величество – отвърна той. – Походът е бил много добре организиран и блестящо осъществен.

– Сега ще настъпим срещу Реон. Хора от култа към Мечката похитиха сина на Белгарион.

– Похитили са сина на Негово величество? – изрече невярващо Халдар.

– Да. Мисля, че най-сетне дойде часът да унищожим изцяло този култ. Затова тръгваме срещу Реон. На пристанището очаква цяла флотилия кораби, превозващи риванските войски на Белгарион. Утре ще поемем нагоре срещу течението, ще стигнем до плитчините и там ще слезем от корабите. Ще продължим по суша до Реон. Искам да свикаш армията и да ни последваш колкото е възможно по-бързо.

Халдар се навъси, сякаш нещо, което бе чул току-що, бе отклонило вниманието му.

– Сигурен ли сте, че принцът на Рива е бил отвлечен, ваше величество? – попита генералът. – А не е бил убит?

– Сигурен съм – отвърна твърдо Гарион. – Съвсем ясно е, че става дума за отвлечане.

Халдар закричи нервно напред-назад.

– В това няма никакъв смисъл – измърмори той сякаш на себе си.

– Разбрахте ли заповедта ми, генерале? – попита го Порен.

– Какво? О, да, ваше величество. Трябва да свикам войската и да настигна риванските войски на крал Белгарион преди да са стигнали до Реон.

– Точно така. Ще държим града под обсада, докато не пристигне и останалата част от нашите сили. При Реон към нас ще се присъединят алгари и части от сендарската армия.

– Незабавно се заемам със задачата, ваше величество – увери я генералът. Изразът му беше все още разсеян, а лицето – тревожно намръщено.

– Нещо не е наред ли, генерале? – попита го кралицата.

– Какво? О, не, ваше величество. Веднага ще отида в щаба и ще издам необходимите заповеди.

– Благодаря, генерал Халдар. Това е всичко.

– Генералът определено чу нещо, което не му се понарава – отбеляза Силк, след като генералът излезе.

– Напоследък всички чуваме неща, които не ни се нравят – отвърна Гарион.

– Ала сега не бе съвсем същото – измърмори Силк. – Извинете ме за момент. Смятам да отида да задам няколко въпроса на определени лица. – Дребничкият драснианец стана и тихо излезе.

Рано на следващата сутрин корабите от флотилията вдигнаха котва, напуснаха пристанището на Боктор и бавно започнаха да напредват срещу течението. Въпреки че призори времето бе ясно и слънчево, до обяд небето се покри с плътни облаци, долетели от Черекския залив.

– Надявам се да не завали – изръмжа Барак от мястото си на румпела. – Ненавиждам да се влача през кал и тиня на път за решителна битка.

Оказа се, че чакълестите плитчини на Мрин заемат доста голям участък.

– Не ви ли е хрумвало някога да издълбаете речното корито? – обърна се Гарион към кралицата на Драсния.

– Не – отвърна тя. – Политиката на кралството го налага. Не желая река Мрин да бъде плавателна отгук нагоре. Предпочитам толнедранските търговски кораби да не подминават Боктор. – Тя сладко се усмихна на Се'Недра. – Не искам да те обидя, скъпа – продължи кралицата, – но твоите сънародници като че ли винаги се опитват да избегнат

митницата. При създаването се положение аз контролирам Северния път на керваните и имам нужда от митническите приходи.

– Разбирам, Порен – увери я Се'Недра. – И аз бих постъпила така.

Корабите хвърлиха котва край северния бряг на реката и войските на Гарион започнаха да слизат от тях.

– Ще тръгнеш с корабите надолу по реката към Дарин, така ли? – обърна се Барак към брадатия Грелдик.

– Точно така – отвърна капитанът. – След седмица ще докарам тук Брендинг и неговата сендарска войска.

– Добре. Кажете му да ни последва към Реон колкото е възможно по-бързо. Никога не ми е допадала мисълта за дълги обсади.

– Ще изпратиш ли „Морска птица“ с мен?

Барак замислено се почеса по брадата, после заяви:

– Не. Смятам да я оставя тук.

– Повярвай ми, Барак, няма да потопя кораба ти.

– Зная, но мисълта, че „Птицата“ ще ми е подръка, ако ми потрябва, ме кара да се чувствам по-добре. Ще дойдете ли с Брендинг при Реон? Сражението ще бъде нещо забележително.

Лицето на Грелдик се натъжи.

– Не – отвърна той. – Анхег ми заповяда да се върна във Вал Алорн, когато приключи с превозването на сендарите.

– О, това е ужасно!

Грелдик изсумтя кисело.

– Позабавлявайте се в Реон – рече той. – Само гледайте да не ви убият.

– Ще обърна специално внимание на последните ти думи.

Късно следобед всички войници вече бяха слезли на брега, а провиизиите и припасите бяха разтоварени. Облаците продължаваха да се сгъстват, ала все още не валише.

– Мисля, че можем да изградим лагера си тук – обърна се Гарион към останалите, които стояха на полегатия бряг на реката. – Бездруго няма да стигнем особено далеч преди да се стъмни, а ако поспим добре през нощта, ще можем да тръгнем още призори.

– Това е разумно – съгласи се Силк.

– Научи ли нещо за Халдар? – попита кралица Порен дребничкия драснианец. – Видях, че нещо у генерала те тревожеше.

– Нищо особено – сви рамене Силк. – Ала напоследък този човек много пътува.

– Той е генерал, Келдар, освен това заема поста началник на

генералния щаб на моята армия. Знаеш, че на генералите от време на време им се налага да предприема пътувания, за да инспектират войските.

– Но обикновено не ги предприемат без придружител – отвърна Силк. – По време на тези пътувания генералът не взима със себе си дори личния си адютант.

– Мисля, че просто си прекалено подозрителен.

– По природа съм си подозрителен, скъпа вуйно.

Кралицата тропна с крак.

– Ще престанеш ли да ме наричаш така?

Силк я погледна дружелюбно и попита:

– Нима това наистина те дразни, Порен?

– Вече ти казах, че не ми е приятно.

– В такъв случай ще трябва да се опитам да го запомня.

– Ти си невъзможен, знаеш ли?

– Разбира се, че зная, скъпа вуйно.

През следващите няколко дни риванската войска напредваше на изток през безлюдната сиво-зелена пустош – мрачна, безплодна хълмиста земя с оскъдна растителност, на места осеяна с избуяли около тъмни вирове застояла вода трънаци и къпини, които стърчаха към облациите. Небето си оставаше сиво и застрашително, но дъжд така и не заваляваше.

Гарион яздеше начело на колоната. Върху лицето му бе застинала мрачна решителност. Кралят на Рива приказваше единствено когато издаваше команди. През равни интервали от време съгледвачите му докладваха, че напред няма и следа от войски на култа. Със същата убежденост те твърдяха, че зад войската на Гарион няма и помен от драснианските копиехвъргачи, които под ръководството на генерал Халдар трябваше да настигнат колоната.

Когато на втория ден от похода спряха, за да похапнат на обяд, Поулгара приближи към Гарион, замислена дълбоко. Синьото и наметало сякаш нашепваше нещо на високата трева, а скитникът вятър донесе до него познатото и ухание.

– Да се поразходим малко, Гарион – предложи тихо вълшебницата.
– Трябва да обсъдим нещо.

– Добре – отговори той лаконично, дори рязко.

Тогавя Поулгара направи нещо, което рядко бе правила през последните няколко години. В израз на дълбоката си обич към краля на

Рива тя го хвана за ръка, след това двамата се отдалечиха от войската и приятелите си и поеха към върха на малък хълм.

– Стана много мрачен през последните няколко седмици, скъпи – заговори тя, като спряха на билото на хълма.

– Мисля, че имам достатъчно причини за това, лельо Поул.

– Зная, че случилото се ти причинява силна болка, Гарион. Зная, че си изпълнен с неудържима ярост. Но не й позволявай да те превърне в свиреп и сляп човек.

– Лельо Поул, не аз започнах това – напомни й той. – Те се опитаха да убият съпругата ми. След това отнеха живота на един от най-близките ми приятели и се опитаха да подпалят война между мен и Анхег. А сега отвлякоха сина ми. Не мислиш ли, че е необходимо да ги накажа?

– Вероятно е така – отговори вълшебницата и го погледна в очите. – Но не трябва да позволяваш яростта да те завладее напълно. Тя не бива да те накара да газиш в реки от кръв. Ти притежаваш огромна сила, Гарион, и с нея с лекота можеш да извършиш с враговете си неопикуеми неща. Ако го направиш, мощта ти ще те превърне в зло, каквато бе силата на Торак. Ужасът, който ще всяваш у враговете си, ще започне да ти доставя наслада. След време ще се превърнеш в роб на това удоволствие.

Кралят на Рива я погледна втречено, уплашен от напрежението, което долавяше в гласа ѝ. В същото време единственият бял кичур на челото ѝ изведнъж заблестя силно.

– Това в действителност е реална опасност, Гарион. В известна степен сега те грози много по-голяма заплаха, отколкото в деня, когато се изправи срещу Торак.

– Няма да позволя да се измъкнат безнаказано след онова, което направиха – изрече упорито той. – Няма да го позволя.

– Не ти предлагам това, скъпи. Скоро ще стигнем до Реон и ще се сражаваме с тях. Ти си алорн и аз съм сигурна, че с нетърпение очакваш битката. Искам само да ми обещаеш, че няма да позволиш на обидата и яростта си да те тласнат към безпричинно клане.

– Това няма да стане, ако те се предадат – отвърна твърдо той.

– А след като се предадат какво? Какво ще правиш със своите пленници?

Кралят на Рива се намръщи. Не бе мислил за това.

– По-голямата част от последователите на култа към Мечката са или неукни, или са били подведени. Те са обладани до такава степен от една-единствена представа, че дори не проумяват чудовищното си

деяние. Ще ги избиеш ли заради глупостта им? Вярно, глупостта е недостатък, но едва ли заслужава такова наказание.

– А какво ще кажеш за Улфгар? – попита Гарион.

За момент вълшебницата се усмихна мрачно.

– Това – изрече тихо тя – е друг въпрос.

Голям сокол със сини пера по врата се спусна към земята от мрачното небе.

– Да не сте организирали малка семейна среща? – попита Белдин с дрезгав глас, щом прие човешкия си облик.

– Къде беше? – попита го леля Поул съвсем спокойно. – Оставих ти бележка у близнаците да се присъединиш към нас.

– Тъкмо се връщам от Малореа – изсумтя той и се почеса по корема. – Къде е Белгарат?

– Във Вал Алорн – отвърна вълшебницата. – След това ще отиде в Мар Терин. Опитва се да проследи дирята, за която вярваме, че е скрита в предсказанията. Научил си за събитията, които се случиха напоследък, нали?

– Да, за повечето от тях. Близнаците ми показаха откъса, скрит в Мринския сборник. Чух за убийството на риванския Пазител и за отвличането на сина на Белгарион. Настъпвате срещу Реон, нали?

– Разбира се – отвърна Поулгара. – Там е източникът на заразата.

Гърбавият вълшебник хвърли изпитателен поглед към Гарион.

– Сигурен съм, че си отличен стратег, Белгарион – рече той. – Но ми убягват мотивите на стъпките, които предприемаш.

Гарион го погледна неразбиращо.

– Готвиш се да нападнеш военни сили в укрепен град, които са поголеми от онези, с които разполагаш ти, нали?

– Прав си.

– Тогава защо повече от половината от войската ти се е разположила на лагер край плитчините на река Мрин на два дни път след теб? Не смяташ ли, че тази армия може да ти потрѣбва?

– Какво говориш, чичо? – изрече рязко леля Поул.

– Мисля, че се изразих съвсем ясно. Драснианската войска се е разположила на лагер край плитчините. Войниците и военачалниците им не показват никакви признаци, че възнамеряват да потеглят към теб в близко бъдеще. Дори са се захванали да изграждат укрепления около позициите си.

– Това е невъзможно!

Белдин вдигна рамене.

- Отлети дотам и ще се увериш със собствените си очи.
- По-добре да съобщим неприятната новина на останалите, Гарион
- каза сериозно леля Поул. – Нещо ужасно се е объркало.

22.

– Какво си мисли този човек? – избухна кралица Порен в изблик на неприсъщ за нея гняв. – Дадох му изрична заповед да ни догони.

Лицето на Силк беше сурово.

– Мисля, че трябваше да проверим скъпоценните стъпала на генерал Халдар. Може би щяхме да открием върху тях издайническия белег на култа.

– Не говориш сериозно, нали! – възкликна Порен.

– Той съзнателно отказва да се подчини на заповедите ти, Порен. Освен това го прави по такъв начин, че излага на смъртна опасност и теб, и всички нас.

– Повярвай ми, ще проуча из основи случилото се веднага щом се върна в Боктор.

– За съжаление сега не отиваме в тази посока.

– Тогава ще се върна край плитчините – заяви кралицата. – Ако е необходимо, ще му отнема командването.

– Не – възрази твърдо дребничкият драснианец. – Няма да ти позволя.

Тя го изгледа невярващо.

– Келдар, осъзнаващ ли с кого говориш?

– Прекрасно, Порен, но онова, което си решила, е твърде опасно.

– Това е мой дълг.

– Не – поправи я Силк. – Всъщност твой дълг е да останеш жива достатъчно дълго, за да отгледаш Кева и той да стане крал на Драсния.

Кралицата прехапа устни.

– Не е честно, Келдар.

– Животът е суров, Порен.

– Той има право, ваше величество – намеси се Джевълин. – Генерал Халдар вече е извършил предателство, отказвайки да изпълни заповедите ви. Не мисля, че би се поколебал да прибави и вашето убийство към първото си престъпление.

– Ще ни трябват още хора – избоботи Барак. – Във всеки случай по-малко. Иначе ще трябва да спрем и да изчакаме Брендиг.

Силк поклати глава.

– Хелдар лагерува при плитчините. Ако това, което подозираме, е вярно, той няма да позволи на Брендиг да свали войската си на брега.

– Е? – попита гневно Се'Недра. – Какво ще правим сега?

– Не смятам, че имаме избор – рече Барак. – Ще трябва да се върнем при плитчините и да задържим Халдар за извършеното предателство. След това ще се присъединим към копиехвъргачите и ще дойдем с тях тук.

– Та това ще отнеме почти седмица! – възпротиви се малката кралица.

– Какво друго можем да направим? Тези копиеносци наистина са ни нужни.

– Мисля, че пропускаш нещо, Барак – прекъсна го Силк. – Усети ли лека хладина във въздуха през последните два дни?

– Да. Рано сутрин.

– Ние сме в североизточна Драсния. Зимата тук идва много рано.

– Зимата ли? Но сега е едва ранна есен.

– Намираме се далеч на север, приятелю. Първият сняг може да ни изненада по всяко време.

Барак започна да ругае.

Силк дръпна Джевъллин настрана да си поговорят насаме.

– Всичко пропада, нали, Гарион? – прошепна Се'Недра. Долната й уста трепереше.

– Всичко ще се оправи, Се'Недра – окуражително каза той и я прегърна.

– Но как?

– Все още не съм го измислил.

– Уязвими сме, Гарион – подхвана сериозно Барак. – Навлизаме в територията на култа с малобройни сили и лесно можем да попаднем в засада.

– Трябва да изпратиш някого напред на разузнаване – подхвърли Белдин и вдигна очи от парчето студено месо, което късаше със зъбите си. После натъпка останалата част в устата си и обърса пръстите си в изцапаната си туника. – Мога съвсем да не бия на очи, ако пожелаея.

– Аз ще се погрижа за това – отвърна Поулгара. – Хетар идва на север с алгарските родове. Би ли могъл да отидеш при него и да му съобщиш какво се е случило? Той ни е необходим колкото е възможно по-скоро.

Вълшебникът я погледна одобрително и без да спира да дъвче,

каза:

– Това хрумване никак не е лошо, Поул. Мислех си, че семейният живот е размекнал мозъка ти, но изглежда, единственото, което се е отпуснало у теб, е задникът ти.

– О, стига вече! – възкликна тя.

– Най-добре ще е да тръгна веднага – каза той. Тялото му се сви, ръцете му се разпериха, вълшебникът изведнъж засия, облян в ярка светлина, и се превърна в птица.

– Ще ви оставя за няколко дни – каза Силк, който тъкмо се бе върнал при тях. – Може би все още имаме шансове да спасим положението. – След това се обърна и без колебание тръгна към коня си.

– Къде отива? – обърна се Гарион към Джейвлин.

– Трябват ни хора – отвърна Джейвлин. – Отива да намери войници.

– Порен – рече Поулгара, опитвайки се да хвърли поглед през рамо. – Мислиш ли, че напоследък съм натрупала излишни килограми?

Порен леко се усмихна.

– Разбира се, че не, Поулгара – отвърна тя. – Той просто те дразнеше.

Ала докато сваляше синьото си наметало, Поулгара изглеждаше доста загрижена.

– Ще тръгна напред – каза тя на Гарион. – Ти продължавай да напредваш с войските, но не ги принуждавай да бързат прекалено много. Не искам да се натъкнете на капан преди да съм ви предупредила. – Изведнъж тя потрепера, превърна се в голяма снежнобяла сова и отлетя, размахвайки съвсем безшумно леките си криле.

От този ден Гарион предвождаше армията си с особено внимание, като я разгръщаше във възможно най-добрия защитен строй. Удвои и броя на съгледвачите. Яхнал коня си, кралят на Рива се изкачваше на върха на всеки хълм по пътя им, за да разгледа местността, простираща се пред тях. Скоростта на придвижването им спадна до не повече от пет левги на ден. Въпреки че това забавяне го измъчваше, Гарион разбираше, че няма друг избор.

Поулгара се връщаше всяка сутрин и докладваше, че по пътя напред не ги грозят никакви опасности, след това отлиташе, размахвайки безшумно криле.

– Как се справя с всичко това? – попита Се'Недра. – Струва ми се, че изобщо не спи.

– Поул може да издържи седмици, без да спи – отвърна Дурник –

Всичко ще бъде наред, ако това не се проточи твърде дълго.

– Белгарион, – рече Еранд с безгрижния си глас, застигайки с достепия си жребец коня на краля. – Знаеш, че ни следят, нали?

– Какво?

– Наоколо има хора, които ни наблюдават.

– Къде са?

– На няколко места. Скрили са се грижливо. Други препускат между града, към който отиваме, и войската зад нас при реката.

– Това никак не ми харесва – отбеляза Барак. – Сигурно се опитват да съгласуват действията си.

Гарион погледна през рамо към кралица Порен, която яздеше до Се'Недра.

– Би ли ни нападнала драснианската войска, ако Халдар ѝ нареди? – попита той.

– Не – отвърна категорично кралицата. – Армията ми е напълно предадена. Войниците не биха се подчинили на такава заповед.

– А какво ще стане, ако си мислят, че ви спасяват? – попита Еранд.

– Да спасяват мен?

– Точно това им внушава Улфгар – отвърна момчето. – Казва на войниците, че нашата войска ви държи в плен.

– Смятам, че при такива обстоятелства войниците биха ни нападнали, ваше величество – намеси се Джейвлин. – А ако хората на култа и армията ни заклеят помежду си, ще изпаднем в много голяма беда.

– Какво все още не се е стоварило върху главите ни! – гневно възкликна Гарион.

– Поне не вали сняг – напомни му Лелдорин. – Все още не.

Войската сякаш пълзеше през пустошта. Облаците продължаваха да се трупат застрашително над нея. Целият свят като че бе скован в студен леденосив цвят; всяка сутрин мръсната ледена кора, покриваща застоялите вирове, ставаше все по-дебела.

– С тази скорост никога няма да стигнем, Гарион – каза Се'Недра един мрачен ден по обяд.

– Ако попаднем в засада, наистина няма да стигнем, Се'Недра – отвърна той. – Това ми е неприятно колкото и на теб, но мисля, че наистина нямаме друг избор:

– Искам си бебето.

– И аз.

– Ами тогава направи нещо, Гарион.

– Приемам всякакви предложения.

– Не можеш ли... – Тя направи леко, рязко движение с едната си ръка.

Той поклати глава.

– Знаеш, че възможностите на тези вълшебства са ограничени.

– Каква е ползата от тях тогава? – попита горчиво тя и се загърна по-плътнo със сивото риванско наметало, за да се предпази от студа.

Голямата бяла сова ги очакваше зад следващото възвишение.

Бе кацнала на един строшен клон, щръкнал над един мъртвешки бял дънер, и ги наблюдаваше, без да премигва, със златистите си очи.

– Лейди Поулгара – поздрави я Се'Недра, навеждайки учтиво глава.

Бялата сова ѝ отвърна с лек официален поклон. Гарион изведнъж се разсмя.

Очертанятия на совата проблеснаха, въздухът около нея затрепери за момент. След това Поулгара се появи пред тях, седнала на клона.

– Какво е толкова забавно, Гарион? – попита го тя.

– Не бях виждал птица да се покланя – отвърна той. – Просто ми се стори смешно.

– Не се поддавай на веселото настроение, скъпи – строго каза тя. – Ела тук и ми помогни да слеза.

– Да, лельо Поул.

След като кралят ѝ помогна да слезе от клона, вълшебницата го погледна изпитателно.

– Внушителна армия на култа се е разположила на две левги от тук и те очаква – съобщи му тя.

– Каква е числеността ѝ?

– Два пъти по-многобройна от твоята.

– Ще трябва да уведоим останалите – мрачно каза той и обърна коня си.

– Бихме ли могли по някакъв начин да се промъкнем край тях? – попита Дурник, след като Поулгара им разказа всички подробности за сектантите, които ги очакваха в засада.

– Не мисля, Дурник – отвърна тя. – Знаят, че сме тук, и съм сигурна, че ни наблюдават.

– В такъв случай, щем не щем, трябва да ги нападнем – заяви Мандорален. – Нашата кауза е справедлива, затова неминуемо ще ги победим.

– Интересно убеждение, Мандорален – рече Барак. – Но предпочитам превъзходството в броя на войниците да бъде на моя страна. – Едрият мъж се обърна към Поулгара. – Как са разположили силите си?

Искам да кажа...

– Знам какво означава тази фраза, Барак. – Вълшебницата разчисти с крак малко място на земята и взе една пръчка. – Пътят ни минава през пролом, врязващ се в ниската верига от хълмове точно пред вас. В най-дълбоката част на пролома и по двата му склона се спускат изровени от водата клисури. Сектантите са се разделили на четири части, като всяка от тях се крие в отделна клисура. – Поулгара очерта с пръчката разположението на клисурите. – Очевидно възнамеряват да ни изчакат да влезем точно по средата между тях. Тогава ще ни нападнат едновременно от всички страни.

Дурник навъсено разучаваше схемата.

– Вихме могли да разгромим с лекота всяка от неприятелските части – каза той и потри замислено едната си буза. – Всъщност единственото, което ни трябва, е по някакъв начин да държим останалите три дружини на врага настрана от сражението.

– В общи линии планът е добър – намеси се Барак. – Но не смятам, че враговете ни няма да се впуснат в боя само защото не сме ги поканили.

– Това е невъзможно – съгласи се ковачът. – Затова вероятно ще трябва да издигнем нещо като преграда, която ще им попречи да се включат в сражението.

– Измислил си нещо, нали, Дурник? – отбеляза кралица Порен.

– Каква преграда би могла да възпре злодеите? Как ще ги спрем да не се втурнат на помощ на другарите си? – попита Мандорален.

Дурник сви рамене.

– Огънят би свършил добра работа.

Джевъллин поклати глава, посочи ниските храсти в полето и изсумтя:

– Всичко по тези места е все още зелено – изтъкна той. – Не смятам, че ще гори много добре.

Дурник се усмихна.

– Не е необходимо да палим истински огънове.

– Би ли могла да направиш това, Поулгара? – попита Барак със светнали очи.

Тя помисли за малко и отвърна:

– Не и на три места едновременно.

– Но ние сме трима, Поул – напомни ѝ ковачът. – Ти би могла да препречиш пътя на една от вражеските дружини чрез изкуствено изображение на огън; аз мога да поема втората, а Гарион – третата. Ще

затворим като в кошара всяка дружина в собствената ѝ клисура. А щом приключим с първата, ще можем да преинем към следващата. – Дурник леко се навъси. – Единствена трудност е, че не съм сигурен как точно се създава този изкуствен образ.

– Не е толкова трудно, скъпи – увери го леля Поул. – С Гарион бързо ще се научите на този майсторлък.

– Ти какво смяташ? – обърна се кралица Порен към Джейвълн.

– Опасно е – отвърна шефът на драснианското разузнаване.

– Имаме ли друг избор?

– В момента не ми идва наум нищо друго.

– В такъв случай решението е взето – заяви Гарион. – Вие уведомете войската за нашия план, а Дурник и аз ще започнем да се учим как се правят големи въображаеми огньовете.

След около час риванската армия потегли внимателно напред. Ниската верига хълмове се простираше мрачна и заплашителна пред тях, а обраслият с бурени път ги водеше право към осеяния с огромни камъни пролом, където чакаха в засада невидимите сектантите. Когато навлязоха в пролома, Гарион се напрегна, съсредоточи волята си и внимателно си припомни всичко, на което го бе научила леля Поул.

Планът се оказа изключително успешен. Щом първата бойна дружина на сектантите се спусна бясно надолу от укритието в своята клисура с високо вдигнати оръжия и победни викове на уста, Гарион, Дурник и Поулгара светкавично преградиха останалите три клисури. Връхлитащите сектантите се сепнаха, ликуването им се замени с разочарование, те впериха изумени погледи във внезапно избухналите пламъци, които пречеа на техните другари да се включат в сражението. Риванците на Гарион веднага се възползваха от моментното колебание на врага и стъпка по стъпка първата дружина на сектантите бе изгласкана обратно в тясната клисура.

Гарион едва успяваше да следи развоя на битката, защото съзнанието му бе изцяло съсредоточено да създава образ на пламъци, чувство за топлина и прашене на огън в началото на клисурата, разположена непосредствено до полесражението. Видимостта през високо издигащите се пламъци не бе добра. Гарион зърваше сектантите, опитващи се да защитят лицата си от силната топлина, каквато всъщност там нямаше. И изведнъж се случи нещо, за което не се бе досетил нито един от тях. Сектантите, затворени в клисурата, за която отговаряше Гарион, започнаха припряно да изливат кофи вода върху въображаемите пламъци – черпеха чевърсто скъпоценната течност от един застоил вир. Разбира се

нямаше свистене на пара, нито някакъв друг видим резултат от опитите да се угаси несъществуващият в действителност огън. След малко един сектант, разтреперан от страх и колебания, все пак нагази в огъня и викна:

– Не е истински! Огънят не е истински!

– Но оръжието ми е съвсем истинско – измърмори мрачно Лелдорин и изстреля остра стрела в гърдите му. Сектантът разпери ръце и падна по гръб в огъня, който въобще не засегна отпуснатото му тяло. Това, разбира се, издаде всичко. Отначало няколко, а след това двадесетина последователи на култа се втурнаха направо през изкуствените пламъци, създавани от Гарион. Виждаше се единствено дъгата, която описваше ръката на Лелдорин, изпращайки стрела след стрела срещу напирашите сектанти.

– Твърде много са, Гарион – извика той. – Не мога да ги задържа. Ще трябва да отстъпим.

– Лельо Поул! – изкрещя Гарион – Пробиват защитната ни линия!

– Отблъсни ги – извика тя. – Използвай волята си.

Кралят на Рива се съсредоточи още повече и издигна здравата преграда на волята си срещу хората, изскачащи от клисурата. Отначало изглеждаше, че опитите му ще се увенчаят с успех, но усилията, които влагаше, бяха огромни, и той скоро започна да се изморява. Краищата на тази светкавично създадена бариера започнаха да изтъняват и да се разкъсват. Мъжете, които той толкова отчаяно се опитваше да задържи, започнаха да откриват слабите места в нея.

Съсредоточил цялата си воля върху поддържането на преградата, Гарион изведнъж чу страхотен тътен, подобен на гръмотевица.

– Гарион! – извика Лелдорин. – Конници! Стотици конници!

Смаян, Гарион хвърли светкавичен поглед към склоновете на пролома. Видя изневиделица появила се орда конници, спускаща се по стръмния, изровен от водата улей от изток.

– Лельо Поул! – извика той и посегна към рамото си, за да извади меча на Желязната хватка.

Ала щом стигна до риванския крал, лавината конници направи рязък завой и се впусна срещу предните редици на сектантите, които след брони секунди щяха да пробият преградата на Гарион. Тази новопоявила се армия бе съставена от жиливи, пъргави като тетива на лък мъже, облечени в черно.

– Надраки! О, богове, това са надраки! – чу Гарион виковете на Барак, долитащи някъде от другата страна на пролома.

– Те пък какво правят тук? – измърмори Гарион.

– Гарион! – извика Лелдорин. – Онзи мъж в средата на конницата не е ли принц Келдар?

Неочаквано появилата се войска, връхлетяла в ожесточеното сражение, бързо промени развоя на битката. Конниците препускаха направо срещу слияните сектанти в клисурите и им нанасяха страшни загуби.

След малко Силк отиде при Гарион и Лелдорин в пролома.

– Добър ден, господа – поздрави ги той самоуверено. – Надявам се, че не съм ви накарал да чакате дълго.

– Къде намери всички тези надраки? – попита Гарион и потрепна от внезапно обзелото го облекчение.

– В Гар ог Надрак, разбира се.

– Че защо са се съгласили да ни помогнат?

– Защото им платих – сви рамене Силк. – Дължиш ми много пари, Гарион.

– Как намери толкова много хора за толкова кратко време? – попита Лелдорин.

– Ярблек и аз имаме пункт за търговия с кожи точно зад границата. Ловците, които ни донесоха кожи миналата пролет, просто се шляеха наоколо, отдадени на на пиене и комар, така че ги наех.

– Пристигна тъкмо навреме – рече Гарион.

– Забелязах. Тези твои огньове бяха майсторска работа.

– Да, до момента, когато започнаха да изливат вода върху тях. Тогава положението стана напрегнато.

Неколкостотин сектанти успяха да се измъкнат по стръмните склонове на клисурата, но за повечето от другарите им пътят към бягството бе пресечен.

Барак излезе от клисурата, яхнал коня си. Риванската войска приключваше с малцината оцелели сектанти, които се бяха нахвърлили срещу силите на Гарион.

– Искаш ли да им дадем възможност да се предадат? – попита той Гарион.

Гарион си припомни разговора, който бе водил с Поулгара преди няколко дни, и каза:

– Мисля, че трябва да го сторим.

– Знаеш, че не си длъжен да ги пощадиш – напомни му Барак. – При тези обстоятелства никой не би те обвинил, ако ги изтребиш до крак.

– Не – възрази Гарион. – Не искам. Кажете на останалите живи, че ще

пощадим живота им, ако хвърлят оръжието.

Барак сви рамене.

– Ти решаваш.

– Силк, ах ти лъжлив разбойнико! – възкликна един висок надрак с дебело палто от кожи и рунтава кожена шапка, който трескаво претърсваше тялото на един убит сектант. – Каза, че всички носели пари и че били отрупани със златни верижки и гривни. Тоя има по себе си само бълхи.

– Може и да съм преувеличил мъничко, Ярблек – отвърна любезно Силк на своя съдружник.

– Би трябвало да те изкормя, знаеш ли?

– О, Ярблек! – възкликна Силк с престорено удивление. – Така ли разговаряш със собствения си брат?

– Брат! – изсумтя надракът, изправи се и ритна силно трупа, който го бе разочаровал толкова горчиво.

– Нали така се споразумяхме, когато станяхме съдружници, че ще се отнасяме един към друг като братя.

– Не мисли, че ще се хвана на въдицата ти, невестулка такава! Освен това преди двадесет години забих нож в гърдите на собствения си брат, защото ме лъжеше.

След като и последните сектанти, хванати в капана на надраките, хвърлиха оръжието и се предадоха на превъзхождащите ги по численост победители, Поулгара, Се'Недра и Еранд навлязоха предпазливо в пролома, придружени от мръсния Белдин.

– Твоите алгарски подкрепления са все още на няколко дни път от тук – обърна се към Гарион грозният вълшебник. – Опитях се да ги накарам да се придвижват по-бързо, но те се отнасят прекалено нежно към конете си. Откъде намери тези надраки?

– Силк ги е наел.

Белдин кимна одобрително и отбеляза:

– От наемниците винаги излизат най-добрите войници.

Ярблек позна Поулгара и я загледа със светнали очи.

– Все още си красива като преди, момиче – рече той. – Промени ли си мнението? Сега ще ми позволиш ли да те купя?

– Не, Ярблек – отвърна тя. – Все още не. Но дойдохте в много подходящ момент, не мога да отрека това.

– Само защото някакъв си лъжлив разбойник ме подведе, че ще има голяма плячка. – Надракът погледна свирепо Силк. – Честно казано, щях да изкарам повече пари, ако бях скупал заклани пилета.

Белдин погледна Гарион и каза:

– Ако искаш да видиш сина си преди да му порасне брада до пояс, веднага продължавай напред.

– Трябва да дам разпореждания за пленниците – отвърна Гарион.

– Какво толкова има да се разпореждаш? – сви рамене Ярблек. – Подреди ги в редици и ги изколи до един.

– Категорично не!

– Какъв е смисълът да водиш сражение, ако не можеш да изколиш пленниците, след като то свърши?

– Някой ден, когато имаме малко повече свободно време, ще ти обясня – обеща Силк.

– Алорни! – въздъхна Ярблек и впери поглед към мрачното небе.

– Ярблек, ти, крастав кучи сине! – изкрещя женски глас. Беше жена с гарвановочерна коса, облечена в кожени панталони и плътно прилепнал кожен елек. Силният ѝ гняв личеше отдалеч, ала не скриваше изумителната ѝ красота. – Нали каза, че ще спечелим купища пари, ако обемем мъртвите. Тази паплач няма нищо у себе си.

– Подведоха ни, Вела – отвърна мрачно надракът и погледна сурово Силк.

– Казах ти да не вярваш на тази малка змия с лице на плъх. Ти си не само грозен, Ярблек, ами си и глупав!

Гарион с любопитство наблюдаваше ядосаната жена.

– Това не е ли момичето, което танцуваше в кръчмата в Гар ог Надрак? – обърна се той към Силк, припомняйки си поразителните форми на жената, накарали кръвта на всеки мъж в пивницата да закипи.

Дребният драснианец кимна.

– Тя се омъжи за онзи ловец – Тек, – но той не беше особено убедителен в един спор с мечка преди няколко години и брат му я продаде на Ярблек.

– Най-голямата грешка, която съм допускал през живота си – каза покрусено Ярблек. – Тя е почти толкова чевръста с ножовете, колкото и с езика си. – Надракът дръпна единия си ръкав и им показа възпален червен белег. – А аз само се опитвах да се държа приятелски с нея.

Жената се изсмя.

– Ха! Знаеш правилата, Ярблек. Ако искаш вътрешностите ти да бъдат на място в корема ти, дръж си ръцете по-далеч от мен.

Белдин я гледаше особено.

– Момиче с характер – измърмори той на Ярблек. – Обожавам устатите жени с пъргав ум.

Изведнъж в очите на Ярблек проблесна отчаяна надежда.

– Харесваш ли я? – попита нетърпеливо той. – Ще ти я продам, ако искаш.

– Да не си си изгубил ума, Ярблек? – викна възмутено Вела.

– Моля те, Вела – вода делови разговор.

– Този орфан стар трол не може да купи халба пиво, та мен ли! – Жената се обърна към Белдин. – Имаш ли поне две монети, че да подрънкат, удряйки се една в друга, магаре такава?

– Виж, сега напълно провали пазарлъка – обвини я с жален глас Ярблек.

Ала Белдин се засмя дяволито на момичето, изкривявайки устни чак до ушите си.

– Ти разпали интереса ми, момиче – рече й той. – Вече не мога да си припомня кога това се е удало другиму. Но положи още мъничко усилия, опитай да поработиш върху заплахите и ругатните си. Темпото им нещо не ми допада. – Вълшебникът се обърна към Поулгара. – Смятам да се върна назад. Искам да проверя какво са наумили драснианските копиехвъргачи. Не зная защо, но никак не ми харесва, че ще пълзят зад гърбовете ни. – След това вълшебникът разпери ръце, тялото му се сви и той се превърна в ястреб.

Вела не откъсна от него невярващия си поглед, докато изневиделица появилата се птица се издигаше към небето.

– Как го направи? – смаяна изрече тя.

– Просто дарба – отвърна Силк.

– Дарба ли? – Жената се обърна към Ярблек с пламнали от ярост очи. – Защо ми позволи да му говоря така? Знаеш колко са важни първите впечатления. Сега вече той никога няма да ми направи прилично предложение.

– Сама видя, че няма никакви пари.

– Освен парите има и други неща, Ярблек.

Ярблек поклати глава и се отдалечи, мърморейки нещо неразбрано.

Очите на СеНедра бяха хладни и твърди като зелен планински ахат.

– Гарион – подхвана тя с подвеждащо тих глас, – някой ден в съсем близко бъдеще ще трябва да си поприказваме за онези кръчми, за които спомена. И за танцуващите момичета и други неща.

– Това се случи преди много време, скъпа – отговори бързо той.

– Не е било достатъчно отдавна.

– Има ли някой нещо за ядене? – попита Вела и се огледа. – Гладна

съм като вълчица с десет вълчета.

– Може би ще успея да ти намеря нещо – отвърна Поулгара.

Вела я погледна и очите ѝ се отвориха още по-широко.

– Да не би да си тази, за която си мисля? – попита тя и гласът ѝ потрепера, изпълнен със страхопочитание.

– Зависи за кого ме вземаш, скъпа.

– Разбрах, че танцувате – намеси се Се'Недра с леденостуден глас.

Вела сви рамене.

– Всички жени танцуват. Аз просто съм най-добрата, това е всичко.

– Изглеждате ми много самоуверена, госпожо Вела.

– Само излагам фактите такива, каквито са. – Вела огледа Се'Недра с любопитство и възкликна: – Божичко, ама ти наистина си дребничка! Сигурна ли си, че си пораснала?

– Аз съм кралицата на Рива – отвърна Се'Недра и изправи рамене.

– Много добре, момиче – каза топло Вела и я потупа по рамото. – Винаги се радвам, когато видя, че някоя жена се е издигнала в живота.

В сивия предобед Гарион се изкачи на върха на един хълм и пред очите му се разкриха внушителните стени на Реон. Градът бе разположен на върха на стръмен хълм и стените се издигаха високо към небето.

– Е – измърмори тихо Барак. – Пристигнахме.

– Не мислех, че стените са толкова високи – каза Гарион.

– Непрекъснато ги надстрояват – каза Барак и посочи. – Ето, виж новите каменни зидове.

Над града предизвикателно бе издигнато яркочервеното знаме на култа към Мечката – алено парче плат, в центъра на което с черни очертания бе изобразена тремаво крачеща мечка. Знамето плющеше на хладния вятър. Незнайно защо то предизвика у Гарион необяснима ярост.

– Искам това нещо да се свали – каза той през стиснатите си зъби.

– Затова сме дошли – отвърна Барак.

Мандорален, сложил блестящите си доспехи, се приближи до тях и каза:

– Не ще е лесно, нали?

– Няма да е чак толкова зле – отвърна Барак. – Стига Хетар да дойде навреме.

Мандорален оглеждаше укрепленията на града с око на познавач.

– Не смятам, че ще бъдем изправени пред непреодолими трудности – уверено заяви той. – Щом се завърнат войниците, които изпратих да

донесат трупи от гората на десетина левги на север отгук, ще започна изграждането на обсадните машини.

– Ще успееш ли да хвърлиш с някакво приспособление достатъчно голям камък, за да пробиеш толкова дебели стени?

– Не ще ги разрушим с един-единствен удар, Гарион – отвърна рицарят. – Трябва да бъдем упорити, да ги засипем с градушка от непрекъснати атаки. Ще обкръжа града със стенобитни машини, ще обсия стениите му с грамадни канари. Не се и съмнявам, че вече ще сме пробиили стениите тук-там преди пристигането на лорд Хетар.

– А нима хората отвътре няма да запълнят зейналите дупки веднага щом ги пробиеш? – попита Гарион.

– Не и ако други катапулти мятат срещу тях горещ катран – отговори Барак. – Много е трудно да съсредоточиш мислите си върху нещо, когато дрехата ти гори.

Гарион потрепера.

– Ненавиждам мисълта, че ще трябва да използвам огън срещу хора – изрече тихо той, спомнил си за момент мурга Ашарак.

– Това е единственият начин, Гарион – отвърна Барак. – Иначе ще загубим много добри мъже.

– Добре – въздъхна Гарион. – Да започваме.

Подкрепени от ловците на Ярблек, риванците се подредиха в широк кръг около укрепения град. Числеността на смесената войска все още не беше достатъчна, за да започнат успешен шурм срещу високите мрачни стени, но въпреки това армията бе достатъчно голяма, за да обгради успешно града от всички страни. Мандорален имаше нужда от няколко дни за построяването на обсадните машини. Щом работата по тях приключи, те бяха разположени на предварително определените позиции. След това въздухът около града затрептя от непрекъснатото бръмчене на опънати до скъсване въжета, размотаващи се със страхотна сила; навсякъде се разнасяше оглушителният трясък на тежките скални късове, разбиващи се в стениите на Реон.

Гарион следеше развоя на събитията от наблюдателната си позиция на върха на един хълм. Камък след камък се издигаха високо във въздуха и се сгромолясваха върху стениите, които на пръв поглед изглеждаха непревземаеми.

– Тъжна гледка – чу Гарион гласа на кралица Порен и се обърна. Острият вятър развяваше черната ѝ рокля и разпиляваше русата ѝ като лен коса. Драснианската кралица наблюдаваше мрачно как машините на Мандорален безмилостно обстрелват градските стени.

– Реон се издига на това място почти три хиляди години. Бил е непристъпна канара, закриляща границата на кралството. Изпитвам особени чувства, нападайки един от собствените си градове, особено ако вземем предвид факта, че половината от нашите войници са надраки, а Реон е бил построен да служи като преграда преди всичко срещу тях.

– В известна степен войните винаги са нелепи, Порен – съгласи се Гарион.

– Нека не използваме фразата „в известна степен“. О, Поулгара ме помоли да ти предам, че Белдин се е върнал. Имал да ти съобщи нещо важно.

– Добре. Ще дойдеш ли и ти? – Той подаде ръка на кралицата на Драсния.

Белдин се бе излегал на тревата близо до палатките, оглозгваше един кокал, останал от супата на обяд, и от време на време разменяше по някоя обидна дума с Вела.

– Изправен си пред нов проблем, Белгарион – обърна се гърбавият вълшебник към краля на Рива: – Драснианските копиехвъргачи са вдигнали лагера си и напредват насам.

Гарион се намръщи и попита:

– На какво разстояние от нас се намира Хетар?

– Твърде далеч. Ще му се наложи да се състезава с тях по бързо придвижване – отвърна дребният гърбушко. – Смятам, че изходът на цялото ни начинание ще зависи от това коя от двете войски ще стигне първа дотук.

– Драснианците няма да ни нападнат, нали? – попита Се'Недра.

– Трудно е да се каже – отвърна Порен. – Ако Халдар ги е убедил, че Гарион ме държи в плен, може и да го направят. Джевъллин препусна нататък, за да види дали ще успее да разбере какво точно става в техните редици.

Гарион разтревожено загриза нокътя на палеца си.

– Не си гризи ноктите, скъпи – рече му Поулгара.

– Да, лелю – отвърна той, без да спира, и попита Белдин: – Хетар напредва ли възможно най-бързо към нас?

– Така пришпорва конете, че те едва се държат на краката си от изтощение.

– Само да имаше някакъв начин да забавим копиеносците...

– Хрумнаха ми две-три интересни неща – измърмори Белдин и погледна Поулгара. – Какво ще кажеш да полетим заедно известно време сред облаците, Поул? Може да ми потрябва помощта ти.

– Не искам да нараняваш тези мъже – изрече твърдо кралица Порен. – Дори и да са заблудени от някого, те са мои поданици.

– Ако това, което съм замислил, завърши успешно, никой няма да пострада – увери я Белдин, изправи се и изтупа прахта от туниката си. – Беше ми приятно да си побъбря с тебе, момиче – обърна се той към Вела.

От устата ѝ се изля цял ураган ругатни, които накараха лицето на Се'Недра да пребледнее.

– Ставаш по-добра – рече одобрително той. – Мисля, че започваш да му хващаш цаката. Идваш ли, Поул?

Вела следеше с поглед как ястребът със сини петна по врата и снежнобялата сова се издигат, описвайки красива спирала във въздуха. Лицето ѝ беше непроницаемо.

23.

По-късно същия ден Гарион напусна на кон лагера, за да възобнови наблюдението си над продължаващата обсада на град Реон, и завари Барак, Мандорален и Дурник в разгара на някакъв спор.

– Зависи от начина, по който са построени стените, Мандорален – опитваше се да обясни Дурник. – Всяка градска стена се строи така, че да издържи точно на това, което правиш ти.

Мандорален вдигна рамене.

– В такъв случай, добри ми човече, аз съм я подложил на изпитание и то ще покаже кой е по-силен – техните стени или моите машини.

– За такова изпитание ще са необходими месеци – изтъкна Дурник. – Аз ти предлагам друго – не пращай камъните към външната страна на стената. Започни да ги мяташ високо и те ще прехвърлят целия град и ще се стоварят върху вътрешната страна на стената откъм срещуположния край на Реон. Има голяма вероятност да разрушиш стените така, че те да се сринат навън.

Мандорален се навъси, обмисляйки предложението на Дурник.

– Може би той има право, Мандорален – намеси се Барак. – Стените на градовете обикновено се подсилват с подпори отвън. Те се строят, за да не позволяват на хората да влизат, но не да излизат. Ако мяташ камъни срещу вътрешната страна на стените, няма да се налага да преодоляваш здравината на подпорите. Освен това има нещо друго – ако стените се съборят навън, ще образуват естествен подстъп към града. Така

няма да ни трябват подвижни стълби.

Ярблек бавно се приближи към тях и се включи в разговора. Кожената му шапка бе килната предизвикателно. След като Дурник обясни хрумването си, високият слаб надрак присви замислено очи.

– В хрумването на ковача има здрав смисъл, арендецо – обърна се той към Мандорален. – Ще поблъскаме известно време стените от вътрешната страна, а след това можем да преметнем куки през тях. Ако зидовете са вече разбити, ще успеем да ги сринем с куките.

– Трябва да призная, че тези съвсем нетрадиционни прийоми в изкуството на обсадата са приложими в нашия случай. Въпреки че са в пълно противоречие с вековната традиция в тази област, те обещават да скъсат досадната дейност по разрушаването на стените – каза мимбратският рицар и се обърна с любопитство към Ярблек. – Досега не се бях замислял върху възможността да използвам куките с такава цел.

Ярблек се изсмя грубо.

– Вероятно защото не си надрак. Ние сме нетърпеливи хора и поради тази причина не строим особено здрави стени. Поради една или друга причина през живота си съм разрушил с куки няколко къщи, които изглеждаха доста здрави.

– Аз обаче не съм на мнение, че трябва да сринем стените толкова рано – предупреди ги Барак. – Хората отвътре засега ни превишават по брой. По-разумно ще е да не им даваме поводи да излязат. Да не говорим, че щом събориш градските стени на някого, това обикновено го прави доста кисел.

Обсадата на Реон продължи още два дни; след това се завърна Джевълин, възседнал изтощен кон.

– Халдар е поставил свои хора на повечето отговорни длъжности във войската – докладва той, след като всички се събраха в голямата палатка, служеща за щаб на обсаждащата войска. – Всички се разхождат сред войниците и им разправят, че Белгарион е взел кралица Порен в плен. Вече почти са успели да убедят армията, че са тръгнали да освободят кралицата.

– Има ли някакви следи от Брендиг и сендарците? – попита Гарион.

– Аз лично не ги видях, но Халдар се придвижва с голяма скорост и изпраща много съгледвачи зад себе си. Според мен мисли, че Брендиг го следва по петите. На връщане се натъкнах на лейди Поулгара и магьосника Белдин. Изглежда, замислят нещо, но нямах време да науча повече подробности. – Началникът на драснианското разузнаване се отпусна на стола си. Лицето му бе посивяло от изтощение.

– Изморен си, Кендон – отбеляза кралица Порен. – Защо не поспиш няколко часа, а довечера отново ще се съберем тук.

– Добре съм, ваше величество – отвърна бързо той.

– Легни си, Джевълин – повтори категорично тя. – Участието ти в нашия разговор не би имало смисъл, ако заспиш на стола.

– Направи каквото ти казва, Джевълин – посъветва го Силк. – Тя ще се отнася като майка към теб, независимо дали това ти харесва, или не.

– Стига, Силк – прекъсна го Порен.

– Но ти се държиш тъкмо по този начин. Известна си на дълж и шир като майката на Драсния.

– Казах вече – спри.

– Мисля, че стъпваш върху много тънък лед, Силк – подхвърли Ярблек.

– Винаги се разхождам върху тънък лед, приятелю. Това определено изпълва живота ми със страсти.

Мрачният ден поляка се превръщаше в още по-мрачна вечер, когато Гарион и приятелите му пак се събраха в голямата палатка. Ярблек бе донесъл няколко навити килимчета и два-три железни мангала. Тези дарения за щаба придаваха крещящ, дори варварски вид на вътрешността на палатката.

– Къде е Силк? – попита Гарион и се огледа.

– Мисля, че излезе да слухти – отвърна Барак.

Гарион направи гримаса.

– Ще ми се поне веднъж този човек да бъде там, където трябва.

Джевълин изглеждаше много по-бодър, но бе все така сериозен.

– Времето вече започва да действа срещу нас – отбеляза той. – На това място ще се срещнат три армии. Лорд Хетар идва от юг, генерал Брендинг – от запад. За нещастие има голяма вероятност драснианските копиехвъргачи да пристигнат първи.

– Освен ако Поул и Белдин не успеят да ги забавят по някакъв начин – каза Дурник.

– Имам пълно доверие в лейди Поулгара и господин Белдин – отвърна Джевълин, – но мисля, че трябва да решим какво ще предприемем в случай, че не успеят. Винаги е най-добре човек да се подготвя за най-лошото.

– Мъдри думи, милорд – измърмори Мандорален.

– И така – продължи началникът на драснианското разузнаване, – в действителност не желаем да се сражаваме с копиехвъргачите. Първо,

те не са истински наши врагове; второ, евентуална битка с тях би отслабила силите ни до такава степен, че дори една-единствена атака на хората от града би могла да ни разгроми.

– Какво си наумил, Джевълин? – попита Порен.

– Мисля, че ще ни се наложи да влезем в града.

– Не разполагаме с достатъчно хора – каза Барак.

– Освен това ще ни бъдат необходими още няколко дни да разрушим стените – добави Мандорален.

Джевълин вдигна ръка и заяви:

– Ако съсредоточим стрелбата на обсадните машини върху един участък от стената, ще успеем да го разрушим за един ден.

– Но това ще им подсказе от коя посока ще нападнем – противопостави се Лелдорин. – Градът ще съсредоточи силите си тъкмо там, за да ни отблъсне.

– Не и ако подпалим останалата част – отвърна Джевълин.

– За това не може да става и дума – заяви категорично Гарюн. – Синът ми може би е в този град и аз няма да рискувам живота му, заливайки всичко с огън.

– Продължавам да твърдя, че не разполагаме с достатъчно хора, за да превземем града – настоя Барак.

– Не е необходимо да превземаме целия град, лорд Трелхайм – продължи мисълта си Джевълин. – Трябва единствено да вкараме хората си вътре. Ако завземем част от града и се укрепим в нея, можем да задържим силите на култа вътре и да отблъснем войската на Халдар отвън и просто ще седим между чука и наковалнята, очаквайки лорд Хетар и генерал Брендиг.

– В този план наистина има здрав смисъл – намеси се Ярблек. – Бездруго при сегашното положение на нещата сме заклещени като в лешникотрошачка. Ако тези копиехвъргачи стигнат дотук първи, всичко, което твоите приятели могат да направят, е да съберат парчетата от костите ни.

– Никакъв огън – заяви непоколебимо Гарюн.

– Страхувам се, че каквото и да предприемем, няма да успеем да влезем в града, докато не пробием стените – отбеляза Мандорален.

– Всъщност стените не са никаква пречка – рече тихо Дурник. – Нито една стена не е по-здрава от основата, върху която е построена.

– Това е напълно невъзможно, добри човече – възрази Мандорален. – Основата поема цялата тежест на стените. Няма стенобитна машина на света, способна да помръдне такава маса.

– Нямах предвид машина – рече Дурник.

– Какво си си наумил, Дурник? – попита го Гарион.

– В действителност няма да е толкова трудно, Гарион – обясни ковачът. – Поразгледах наоколо. Стените не са изградени върху скала, а върху утъпкана пръст. Просто трябва да поразмекнем мъничко пръстта. По тукашните места има в изобилие подземни води. Ако обединим силите си, ти и аз сигурно ще успеем да издигнем тези води към повърхността, после ще ги насочим под един участък от стената, без никой в града да разбере какво сме направили. Щом земята омекне достатъчно, стотина от куките на Ярблек ще стигнат, за да съборим стената.

– Можете ли да го направите, Гарион? – попита недоверчиво Лелдорин.

Гарион обмисли предложението план и заключи:

– Възможно е да успеем. Вероятността наистина е твърде голяма.

– А пък ако го направим през нощта, ще успеем да нахлуем в града щом стената падне – изтъкна Барак. – Бихме могли да влезем, без да загубим нито един човек.

– Интересно решение – отбеляза Силк от входа на палатката. – Малко неетично, може би, но въпреки това интересно.

– Къде беше, малка змия такава? – запита Ярблек.

– Всъщност в Реон – отвърна Силк.

– Бил си в града? – възкликна Барак изненадано.

Силк вдигна рамене.

– Разбира се. Предположих, че ще е най-добре да измъкна една наша приятелка от града, преди да го разрушим. – Дребничкият драснианец отстъпи настрана с лек подигравателен поклон, за да направи път на русокосата маркграфиня Лизел.

– Ах, каква великолепна млада жена! – ахна Ярблек, изгубил дъх от възхищение.

Лизел му се усмихна и върху страните ѝ заиграха весели трапчинки.

– Как се вмъкна вътре? – обърна се Гарион към Силк.

– Всъщност не би ти станало много приятно, ако узнаеш, Гарион – отвърна му той. – Винаги има начини човек да се вмъкне или да се измъкне от някой град, ако наистина сериозно е решил да го стори.

– Вие двамата не миришете много хубаво – отбеляза Ярблек.

– Това е заради маршрута, по който се придвижихме дотук – отвърна Лизел и сбръчка нос.

– Въпреки това изглеждаш добре – рече Джевълн на

племенницата си. – Дори като вземем предвид какво си преживяла.

– Благодаря ти, чичо – отвърна тя. След това се обърна към Гарион: – Верни ли са слуховете, които се носят из града, ваше величество? Наистина ли синът ви е отвлечен?

Гарион мрачно кимна.

– Да, и произшествието се случи веднага след като превзехме Яр-виксхолм. Затова сме тук.

– Но ми се струва, че принц Геран не е в Реон – каза тя.

– Сигурна ли си? – запита Се'Недра.

– Мисля, че да, ваше величество. Сектантите в града са объркани. Изглежда, нямат никаква представа кой е отвлякъл сина ви.

– Улфгар сигурно пази това в тайна – предположи Джевъллин. – Възможно е само тесен кръг хора да са запознати с нея.

– Може би, но ми се струва, че не е така. Не успях да се добера достатъчно близо до него, за да се уверя със собствените си очи. Но той има вид на човек, чиито планове съвсем са се объркали. Не смятам, че е очаквал нападението срещу Реон. Укрепленията му не са изцяло завършени, както може би изглеждат отвън. Северната стена е особено нестабилна. Подсилването на стените, което Улфгар предприе, изглежда отчаян ход. Не очакваше обсада. Ако наистина той бе организиран отвличането, щеше да е подготвен за нападението – освен ако не е предполагал, че никога няма да откриете следите му.

– Донесохте ни най-прекрасни новини, милейди – похвали я Мандорален. – След като знаем, че северните укрепления са ненадеждни, бихме могли да съсредоточим усилията си върху тях. Ако се окаже, че планът на нашия добър приятел Дурник е изпълним, размекването на пръстта под северната стена би трябвало да я срина по най-бърз начин.

– Какво можеш да ни разкажеш за Улфгар? – обърна се Барак към момичето.

– Видях го само за няколко секунди, и то от разстояние. Прекарва по-голямата част от времето си в къщата си и само най-близките му сподвижници имат достъп до него. Ала Улфгар държи реч точно преди да изпрати войската си да ви нападне. Той умее да говори пламенно и държи тълпата под пълен контрол. Със сигурност мога да ви кажа едноединствено нещо за него – не е алорн.

– Не е ли? – Барак изглеждаше слисан.

– Лицето му не издава каква е националността му, Но говорът му не е на алорн.

– Защо култът е приел за свой водач човек, дошъл отвън? – попита

Гарион.

– Въобще не подозират, че е външен човек. Улфгар произнася неправилно съвсем малко думи – всъщност само две-три – и само едно опитно ухо би могло да долови това. Може би ако бях успяла да се добера по-близо до него, щях да разбера истинския му произход. Съжалявам, че не мога да ви помогна с нищо повече.

– Силна ли е властта му сред последователите на култа? – попита Джевълин.

– Установил е абсолютна власт над тях – отвърна маркграфиня Лизел. – Готови са да направят всичко, което им заповяда. Приемат го като нещо много близко до истинско божество.

– Ще трябва да го заловим жив – изрече мрачно Гарион. – Искам да получа отговор на няколко въпроса.

– Това може да се окаже изключително трудно, ваше величество – отвърна сериозно Лизел. – В Реон мнозина са убедени, че Улфгар е магьосник. Всъщност самата аз не съм виждала никакви доказателства за това, но разговарях с няколко души, които са го виждали да прави магии. Или поне така твърдяха.

– Помогнахте ни изключително много, маркграфиньо – изрече с благодарност кралица Порен. – Никога няма да забравя това.

– Благодаря ви, ваше величество – бе простикият отговор на Лизел, която направи учтив реверанс пред своята кралица, а след това отново се обърна към Гарион.

– Сведенията, които успях да събера от различни източници, съвсем убедително показват, че силите на култа зад градските стени не са толкова застрашително големи, колкото очаквахме. Броят на бойците е внушителен, но в редиците им се включват много млади момчета и старци. Очевидно е, че разчитат отчаяно на военна сила, напредваща към града под командването на прикрит последовател на култа.

– Халдар – измърмори Барак.

Тя кимна.

– Това ни връща към безусловната необходимост да преодолеем тези стени и да се озовем във вътрешността на града – напомни им Джевълин и погледна Дурник. – Според тебе колко време ще е необходимо, докато земята под северната стена омекне достатъчно, за да се срине зидът?

Дурник отпусна гръб върху облегалката на стола и замислено впери поглед в тавана на палатката.

– Целта ни е да ги изненадаме – рече той. – Следователно не трябва

да допуснем водата да блика над земята, поне не в началото. Постепенното просмукване на влагата ще бъде забелязано значително по-трудно. Ще се наложи да почакаме известно време, докато водата напои обилно пръстта.

– Освен това ще трябва да бъдем много внимателни – добави Гарион. – Ако този Улфгар наистина е магьосник, ще ни чуе, в случай че вдигаме твърде много шум.

– Когато стената се срине, ще се разнесе истински трясък – изтъкна Барак. – Защо не я разбиеш така, както направи със задната стена на Ярвиксхолм?

Гарион поклати глава.

– Известно време след като си извършил някакво вълшебство, ставаш напълно уязвим за човек, притежаващ същата дарба като твоята. Бих искал да бъда жив и с всичкия си ум, когато открия сина си.

– Колко време ще ни е необходимо да напоим с влага земята под стената? – повтори Джевъллин.

Дурник се почеса по бузата.

– Тази нощ – отвърна той – и утре целият ден. До утре в полунощ стената трябва да бъде достатъчно добре подкопана. Тогава точно преди нападението Гарион и аз можем да ускорим водния поток и да отмием по-голямата част от пръстта. Тя вече ще бъде достатъчно влажна и мека и силната водна струя би трябвало да я изхвърли направо изпод стената. Ако мятаме камъни към нея от срещуположната страна на града и забием стотина куки в зида, би трябвало да я съборим бързо.

– Добре ще е, ако засилиш обстрела с машините – обърна се Ярблек към Мандорален. – Така няма да обърнат никакво внимание, щом започнеш да обстрелваш стените им утре през нощта.

– Значи утре в полунощ? – изрече въпросително Барак.

– Точно така – потвърди неумолимо Гарион.

Джевъллин погледна племенницата си.

– Можеш ли да опишеш разположението на сградите в северната част на града?

Лизел кимна утвърдително.

– Начертай една скица. Трябва да знаем къде да разположим отбранителните съоръжения, когато нахлуем в града.

– Веднага щом се изкъпя, чичо.

– Тази скица ни е необходима, Лизел.

– Но не толкова, колкото аз се нуждая от баня.

– Ти също, Келдар – нареди непоколебимо кралица Порен.

Силк хвърли изпитателен поглед към Лизел.

– Не се безпокой, Келдар – рече тя. – Мога сама да изтрия гърба си, благодаря.

– Да отидем да намерим вода, Дурник – каза Гарион и се изправи. – Имам предвид подземната вода.

– Правилно – отвърна ковачът.

Нямаше луна – облаците, надвиснали над цялата местност от повече от седмица, и сега скриваха небето. Нощният въздух бе хладен. Гарион и Дурник напредваха предпазливо през тясната долина към обсадения град.

– Студена нощ – измърмори Дурник.

– Да – съгласи се Гарион. – Как мислиш – на каква дълбочина се намира водата?

– Не много дълбоко – отвърна Дурник. – Попитах Лизел колко са дълбоки кладенците в Реон. Тя каза, че всички са сравнително плитки. Мисля, че ще открием подпочвената вода на дълбочина около двадесет и пет стъпки.

– Откъде изобщо ти хрумна тази идея?

Дурник се засмя тихичко.

– Когато бях млад, работех за един фермер, който много обичаше да си придава важност. Смяташе, че може да впечатли съседите си, ако разполага с кладенец вътре в къщата си. Цяла зима се трудихме и накрая направихме артезиански кладенец. Три дни по-късно къщата му се срина. Горкият човек много се разстрои.

– Мога да си представя.

Дурник погледна към стените, издигащи се застрашително към небето.

– Не зная дали е нужно да се приближаваме повече – прошепна той.

– Ще ни е трудно да се съсредоточим, ако ни забележат и започнат да ни обстрелват. Хайде да заобиколим и да се насочим към северната страна.

– Добре.

Опитваха се да не издават никакъв звук сред шумолящия прецип.

– Смятам, че оттук ще успеем – изрече едва чуто Дурник. – Хайде да видим какво има под краката ни.

Мислите на Гарион започнаха да потъват безшумно в пръстта под северната стена на града. Първите няколко стъпки бяха трудни, тъй като непрекъснато се натъкваше на къртици и дъждовни червеи. Сърдито изквичаване му подсказа, че за миг е обезпокоил някакъв язовец. След това се натъкна на скален пласт и започна да обхожда с мисълта си

равната му повърхност, търсейки пукнатини.

– Съвсем леко по-наляво – измърмори Дурник. – Това не е ли пукнатина?

Гарион я откри и продължи се да спуска с мислите си все по-надолу. Пукнатината ставаше все по-влажна.

– Има вода – прошепна той. – Но пукнатината е толкова тясна, че водата едва се процежда нагоре.

– Да я разширим, но не много. Само толкова, че струйката да пробие на повърхността.

Гарион съсредоточи волята си и усети как волята на Дурник се слива с неговата. Дватама заедно започнаха борба със скалата и разшириха мъничко пукнатината. Водата, намираща се под скалния пласт, започна да шурти нагоре. Те се отдръпнаха едновременно и усетиха как влагата започна да размива пръстта под стената и да се просмуква навсякъде.

– Да продължаваме – прошепна Дурник. – Трябва да отворим поне шест-седем такива цепнатини под стената, за да напоим обилно пръстта. Утре през нощта можем да ги разширим, колкото е необходимо.

– А може би влагата ще подкопае целия склон? – попита Гарион.

– Вероятно.

– Това ще затрудни задачата на войниците ни, когато се втурнем на шурм към града.

– Е, не оспорвам, че ще си намокрят краката – рече Дурник. – Но е по-добре, отколкото да се изкачваш със стълба по стена, докато някой излива врящо масло върху главата ти, не мислиш ли?

– Да, много по-добре е – съгласи се Гарион.

Продължиха напред в студената нощ. Изведнъж нещо докосна бузата на Гарион. Отначало той не му обърна внимание, но то отново се появи – меко, студено и влажно. Сърцето му се сви.

– Дурник – прошепна той, – започва да вали сняг.

– И аз го усетих. Това ще има много неприятни последствия за нас.

Снегът продължи да вали през цялата нощ и на следващата сутрин. Въпреки че от време на време около мрачните кули се извиваха снежни вихрушки, през по-голямата част от деня снегът ту спираше, ту отново започваше да вали. Беше мокър, подгизнал в ледена вода сняг, който се превръщаше в киша почти веднага щом докоснеше земята.

Малко преди обяд Гарион и Лелдорин облякоха тежки вълнени наметала, обуха топли ботуши, излязоха от лагера и тръгнаха към северната стена на Реон. Когато стигнаха на около двеста стъпки от подножието на хълма, върху който се издигаше градът, започнаха да се разхождат

със съвсем небрежен вид – стреляха се да изглеждат като двойка патрулиращи войници. Гарион погледна към кулите и отново пред очите му заплъюща червеното знаме с черната мечка. Риванският крал почувства, че при вида на този флаг в гърдите му се събужда необяснима ярост.

– Сигурен ли си, че ще можеш да разпознаеш стрелите си в тъмното? – попита той своя приятел. – Под стените има много стрели, забити в земята.

Лелдорин опъна лъка си и изстреля украсена с пера стрела, която се издигна високо във въздуха, а след това се спусна надолу и се заби в покритата със сняг земя на около петдесет крачки от началото на склона.

– Аз сам правя стрелите си, Гарион – рече той и извади друга стрела от колчана на гърба си. – Вярвай ми, мога да разпознам всяка веднага щом пръстите ми я докоснат. – Стрелецът отново опъна лъка си. – Омекна ли достатъчно пръстта под стената?

Гарион изпрати мисълта си към хълма и усети студената, изпълнена с мирис на плесен влага в почвата под снега.

– Навлажнява се – отвърна той. – Но все още е твърде корава.

– Вече е почти обяд, Гарион – каза сериозно Лелдорин и протегна ръка, за да извади друга стрела. – Зная колко внимателно Дурник обмисля всички подробности, но дали планът му наистина ще успее?

– Нужно е време – отговори Гарион. – Първо трябва да се напият долните слоеве на почвата. След това влагата започва да се издига и насища пръстта под самите стени. Наистина е необходимо по-продължително време, но ако водата започне да блика от заешките дупки наоколо, хората по бойниците ще се досетят, че нещо не е наред.

– Помисли си само как биха се чувствали зайците – засмя се Лелдорин и изстреля още една стрела.

Продължиха напред. Пред цялото време Лелдорин отбелязваше с престорена разсеяност изходните позиции, които армията трябваше да заеме за предстоящото нощно нападение.

– Добре – рече Гарион. – Зная, че можеш да разпознаеш собствените си стрели. Ами ние, останалите? На мен всички стрели ми се струват еднакви.

– Много е просто – отвърна младият стрелец. – Просто ще пропълзя напред, ще намеря стрелите си и ще опъна между тях връв. Щом се натъкнеш на връвта, спираш и чакаш стената да падне. Тогава се втурваш в атака. В Астурия от векове правим такива нападения нощем срещу големи мимбратски замъци. И те винаги са се увенчавали с успех.

Чак до настъпването на нощния мрак Гарион и Дурник проверяваха на равни интервали влажността на пръстта по северния склон на стръмния хълм, върху който се издигаше град Реон.

– Още малко и земята ще бъде достатъчно наситена с влага – обърна се Дурник към Гарион, когато започна да пада здрач. – На няколко места по ниския склон водата започва да се просмуква в снега.

– Добре е, че се стъмва – отбеляза Гарион и придърпа тежката си плетена ризница. Доспехите винаги го караха да се чувства неудобно, а мисълта за предстоящото нападение го изпълваше с някакво особено чувство – отчасти тревога, отчасти странно нетърпение.

Дурник, най-старият му приятел, разбра какво чувства кралят на Рива и го погледна с очи, от които нищо не можеше да остане скрито. Ковачът се засмя, но усмивката му изглеждаше мъничко кисела.

– Какво правят тук две разумни сендарски селски момчета, тръгна ли на бой сред снеговете на източна Драсния? – попита той.

– Надявам се, че ще победят.

– Ще победим, Гарион – увери го Дурник и с обич отпусна ръка върху рамото на младия мъж. – В края на краищата сендарите винаги побеждават.

Около час преди полунощ Мандорален започна да премества обсадните машини. На източната и западната страна остави само няколко – те трябваше да продължат накъсания обстрел, прикриващ истинските намерения на риванската армия. Докато изтичаха последните минути преди полунощ, Гарион, Лелдорин, Дурник и Силк пропълзяха крадешком напред към невидимата линия от стрели, стърчащи от снега.

– Ето една – прошепна Дурник, когато протегнатите му ръце докоснаха стрелата.

– Добре – измърмори Лелдорин. – Дай да я пипна. – Той отиде при ковача и двамата коленичиха в кишата. – Да, това е една от моите стрели, Гарион – изрече едва чуто той. – Трябва да са на около десет стъпки разстояние.

Силк бързо се промъкна до тях и прошепна:

– Покажи ми как ги разпознаваш.

– По начина, чрез който прикрепвам перата – отвърна Лелдорин. – Винаги използвам усукано черво.

Силк опипа перата, закрепени на стрелата.

– Добре – рече дребничкият драснианец. – Сега вече мога да ги разпознавам.

– Сигурен ли си? – попита Лелдорин.

– Щом пръстите ми откриват с лекота точките върху двойка зарове, със сигурност могат да усетят разликата между черво и ленено влакно – отвърна Силк.

– Ще започнем оттук. – Лелдорин върза края на кълбо канап към стрелата. – Аз ще тръгна нататък, а вие – в противоположната посока.

– Добре. – Силк завърза края на своето кълбо връв за същата стрела и се обърна към Гарион и Дурник. – Вие двамата не прекалявайте с водата – напомни им той. – Не ми се ще да остана погребан под някое кално свлачище. – Драснианецът пое напред приведен, търсейки пипнешком следващата стрела.

Лелдорин докосна за миг рамото на Гарион и изчезна в противоположната посока.

– Сега земята е напълно подгизнала – измърмори Дурник. – Ако разширим пукнатините до една стъпка, водата ще отмие по-голямата част от пръстта под стената.

– Добре.

Двамата отново започнаха да изследват с мислите си подгизналата почва на склона, намериха скалния пласт, обходиха няколко пъти неравната му горна стена и най-сетне откриха първата пукнатина. Гарион изпита някакво особено чувство, когато мисълта му се спусна през тясната цепнатина. Там се събираше водата, просмукала се от земните пластове някъде далеч, далеч надолу. Сякаш протягаше някаква невидима, невероятна дълга ръка с тънки гъвкави пръсти, за да докосне самия край на пукнатината.

– Намери ли я? – прошепна той на Дурник.

– Мисля, че да.

– Тогава да я разширим – каза Гарион и съсредоточи цялата сила на волята си.

Бавно, с огромни усилия и блеснали в обилна пот чела, двамата разтвориха пукнатината до повърхността на хълма. Къс приглушен тътен отекна изпод подгизналия склон на възвишението в мига, когато скалата се разруши, притисната от силата на обединените им воли.

– Кой е там? – попита глас от върха на градската стена.

– Достатъчно ли е широка пукнатината? – прошепна Гарион, без да обръща внимание на тревожния въпрос.

– Водата струи нагоре много по-бързо – отвърна Дурник след кратко проучване. – Под този скален пласт има голямо налягане. Да преминем към следващата пукнатина.

Някъде зад тях се разнесе остър метален звън, последва го особено

свистене, раздрало тишината над главите им. Вържето на една от куките на Ярблек, изстреляна с катапулт, се издигна и описа дъга над северната стена. Куката се удари о вътрешната страна на стената, металът издрънча оглушително и след миг се разнесе стържещ звук – острите шипове се забиха в камъните на зида.

Ниско приведени, Гарион и Дурник поеха предпазливо наляво: опитваха се да вдигат по-малко шум, докато шляпаха в кишавия сняг, като в същото време изследваха подземната скала и търсеха следващата пукнатина. Когато Лелдорин се върна при тях, те вече бяха отворили още две от скритите подземните пластове цепнатини. Зад и над тях се чуваше бълбукането на течната гъста тиня, която шуртеше изпод повърхността на хълма и се изливаше като буен кафяв поток по покрития със сняг склон.

– Преминах цялото разстояние до края на линията от стрели – уведоми ги Лелдорин. – Връвта от тази страна на хълма е поставена на място.

– Добре – прошепна Гарион, задъхан от напрежение. – Върни се и кажи на Барак да започне да разполага армията на предварително очертаната позиция.

– Веднага. – Лелдорин се обърна и потъгна във въртопа на внезапно извилата се снежна вихрушка.

– Сега ще трябва да проявим особено внимание – измърмори Дурник, който претърсваше поредния участък под пръстта. – На това място в скалата има много пукнатини. Ако я разрушим изцяло, ще се размести почвеният пласт и ще освободим цяла река.

Гарион изсумтя тихо в знак на съгласие и изпрати волята си към цепнатината.

Когато стигнаха до последния от изворите на създадения от тях подземен кладенец, Силк изплува от мрака зад гърбовете им. Пъргавите му крака не издаваха никакъв звук.

– Защо се забави толкова много? – прошепна му Дурник.

– Проверяхах склона – отвърна Силк. – Тинята започва да се процежда през снега като леден сос. След това се изкачих до градската стена и побутнах с крак един от камъните в основата ѝ. Мърдаше като разклатен зъб.

– Добре – каза Дурник доволно. – В края на краищата хрумването ми се оказа полезно.

За миг сред студения мрак се възцари тишина.

– Искаш да кажеш, че всъщност не си бил сигурен? – попита Силк

със задавен глас.

– На теория всичко изглеждаше логично – отвърна ковачът. – Но човек никога не може да е сигурен дали дадена теория е правилна, докато не я провери на практика.

– Дурник, вече съм твърде стар да слушам такива приказки.

Още една кука прелетя над главите им.

– Трябва да отворим още една цепнатина – измърмори Гарион. – Барак вече разполага войската на определените позиции. Ще се върнеш ли да съобщиш на Ярблек да подаде сигнал на Мандорален?

– За мен ще бъде удоволствие – отвърна Силк. – Бездруго искам да се махна оттук, преди всички да сме затънали до кръста в кал. – Той се обърна и изчезна в мрака.

След десетина минути бе отворена и последната пукнатина. Целият северен склон на хълма се бе превърнал в хлъзгава маса от подгизнала кал и шуртяща вода. Изведнъж едно оранжево кълбо от пламтящ катран описа висока дъга над града. В отговор на този предварително уговорен сигнал машините на Мандорален, разположени откъм южната страна на града, започнаха продължителен обстрел. Тежките каменни късове се издигаха високо над покривите на Реон и се сгромолясваха върху вътрешната страна на северната стена. В същото време въжетата на куките на Ярблек се изопнаха и надракските наемници започнаха да отдалечават конските си впрягове от стената. От върха на хълма се разнесе зловещо скърцане и стържене и подкопаният каменен зид се залюля.

– Как мислиш – още колко ще издържи? – попита Барак. Той и Лелдорин се бяха появили изневиделица от мрака и се присъединиха към своите приятели.

– Не много – отвърна Дурник. – Пръстта под стената започва да подава.

Подобното на стенание стържене над тях се усили, придружено от непрестанните оглушителни трясъци по вътрешната страна. Хората на Мандорален по катапултите ускориха стрелбата, обсипвайки града със смъртоносен дъжд. Изведнъж цял участък от стената се нагъна, разнесе се тътен както при свличаща се лавина и масивният каменен зид се срина: горната му част се събори навън, а долната потъна в подгизналата пръст. Разнесе се страхотен грохот, тежките камъни се стоварили като водопад в лепкавата киша, заляла целия хълм.

– Стена никога не бива да се издига единствено върху пръст – отбеляза критично Дурник.

– При тези обстоятелства се радвам, че са го направили – отвърна

Барак.

– Е, да – призна Дурник. – Но винаги има правилен начин, по който трябва да се прави всичко.

Грамадният черек се изкикоти:

– Дурник, ти си истинско съкровище, знаеш ли?

Друг участък от стената се срива върху подгизналия склон. Тревожни крясъци и пронизителен камбанен звън отекнаха из улиците на укрепения град.

– Гарион, да поведе ли войниците на шум? – попита Барак с потрепващ от възбуда глас.

– Да почакаме, докато падне цялата стена – отвърна риванският крал. – Не искам войните да се втурнат нагоре по склона и камъните от стената да се сгромолясат върху тях.

– Пада! – засмя се весело Лелдорин и посочи последния сриващ се участък от стената.

– Заповядай на хората да се хвърлят в шум – извика рязко Гарион и протегна ръка през рамо, за да изтегли големия меч.

Барак си пое дълбоко дъх, после изрева с гръмотевичен глас:

– Атака!

Надавайки страшен боен вик, риванците и надракските им съюзници се втурнаха през калта и се закатериха по сринатите останки на северната стена.

– Да тръгваме! – извика Барак. – Ще пропуснем цялата битка, ако не побързаме.

24.

Сражението бе кратко и често твърде отблъскващо, дори страшно. Джевъллин и племенницата му бяха дали подробни указания на всяко подразделение от армията на Гарион и на всяка отделна войскава част бе възложена различна задача. Риванските войници се придвижваха непогрешимо по заснежените, осветени от пламъците на множеството пожари улици и завземаха предварително набеязаните къщи. Други подразделения, прииждащи от разрушения участък на градската стена, се разполагаха в кръг по защитната линия, начертана от Джевъллин върху картата на Лизел, след това събаряха определени сгради и по този начин задръстваха улиците с купища отломки и каменни късове.

Първата контраатака на последователите на култа бе осъществена

преди зазоряване. Надали ужасен вой, сектантите, облечени в рунтави кожи, излязоха на големи тълпи от тесните улици отвъд защитната линия и започнаха да се струпват около останките на срутените къщи. Така бяха изложени под унищожителния дъжд от стрели, изливащ се върху тях от покривите и по-високо разположените прозорци. Последователите на култа претърпяха тежки загуби и се оттеглиха.

Заснежният хоризонт на изток просветля. Призори бяха елиминирани последните изолирани групи, оказващи съпротива в зоната зад отбранителната линия, и цялата северна част на Реон бе под контрола на риванския крал. Гарион стоеше с мрачно лице до един разбит прозорец в една от големите къщи, издигаща се над разчистената площ. Този чист участък очертаваше външните граници на овладяната от него част от града. Сгърчените тела на сектантите, опитали да осъществят контраатаката, лежах проснати на грозни купчини, вече почти затрупани от снега.

– Сражението не беше лошо – заяви Барак, който влезе в стаята с окървавен меч в ръка, остави в ъгъла нащърбения си щит и отиде до прозореца.

– Но това никак не е приятно – отвърна Гарион и посочи дългата редица струпани тела, проснати на улицата. – Убиването на хора е много отблъскващ начин за променяне на убежденията им.

– Те започнаха тази война, Гарион. Не ти.

– Не – поправи го Гарион. – Улфгар я започна. Той е човекът, когото всъщност искам.

– Тогава трябва да го хванем – рече Барак и внимателно изтри меча си с някакъв парцал.

През деня последваха още няколко яростни контраатаки от вътрешността на града, но последиците бяха съвсем същите както при първата. Позициите на Гарион бяха твърде стабилни и твърде добре защитени от стрелците, затова не поддадоха под ударите на тези стихийни внезапни нападения.

– Всъщност те не се бият много добре, когато действат в отряд, нали? – попита Дурник от горния етаж на полуразрушената къща, който беше неговата наблюдателна позиция.

– Липсва им дисциплина – отвърна Силк. Дребничкият драснианец се беше изтегнал върху една разбита кушетка в ъгъла и внимателно белеше ябълка с малкия си остър нож. – Всеки един поотделно е смел като лъв, но представата за съвместни действия все още не е проникнала в главите им.

– О, това беше страхотен изстрел! – поздрави Барак въодушевено Лелдорин, който току-що бе изстрелял една стрела през разбития прозорец.

Стрелецът вдигна рамене.

– Детска игра. Е, онзи приятел, който пълзи по покрива на къщата, издигаща се през няколко улици, е малко по-голямо предизвикателство. – Той постави на тетивата нова стрела, опъна лъка и я изстреля с едно-единствено ловко движение.

– Улучи го! – извика Барак.

– Естествено.

Когато започна да се смрачава, Поулгара и Белдин се върнаха в лагера извън града.

– Е – каза гърбавият вълшебник със задоволство, – известно време не е нужно да се тревожиш за драснианските копиехвъргачи. – Той протегна изкривените си длани към един от пламтящите мангали на Ярблек.

– Не си им сторил нищо лошо, нали? – попита бързо Порен.

– Не. – Белдин се засмя. – Направихме така, че заседнах в едно тресавище. Придвижвах се през мочурлива долина и ние отклонихме една река към нея. Сега цялото място е блато. Всички се изкатериха по върховете на хълмовете и по клоните на дърветата. Сега чакат водата да спадне.

– А Брендинг няма ли да затъне на същото място? – попита Гарюн.

– Брендинг заобиколи тази долина – увери го Поулгара и седна до друг от мангалите с чаша чай в ръка. – Трябва да пристигне тук след няколко дни. – Тя погледна към Вела и добави: – Този чай е наистина прекрасен.

– Благодаря, лейди Поулгара – отвърна тъмнокосата танцьорка. Очите ѝ се спряха върху бакъреночервеникавите къдрици на Се'Недра, блеснали под златистата светлина на свещите, и тя въздъхна със завист. – Ако имах такава коса, Ярблек би могъл да ме продаде на двойна цена.

– Бих се съгласил и на двойно по-малко от сегашната – измърмори Ярблек. – Стига да избегна ударите с нож.

– Не бъди глупав като малко дете, Ярблек – обърна се към него тя. – В действителност не съм те наранила толкова лошо.

– Но кръв течеше от мен, а не от тебе.

– Упражняваш ли ругатните си, Вела? – попита Белдин.

Тя му показа майсторството си – съвсем изчерпателно.

– Напредваш – поздравя я вълшебникът.

През следващите два дни войниците на Гарион натрупаха още барикади по укрепената с отломки защитна линия, ограждаща северната част на града. Така последователите на култа не можеха да нахлуят в контролираната от риванския крал територия при новите си контраатаки. Гарион и приятелите му наблюдаваха работата на войската от втория етаж на къщата, която бяха превърнали в щаб.

– Онзи, който командва неприятелите ни, изглежда, няма много добри познания по военна стратегия – отбеляза Ярблек; – Въобще не си направи труда да укрепи своята част. Така щеше да ни попречи да навлезем в останалата част от града.

Барак се намръщи.

– Знаеш ли, Ярблек, имаш право. Това трябваше да бъде първият му ход, след като ние завземем цялата северна част на Реон. – Може би е твърде самоуверен и въобще не си помисля, че можем да превземем още сгради в неговата част – предположи Лелдорин.

– Или е така, или пък поставя клопки зад гърба ни, където не можем да го видим – добави Дурник.

– Това също е възможно – съгласи се Барак. – Дори много повече от възможно. Може би трябва да направим план каква стратегия ще използваме преди да започваме нова атака.

– Преди да мислим за планове, трябва да разберем точно какви клопки ни поставя Улфгар – намеси се Джевъллин.

Силк въздъхна и направи кисела гримаса.

– Добре. Ще отида да погледна, щом се стъмни.

– Всъщност аз не предлагам това, Келдар.

– Разбира се, че не.

– Въпреки това идеята ти е много добра. Радвам се, че ти хрумна такава мисъл.

Малко след полунощ Силк се върна в просторната, осветена от пламъците на огъня стая в щаба на Гарион.

– Вън е много неприятна нощ – отбеляза дребничкият драснианец. Той трепереше и потриваше ръцете си една в друга. След това прекоси стаята и застана пред огъня.

– Е, готвят ли ни някакви изненади? – попита Барак и надигна една медна халба.

– О, да – отвърна Силк. – Издигат стени и затварят с тях улиците на няколко къщи от нашата, защитна линия. Освен това ги строят точно зад ъглите. Така човек не може да ги види преди да се озове точно пред тях.

– И си мислят, че не виждаме стрелците и бъчвите врящ катран по всички къщи наоколо? – попита мрачно Барак.

– Вероятно – Силк сви рамене. – Имате ли още пиво? Измръзнах до кости.

– Ще трябва да поработим по този въпрос – размишляваше гласно Джевъллин.

– Ех, че късмет! – рече кисело Барак и пак отиде до бъчвичката с пиво. – Мразя да се бия в градовете. Дай ми едно хубаво открито поле и съм готов за бой по всяко време.

– Но пляквата е тъкмо в градовете – изтъкна Ярблек.

– Ти само за това ли мислиш?

– Ние живеем на този свят, за да извличаме печалба от сраженията, приятелю – отвърна мършавият надрак и сви рамене.

– Приказваш точно като Силк.

– Зная. Затова станахме съдружници.

Слаб сняг продължи да вали през целия следващ ден. Жителите на Реон организираха още няколко предпазливи атаки срещу защитната линия на Гарион, но в повечето случаи се задоволяваха с това да хвърлят стрели срещу всяка подвижна цел.

Към обяд на следващия ден Еранд внимателно се промъкна през срутената северна стена и отиде в къщата, от която Гарион ръководеше действията на армията си. Момчето влезе задъхано, лицето му преливаше от весело опиянение.

– Вълнуващо е – заяви Еранд.

– Кое? – попита го Гарион.@

– Да се измъкваш от стрелите.

– Леля Поул знае ли, че си тук?

– Не мисля. Исках да видя града и просто дойдох.

– Ще навлечеш неприятности и на двама ни.

Еранд вдигна рамене.

– От една караница няма да ме заболи чак толкова много. Но си помислих, че трябва да знаеш – Хетар е тук или ще бъде след около час. Намира се само на няколко мили на юг.

– Най-после! – възкликна Гарион. – Как разбра?

– Излязох да пояздя. Конят става неспокоен, когато стои дълго време затворен. Изкачихме се на ей онзи голям хълм и видях, че алгарите

пристигат.

– Да отидем да ги посрещнем.

– Защо не?

От върха на хълма Гарион и младият му приятел видяха безкрайните вълни на войниците от алгарските родове, заливащи заснежените пусти полета в бърз галоп. Един самотен конник се отдели от първата редица на това море от коне и ездачи и се изкачи до върха на хълма. Дългият черен кичур коса върху темето му се носеше след него, развяван от вятъра.

– Добро утро, Гарион – поздрави го приятелски Хетар и спря коня си. – Надявам се, че си добре.

– В общи линии да – засмя се Гарион.

– Тук, на север, вече имате сняг.

Гарион се огледа с престорено учудване.

– А, имаш право. Дори не бях забелязал.

Друг конник тръгна към върха на хълма. Мъж, загърнат в изтъркано наметало с качулка.

– Къде е леля ти, Гарион? – извика той още отдалече.

– Дядо? – възкликна смаяно Гарион. – Мислех, че си в Мар Терин.

– Вече ходих дотам – изсумтя Белгарат и спря коня си до тях. – Това пътуване се оказа напълно безполезно. Ще ти разкажа по-късно. Какво става тук?

Гарион ги осведоми с няколко изречения за събитията през изминалите няколко седмици.

– Бил си доста зает – отбеляза Хетар.

– Времето тече по-бързо, когато се занимаваш с нещо.

– А Поул в града ли е? – попита го Белгарат.

– Не. Тя, Се'Недра и останалите дами са в лагера, който построихме веднага щом пристигнахме тук. Последователите на култа предприемат контраатаки срещу позициите ни в Реон, затова реших, че не е съвсем безопасно жените да са в града.

– Разумно решение. Защо не събереш всичките наши приятели? Доведи ги в лагера. Мисля, че трябва да поговорим за някои неща.

– Добре, дядо.

Рано следобед се събраха в главната палатка на риванския лагер извън града.

– Успя ли да откриеш нещо полезно, татко? – обърна се Поулгара

към Белгарат, когато старият вълшебник влезе в палатката.

Белгарат се отпусна на един стол.

– Няколко объркващи фрази – това е всичко. Имам чувството, че преписът на Ашабските пророчества, с който разполага Анхег, е бил твърде старателно окастрен преди да попадне в ръцете му. Струва ми се, че началото на пророчествата е променено. Съкратени са части от първоначалния текст.

– Пророците обикновено не променят предсказанията, които сами са направили – отбеляза Поулгара.

– Но този, написал Ашабските предсказания, го е направил. Особено ако на някои места в пророчеството се говори за неща, в които той не е искал да повярва.

– Кой е този пророк?

– Торак. Почти веднага разпознах неговия стил и особения строеж на фразите.

– Торак ли? – възкликна Гарион, внезапно усетил прилив на хлад.

Белгарат кимна.

– Една стара малореанска легенда разказва, че след като разрушил Ктхол Мишрак, Торак наредил да му построят замък край Ашаба в Карандските планини. И щом заживял в него, изпаднал в екстаз и написал Ашабските предсказания. Както и да е, легендата твърди, че след като състоянието на екстаз отминало, Торак бил обзет от силна ярост. Очевидно в предсказанията е имало неща, които не са му харесали. На това би могла да се дължи намесата в пророчествата, която открих. Винаги са ни учили, че думата отразява истинското значение на събитието.

– Ти можеш ли да сториш такова нещо?

– Не. Но Торак беше много самонадеян и вероятно е повярвал, че е в състояние да го постигне.

– Но това ни праща в задънена улица, нали? – попита Гарион и сърцето му се сви. – Искам да кажа – в Мринския сборник пише, че трябва да проучиш другите загадки, но ако Ашабските пророчества не са верни... – Кралят на Рива вдигна безпомощно ръце.

– Все някъде има неподправен екземпляр – отвърна уверено Белгарат. – Трябва да има – иначе Сборникът щеше да ми даде различни указания.

– Това, което вършиш, се основава единствено на вярата ти, Белгарат – изрече обвинително Се'Недра.

– Зная – призна вълшебникът. – Действам така само тогава, когато нямам на какво друго да се опра.

– Какво намери в Мар Терин? – попита Поулгара.

Белгарат изпръхтя.

– Монасите там сигурно много добре утешават духовете на всички мъртви мараги, но твърде лошо съхраняват ръкописите. Покривът на библиотеката тече, а преписът на Малореанските свещени книги естествено бе на най-горния рафт точно под счупените керемиди. Ръкописът беше толкова подгизнал, че едва успях да разлиствам страниците. Мастилото беше направило петна навсякъде. Не можах да прочета почти нищо. Надълго и нашироко разговарях с монасите по този въпрос... – Той почеса брадатата си буза. – Изглежда, ще трябва да поровя малко повече, за да получа онова, което ни трябва.

– Значи изобщо нищо не си открил? – попита Белдин.

Белгарат изсумтя.

– Имаше един откъс в пророчествата, в който пишеше, че богът на Мрака ще се завърне.

Гарион усети внезапен хлад.

– Торак ли? – попита той. – Възможно ли е това?

– Да, бихме могли да го възприемаме и така, но ако смислят на това изречение е такъв, тогава защо Торак си е направил труда да унищожи толкова много други откъси? Ако целта на пророчествата е била да предскажат собственото му завръщане, предполагам, че Торак с голяма радост щеше да ги запази непокътнати.

– Допускаш, че богът с обезобразеното от огъня лице е действал, воден от здравия си разум? – изръмжа Белдин. – Не съм забелязвал да проявява често това свое качество.

– О, не – възрази Белгарат. – Всичко, което направи Торак, бе съвсем разумно – естествено, ако приемем неговото основно схващане, че именно той е единствената причина за сътворението на света. Според мен значението на откъса е съвсем друго.

– Успя ли изобщо да прочетеш някоя част от малореанските свещени книги, татко? – попита го леля Поул.

– Само един малък откъс. В него пишеше нещо за избора между Светлината и Мрака.

– Е, това ще да е нещо много необикновено – изсумтя Белдин. – Пророците от Кел не са споменавали за някакъв друг избор, откакто е сътворен светът. Хилядолетия наред сме изправени все пред него.

В късния следобед на следващия ден сендарската войска се появи

по заснежените върхове на хълмовете от запад. Гарион почувства особена гордост, когато видя здравите, непоколебими мъже, които винаги бе считал за свои сънародници. Редиците им напредваха целеустремено през снега към вече обречения Реон.

– Щях да стигна и по-бързо дотук – извини се генерал Брендиг, – но трябваше да заобиколим блатото, в което са затънали драснианските копиехвъргачи.

– Те добре ли са? – запита бързо кралица Порен.

– Чувстват се съвсем добре, ваше величество – отвърна едноръкият воин. – Просто не могат да се придвижат в никаква посока, това е всичко.

– Колко почивка ще е необходима на армията ти преди войниците да бъдат готови за нападение срещу врага, Брендиг? – попита го Белгарат.

Брендиг вдигна рамене.

– Един ден сигурно ще е достатъчен, древни.

– В такъв случай ще имаме достатъчно време да съставим план за действие – каза старецът. – Първо да разположим хората ти на лагер и да ги нахраним, а след това Гарион ще те запознае най-подробно как стоят нещата тук.

На срещата за уточняване на подробностите от плана, проведена същата вечер в пишно застланата с килими палатка на щаба, приятелите се договориха по спорните моменти. Планът им за нападение беше сравнително прост. Обсадните машини на Мандорален щяха да продължат да обстрелват града през цялото следващо денонощие. На сутринта след това щеше да започне подвеждащо нападение срещу южната порта. Целта му беше да изтегли колкото се може повече последователи на култа от набързо издигнатото укрепление във вътрешността на града. Друго многочислено войсково подразделение щеше да излезе от укрепената зона в северната част на Реон. Задачата му беше да завземе една след друга всички сгради, разположени срещу защитната линия. Трети отряд, действащ в съответствие с вдъхновения план на генерал Брендиг, щеше да използва подвижни стълби като мостове, за да се придвижва между покривите на къщите, спускайки се зад издигнатите по улиците на града барикади.

– Най-важното е да заловим Улфгар жив – предупреди ги Гарион. – Той трябва да отговори на няколко въпроса. Искам да разбера каква е ролята му в отвличането на сина ми. Освен това трябва да ми отговори къде е Геран, ако това му е известно, разбира се.

– Аз пък искам да зная колко офицери от войската ми е покварил и привлякъл на своя страна – добави кралица Порен.

– Изглежда, че ще му се наложи доста да поприказва – подхвърли Ярблек със зла усмивка. – В Гар ог Надрак използваме някои много забавни средства за развързване на езиците.

– Поул ще се заеме с това – заяви категорично Белгарат. – Тя ще измъкне отговорите, които са ни нужни, без да прибягва до такива неща.

– Нима си станал мекушав, Белгарат? – попита Барак.

– Не мисля – отвърна възрастният мъж. – Но ако Ярблек се увлече, нещата могат да отидат твърде далеч. А пък човек не може да получи отговори от мъртвец.

– А след това? – попита нетърпеливо Ярблек.

– Не ме интересува какво ще правиш с него след това.

На следващия ден Гарион стоеше в тясното, оградено със завеси пространство в главната палатка и разглеждаше картите и внимателно съставените списъци, за да провери дали нещо не е убягнало от погледа му. В последно време бе започнал да се чувства така, сякаш тежестта на ръководството на цялата армия е единствено върху неговите плещи.

– Гарион – подхвана Се'Недра, като влезе в преградения със завеси команден пункт. – Дошли са наши приятели.

Той вдигна очи от картите.

– Тримата синове на Бранд – съобщи му риванската кралица. – И онзи духач на стъкло, Йоран.

– Какво правят те тук? – намръщи се Гарион. – Казах им да стоят в Рива.

– Твърдят, че трябвало да те запознаят с нещо много важно.

Кралят въздъхна.

– Тогава ги доведи незабавно при мен.

Тримата синове на Бранд, загърнати със сиви наметала, и сериозният Йоран влязоха при краля и се поклониха. Дрехите им бяха опръскани с кал, а лицата им – уморени.

– Не нарушаваме преднамерено нарежданията ти, Белгарион – увери го бързо Кайл. – Но открихме нещо много важно, което трябва да научиш.

– И какво е то?

– След като напуснахте Рива с армията, ваше величество – обясни Вердан, по-големият брат на Кайл – решихме да огледаме педа по педа

западния бряг на острова. Смятахме, че може да има някакви следи, които сме пропуснали при първото претърсване.

– Освен това – добави Брин – нямахме с какво друго да се занимаваме.

– Както и да е – продължи Вердан, – най-накрая открихме кораба, с който са пристигнали онези череки.

– Техния кораб ли? – попита Гарион и рязко стана от стола. – Мислех си, че онзи, който е отвлякъл сина ми, е използвал кораб, за да напусне острова.

Вердан поклати глава.

– Корабът е бил умишлено потопен, ваше величество. Напълнили са го с камъни и след това са пробили дупки на дъното. Минали сме точно над него поне пет пъти. Най-сетне настъпи един спокоен ден и в морето нямаше никакво вълнение. Корабът лежеше на дъното на около тридесет стъпки под водата.

– В такъв случай как похитителят е напуснал острова?

– И ние си задавахме този въпрос, Белгарион – отговори му Йоран. – Хрумна ни, че е възможно въпреки всичко похитителят все още да е на Острова на ветровете. Започнахме да го търсим. И тогава открихме пастира.

– Какъв пастир?

– Бил е сам със стадото си на поляните в западната част на острова – обясни Кайл. – Въобще не му беше известно какво се е случило в града. Както и да е, попитахме го дали е забелязал нещо необичайно по времето, когато принц Геран бе отвлечен, и той ни отговори, че видял как някакъв кораб влиза в едно от заливчетата на западния бряг горе-долу по същото време. Освен това забелязал как някакъв човек, който носел нещо увито в одеяло, се качил на борда. След това корабът отплавал в морето, като група мъже останали на брега. Белгарион, заливчето беше същото, където свърши дирята, проследена от Кълбото на Алдур.

– Накъде е тръгнал корабът?

– На юг.

– Има още нещо, Белгарион – добави Йоран. – Пастирът беше убеден, че корабът е бил нийсански.

– Нийсански ли?

– Беше напълно убеден в това. Дори описа знамето със змията, което се развявало на мачтата.

– Чакайте малко – каза Гарион и се приближи към завесата на изхода на своя команден пункт. – Дядо, лельо Поул, бихте ли дошли за

малко?

– Какво има, скъпи? – допита Поулгара, след като тя и старият магьосник влязоха в импровизирания кабинет на Гарион. Заедно с тях дойде и Силк.

– Разкажи им всичко – обърна се Гарион към Кайл.

Вторият син на Бранд бързо повтори онова, с което бе запознал Гарион.

– Салмисра? – предположи Поулгара и погледна баща си.

– Не е задължително, Поул. Кралство Нийса е пълно с различни интриги, но кралицата не стои зад всяка от тях. Особено след онова, което направи с нея. – Вълшебникът се намръщи. – Защо някой черек би изоставил собствения си кораб, за да отплава на борда на нийсанска гемия? В това няма никакъв смисъл.

– Ето още един въпрос, който ще трябва да зададем на Улфгар веднага щом го пипнем – заяви Силк.

На зороряване голяма военен отряд, съставен от представители на войските от всичките западни кралства, събрали се за обсадата, прекоси долината на юг от града, после пое към стръмния хълм и Реон. Войниците бяха извадили на показ стълби и тарани; целта им беше да накарат защитниците на града да си помислят, че тъкмо тази войскова част ще осъществи главното нападение.

В северната част на града, заета от войските на Гарион, Силк поведе от покрив на покрив многоброен отряд. Задачата на хората му беше да елиминират стрелците на култа и мъжете, стоящи до делвите с връщ катран. Това бяха най-значителните сили на култа, разположени по къщите от двете страни на набързо построените стени, издигнати като преграда пред останалата част от града.

Гарион чакаше на една заснежена улица близо до защитната линия на северната част на града. Барак и Мандорален стояха от двете му страни.

– Това са моментите, които ненавиждам – напрегнато каза кралят. – Минутите, изпълнени с чакане.

– Трябва да ти призная, че и за мен затишието преди битката е твърде неприятно – отвърна Мандорален.

– Мислех, че арендите обичат битките – засмя се Барак.

– Сраженията са любимото ни развлечение – призна силният рицар, докато проверяваше една от катарамите под доспехите си. – Ала

моментът преди да се изправиш срещу врага е изключително тягостен. Съзнанието е обзето от сериозни, понякога дори тъжни мисли, които отвлечат човек от непосредствената му цел.

– Мандорален! – изсмя се Барак. – Ако знаеш само колко ми липсваше!

Безшумен като сянка, Ярблек се присъедини към тях. Бе свалил дебелото си кожено палто и бе надянал стоманена броня. Стискаше брадва, която изглеждаше твърде заплашително.

– Всичко е готово – съобщи им тихо той. – Можем да започнем веднага щом дребният негодник ни подаде уречения сигнал.

– Сигурен ли си, че хората ти могат да съборят стените? – попита го Барак.

Ярблек кимна.

– Хората на култа нямаха достатъчно време и не слагаха хоросан – обясни той. – Нашите куки ще съборят стените за няколко минути.

– Изглежда, този инструмент много ти харесва – отбеляза Барак.

Ярблек сви рамене.

– Винаги съм смятал, че най-добрият начин да преодолееш някоя стена е да я разрушиш с куки.

– В Арендия предпочитаме тарана – намеси се Мандорален.

– Той също е добра машина – съгласи се Ярблек. – Но основният недостатък на тарана е, че си точно под стената, когато пада. Никога не ми е било приятно от главата ми да отскачат камъни.

Продължиха да чакат.

– Някой виждал ли е Лелдорин? – попита Гарион.

– Отиде със Силк – отвърна Барак. – Изглежда, смята, че ако се изкачи на някой покрив, пред лъка му ще има повече живи мишени.

– Винаги се държи твърде възторжено – усмихна се Мандорален. – Но трябва да призная, че никога не съм виждал стрелец, равен на него по майсторство.

– Ето – извика Барак и посочи една пламтяща стрела, описваща дъга високо над върховете на покривите. – Това е сигналът.

Гарион пое дълбоко дъх и изправи рамене.

– Добре. Мандорален, надуй бойния рог и да започваме.

Пронизителният звук на рога на Мандорален разкъса безметежния покой и войниците на Гарион започнаха да изскачат от улиците, готови да започнат последното нападение срещу Реон. Снегът скърцаше под краката на риванци, алгари, надраки и на здравите воители от Сендария, втурнали се към отбранителната линия с оръжия в ръце. Шестдесет от

облечените в дебели кожени дрехи наемници на Ярблек изтичаха напред, стиснали страшните куки.

Гарион и Барак се покатериха по хлъзгавите нестабилни руини на съборените къщи, създаващи барикадата по защитната линия. Оцелелите сектанти отчаяно обсипваха с дъжд от стрели напредващите войски на Белгарион. Брендиг издаде заповед с отсечен глас. След миг няколко сендарски отряда се отклониха и започнаха да нахлуват във всяка постройка и да обезвреждат безпощадно всички защитници на култа.

Зад защитната линия цареше огромно объркване. Напредвайки зад стената от щитове, войската на Гарион изгласкваше от улиците вече отчаяните сектанти. Въздухът се тресеше от ругатни, свистяха стрели, от покривите на няколко къщи вече се подаваха огнените езици на пламъците.

Точно както бе предвидил Ярблек, нестабилно изградените стени, преграждащи улиците във вътрешността на града, бързо бяха разрушени от десетките куки. Страшните им шипове прелитаха над защитниците им и се вливаха от другата страна.

Зловещото настъпление продължаваше, въздухът кълтеше от металния звън на удрящи се един в друг мечове. В цялата тази невъобразима суматоха се оказа, че Гарион се е отделил от Барак.

Изведнъж кралят откри, че се сражава рамо до рамо с Дурник в една тясна уличка. Ковачът нямаше нито меч, нито брадва, а се биеше с голяма тежка сопа.

– Просто не обичам да разрязвам хора – извини се той, докато повляше поредния си як противник със силен точен удар. – Ако удариш някого със сопа, има голяма вероятност човекът да не умре. И при това не се пролива кръв.

Силите на Гарион си пробиваха път към вътрешността на града. Шумът от тежко сражение в южния край на Реон показваше, че Силк и хората му са достигнали южната стена. Те бяха отворили портите и бяха пуснали в града струпаните отвън войски, чиято лъжлива атака бе разкъсала фатално силите на култа.

Гарион и Дурник изскочиха от тясната уличка и се озоваха на широкия заснежен централен площад на Реон. На всяка педя земя тук се водеха ожесточени схватки. Ала на източната му страна многочислена група сектанти се тълпеше около някаква висока каруца. В нея стоеше мъж с черна брада, облечен в жакет от червеникавокафяв брокат.

Един слаб надрак хвърли тънкото си копие срещу мъжа в каруцата. Чернобрадият вдигна ръка, направи някакво особено движение и

изведнъж копие то на надрака се отклони встрани и издрънча безобидно върху хлъзгавия калдъръм. Гарион ясно усети връхлитащата го вълна, която можеше да означава само едно.

– Дурник! – извика той. – Човекът в каруцата. Това е Улфгар!

Дурник присви очи и извика:

– Да го хванем, Гарион!

Гневът на Гарион към този непознат, станал причина за всички тези сражения, кръвопролития и разрушения, изведнъж стана непоносимо силен. Яростта на риванския крал се предаде на Кълбото върху дръжката на меча. Скъпоценният камък блесна ослепително и горящият меч на Желязната хватка лумна в изпепеляващи сини пламъци.

– Там! Това е кралят на Рива! – изкрещя чернобрадият мъж от каруцата. – Убийте го!

За миг погледът на Гарион срещна очите на мъжа в колата. В тях се четеше омраза, но в същото време те излъчваха страхопочитание и отчаяна уплаха. Десетки последователи на култа, подчиняващи се сяпко на своя водач, се втурнаха към риванския крал с високо вдигнати мечове, ала изведнъж започнаха да се сгромолясват и да се гърчат в агония. Рояк безпощадни, съскащи стрели помиташе бойните им редици.

– Тук съм, Гарион! – извика Лелдорин от покрива на една къща наблизо. Движенията на ръцете му почти не се забелязваха – сливаха се в бърз, несекващ ритъм, докато стрелецът изпращаше стрела след стрела срещу връхлитащите сектанти.

– Благодаря, Лелдорин! – извика Гарион и се втурна срещу облечените в кожени дрехи мъже, като развъртя пламтящия меч. Вниманието на струпалите се около каруцата последователи на култа бе изцяло приковано от ужасяващата гледка – величествения разярен крал на Рива и легендарния му меч. Затова те не забелязаха Дурник, който се прокрадваше като дебнеща котка покрай стената на една къща.

Мъжът в каруцата вдигна високо ръка, сграбчи от въздуха огнена топка и отчаяно я запрати срещу Гарион. Риванският крал отби огненото кълбо със светкавично движение на пламтящото острие и продължи страшното си настъпление, нанасяйки страхотни удари срещу отчаяните мъже, облечени в мечи кожи, без дори да сваля поглед от чернобрадия мъж. Посивялото лице на магьосника разкриваше, че се е поддал на панически ужас, но въпреки това Улфгар отново вдигна ръка... но изведнъж рухна на плочника – сопата на Дурник го беше цапардосала по тила.

Болезнен вик на разочарование се разнесе в мига, когато водачът на

култа падна на площада. Неколцина от хората му отчаяно се опитаха да вдигнат неподвижното му тяло, но сопата на Дурник засвистя страшно във въздуха и започна да ги поваля. Други изградиха стена с телата си, за да попречат на Гарион да стигне до проснатото в снега тяло, но непременният дъжд от стрели на Лелдорин я разкъса по средата. Гарион изпитваше особеното чувство, че се намира някъде далеч от клането и кръвопролитията и че нищо не може да го засегне. Той навлезе в самата среда на групата объркани последователи на култа, като размахваше огромния си меч. Страшното острие описваше широки, помитащи всичко дъги. Риванският крал почти не усещаше отвратителното връзване на стоманата, режеща кости и човешка плът. След като той съсече около половин дузина врагове, смелостта на останалите се стопи и те побягнаха панически.

– Още ли е жив? – попита задъхано Гарион ковача.

Дурник обърна по гръб неподвижното тяло на Улфгар и с вещина повдигна единия му клепах.

– Жив е. – отвърна ковачът. – Ударих го доста внимателно.

– Добре – рече Гарион. – Да го вържем. И да вържем и очите му.

– Това пък защо?

– И двамата го видяхме, че използва магьосничество. Следователно вече разполагаме с отговор на един от въпросите си. Според мен ще му е малко по-трудно да прави такива неща, ако не вижда онова, срещу което насочва магията си.

Дурник обмисли за миг думите на приятеля си, после завърза ръцете на изпадналия в безсъзнание човек и каза:

– Мисля, че си прав.

25.

След пленяването на Улфгар волята за съпротива на неговите последователи се прекърши. Въпреки че някои от по-фанатизираните продължаваха да се сражават, повечето хвърлиха оръжието си и се предадоха. Войниците на Гарион ги обкръжиха и ги поведоха през заснежените окървавени улици към централния площад.

Силк и Джевълин разпитаха за няколко минути един навъсен пленник с окървавена превръзка на главата. След това отидоха при Гарион и Дурник, надвесени над пленника си, който все още бе в безсъзнание.

– Той ли е това? – попита с любопитство Силк, лъскайки разсеяно

един от пръстените си в предницата на сивия си жакет.

Гарион кимна.

– Не изглежда толкова впечатляващ, нали?

– Голямата каменна къща ей там е негова – каза Джейвълн и посочи една квадратна сграда с червени керемиди.

– Вече не – отвърна Гарион. – Сега е моя.

Джейвълн се усмихна за миг.

– Бихме искали да я претърсим най-щателно – продължи началникът на драснианското разузнаване. – Хората понякога забравят да унищожат важни неща.

– Можем да отнесем и Улфгар там – рече Гарион. – Трябва да го разпитаме.

– Ще отида да доведе останалите ни приятели – предложи Дурник и свали шлема си. – Мислите ли, че вече е достатъчно безопасно да доведем Поул и останалите дами в града?

– Би трябвало – отвърна Джейвълн. – Единствено в югоизточната част все още има огнища на съпротива.

Дурник кимна и тръгна през площада. @

Гарион, Силк и Джейвълн вдигнаха отпуснатото тяло на чернобрадия мъж и го понесоха към къщата, пред която, издигнато на висок кол, се развяваше знамето с мечката. Един ривански войник стоеше на пост край няколко пленници, сгушени окаяно един до друг до стълбището.

– Ще ми направиш ли една услуга? – обърна се Гарион към войника.

– Разбира се, ваше величество – отговори воинът и отдаде чест.

– Отсечи това нещо. – Гарион кимна към пилона.

– Веднага, ваше величество. – Войникът се засмя. – Трябваше и сам да се сетя.

Внесоха Улфгар в една богато обзаведена стая. Навсякъде из нея бяха разхвърляни пергаменти. В голямата каменна камина също имаше цяла купчина смачкани свитъци. Ала камината беше студена.

– Добре – измърмори Джейвълн. – Прекъснали сме го и не е успял да изгори нищо.

Силк огледа стаята. Стените бяха украсени с изящни гоблени в тъмни цветове, а зелените килими на пода бяха дебели и меки. Всичките кресла бяха тапицирани с яркочервено кадифе, а незапалените свещи стояха в сребърни свещници, прикрепени към стените.

– Добре си е живял – измърмори дребничкият мъж.

– Да съберем документите – предложи Джейвълн. – Искам да ги

прегледам.

Гарион остави шлема и меч си на пода, свали тежката ризница и уморено се отпусна на едно меко канапе.

– Чувствам се напълно изтощен – измърмори той. – Сякаш не съм спал цяла седмица.

Силк сви рамене.

– Това е една от привилегиите на хората, издаващи заповеди.

Вратата се отвори и влезе Белгарат.

– Дурник каза, че мога да те намеря тук – подхвана той и отметна качулката на старото си износено наметало. След това прекоси стаята и побутна отпуснатото тяло в ъгъла. – Не е мъртъв, нали?

– Не е – отвърна Гарион. – Просто Дурник го приспа със сопата си.

– Защо сте сложили превръзка на очите му? – попита старият вълшебник.

– Защото използваше магии. Помислих си, че няма да е зле, ако покрием очите му с нещо.

– Зависи от това дали наистина е овладял това изкуство.

– Можеш ли да го събудиш? – попита Силк.

– Нека го направи Поул. Нейното докосване е по-нежно от моето. Не искам да му счупя нещо.

Най-сетне всички се събраха и Белгарат седна на един стол, сложен точно пред пленника, и мрачно каза:

– Добре, Поул. Събуди го.

Поулгара свали синьото си наметало, коленичи до пленника и хвана главата му с ръце. За миг Гарион долови тих, шепнещ звук и усети в гърдите си прилив на нежност. Улфгар изстена.

– Дайте му още няколко минути – каза Поулгара и се изправи. – След това може да започнете да го разпитвате.

– Сигурно ще упорства – предположи Брин и се засмя.

– Ще бъде ужасно разочарован, ако не го направи – подметна Силк, който ровеше в някакво чекмедже на големия полиран шкаф.

– Да не сте ме ослепили, варвари такива? – измърмори Улфгар, надигна се с мъка и седна, като опря гръб на стената.

– Не сме – отвърна му Поулгара. – Очите ти са завързани, за да ти попречим да предприемеш някои неразумни стъпки.

– Значи са ме пленили жени? – В гласа на чернобрадия се долавяше дълбоко презрение.

– Да, и аз съм една от тях – извика Се'Недра.

Тонът, с който бяха изречени тези думи, предупреди Гарион и

спаси живота на пленника, защото малката кралица измъкна един от кинжалите в пояса на Вела и се нахвърли върху него. Гарион сграбчи готовата ѝ за смъртоносен удар ръка в последния момент и изтръгна ножа.

– Дай ми го! – извика тя.

– Не, Се'Недра.

– Той открадна бебето ми! – изкрещя тя. – Ще го убия!

– Не, няма. Той няма да даде отговор на нито един от нашите въпроси, ако прережем гърлото му. – Гарион прегърна жена си и върна кинжала на Вела.

– Ще ти зададем няколко въпроса, Улфгар – обърна се Белгарт към пленника.

– Ще се наложи доста да почакаш за отговорите.

– Толкова се радвам, че го каза – измърмори Хетар. – Кой иска да започне да го реже на парчета?

– Правете каквото искате – присмя им се Улфгар. – Не ме е грижа за тялото ми.

– Ще направим всичко, което можем, за да промениш мнението си по този въпрос – изрече Вела със смразяващ, подвеждащо мек глас, опитвайки острието на кинжала си с палец.

– Какво точно искаш да узнаеш, Белгарт? – попита Еранд и отклони поглед от бронзовата статуя в ъгъла, която до този момент разглеждаше с любопитство. – Аз мога да дам отговори на въпросите ти, стига да искаш.

Белгарт рязко вдигна поглед към русокосото момче.

– Знаеш ли какво има в съзнанието му? – попита той сепнато.

– Да, известно ми е почти всичко.

– Къде е синът ми? – бързо попита Гарион.

– Това е нещо, което не му е известно – отвърна Еранд. – Той няма нищо общо с отвличането.

– Кой го е извършил тогава?

– Улфгар не е сигурен, но смята, че е бил Зандрамас.

– Зандрамас ли?

– Това име непрекъснато се появява на пътя ни, нали? – рече Силк.

– Той знае ли кой е Зандрамас?

– Не знае. Това е просто име, което е чувал от своя господар.

– Кой е господарят му?

– Страхува се да споменава името му дори наум – отвърна Еранд. – Обаче е мъж с лице на петна.

Пленникът отчаяно се бореше да се изтръгне от въжетата, с които бе омотано тялото му.

– Лъжи! – изкрещя той. – Всичко това е лъжа!

– Този човек е бил изпратен тук от господаря си, за да попречи ти и Се'Недра да имате деца – продължи Еранд, без да обръща внимание на крещящия пленник. – Освен това задачата му е била децата ви да не останат живи, ако се родят. Не той е организиран отвличането, Белгарион. Ако Улфгар бе човекът, промъкнал в детската стая в Рива, той щеше да убие сина ти, нямаше да го отвлече.

– Откъде е Улфгар? – попита любопитно Лизел и свали яркочервеното си наметало. – Не мога съвсем точно да определя къде е израснал по говора му.

– Може би е така, защото той всъщност не е човек – отвърна Еранд. – Е, поне не съвсем. Спомня си, че е бил някакво животно.

Всички впериха погледи в момчето, а след това се възряха в Улфгар.

В този момент вратата се отвори и влезе гърбавият Белдин. Той понечи да каже нещо, но замълча и се вгледа във вързания пленник. Вълшебникът прекоси непохватно стаята, наведе се, разкъса синьото парче плат и огледа с втренчен поглед лицето на Улфгар.

– Е, куче – заговори той, – какво те е накарало да напуснеш кучешката си колиба?

– Ти! – изстена задъхано Улфгар и лицето му изведнъж пребледня.

– Урвон ще изяде сърцето ти за закуска, когато разбере как си оплескал цялата работа – изрече със задоволство Белдин.

– Познаваш ли този човек? – попита рязко Гарион.

– Познаваме се от много, много време, нали, Харакан?

Пленникът го заплю.

– Виждам, че ще трябва да те научим да се държиш прилично – засмя се Белдин.

– Кой е той? – попита Гарион.

– Казва се Харакан и е малореански гролим – едно от кучетата на Урвон.

В същия миг пленникът внезапно изчезна. Низ от мръсни ругатни се изля от устата на Белдин, след това вълшебникът също се скри от очите им.

– Какво стана? – възкликна Се'Недра. – Къде отидоха?

– Може би Белдин не е толкова умен, колкото предполагам – рече Белгарат. – Не биваше да маха превръзката от очите му. Нашият пленник се пренесе извън сградата.

– Ти можеш ли да го направиш? – попита недоверчиво Гарион. – Искам да кажа – можеш ли да го сториш, когато очите ти са вързани и не виждаш нищо?

– Това е много, много опасно, но Харакан, изглежда, е бил отчаян. Белдин го преследва.

– Ще го хване, нали?

– Трудно е да се каже.

– Все още има въпроси, на които искам да получа отговор.

– Аз мога да ти дам отговорите, Белгарион – намеси се Еранд невъзмутимо.

– Искаш да кажеш, че все още знаеш какво има в съзнанието му, въпреки че той вече не е тук?

Бранд кимна утвърдително.

– Защо не започнеш отначало, Еранд? – предложи Поулгара.

– Добре. Този Харакан – предполагам, че това е истинското му име – е дошъл тук, защото господарят му – онзи, когото Белдин нарече Урвон – го е изпратил, за да е сигурен, че Белгарион и Се'Недра няма да имат деца. Харакан дошъл тук, в Реон, и установил контрол над култа към Мечката. Отначало раздухвал всякакви слухове срещу Се'Недра, надявайки се, че ще успее да принуди Гарион да я изостави и да се ожени за друга жена. След това, като разбрал, че тя ще има дете, изпратил наемен убиец да отнеме живота ѝ. Това не стана, разбира се, и Харакан започнал да се отчайва. Ужасно се е страхувал от онова, което Урвон щял да направи с него, ако се провали. Веднъж се опитал и да добие власт над съзнанието на Се'Недра, докато кралицата спяла. Целта му била да я принуди да удуши бебето си, но някой – не му е известно кой – се намесил и го спрял.

– Беше Поледра – измърмори Гарион. – Бях там онази нощ.

– Тогава ли му е хрумнало да убие Бранд и да стовари вината върху крал Анхег? – попита генерал Брендиг.

Еранд се намръщи.

– Убийството на Бранд е било случайност – отвърна той. – Според това, което разбрах от Харакан, Бранд просто случайно е бил наблизо и заварил последователите на култа в коридора. Те тъкмо се готвели да извършат онова, за което в действителност Харакан ги е изпратил в Рива.

– И какво е било то? – попита Се'Недра.

– Отивали са към кралските покои, за да убият теб и бебето.

Лицето ѝ пребледня.

– А след това е трябвало да се самоубият. Тъкмо това трябвало да подпали война между Белгарион и крал Анхег. Както и да е, нещо се объркало. Бранд бил убит вместо теб и принц Геран; ние открихме, че култът към Мечката е отговорен за престъплението, а не Анхег. Харакан не посмял да се върне при Урвон и да му признае, че се е провалил. Тогава Зандрамас отвлякъл бебето ти и избягал от Острова на ветровете с него. Харакан не могъл да тръгне по следите му, защото когато разбрал за това, Белгарион вече напредвал към Реон. Бил хванат като в капан тук, а Зандрамас се измъквал с твоето бебе.

– Онзи нийсански кораб! – възкликна Кайл. – Зандрамас е откраднал сина ти, Белгарион. След това е отплавал на юг, а всички ние останахме тук, в пустошта на Драсния.

– Какво ще кажеш за разказа на онзи черекски последовател на култа, който чухме след отвличането? – попита Брин.

– Последователите на култа към Мечката обикновено не са особено умни – отвърна Кайл. – Не мисля, че Зандрамас е срещнал големи трудности, убеждавайки онези череки, че отвличането е било заповядано от Харакан. Те са повярвали охотно на всички безсмислици, че принцът ще бъде отгледан от култа и един ден ще предяви претенции към трона на Рива. Всичко това са просто безумни глупости, но те са им повярвали.

– Тъкмо затова са изоставени на брега – отбеляза Гарион. – Зандрамас е знаел, че ще заловим поне един от тях и ще чуем предварително подготвената история. Тя ни изпрати тук в Реон, докато злодеят е отплавал на юг със сина ми.

– Изглежда, всички сме били подведени много хитро – рече Джевъллин, който подреждаше някакви пергаменти върху една полирана маса. – И Харакан, и всички ние.

– Ние също можем да бъдем умни – намеси се Белгарат. – Зандрамас не разбира, че Кълбото на Алдур може да проследи дирята на Геран. Ако се движим достатъчно бързо, ще успеем да настигнем този хитрец и да го изненадаме.

„То няма да успее да открие къде е отишъл злодеят по вода“ – обади се сухият глас в съзнанието на Гарион.

„Какво?“

„Кълбото на Алдур не може да проследи дирята на сина ти по вода. Земята винаги остава на едно и също място водата постоянно се движи – тласкана от ветрове, приливи, отливи и така нататък.“

„Сигурен ли си?“

Но гласът вече беше заглъхнал.

– Има една непреодолима пречка, дядо – заговори Гарион. – Кълбото не може да открива дирята във вода.

– Откъде знаеш?

Гарион потупа челото си.

– Той току-що ми каза.

– Това усложнява нещата.

– Не особено – противопостави се Силк. – Има съвсем малко места по земята, където един нийсански кораб може да пусне котва, без да бъде претърсен от кила до знамето на главната мачта. Повечето владетели не желаят в кралствата им да бъдат вкарвани отрови и опиати. Зандрамас със сигурност не би желал да влезе в някое пристанище и властите да го заловят с наследника на риванския престол на борда.

– По брега на Арендия има много скрити заливчета – каза Лелдорин.

Силк поклати глава.

– Не мисля така – рече замислено той. – Смятам, че корабът просто е останал в морето. Сигурен съм, че Зандрамас е искал да се махне колкото е възможно по-надалеч от алорнските кралства, при това колкото се може по-бързо. Ако хитростта, с която ни прати в Реон, не бе свършила работа, Гарион щеше да нареди всички хора и кораби на Запада да търсят сина му.

– Какво мислите за южните области на Ктхол Мургос? – попита генерал Брендиг.

– Не – каза решително началникът на драснианското разузнаване. – Там се води война, военни кораби на мургите кръстосват около целия западен бряг. Единственото сигурно място, където нийсански кораб може да пусне котва, необезпокояван от никого, е кралство Нийса.

– А това отново ни насочва към Салмисра, нали? – подхвърли Поулгара.

– Смятам, че ако е имало някаква намеса от страна на официалните власти, хората ми щяха да са разбрали за това, лейди Поулгара – изтъкна Джейвълн. – Имам шпиони навсякъде в двореца на Салмисра. В действителност там заповедите издава Сади, главният евнух на Салмисра, а ние го наблюдаваме непрекъснато. Не мисля, че нареждането за отличането на принца е дошло от двореца.

Вратата се отвори и влезе Белдин. Лицето му бе мрачно като буреносен облак.

– О, богове! – изруга той. – Изгубих го!

– Изгубил си го? – попита Белгарат. – Как?

– Щом Харакан стигна до улицата, се превърна в ястреб. Бях плътно зад опашката му, но той навлезе в облаците и отново се преобрази. Когато се показа, се бе смесил с ято гъски, летящи на юг. Естествено, щом ме видяха, гъските се разкряха и се разлетяха на всички страни. Не можах да позная коя от тях бе Харакан.

– Остаряваш.

– Защо не млъкнеш, Белгарат?

– Бездруго той вече не е важен – вдигна рамене Белгарат. – Вече получихме от него това, което ни трябваше.

– Бих предпочел да е мъртъв. Така щях да се чувствам по-сигурен. Ако не друго, загубата на едно от любимите му кучета би вбесила Урвон, а аз съм готов да направя всичко, за да го ядосам.

– Защо непрекъснато наричаш Харакан куче? – попита любопитно Хетар.

– Защото е чандим, а чандимите са точно това – хрътките на Торак.

– Би ли ни обяснил какво означават думите ти? – помоли го кралица Порен.

Белдин пое дълбоко дъх, за да овладее гнева си.

– Това не е толкова сложно – подхвана гърбавият вълшебник. – Когато построиха Ктхол Мишрак в Малореа, Торак възложи на определени гролими задачата да пазят града. За да я изпълнят, те се превърнаха в хрътки.

Гарион потрепера – в съзнанието му болезнено ясно изплува споменът за огромните силуети на кучетата, на които се бяха натъкнали в Града на нощта.

– Както и да е – продължи Белдин, – След битката при Воу Мимбре, когато Торак заспа непобудния си сън, продължил векове, Урвон навлезе в забранената зона около руините и успя да убеди част от глутницата хрътки, че действа от името на бога с обезобразеното от огъня лице. Отведе ги със себе си в Мал Яска и постепенно отново ги преобрази в гролими; въпреки че изби поне половината от тях, докато това му се удаде. Както и да е, те наричат себе си „чандими“ – нещо като таен орден, съществуващ в църквата на гролимите. Чандимите са напълно верни на Урвон, твърде добри вълшебници, но също така се занимават и с черни магии. Ала въпреки това все още продължават да бъдат кучета – много послушни и далеч по-опасни в глутница, отколкото поотделно.

– Наистина забележителна нова информация! – отбеляза Силк, като вдигна поглед от някакъв навит пергамент, който бе открил в един от шкафовете.

– Много усилено използваш устата си, Келдар – отвърна раздражено Белдин. – Искаш ли да ти я зазидам?

– О, не, не ми обръщай внимание, Белдин.

– Какво ще правим сега, Белгарат? – попита кралица Порен.

– Сега ли? Сега ще тръгнем след Зандрамас, разбира се. Заради тази хитрост с култа вече сме изостанали доста далеч зад него, но ще наваксаме.

– Непременно ще го сторим, можете да разчитате на думите ми – заяви Гарцион. – Веднъж вече се справих с Детето на Мрака. Мога да го направя още веднъж, ако се налага. – Той се обърна към Еранд. – Имаш ли някаква представа защо Урвон иска синът ми да бъде убит?

– Заради нещо, което е намерил в някаква книга. В книгата пишело, че ако синът ти попадне в ръцете на Зандрамас, Зандрамас ще го използва, за да направи нещо. Каквото и да е то, Урвон е готов да разруши света, за да го възпре.

– Какво е онова, което би могъл да направи Зандрамас? – попита Белгарат.

– Харакан не знае отговора на този въпрос. Всичко, което знае, е, че не е изпълнил задачата, възложена му от Урвон.

На лицето на Белгарат бавно се появи усмивка – студена и смразяваща.

– Не е необходимо да губим време в преследване на Харакан – заяви той.

– Да не го преследваме ли? – възкликна Се'Недра. – След всичко, което ни причини?

– Урвон ще се погрижи за това вместо нас. Ще стори с него такива неща, за които ние дори не бихме могли да помислим.

– Кой е този Урвон? – попита генерал Брендиг.

– Третият ученик на Торак – отвърна Белгарат. – Бяха трима – Ктучик, Зедар и Урвон. Той е единственият оцелял.

– Все още не знаем нищо за Зандрамас – напомни им Силк.

– Знаем някои неща. Например това, че сега Зандрамас е Детето на Мрака.

– Нещо не е наред, Белгарат – избоботи Барак. – Защо Урвон ще иска да пречи на Детето на Мрака? Те са на една страна, нали?

– Очевидно не. Струва ми се, че в редиците на нашите противници са се появили разногласия.

– Това е от полза за нас.

– Въпреки това бих искал да науча още много неща преди да

започна да злорадствам.

В ранните часове на следобеда рухна съпротивата на последните фанатици, продължили да се сражават в югоизточната част на Реон. Обезсърчените пленници бяха поведени по улиците на горящия град към площада, където трябваше да се присъединят към останалите пленени последователи на култа.

Гарион и генерал Брендиг стояха на балкона на втория етаж в къщата, където бяха отнесли Харакан, и разговаряха тихо с дребничката кралица на Драсния.

– Как ще постъпите с тях сега, ваше величество? – попита я генерал Брендиг.

– Ще им кажа истината и ще ги пусна да си вървят, Брендиг.

– Ще ги пуснете да си вървят?

– Разбира се.

– Страхувам се, че не ви разбирам.

– Мъничко ще се разстроят, когато им съобщя, че един малореански гролим ги е подвел и ги е накарал да предадат Алория.

– Не мисля, че ще ви повярват.

– Много от тях ще го направят – отвърна спокойно тя и оправи яката на черната си рокля. – Ще успее да убеди поне някои да повярват на истината. Те ще я разнесат навсякъде из кралството. А щом всички научат, че култът към Мечката е попаднал под властта на гролима Харакан, за сектантите ще стане много трудно да печелят нови последователи, не смяташ ли?

– Имате право – съгласи се Брендиг. – Но няма ли да накажете онези, които не ви послушат?

– Това би било тирания, генерале, а владетелите трябва да избягват такива прояви – особено когато това не е необходимо. Смятам, че щом мълвата се разчуе, всеки започнал да бръщолеви за божествената мисия на Алория да покори южните кралства, ще бъде посрещнат с дъжд от камъни.

– Добре. А какво ще предприемете с генерал Халдар? – попита той сериозно. – На него не бихте позволили просто да си върви у дома, нали?

– Положението с Халдар е съвсем различно – отвърна тя. – Той е предател, а измяната не бива да бъде насърчавана.

– Когато разбере какво се е случило тук, той вероятно ще се опита

да избяга.

– Външният вид понякога подвежда, генерал Брендинг – заяви кралицата с хладна усмивка. – Може би изглеждам като съвсем безпомощна жена, но ръцете ми са много дълги. Халдар няма да успее да тича нито достатъчно бързо, нито достатъчно далеч, за да ми избяга. Когато хората ми го заловят, ще бъде върнат в Боктор, окован във вериги, и ще бъде изправен пред съда. Мисля, че изходът от процеса е лесно предвидим.

– Бихте ли ме извинили? – попита учтиво Гарион. – Трябва да поговоря с дядо си.

– Разбира се, Гарион – отговори кралица Порен и се усмихна топло на риванския крал.

Гарион слезе на долния етаж и попадна на Силк и Джейвълн, които все още тършуваха из раклите и шкафовете в стаята, застлана със зелени килими.

– Намерихте ли нещо полезно? – попита той.

– Всъщност натъкнахме се на редица полезни неща – отвърна Джейвълн. – Предполагам, че щом приключим, ще разполагаме с имената на всички последователи на култа в Алория.

– Този факт доказва правотата на нещо, което винаги съм твърдял – отбеляза Силк. – Човек никога не трябва да записва нищо.

– Имате ли някаква представа къде мога да открия Белгарат?

– Виж в кухнята – отвърна Силк. – Спомена, че бил гладен. Струва ми се, че и Белдин отиде с него.

Кухнята не бе засегната от всеобщия грабеж, предприет от хората на Ярблек, които, изглежда, се интересуваха повече от плячката, отколкото от храната. Двамата стари вълшебници се бяха разположили удобно на една маса и довършваха остатъците от печено пиле.

– А, Гарион – дружелюбно каза Белгарат. – Влизай и сядай при нас.

– Мислиш ли, че тук някъде има нещо за пиене? – попита Белдин и изтри пръстите си в предницата на туниката си.

– Би трябвало – отвърна Белгарат. – Та това е кухня в края на краищата. Защо не погледнеш в ей онзи долап?

Белдин стана и тръгна към долапа.

Гарион погледна през прозореца към обвитите в пламъци къщи навън и каза:

– Пак заваля сняг.

– Мисля, че трябва да се махнем оттук възможно най-бързо – изсумтя Белгарат. – Не желая да прекарам зимата тук.

– Аха! – възкликна Белдин от долапа и след миг се появи победоносно усмихнат с малко буренце в ръце.

– Я първо го опитай – рече му Белгарат. – Може да е оцет.

Белдин постави бурето на земята и изби дъното му с юмрук. След това облиза пръстите си и примлясна.

– Не – оповести той. – Определено не е оцет. – Вълшебникът прерови един шкаф наблизко и извади три глинени чаши.

– Е, братко – попита Белгарат. – какви са плановете ти?

Белдин загреба от буренцето с една от чашите.

– Възнамерявам да видя дали ще мога да открия Харакан. Ще ми се да го убия преди да се върна в Малореа. Не бива човек като него да се прокрадва зад гърба ти, когато минаваш по тесни улички.

– Значи отиваш в Малореа? – Белгарат откъсна едно крилце от пието на масата.

– Това е единственото място, където можем да получим сигурни сведения за този Зандрамас. – Белдин се оригна.

– Според Джевълин това е даршивско име – намеси се Гарион.

Белдин изсумтя.

– Това може да ни е от полза. Ще започна оттам. Не успях да се добера до нищо в Мал Зет, а онези безумци в Каранда изпадаха в несвят всеки път, щом споменавах това име.

– Опита ли в Мал Яска?

– Нямаше как. Урвон е окачил портрета ми по всички стени в града. Не зная защо се страхува, че някой ден ще се появя и ще изтръгна петшест метра от червата му.

– И защо ли?

– Обещах му, затова.

– Значи ще отидеш в Даршива?

– Да, след като благополучно пратя Харакан под земята. Ако разбере нещо за Зандрамас, ще ти пратя вест.

– Отваряй си очите и се оглеждай за точни преписи на малореанските свещени книги и на предсказанията от Ашаба – напомни му Белгарат. – Според сборника тъкмо в тях трябва да открия ключ за решаването на загадката.

– И какво ще предприемете?

– Ще тръгнем за Нийса. Там ще видим дали Кълбото на Алдур може да открие следите на моя правнук.

– Фактът, че някакъв ривански пастир е видял нийсански кораб, е неубедителна причина да поемеш в тази посока, Белгарат.

– Зная, но засега това е единствената информация, с която разполагаме.

Гарион разсеяно откъсна няколко парчета от пилето, на което похубавите мръвки вече липсваха, и ги сложи в устата си. Изведнъж осъзна, че е гладен като вълк.

– Ще вземеш ли и Поулгара? – попита Белдин.

– Нямам такова намерение. Съвсем вероятно е Гарион и аз да се откъснем от събитията в кралството. Затова тук на север е необходим стабилен човек, способен да контролира положението. Сега алорните се чувстват силни и имат нужда от твърда ръка, която да не им позволи да вършат пакости.

– Това е нормално състояние за алорните. Разбираш, че Поулгара няма да е доволна, когато ѝ кажеш, че трябва да остане, нали?

– Разбирам – отвърна Белгарат и лицето му помрачня. – Може би просто ще ѝ оставя бележка. Миналия път това свърши прекрасна работа.

– Само се постарай около нея да няма нещо чупливо, когато получи бележката ти – засмя се Белдин. – Като например големи градове и планински вериги. Чух какво се е случило, когато получила последната ти бележка.

Вратата се отвори и Барак надникна в кухнята.

– А – избоботи той, – тук значи сте били. Дойдоха двама души, които искат да ви видят. Мандорален ги открил в покрайнините на града. Много странна двойка.

– Какво имаш предвид под думата „странна“? – попита Гарион.

– Мъжът е огромен като замък. Ръцете му са дебели колкото стволите на дърво, но не може да говори. Момичето наистина е хубаво, но съляпо.

Белгарат и Белдин бързо се спогледаха.

– Откъде знаеш, че е съляпо? – попита Белгарат.

– Върху очите ѝ е вързано парче плат – вдигна рамене Барак.

– Най-добре веднага да отидем и да поговорим с нея – рече Белдин и стана. – Никоя пророчица не би дошла в тази част от света, ако не става дума за нещо изключително важно.

– Пророчица ли? – попита Гарион.

– От Кел – обясни Белгарат. – Те винаги са с превързани очи, а водачите им са винаги неми. Да отидем да видим какво ще ни каже.

Отидоха в просторната централна стая на къщата и завариха останалите си приятели, вперили любопитни погледи в двамата непознати.

Пророчицата с превръзката на очите беше слабо момиче, облечено в бяла роба. Беше с тъмноруса коса, а върху устните ѝ потрепваше спокойна усмивка. Непознатата стоеше тихичко в средата на стаята и търпеливо чакаше. До нея бе застанал един от най-огромните мъже, които Гарион бе виждал. Мъжът беше облечен в рубашка без ръкави от груб небоядисан плат, пристегната с пояс на кръста. Нямаше никакво оръжие освен здрава гладка тояга. Немият стърчеше високо дори над Хетар, а голите му мускулисти ръце вдъхваха страхопочитание. Той извисяваше здраво-то си тяло над своята господарка, сякаш кръжеше по странен начин над нея, следейки я с бдителни, грижовни очи.

– Жената каза ли коя е? – обърна се тихо Белгарат към дъщеря си.

– Не – отвърна тя. – Каза само, че трябва да разговаря с теб и с Гарион.

– Казва се Кайрадис – обади се Еранд.

– Познаваш ли я? – попита Гарион.

– Срегнахме се веднъж в Долината на Алдур. Тя искаше да разбере нещо за мен. Затова дойде там и разговаряхме.

– И какво точно искаше да разбере?

– Не ми каза.

– А ти не я ли попита?

– Мисля, че ако бе пожелала да узнае, щеше сама да ми го каже.

– Ще говоря с теб, древни Белгарат – заговори пророчицата с тих, ясен глас. – И с теб също, Белгарион.

Двамата мъже се приближиха към нея.

– Позволено ми е да остана тук съвсем кратко време, за да ви разкрия някои истини. Първо, знайте, че вашите мисии са все още неизпълнени. Необходимостта повелява да се състои още една среща между Детето на Светлината и Детето на Мрака. Запомнете добре думите ми – тази среща ще бъде последна и тъкмо на нея ще бъде направен окончателният избор между Светлината и Мрака.

– И къде ще се състои тази среща, Кайрадис? – попита Белгарат напрегнато.

– Тя ще стане в присъствието на Сардион на мястото, което вече не съществува.

– И къде се намира то?

– Пътят към това страшно място е скрит в загадките – древните предсказания, древни. Трябва да го търсиш там. – Пророчицата обърна лице към Гарион като понечи да протегне нежната си ръка към него. – Твоето сърце кърви, Белгарион – продължи тя с глас, пропит със силно

счуждение. – Защото твоят син е в ръцете на Зандрамас, Детето на Мрака. Твой дълг е да попречиш на Зандрамас да достигне Сардион, защото звездите и гласовете на земята твърдят, че силата на Мрака е в Сардион, точно както силата на светлината е съсредоточена в Кълбото на Алдур. Ако се случи така, че Зандрамас стигне до Камъка на Мрака с младенеца, Мракът ще ликува и победният му триумф ще продължи навеки.

– Бебето ми добре ли е? – попита Се'Недра. Лицето ѝ бе преbledняло, в очите ѝ се четеше ужасен страх.

– Детето е на сигурно място и се чувства добре, Се'Недра – отвърна Кайрадис. – Зандрамас ще го пази от всякакво зло – не защото го обича, а по необходимост. – Лицето на пророчицата изведнъж стана неподвижно. – Но ти трябва да събереш всичките си сили и да бъдеш непреклонна – продължи тя. – Ако се случи така, че няма начин да попречите на Зандрамас да стигне до Сардион с твоя невръстен син, ти, Се'Недра, или твоят съпруг Гарион трябва да убиете детето.

– Да го убием? – възкликна Се'Недра. – Никога!

– Тогава Мракът ще победи – каза простичко Кайрадис и отново се обърна към Гарион. – Времето ми изтича – продължи тя. – Вслушай се внимателно в думите ми. Изборът на твоите спътници, които ще ти помогнат да изпълниш задачата си, трябва да се ръководи от Необходимостта, а не от личните ти предпочитания. Ако направиш погрешен избор, ще претърпиш поражение: Зандрамас ще те победи. Твоят син ще остане завинаги загубен за теб и светът няма да бъде повече такъв, какъвто го познаваш.

Лицето на Гарион бе мрачно.

– Продължавай – каза лаконично той. – Кажи ми всичко, което трябва да науча. – Думите ѝ, че при някакви обстоятелства или той, или Се'Недра трябва да убият собственото си дете, внезапно го изпълниха с гняв.

– Ще напуснеш това място, Белгарион, придружен от древния Белгарат и неговата почитана дъщеря Поулгара. Трябва да вземеш със себе си Носителя на Кълбото на Алдур и своята съпруга.

– Но това е нелепо! – избухна той. – Няма да изложа нито Се'Недра, нито Еранд на такава опасност.

– Тогава задачата ти със сигурност ще завърши с крах.

Той я погледна безпомощно.

– С теб трябва да дойдат Водача и Човека с двата живота; както и още един, когото ще ти разкрия допълнително. По-късно към теб по различно време ще се присъединят другите ти спътници – Жената-ловец,

Мъжът, който не е човек, Празния и Жената, която наблюдава.

– Брътвежи, типични за всички прорицатели! – измърмори гневно Белдин.

– Думите не са мои, любезни Белдин – отговори му тя. – Това са имена, изписани от звездите – те са посочени и в пророчествата. Случайните светски имена, с които са нарекли тези хора в деня на раждането им, нямат никакво значение в неподвластното на времето царство на двете Необходимости, борещи се помежду си в центъра на всичко съществуващо на света в миналото, в настоящето и бъдещето. Всеки един от спътниците има определена задача. Всеки трябва да я изпълни до срещата, която неминуемо ще се състои. В противен случай пророчеството, направлявало стъпките на всички още от сътворението на света, няма да се сбъдне.

– И каква е моята задача, Кайрадис? – хладно попита Поулгара.

– Каквато е била винаги, свята Поулгара. Ти трябва да направляваш и водиш, да се грижиш и защитаваш, защото си майката, тъй както древният Белгарат е бащата. – По устните на момичето с превързаните очи трепна едва доловима усмивка. – Понякога други хора ще ти помагат в твоето търсене, Белгарион – продължи тя. – Но онези, чиито имена споменах, трябва да бъдат с теб по време на решителната среща.

– Ами ние? – попита Барак. – Хетар, Мандорален, Лелдорин и аз?

– Вашите задачи са вече изпълнени, най-страшна мечко. Отговорността за тях вече се е предала на синовете ви. Ако ти, Стрелеца, Повелителя на конете или Рицаря-защитник направите опит да се присъедините към Белгарион в това търсене, вашето присъствие ще стане причина за неговия погром.

– Но това е нелепо! – викна гневно грамадният мъж и от устата му се разхвърчаха слюнки. – Никога няма да изоставя Гарион!

– Този избор не принадлежи на теб. – Пророчицата се обърна отново към Гарион и отпусна длан върху огромната ръка на своя ням защитник. – Това е Тот – представи го тя, след това тялото ѝ се отпусна, сякаш прекършено под тежестта на внезапно връхлетяла я умора. – Той направлява несигурните ми стъпки от деня, в който бях дарена с друго зрение и превързах очите си, за да виждам бъдещето по-добре. Душата ми се раздира от болка, но зная, че той и аз сега трябва да се разделим за известно време. Научила съм го как да ти помага в твоето търсене. Според звездите той се нарича Мълчаливия. Съдбата му е отредила да бъде един от твоите спътници. – Кайрадис започна да трепери, като че ли изтощението ѝ бе станало непоносимо. – Ето и последните ми думи за теб,

Белгарион – продължи тя с потрепващ глас. – Твоето търсене ще бъде изпълнено с големи опасности и един от спътниците ти ще изгуби живота си. Затова подготви сърцето си! Когато това нещастие се случи, не бива да се колебаеш, не бива дори да трепнеш, а с още по-голяма упоритост продължавай изпълнението на възложената ти задача.

– Кой? – попита бързо риванският крал. – Кой от тях ще умре?

– Това не бе разкрито пред мен – отвърна пророчицата, след това се изправи с явно усилие. – Не ме забравяй, защото отново ще се срещнем – изрече Кайрадис и изчезна.

– Къде отиде? – възкликна генерал Брендинг.

– В действителност никога не е била тук – отвърна Еранд.

– Това е проекция, Брендинг – намеси се Белгарат. – Но мъжът, Тот – той наистина е тук, човек от плът и кръв. Как успяха да го направят? Знаеш ли това, Еранд?

Еранд сви рамене.

– Не мога да кажа, Белгарат. Но за да го извършат, са били необходими обединените сили на всички пророци от Кел.

– Абсолютни глупости! – избухна гневно Барак и удари по масата с грамадния си юмрук. – Нищо на света не може да ме накара да остана! – Мандорален, Хетар и Лелдорин енергично закимаха в знак на съгласие.

Гарион погледна Поулгара и попита:

– Възможно ли е тя да е излъгала?

– Кайрадис ли? Не. Пророчиците не са способни да лъжат. Може да е скрила някои неща, ала е невъзможно да е излъгала. Разкри ни онова, което е видяла в звездите.

– Как може да вижда звездите с тази превръзка върху очите си?

Поулгара вдигна ръце.

– Не зная. Пророците усещат нещата по начини, които не можем да разберем.

– Може би е прочела погрешно – предположи Хетар.

– Пророците от Кел обикновено имат право – изръмжа Белдин. – Така че не бих заложил живота си на онова, което казваш, Хетар.

– И така стигаме до същината на въпроса – намеси се Гарион. – Ще трябва да тръгна сам.

– Сам ли? – изрече задъхано Се'Недра.

– Чу какво каза Кайрадис. Някой от спътниците ми ще бъде убит.

– Такава възможност винаги е съществувала, Гарион – обади се Мандорален.

– Но никога не е била предопределена с такава сигурност.

– Няма да позволя да тръгнеш сам – заяви Барак.

Гарион усети силно, особено дръпване, сякаш някой го блъскаше грубо встрани. Риванският крал беше безпомощен, когато от устните му прозвуча глас, който не му принадлежеше.

– Хора, ще спрете ли това глупаво бръщолевене? – запита гласът. – Указанията са ви дадени. Следвайте ги.

Всички гледаха смаяно Гарион. Той вдигна безпомощно ръце, за да им покаже, че няма никаква власт над думите, звучащи от устата му.

Белгарат примигна.

– Сигурно става дума за нещо изключително важно, щом е накара-ло теб да се намесиш пряко в разговора ни – обърна се той към разума, неочаквано обсебил гласа на Гарион.

– Нямате време, Белгарат. Предстои ви да изминете много дълъг път, а разполагате с малко време.

– Значи онова, което ни каза Кайрадис, е истина? – попита Поулгара.

– Да, думите ѝ разкриваха истината. Ала тя все още не взема ничия страна.

– Тогава защо въобще дойде тук? – попита Белдин.

– Кайрадис има своя задача и появата ѝ при вас е част от нея. Тя трябва да даде указания и на Зандрамас.

– Не би ли могъл да ни подскажеш нещичко за онова място, което трябва да открием? – попита с надежда Белгарат.

– Белгарат, не задавай такива въпроси. Знаеш, че не бива. По пътя на юг трябва да спрете в Пролгу.

– В Пролгу ли?

– Там ще се случи нещо, което непременно трябва да стане. Времето ви изтича, Белгарат, затова не го губи.

– Продължаваш да говориш за времето. Би ли могъл да бъдеш конкретен?

– Отиде си, дядо – каза Гарион, възвърнал властта над гласа си.

– Винаги прави така – недоволно каза Белгарат. – Изчезва точно когато разговорът стане интересен.

– Знаеш защо го прави, Белгарат – напомни му Белдин.

Белгарат въздъхна.

– Да, известно ми е. – Вълшебникът се обърна към приятелите си. – В такъв случай всичко е ясно – продължи той. – Мисля, че трябва да направим точно както каза Кайрадис.

– В никакъв случай няма да вземате и Се'Недра! – възпротиви се

Порен.

– Разбира се, че тръгвам с тях, Порен – заяви Се'Недра и тръсна глава. – Бездруго щях да го сторя, независимо от това какво каза сляпото момиче.

– Но тя спомена, че един от спътниците на Гарион ще умре.

– Аз не съм му спътница, Порен. Аз съм негова съпруга.

Очите на Барак се бяха налели със сълзи.

– Нищо ли не мога да кажа, за да те убедя да промениш решението си? – изрече умолително той.

Гарион усети, че и неговите очи се наливат със сълзи. Барак винаги бе здрава опора в неговия живот и мисълта да започне търсенето без грамадния червенобрад мъж го потискаше.

– Страхувам се, че нямаме избор, Барак – тъжно каза той. – Ако зависеше от мен... – Риванският крал замълча, неспособен да продължи.

– Думите на пророчицата разкъсаха сърцето ми, скъпа Се'Недра – заговори Мандорален и коленичи пред кралицата. – Аз съм твой предан рицар, воин и защитник, но въпреки това ми е забранено да те придружа в опасното ти търсене.

По страните на Се'Недра изведнъж рукнаха сълзи и тя обви с ръце врата на грамадния рицар.

– Скъпи, скъпи Мандорален – прошепна съкрушено тя и го целуна по бузата.

– Неколцина мои хора работят върху някои сделки в Малореа – обърна се Силк към Ярблек. – Ще им занесеш писмо от мен и те ще ти дават полезни съвети. Не вземай прибързани решения, но в никакъв случай не пропускай откритите се пред теб възможности.

– Зная как да ръководя търговията, Силк – отвърна рязко Ярблек. – Справям се не по-зле от теб.

– Зная, че е така, но ти се вълнуваш повече, отколкото е нужно. Просто искам да кажа, че трябва да запазваш самообладание. – Дребничкият драснианец огледа печално кадифения си жакет и пръстените със скъпоценни камъни по ръцете си. След това въздъхна. – Е, добре, мисля, че и по-рано съм живял без всичко това. – Той се обърна към Дурник. – Според мен трябва да си стягаме багажа.

Гарион го погледна с недоумение.

– Не ме ли чу, Гарион? – попита Силк. – Кайрадис ти каза кого трябва да вземеш със себе си. Дурник е Човека с двата живота. Еранд е Носителя на Кълбото, а в случай, че си забравил, аз съм Водача.

Гарион отвори широко очи.

– Естествено, че идвам с теб – рече Силк и се засмя нахално. – Без мен ще се загубиш.

КРАЙ

© 1987 Дейвид Едингс
© 2000 Здравка Евтимова, превод от английски

David Eddings
Guardians of the West, 1987

Сканиране и разпознаване: Мая Георгиева, 2006
Редакция: Mandor, 2006

Публикация:

ПАЗИТЕЛИТЕ НА ЗАПАДА. КРАЛЯТ НА МУРГИТЕ. 2001. Изд. Бард, София.
Превод: [от англ.] Здравка ЕВТИМОВА [Guardians of the West. King of Murgos, David
EDDINGS]. С ил. Формат: 170×240. Страници: 702. Цена: 9.99 лв. ISBN:
954-585-163-5.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/37>]